DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

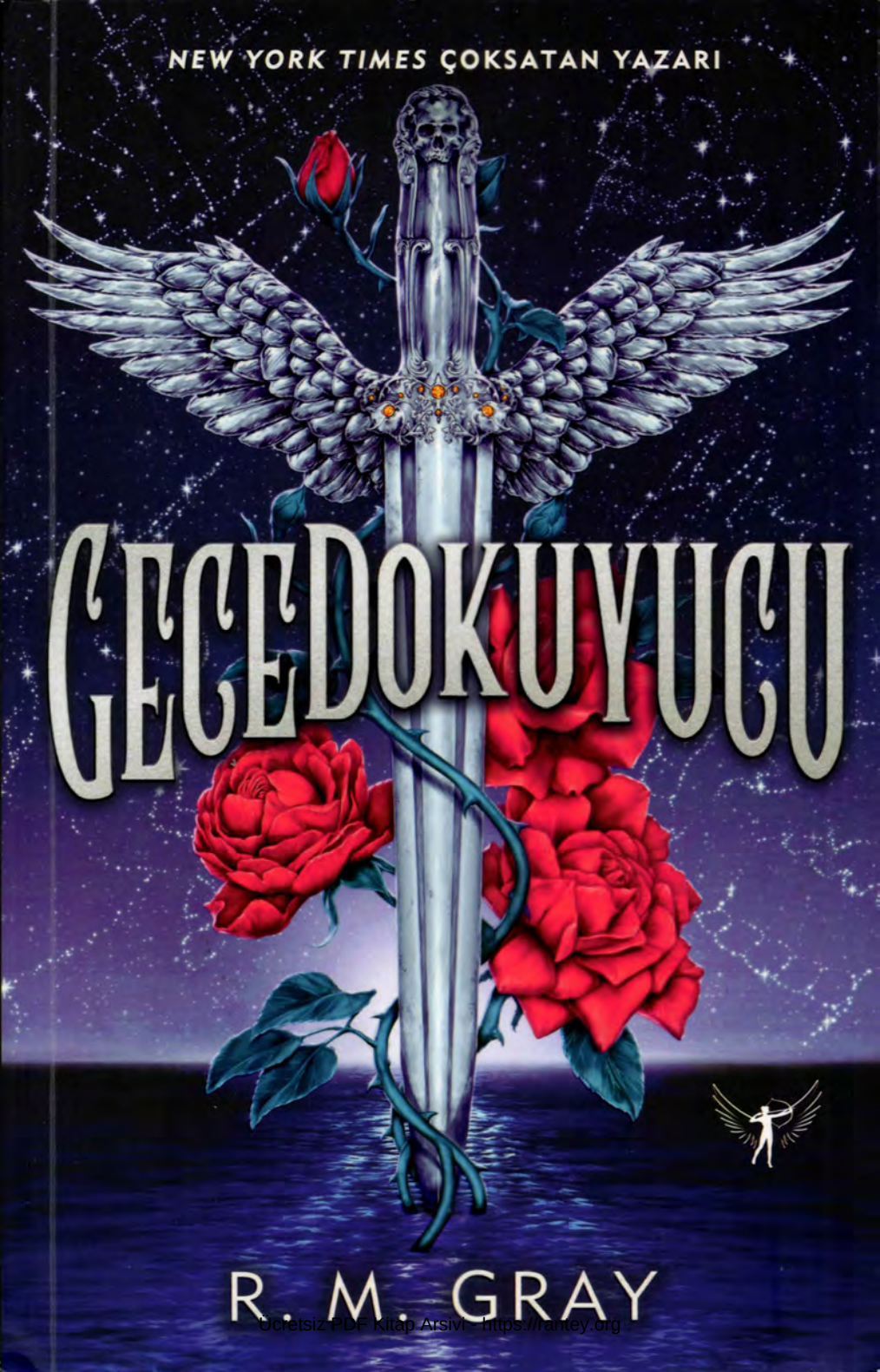

GECE DOKUYUCU

R. M. GRAY

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ARTEMİS MİLENYUM

@ayisigikitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YAYIN NO: 2270
MİLENYUM: 193

Gece Dokuyucu
R. M. Gray

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Çevirmen: Gözde Soykan Bilim
Editör: Hasan Ozan Elma
Son Okuma: Nurdan Başalan
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Mayıs 2026
ISBN: 978-625-8667-48-6
Sertifika No: 43949

Gece Dokuyucu
© 2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Nightweaver
©2025, Rebekah Gray

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Sertifika No: 45099
Maltepe Mah, Davutpaşa Çiftehavuzlar Sok.
No.16/C Zeytinburnu / İstanbul

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GECE DOKUYUCU

R. M. GRAY

@ayisigikitap

Çevirmen: Gözde Soykan Bılım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Anneme ve babama, her zaman inandıkları için.
Ve eşim Harry'ye, benimle birlikte hayal kurduğu için.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ KISIM

MERHAMET

@ayisigikitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birinci Bölüm

Yeterince hızlı değildim.

Saldırı için bizi uyaran alarm çaldığında, Owen çoktan silahlanmıştı ve ailemizin gemisinin güverte merdiveninden hızla yukarı çıkıyordu.

"Endişelenme, küçük fare." Abim, sinek valesi kartını -onun deyimiyle *şanslı* kartını- kolunun içine sokarken omzunun üzerinden alaycı bir şekilde gülümsedi, koyu sarı saçları açık kahverengi gözlerine değiyordu. "Eminim hâlâ senin de yapabileceğin bir şey vardır"

Bedenime bağladığım her bir tabanca kılıfına ve bıçak kınına hançerleri ve tabancaları sokuştururken inledim.

"Açgözlü korsan!" diye seslendim ardından, dudaklarımda bir sırıtma belirirken. Yedi kardeştik ve en büyüğümüz olan Owen, her zaman savaştaki ilk zaferi kazanmak ve en iyi ganimetleri almakla övünürdü. Ama ben de kız ve erkek kardeşlerim de hiçbir zaman bundan yakınmıyorduk çünkü ebeveynlerimizin güvenceye almak için bu kadar çok çalıştıkları şeyi -bir korsanın isteyebileceği en iyi gemide, mürettebatı dokuzumuzdan oluşan, Batı Denizi'ne yelken açmakta özgür ve karada yaşayan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

canavarlara karşı güvende olan su üzerinde bir evi- korumak konusunda daha çok güvendiğim hiç kimse yoktu.

Hızlıca üzerime aldığım silahların her birinin kabzalarına ve kulplarına dokunarak sayım yaptım. İki botumun da içinde birer hançer, arkamda dört tane tabanca vardı. Yürüyen cephanemden tatmin olmuş bir şekilde kılıcımı elime aldım ve hızla Owen'ın ardından ilerledim.

En üst basamağa ulaşamadan önce, siyah dumanlar sabah havasını boğmaya başladı. *Işık Getiren*'in ana güvertesine bir katliam bekleyerek çıktım ama bu daha kötüydü.

Çok daha kötü.

Ayaklarım kaydı ve sırtımı güverteye çarptım. Bu, ciğerlerimdeki havanın çıkmasına neden oldu. Fırlatılan topların göğsümün içinde titreştiğini hissediyordum, ahşapların paramparça olmasından kaynaklanan, kulakları sağır edici bir ses vardı. Yönümü bulmaya çalıştım ama sıcak ve yapışkan bir şey kıyafetlerimi sırılsıklam ediyordu; karmakarışık olmuş saçlarımdan damlıyor, duyularımı bakırın acı, metalik tadıyla dolduruyordu. Sol tarafımda, başı olmayan bir bedenden akan kanlardan kıpkırmızı bir göl oluşuyordu.

Kanıyla beni tepeden tırnağa ıslatan bu bedenin kime ait olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu.

Mary Cross, düşman bir korsan klanı ailesinin gemisine saldırıda bulunduktan sonra, gemimize aldığımız bir sığınmacıydı. Cross klanını öldürmüşler, Mary'yi de okyanusun deniz canavarları ve acımasız korsanlarla dolu koyu renk bir uzantısı olan Korkunç Alan'da sürüklenmek üzere tek başına bırakmışlardı. Bir çatışmadan bir haftadan bile kısa bir süre sonra ailesinin kaderini yaşamak için kaçmış gibi görünüyordu.

"Ayağa kalk!" Owen beni yukarı çekti. Bağırarak başka bir şey daha söyledi ama birbirine çarpan metallerin çıkardığı gürültüden onu duyamadım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Böylesi bir kargaşa yaratabilecek kapasitede olan tek bir gemi biliyordum. *Ölüm Çığlığı*'nda, yamyamların gemisinin rutubetli, karanlık gövdesine zincirlenmiş bir şekilde esir tutulduğum iki ay boyunca, onların gecenin köründe sayısız gemiye saldırmalarını, korsan çocuklarını ebeveynlerinden çalmalarını dinlemiştim. Kurtarılmamın üzerinden bir yıl geçmişti ama hâlâ o kana susamış vahşilerin boynuma doladıkları ipin acısını hissedebiliyordum. Çok zayıf, silahsız, on altı yaşında birine karşı duydukları korkuyu haklı çıkarmak için kullandıkları kelimeyi hâlâ unutmamıştım:

Lanetli.

"Kim..."

Bu kelime ağzımdan çıkarken gemimizin sancak tarafında yükselen siyah yelkenler parlak bir alevle aydınlandı ve cevabımı almış oldum. Bu *Ölüm Çığlığı*'nın işi değildi. Rakip bir klanın işi değildi. Üzerine Uğursuz'un kızıl güneşi işlenmiş olan siyah bir bayrak, rüzgârla dalgalanıyordu.

Gece Dokuyucular.

Onun yüzünde -babamızınkine çok fazla benzeyen, nazik, açık kahverengi gözlerinde ya da anneminkinin aynısı olan küstah, kaygısız gülümsemesinde- bana güvence verecek bir işaret bulma umuduyla dönüp Owen'a baktım ama yüzünde daha önce hiç görmediğim bir korku ifadesiyle karşılaştım. En azından daha önce *onda* hiç görmediğim.

Omuzlarımı tutup aciliyet içeren bir şekilde sıktı ve "Her ne yaparsan yap, seni ele geçirmelerine izin verme," dedikten sonra gitti. Karanlığın içinde, yüzü olmayan suretlerden biri olmuştu.

Denizci kamamın kabzasını sıkıca kavradım. *Beni ele geçirmelerine izin vermeyeceğim.*

Ama kendim için korkmuyordum. Bu, benim ilk çatışmam değildi. Kanın ve külün tadını almıştım. Hançerimi düşmanımın kalbine saplamıştım. Bir merminin ağırlığıyla birinin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

hayatına son vermiştim. Elsie -tatlı, masum Elsie- hiçbir zaman bir bıçağın acısına katlanmak zorunda kalmamıştı. Sekiz yıl boyunca annem ve babam, küçük kız kardeşimi kardeşlerimle birlikte yaşadığımız hayatın dehşetlerine karşı korumak için çok dikkatli davranmışlardı. Elsie hiçbir zaman bu boyutta bir katliama şahit olmamıştı.

Bugün de farklı olmayacaktı.

Etrafımda döndüm ve doğruca mücadelenin içine dalmak yerine alt katlara doğru inmeye başladım. Ama arkama döndüğüm anda, güverte merdivenlerine giden tek yolda iki kişi önümü kesti.

"Bu kadar hızlı değil, *korsan*," dedi kaba bir ses, adamlardan biri bana doğru bir adım atarken demir kılıcını aramızda tutuyordu. Yüzlerini gördüğümde, *insan* olduklarını fark ettim. Ama bu insanlar neden Gece Dokuyucular ile ekip olmayı seçmişlerdi ki?

Bunun bir önemi yoktu. Kız kardeşimle aramda kimse duramazdı.

Hançerimi elimde salladım. "Hakaret eder gibi *korsan* diyorsun."

Bana doğru hamle yapan ilk adamı kolaylıkla geçiştirdim. Etrafımda dönerken, hançerimle düz bir kavis çizip göğsünü boydan boya kestim. Dizlerinin üzerine çöktü, kanı yüzüne doğru fışkırıyordu. Bu görüntü içimdeki bir şeyi dürttü, çatışmanın en yoğun ânında daha önce de hissettiğim bir şeyi: bir geminin sancağına çarpan dalgaların ritmi gibi, göğsümde hissettiğim bir uğultu. İkinci adam mevki alamadan, kazandığım ivmeyi onun boğazını delmek için kullandım. Hançerimi ıslak bir *şak* sesiyle geri çektim ve adam güvertenin üzerinde arkadaşının yanına düştü.

Çok kolay olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onların cesetlerinin üzerinden atladım, botum alt kata inen merdivenin kanlanmış ilk basamağına yapışıyordu. İşte o zaman onu duydum.

"Aster!" diye ciyaklıyordu Elsie, beni çağırıyordu. Topuklarımın üzerinde döndüm, dumandan oluşan pus içinde etrafımda neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Yangın, *Işık Getiren*'in -on yedi yıldır ilk ve tek evimin- ana direğini yerle bir ediyordu. Düşmanımızın pervasız saldırısı çok açık bir beyanattı: Gece Dokuyucular, yetersiz stoklarımızı yağmalamayı planlamıyordu; gemide ilgilendikleri tek şey *bizdik*.

Sağ tarafımda bir hareket sezdim ve aniden saldırıya geçtiğimde, kılıcım ablam Margaret'ın kılıcıyla çarpıştı. Bu, tıpkı bir aynaya bakmak gibiydi. Benden iki yaş büyüktü ama benimkiyle aynı olan, kahverengi dalgalarla beline kadar uzanan asi, el değmemiş saçları kanla katılaşmıştı. Dişlerini gıcırdatarak kılıcını aşağı indirirdi, gözyaşları safir rengi gözlerini daha da ortaya çıkarmıştı.

"Elsie'yi aldılar," diye bağırdı yangının kükremesinin üzerinden, sesi çatlıyordu. "Charlie onu geri almaya çalıştı ama..."

"Margaret!" Anlaşılması en zor olan abimiz Lewis onun yanında belirdi, başında oluşmuş olan bir kesikten dolayı yüzünün yarısı kan içinde kalmıştı. Geminin istihbarat şefi olarak, her zaman çatışmalarda sakin kalmayı başarırdı. Ama yine de o sadece on sekiz yaşında bir çocuktu ve bunu hiçbir zaman dış görünüşüne yansıtmasa bile, açık kahverengi gözleri açılmış, soluklanmak için hızla nefes alırken, daha önce hiç olmadığı kadar kendi yaşında görünüyordu. "Albert yaralandı. Bacağı..."

Bir başka patlama ince ahşap parçalarının hızla yanımızdan geçmesine neden olurken, yüzümü ve kollarımı çizmişti. Margaret, Albert'la ilgilenmekle benim yeni açılmış yaralarıma bakmak arasında kalmış görünüyordu. Ama Albert sadece on bir yaşındaydı. Bu kavganın içinde bile olmaması gerekiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rafteyo.org

"Git!" diye bağırdım acı içinde.

Margaret, Lewis ile birlikte hızla duman bulutunun içine dalmadan önce sadece bir saniye daha tereddüt etti. Yeniden yalnız kaldığımda, kalp atışlarımı yavaşlatmaya ve söz konusu soruna odaklanmaya çalışarak sık nefesler aldım.

"*Aster!*" diye bağırdı Elsie. Artık sancak parmaklıklarına daha yakın olduğum için sesi daha yakından geliyordu.

Ben bir eylem planı belirleyemeden önce, Owen dumanların arasından çıkıp geldi. Yine daha hızlıydı, bir halatı kavramış ve bizim gemimizle Gece Dokuyucuların gemisi arasındaki mesafeyi sıçrayarak kapatıyordu. Düşünmeden ve aşağıdaki karanlık sulara bakmamaya dikkat ederek ben de onu izledim. Dizlerim Gece Dokuyucuların güvertesine çarptı ama birkaç saniye içinde ayağa kalktım, sırtım Owen'ın sırtına yaslanmıştı.

"Lanet olsun," dedi hırlar gibi. Bir top, *Işık Getiren*'in gövdesinde bir delik daha oluştururken çıkan gürültüye rağmen onu duyabilmeme şaşırmıştım.

Bir Gece Dokuyucu'nun kollarındaki küçük Elsie, yardım için bize haykırıyordu. Owen da onu duymuş olmalıydı. Ama Elsie görünür hiçbir yerde yoktu. Ve etrafımız çevrilmişti.

Altı Gece Dokuyucu etrafımızı çevirmişti, ellerindeki daha önce gördüğüm herhangi bir metalden daha koyu renk olan ince, uzun kılıçları savuruyorlardı. Kılıçların siyah demiri mor, yeşil, mavinin yanardöner tonlarında parlıyordu. Siyah pelerinleri denizde geçen bir yaşam için uygun değildi ve biçimi bozulmuş yüzleri kapüşonlarının gölgeleri altında saklanmıştı ama neyi göremediğimi bilecek kadar çok hikâye dinlemiştim. Solgun bir ten, keskin dişler ve kaygan siyah kuyularla parlayan kırmızı fenerler arasında değişen gözler. Uslu durmaları için çocukları korkutmak amacıyla yaşlı kadınların anlattığı masallar. Ancak masallar ve efsaneler tek bir ısırıkta derinizi kemiklerinizden koparmazdı. Bunu Gece Dokuyucular yapardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rafitey.org

İnsanların altı yüzyıl önce suya kaçmalarının bir nedeni vardı. Düşüş'ün ardından Gece Dokuyucular karadaki arazilerin kendilerine ait olduğunu iddia etmişler ve neredeyse neslimiz tükenene kadar bizi avlamışlardı. Okyanusun bizi güvende tutması gerekiyordu. Bizi buraya kadar takip etmemeleri gerekiyordu. Ama batıdaki Korku'nun sahil kesimindeki bir krallık olan İblis ile doğudaki Ehli Topraklar arasındaki ticaret geliştikçe, daha fazla Gece Dokuyucular gemisi Korkunç Alan'da görülmeye başlamıştı. Bizi yeniden avlamaya başlamışlardı. Ve bu sefer, kaçabilecek hiçbir yerimiz yoktu.

Hızla gemimize doğru bir bakış atarken zorlukla yutkundum. Annem ve babam hâlâ hayattalar mıydı? Elsie'nin çığlıklarını duymuşlar mıydı?

Nabzımın boğazımda attığını hissediyordum. Arkamda olan Owen'ın omuzları gerildi. Kaç kere sırtlarımızı birbirine dayamış, düşmanımızın karşısında savaşırken kahkahalar atmıştık? *Neden kahkaha atmıyordu?*

"Üzgünüm," dedi nefes nefese, dirseği dirseğime değiyordu. Onun gerçekten ne kastettiğini biliyordum. Kaybettiğimiz zaman -ki kaybedecektik- Gece Dokuyucuların beni ele geçirmesine izin vermeyecekti.

Onlar bu şansı elde etmeden Owen beni öldürecekti.

Eğer düşman bir klanla karşı karşıya olsaydık, onun bu sözü bana huzur verirdi. Abim tarafından hızlıca öldürülmek bir tür iyilik olurdu. Ama Elsie'yi düşündüğüm zaman midem ekşiyordu. Eğer geri kalanımız bu çatışmada ölürsek, ona ne olacaktı?

Boştaki elimle boynuma asılı olan madalyonu kavradım, başparmağımı bronz madenin üzerine kabartmayla işlenmiş kafatası ve çapraz hançerlerin üzerinde gezdirdim. Bunu, sadece onun hummalı zamanlarda hayal ettiğim biri olmadığını kanıtlamak için olsa bile, beni *Ölüm Çığlığı*'ndan kurtaran korsandan çalmıştım. Bazı geceler bir korku nöbeti içinde uyandığımda,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rafkey.org

kendime kâbusun sona erdiğini hatırlatmak için bu madalyonu elimle kavrıyordum. Şimdi ise, parmaklarım ölüm simgesinin üzerinde gezinirken, bilincimi kaybedip geri kazanırken o korsanın bana söylediği kelimeler zihnimde canlanıyordu: "*Şu an ölmek için doğru zaman değil, canım*," demişti. "*Unutma, yaşamak zorundasın.*"

Ölmek kolaydı. Elsie'yi kurtarmak -ailemi kurtarmak- için yaşamak zorundaydım. Çünkü Gece Dokuyucular onun için her ne korkunç kaderi planlıyorsa, Elsie'yi ondan kurtarmak için ben orada olmazsam kim olacaktı?

"Kızıl Ada ne olacak?" dedim Owen'ı dürterken. Aramızdaki mesafeyi kapatırlarken gözlerimi kısmış, Gece Dokuyuculara bakıyordum.

Owen iç geçirerek başını döndürdü. "Ondan vazgeçtiğini düşünüyordum."

Ağırlığımı dengeledim ve saldırı pozisyonuna geçtim. "Vazgeçmediğimi bilecek kadar iyi tanıyorsun beni."

Pek çok korsan, Korkunç Alan'ın derinlerinde saklanan, denizde yaşayan insanlar için bir sığınak olan ve çok az insanın gitme girişiminde bulunma cüretini gösterdiği gizemli Kızıl Ada hakkında hikâyeler anlatırdı. Yıllar boyunca Owen, anneme ve babama Kızıl Ada'yı aramaları için yalvarmıştı. Yine de bunu kabul etmemişlerdi. Ona, "*Bu sadece bir efsane*," demişlerdi. Ama Owen buna inanmıyordu. Ben de inanmıyordum.

"O zaman beraber gideriz," derken sesinden gülümsediğini anladım.

Owen öne doğru bir hamle yaptığında ben de kendimi bu dansın içinde kaybettim. Ayaklarımın üzerinde hafifçe dururken kendimi iki Gece Dokuyucu ile yaptığım çatışmaya kaptırmıştım ve onların darbelerinden kolaylıkla kaçıyordum. Ağır pelerinleri bana avantaj sağlıyordu; dalgalar bizi öne arkaya sallarken Gece Dokuyucular yavaş davranıyordu, emin bir şekilde adım atamıyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Metalin metale çarparken çıkardığı çınlama çenemin titremesine neden olurken dişlerimi sıktım. Bir geminin üzerinde savaşmaya alışkın olmayabilirlerdi ama ben de bir Gece Dokuyucu'nun üstesinden gelebilecek durumda değildim, hele iki Gece Dokuyucu'nun... hiç değildim. Onlar bizim gibi yorulmuyorlardı ve her bir darbelerine darbeyle karşılık vermek için gücümün her bir zerresini kullanıyordum.

"Aster!" diye feryat etti Elsie.

Sadece bir saniye için dikkatim dağıldı ama zaten tek gereken de buydu. Pusun içinde Elsie'yi görmek için başımı çevirdiğim anda en yakınımdaki Gece Dokuyucu bana doğru saldırdı, ince uzun kılıcını kalbime doğru uzatmıştı.

Yeterince hızlı değildim.

Ama Owen hızlıydı.

Darbeyi savuşturup, beni geriye itecek kadar bir güçle önüme geçti. Sendeleyerek cesetlerden oluşan bir yığının üzerine düştüm. Owen, dört Gece Dokuyucu'nun hakkından gelmişti ve ben iki tanesiyle bile baş edememiştim. Eğer hayatta kalırsak bunu unutmama asla izin vermeyecekti.

Havaya fırlatıldığımda ayaklarımın üzerinde kalmak için dengemi sar zor sağlamıştım. İki iri el boğazıma sarılmıştı. Siyah noktalar görüşümü bulanık hâle getiriyordu ve denizci hançerim gürültüyle güverteye düşmüştü. Bunu yapmamış olmayı dilesem de ağzımdan boğuk ve keskin bir feryat çıkmıştı.

Bu sefer dönen Owen oldu.

Gözleriyle -o nazik bakan gözleriyle- bir anda beni buldu. Göğsünün üzerinde derin, kırmızı bir leke genişlerken gözleri açıldı.

Bir Gece Dokuyucu kanla kaplı kılıcını onun bedeninden çıkardı ve Owen'ın bedeni öne doğru düştü.

Çığlık atmak istiyordum ama boğazımı kavrayan eller daha fazla sıkıyordu. Owen'ın bedenini gözyaşlarımdan dolayı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kanitey.org

bulanık görüyordum ama bakışlarımı ondan çekemiyordum. En büyük abim -en yakın arkadaşım- ölmüştü. Ve bu tamamen benim suçumdu.

Beni öldürün, diye yalvardım sessizce, ölmek için dua ederken. Ama bu kelimeleri düşünürken bile, utanç duygusu acımasızca göğsümün içinde ilerliyordu. *Hayır.* Elsie'nin bana ihtiyacı vardı. Ailemin bana ihtiyacı vardı. Savaşmaya devam etmeliydim. Yaşamak zorundaydım.

Mücadele edip tekmeler savurdum ama kafamda bir basınç birikiyor, gözlerimin ardında bir şişkinlik yaratıyordu. Dünya kararırken, güvertenin üzerine fırlatıldım. Elimle Owen'ın üzerindeki kıyafetin koluna uzanıp, onu derin bir uykudan fazlası olmayan bir şeyden uyandırırmış gibi sert keten kumaşı çekiştirdim.

"Ayağa kalk!" diye bağırdım. "Birlikte gidiyoruz! Birlikte gitmek zorundayız!"

"Onu bırak!" diye bağırdı boğuk bir ses.

Bakışlarımı kaldırdığımda, annemin bizim ardımızdan Gece Dokuyucuların gemisine geldiğini gördüm. Bana saldıran adamın cesedinin yanında duruyordu, yüzü kandan dolayı kıpkırmızıydı. Koyu renkli, el değmemiş dalgalı saçları, sarı brokar kumaşlı paltosunun üzerinden bir şelale gibi dökülüyordu. Gece Dokuyucu'nun boğazından fışkıran kızıl kanlar, ayağının dibinde birikiyordu ama annem bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Yoğun bakışları, artık benim ve Owen'ın yattığı yerden uzaklaşan iki Gece Dokuyucu'ya odaklanmıştı.

"*Işık Getiren*'e geri dön!" dedi hırıltılı bir sesle, gözlerinden akan yaşlar, yüzünün bulandığı kızıllık arasında yol yol izler bırakmıştı. "Babanı bul, filikaya binin. Hemen!"

Onun emrine itaat etmemem gerektiğini biliyordum ama bu beni durdurmadı. Elsie hâlâ bu gemideydi ve bir başka kardeşimin kanının ellerimi kirletmesine izin vermeyecektim. Ciğerlerimde yeterince hava olduğu ve yoluma çıkan herkesi aşağı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

indirecek kadar mermim olduğu sürece. Owen'ın başına bir öpücük kondurdum, kolunu kaldırdım ve bileğindeki deri bilekliği kendi bileğime geçirdim.

Arkamdan bir tabanca çıkardım ve annem diğer iki Gece Dokuyucu'yla uğraşırken, ben merdivenlere doğru ilerledim. İlk basamağa uzandığımda, hafifçe döndüm, parmağım tetiğin üzerindeydi. Gece Dokuyucu -Owen'ın katili olan- görüş açımdaydı ama ben donakaldım. Gece Dokuyucu'nun sırtı bana dönüktü, annemle mücadele ediyordu. Ama başka bir şey daha vardı.

Karanlık, gölge gibi bir silüet Gece Dokuyucu'nun bedeninden dışarı sızıyor, kendi şekline bürünüyordu. Gece Dokuyucu'nun üzerinde yüzü bana dönük bir şekilde yükseliyordu, kızıl gözleri ve hançerlere benzeyen sivri dişleri vardı. Hızla bedenimin içinden geçip, kaptan köşkünün çifte kapısının ardında gözden kaybolurken, insanın kanını donduran bir çığlık attı.

Gece Dokuyucu yere düştü, annemin ayaklarının dibinde sarsılıyordu. Arkadaşı dehşet içinde geriye doğru sendeledi ve o anda onun gerçekten insan gibi görünebileceğini düşündüm. *Onlar da korku hissediyorlar.* Bunu öğrendiğim iyi olmuştu.

Annem bu fırsatı onu kılıcıyla öldürmek için kullandı. Yere düşüp ayaklarının dibinde kıvranan Gece Dokuyucu'nun göğsünü keserek onun acısına bir son verdi. Annemim gözlerine baktığımda, bana geri çekilmemi emrettiğini unutmuş ya da bu umurunda değilmiş gibi çenesini bana doğru eğdi.

"Elsie'yi bulacağım," dedi ve aramızdaki mesafeyi birkaç uzun adımda kapattı. Bir elini omzumun üzerine koydu ve sadece bir an için bile olsa gözleri Owen'ın bedeninin üzerinde gezinirken, etrafımızı sarmış olan kaos yavaşlamış gibi göründü. "Her şey yolunda."

Her şey yolunda... Bu, savaşta ölenler için söylenen geleneksel bir sözdü. Bu kelimelerin hem bir rahatlatma hem de

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

silahlanmaya bir çağrı anlamına gelmesi gerekiyordu ama hiçbir zaman içlerinin bu kadar boş olduğunu hissetmemiştim.

Annem, bu sefer ona itaat edip gemiye geri döneceğime güvenerek, alt kata doğru inmeye başladı ama ben hareket etmedim. Çift kapıya doğru baktım, tabancamın elimde ağırlaştığını hissediyordum. Annem ve babam bize her zaman mermilerimizi tasarruflu kullanmamızı öğretmişti ama bir şekilde bugünkü olayda mermilerimi kullanmak için son şansım olabileceğini düşünmüştüm. Ve kaptan köşkünün içinde beni her ne bekliyorsa mücadele etmeden yenilmeyecekti.

Çift kapıya ulaştığımda tereddüt ettim. *Işık Getiren* alevler içindeydi. Gün doğmadan önce batacaktı ve evim sonsuza kadar dalgaların altında kalacaktı.

Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Arkama bağladığım kayıştan bir tabanca daha aldım ve tekme atarak çift kapıyı ardına kadar açtım. Düzenli, şık kaptan köşkü dışarıdaki enkazın üzerine bir rahatlama sağlıyordu. Ama sessizlik beni rahatsız ediyordu. O gölgeden oluşan yaratık bir yerdeydi. Beni hazırlıksız yakalamak için saklanmış, bekliyordu.

Bunu yapmasına izin vermeyecektim.

Kaptanın özel odasının kapısına doğru ölçülü adımlar atarken, ayağımın altındaki ahşap gıcırdıyordu. Kapının ardında bir şey kımıldadı ve birinin nefes alıp verdiğini duyar gibi oldum.

Owen'ın gerçek katili bu kapının ardındaydı. O gölge yaratık abimi delip geçen Gece Dokuyucu'yu ele geçirmişti, bunu hissedebiliyordum. Benim bilmemi istemişti, benim onu takip etmemi istemişti. Ve eğer Owen'ın intikamını alırken öleceksem bunu göze alırdım. Zaten hiçbir zaman bu kadar uzun süre yaşayacağımı düşünmemiştim.

Tabancalarımı çekmiş bir şekilde tekmeyle kapıyı açtım ama odanın içinde bulduğum şey, zeminin üzerinde tortop olmuş belli belirsiz bir gölge değildi. Küçük bir kız bakışlarını

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahtey.org

kaldırmış, bana bakıyordu. Uzun, siyah saçları lüle lüleydi, yeşil gözleri gözyaşlarından dolayı parlıyordu. Yaşı Elsie'den çok büyük olamazdı. Bir Gece Dokuyucu gemisinde ne yapıyor olabilirdi?

Tabancalarımı aşağı indirdim. "Sana zarar vermeyeceğim," diye fısıldadım. Ama onun ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzatamadan önce, biri bana arkamdan vurdu ve dizlerimin bağı çözüldü. Bilincimi kaybetmemek için mücadele ettim ama bir faydası yoktu.

Gördüğüm en son şey, üzerime eğilip kapüşonunu geriye iten bir Gece Dokuyucu'nun siyah peleriniydi. Ama kapüşonun ardında saklı olan, bir canavarın yüzü değildi.

Genç bir erkeğin yüzüydü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci Bölüm

Kendi kanından oluşan bir gölün içinde yüzüstü yatan Owen'ın yanında diz çökmüştüm. Büyük bir çaba harcayarak onu çeviriyor, merhametli gözleriyle bana bakması için yıldızlara dua ediyordum. Ama boş bakan gözleri artık merhametli değildi, kocaman siyah birer kuyu gibiydi; içlerinden gölgeler sızıyordu. Dudakları ise tanıdık yüz hatlarını çarpıtacak bir şekilde insani olmayan bir sırıtışla kıvrılıyordu. Öne doğru bir hamle yaptı ve elleriyle boğazımı kavradı.

İrkilerek uyandım, yıpranmış gömleğim terden sırılsıklam olmuştu. Bir an için, rüyamda gördüğüm dehşetten beni kurtarmaya gelmiş olan annemi görmeyi bekledim. Ama bunun yerine, dalgalanan ay ışığının yumuşak ışınları çarptı kızarmış gözlerime. Deniz beni yavaşça sallıyordu, bu kendi kalp atışım kadar tanıdık, rahatlatıcı bir ritimdi. Deniz... kara değil. Ama burası, *Işık Getiren* değildi.

Ağır, kızıl kürkler bedenimi kaplamış, beni soğuktan koruyordu. Boynumda asılı olan madalyona ulaşmaya çalıştığımda, bileğime dolanmış kaba ipler daha da sıkılaştı. Pusun ardından, bir an için Gece Dokuyucu pelerinin içindeki genç erkeğin yatağımın yanından bana baktığını gördüm. Karmakarışık siyah

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bukleler hâlindeki saçları, keskin hatlı çenesini gölgeliyordu. Nazik bir şekilde omzuma dokunuyordu ve gümüş rengi ışık, soluk renkli ellerinin üzerinde benekler hâlinde beliriyordu. Bedenime, beni uyumaya teşvik eden sakin bir dalga yayılıyordu.

Gözlerim kapandığında onu yeniden gördüm: Owen, sisin ardına gizlenmişti. Ama bu sefer önümde duruyordu ve jilet kadar keskin dişleri olan gölgeler onun üzerinden yükseliyordu. Gözleri mürekkep kuyuları kadar karanlıktı. Gözlerindeki sıvı siyahlık, sanki ağlıyormuş gibi yanaklarına damlıyordu.

"Beni öldürmeliydin," diye ciyakladı tanımadığım bir sesle, o aynı insanlık dışı gülümseme yüzünü çarpıtıyordu.

Üzgünüm, diye haykırmak istedim ama hıçkırıklarımı bastırmak için dudaklarımı sıkıca birbirine kenetlemiştim. Gölgeler, çaresizliğim tarafından kışkırtılmışçasına dişlerini çıkarmış, parlayan kırmızı gözleriyle onun teninin üzerine çöküyordu. Owen'ın kolları koptu, kanı fışkırıyordu. Sonra da bacağı. Çığlıkları insanlıktan o kadar uzaktı ki güvertede önümde kan kaybından ölen Owen değilmiş gibi davranabilirdim. Ama merhamet dilemeye başladığında, sesi yine kendisi gibi çıkmaya başlamıştı; abim gibi, en yakın arkadaşım gibi, bir zamanlar düşmanlarının suratına gülerek dalga geçen o çocuk gibi... Onun yanına gitmek istiyordum ama hareket edemiyordum. Bakışlarımı bile başka bir yöne çeviremiyordum.

Mide bulandırıcı bir şekilde kırılan kemiklerin sesi yüzünden Owen'ın çığlıkları duyulamamaya başladığında ve gölgelerin izdihamından dolayı bedeni görülemez hâle geldiğinde, gölgeler bana doğru döndü. Dişler, sol omzumu parçalarken göz kapaklarım hızla açıldı.

Kürkler gitmişti, gömleğim kuruydu. Ana güvertenin üzerindeki bir varile dayanmıştım. Zincirlerin şangırdamaları, göğsümün içini titretiyordu. Uykumu dağıtmak için kırpıştırarak açtığım gözlerimi, akşamüzeri güneşine karşı kısmam gerekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Siyah pelerinlerinin içindeki Gece Dokuyucular tarafından sınırlanmış, grileşen gökyüzünün karşısında duran esirler, üzerlerindeki zincirlere rağmen dik bir şekilde duruyorlardı. Esirlerin kaç kişi olduğunu sayarken nabzım hızlandı, yüzlerindeki yorgun, şaşkın ifadeler tıpkı benim ifadem gibiydi. *Annem, babam, Charlie, Margaret, Lewis...* Onu gördüğüm anda göğsümdeki yumru yumuşadı: *Elsie.* İki örgü saçlarından dışarı çıkmış açık sarı saçları yanaklarına yapışmıştı. Elsie'nin yanında Albert vardı, küçük kız kardeşimizin omzuna yaslanmıştı, sağ bacağı garip bir açıyla kıvrılmıştı.

Boğazıma bir sızının yükseldiğini hissettim. Owen'ın yokluğu çok belirgindi; omuzlarımda bir yük oluyor, beni yere devirmekle tehdit ediyordu. O, burada olmalıydı. Hayatta olmalıydı.

Kalbimin ezildiğini hissettim. Kardeşlerimin bileklerinde, birleştirici bir özellik olan *örülmüş deriden oluşan tek şerit bileklikler* vardı. Ama benim el bileklerim, kan dolaşımını engelleyecek şekilde takılmış olan zincirlerin dışında boştu. Kendiminkiyle birlikte, Owen'ın bilekliği de gitmişti.

Bir araya toplanmış Gece Dokuyuculara kötü kötü bakarken, uyuşmuş parmaklarımı hareket ettirmeye çalıştım. Bu canavarlardan hangisi bileklikleri almıştı? Aralarından hangisi bunun karşılığını canıyla ödeyecekti?

Elsie'nin en yakınındaki Gece Dokuyucu kapüşonunu açtı ve sarımsı pirinç rengi saçları omuzlarına döküldü. Bağırarak, uğuldayan rüzgârın üzerinden duyulmayan bir şey söyledi ve Margaret'ın sağ tarafındaki Gece Dokuyucu başını geriye atarak kahkaha attı. Adamın kapüşonu düşüp, kızıl saçlarını ortaya çıkardı. *Onlar canavar değildi.* Onlar sadece... insandı.

Gece Dokuyucular ve biz insanlar arasında herhangi bir fiziksel farklılık bulmaya çalıştım ama Gece Dokuyucuların belirgin olan zenginliklerinin ve gemi üzerindeki yükseltilmiş statülerinin dışında bulunacak hiçbir şey yoktu. Hatta siyah

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi • https://kantey.org

pelerinlerinin şıklığı bile incelikli ama belirgindi, altın ve gümüş rengi ipliklerle yapılmış işlemeler, Gece Dokuyucular ile onların ekibinde bulunan birkaç insan üyeyi birbirinden ayırıyordu. Ve artık fark etmiştim ki daha aşağıda olan statülerini daha da belirgin kılmak için hijyen haklarından bile mahrum bırakılan insanlar, Gece Dokuyuculara kıyasla anormal bir şekilde pistiler.

Damarlarımda yeni bir panik akıyordu. Eğer düşmanım aynı benim gibi görünüyorsa düşmanımla karşı karşıya geldiğimi nasıl anlayacaktım?

Başka tutarlı bir şey düşünemeden önce, beni çekerek ayağa kaldırdılar. Ayaklarımın etrafındaki zincirler sendeleme neden oldu ama ben düşerken ikinci bir el beni tuttu ve sonra beni sürüklemeye başladılar.

"Acele et," diye bağırdı sarı pirinç saçlı Gece Dokuyucu. "Oturum, idamların hemen ardından başlayacak. Eğer şanslıysak, o hainin asıldığını görür *ve* onun parasının birazını da biz alabiliriz."

Annemin gözlerine baktım. Beni izliyordu, safir rengi gözlerinde bir uyarı parlıyordu. Onun kırışmış yüzüne bir kere baktığımda, karşı koymamam gerektiğini anladım. *Savaşacak zaman vardır ve bir de hayatta kalacak zaman vardır,* derdi her zaman. Savaşma zamanı gelmiş ve geçmişti. Ailemin gururuna rağmen silahsızdık ve karşımızdakiler bizden güçlüydü, dört bir tarafımız Gece Dokuyucularla sarılmıştı. Para ve sınıf açısından eksikliğimizi de sağduyumuz ile telafi edecektik. Eğer Oberon klanının hayatta kalması gereken bir zaman varsa o zaman şu andı.

Beni, Owen'ın cansız bedeninin düştüğü kanlı güvertede taşırlarken, bakışlarım ayaklarıma gitti. Acı feryadı zihnimde yankılanıyordu: *Beni öldürmeliydin.* Kalbine giren kılıca rağmen hayatta kalmış olabilir miydi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayır, onu görmüştüm, ölmüştü. Bununla birlikte artık bir önemi yoktu. Onun cesedini de diğerleriyle birlikte gemiden suya atmışlardı.

En son nefesini verdiği yere baktım. Gözlerimi kıstım ve ahşap panellerin arasına sıkışmış, bir köşesinde is gibi siyah bir lekeye benzer, siyah bir işaret bulunan beyaz bir kâğıt görmeye çalıştım. Oradaydı, güvertenin suntalarının arasından görünüyordu: Owen'ın şanslı kartı, sinek valesi. Saldırı sırasında üzerindeki kıyafetin kolunun içinden düşmüş olmalıydı.

Kartı almak için ileri doğru hareket ettim ama ben bunu yapamadan, kanatları gece yarısı renginde olan bir kuzgun aniden dalışa geçip gagasıyla Owen'ın şanslı kartını aldı. Kuzgun başını yana eğdi ve kartla beraber uçarak uzaklaşmadan önce, siyah gözleriyle doğruca gözlerimin içine baktı.

Sırada Charlie ile babamın arasına doğru itilirken, kuzgunla ilgili şaşıracak, üzülecek ve hatta meraklanacak bir ânım bile olmadı. Omzumun üzerinden hafifçe başını sallayarak beni selamlayan babama baktım. Her zamanki sakin, soğukkanlı denizci... Owen'ın aksine babamın koyu sarı saçları oldukça kısa kesilmişti ama kısa, hırpani sakalları onu son gördüğümden bu yana uzamıştı. Gözleri kan çanağı gibiydi ama bakışları her zaman olduğu kadar sıcak ve nazikti, bu da küçük bir rahatlama hissetmemi sağlamıştı.

"Ölüm tek yenilgidir," diye fısıldadı babam, o kadar kısık sesle konuşmuştu ki neredeyse bunu hayal ettiğimi düşündüm. Gece Dokuyucular onun dudaklarının hareket ettiğini görmemişti. Bu, bana defalarca öğretmeye çalıştığı ama asla ustası olamadığım bir hileydi.

"Ve bir Oberon asla yenilmez," diye ezberden okudum, kısık bir sesle. Zincirler tenimi kanatıyordu. Bu, kesinlikle bir yenilgi gibi hissettiriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yine de, kendi adıma olmasa da ailem için ona inanmak zorundaydım. Küçük, meraklı Elsie ve merhametli Albert için. Zeki Margaret ve şefkatli, düşünceli Charlie için. Haylazlık ve tehlike konusunda tuhaf bir yeteneği olan Lewis için. Bize ellerinden gelen her şeyi veren ve bizi hak ettiğimizden daha çok seven annem ve babam için. Owen için.

O, yenilmişti.

Biz yenilmeyecektik.

"Neredeydin?" diye fısıldadı Charlie omzunun üzerinden bakarak. "Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim," dedim hızla, bileklerimi akkor gibi yakan acıya aldırmadan. "Fakat bilmiyorum. Belki de bir odadaydım."

"Seni iki hafta boyunca bizden ayrı tuttu." Kısık sesi daha çok bir gürleme gibi çıkıyordu. Ailemizin en uzun boylu üyesi olan Charlie -güçlü kaslarıyla uyumlu öfkeli bir mizacı olan Charlie'nin boyu 1.90'dı- bizi esir almış olan Gece Dokuyucuların tepesinde dikiliyordu. Koyu kahverengi saçlarının yanları kazınmıştı, saçlarının kalanını başının arkasında, ensesindeki sekiz uçlu yıldız dövmesini açıkta bırakacak şekilde topuz yapmıştı. "Albert mahvoldu."

Donuk gri ışığın içinde gözlerimi kısıp, Charlie'nin ardından küçük erkek kardeşimi bir anlığına görmek için etrafa bakındım. Albert açık saçlarını, Charlie'nin birkaç yıl önce yaptığı gibi topuz şeklinde toplamıştı ve bu topuzu sadece dolaşan kısımları annemin fırçalaması için açıyordu. Albert'ın, abimize bakıp, Charlie'den dokuz yaş küçük ve bedenen üçte biri boyutunda olmasına rağmen, onun göz korkutucu duruşunu taklit etmeye çalıştığını fark ettim.

"İki hafta mı?" Bir kere uyandığıma dair belli belirsiz bir şey hatırlıyordum ama... İki hafta? Nasıl iki hafta boyunca uyumuş olabilirdim ki? Ve neden beni ailemden ayrı tutmuşlardı? "Geri kalanınız neredeydi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Charlie cevap vermeden önce kızıl saçlı genç bir erkeğin yanımızdan geçmesini bekledi, dudakları geçici bir hırlama ifadesiyle kıvrılmıştı. "Bizi hayatımda gördüğüm en temiz gemi hapishanesine attılar. Bize ekmek ve su verdiler." Tek omzunu silkti. "Çok daha kötü hücrelerde de kaldım."

Rıhtıma yanaşırken gemi inliyordu. Karayı daha önce de görmüştüm; doğudaki *Ehli Topraklar*'daki *Zalim Kıyı* boyunca yer alan kaçakçı limanlarını, Batı Denizi'nin her yerinden gelen korsan klanlarının bacaklarını esnetmek ve çalıntı malları değiş tokuş etmek için geldikleri gizli alışveriş mekânlarını... Ama *Işık Getiren*'den hiç ayrılmamıştım. Su, benim evim, sığınağım, koruyucumdu. Şimdi, sürme iskelenin üzerinde yürürken, okyanus Gece Dokuyucuların gemisine hızla çarpıyor, sanki özgürlüğüm için onlardan ricada bulunuyordu.

Geriye doğru baktım, bir gün tayfasını avlamak ve yaptıklarının bedelini ödetmek için bu geminin adını hatırlamaya kararlıydım. Gözlerimi kısıp geminin pruvasına, altın harflerle "MUTLU YOL" yazan kısmına baktım. Geçmişte *Fırtına Akıncısı* ve *Ruh Satırı* isimli savaş gemilerini batırmıştık. Şimdi, *Işık Getiren*'in sonunun *Mutlu Yol* adında iki direkli bir yelkenlinin emriyle geldiği düşüncesi, genzimde bir ekşilik hissetmeme neden oluyordu. Ama ailemi esir alan geminin ismi, beni en az endişelendiren şeydi.

Elimden geldiği kadar uzun süre boyunca suyun varlığına tutundum. Suyun kollarının arasındaki son anlarımın tadını çıkarıyordum. Bir daha asla bu tuzlu havayı soluyamayabilirdim. Tenimin üzerindeki pusu ya da güvenli bir beşikteymişim gibi dalgaların nazik bir şekilde sallamasını bir daha asla hissedemeyebilirdim. Bataklık gibi sahile botumla basar basmaz her bir parçamın geri dönmek için yalvardığını hissettim. Önce titrek bir adım, sonra bir adım daha atmaya zorlandım, ta ki kıyı boyunca uzanan uzun, siyah çam ağaçları açılarak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahtey.org

büyük bir açık alan oluşturana ve dalgaların ağıtları bir fısıltı hâline gelene kadar.

Geri döneceğim. Boğazımda yükselmekte olan yumruyu yutmaya çalıştım. *Onların beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim.*

Boynumu uzatıp her biri *Işık Getiren*'in direklerinden daha uzun olan ağaçlara bakmaya çalışırken tökezledim. Ayağımın altındaki toprak sertti. Kumlu, ıslak toprağın üzerinde ayaklarımı sürümek, ahşabın tanıdık gıcırtısından farklıydı. Islak yeşil çimen tutamları, gelişigüzel kümeler hâlinde topraktan çıkıyordu, hiçbir zaman yakından görmediğim bir şekilde canlıydılar. Karanın daha içine doğru ilerledikçe hava bunaltıcı bir şekilde nemli hâle gelmişti, kokusu neredeyse tatlıydı. Atmosferdeki değişimle birlikte, âdeta yeni bir dünyaya adım atmışım gibi hissettim; dikkatimi çekmek için birbiriyle yarışan kasvetli ve bunaltıcı garip seslerden, yabancı dokulardan ve canlı renklerden oluşan acayip bir dünyaya.

Çamurlu sokaklarda yürürken Owen'ı düşünmeye, zihnimi odaklamaya çalıştım. Eskiden bana Gece Dokuyucular ve evcil hayvan olarak yanlarında tuttukları insanlar hakkında hikâyeler anlatırdı. *"Onlar da aynı bizim gibiler,"* demişti bu insanlar için, *"ama Gece Dokuyucular onları bir tür büyü altında tutuyorlar."* Owen ve Charlie, Gece Dokuyuculardan önce, Bilinen Dünya'yı insanların yönettiği zamanlara dair hikâyeler anlatırken, ben de Lewis ve Margaret'ın arasına sıkışırdım. *"Onlar, açgözlülüklerinden dolayı lanetlendiler ve denize gitmeye zorlandılar,"* demişti Owen bana bir keresinde. *"İnsan ırkı kontrol edemeyeceği bir gücün peşine düştü ve o zamandan beri onların hatalarının bedelini biz ödüyoruz."*

Siyah pelerinleri çamurda arkalarında iz bırakan eşlikçilerimizin dışında, insanları Gece Dokuyuculardan ayıramıyordum. En sıradan dilencilerin kıyafetleri, güvelerin yemiş olduğu paltoları ve balıksırtı desenli başlıkları bile bizim kabaca kıvrılmış

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahtey.org

gömleklerimiz ve pantolonlarımızla âdeta rekabet hâlindeydi. Dostu düşmandan ayıramadığım için, onların bir Gece Dokuyucu olmadığından emin olana kadar -bir insan bile olsa- hiç kimseye güvenmemeye karar vermiştim.

O zaman bile, bir insana da güvenebileceğimden emin değildim.

"İnsanların hepsi denize kaçmadılar," demişti babam bir keresinde. *"Ve kaçanların hepsi de denizde kalmadılar."* Bana karadaki insanların Gece Dokuyucular için genellikle besi hayvanlarından bir farkı olmadığı söylenmişti. Sivri dişleri ve insan etine karşı vahşi iştahları ile hayvan etinden biraz daha fazla anlam ifade ediyorlardı. Ama Gece Dokuyucular arasında yaşayan insanların olması gerektiğini biliyordum. Ne de olsa, sıklıkla Uğursuz'un Zalim Kıyı'sında, Ehli Topraklar'ın Batı krallığında yer alan insanların kaldığı kasabalara sıkça giden korsanları yağmalıyorduk. Ve ne zaman stoklarımız azalsa, Charlie her zaman Gece Dokuyucuların yağmalanmayı bekleyen ticaret gemilerinden bahsederdi; insanlar tarafından inşa edilmiş, insanlar tarafından hasat edilmiş ya da üretilmiş malzemelerle dolu gemiler. Ama Korkunç Alan'ın sınırları yakınında bulunan korsanların çoğu doğruca Gece Dokuyucuların peşine düşse de annem açık bir şekilde onlarla bir ilişki kurmamamız gerektiğini belirtmişti. Biz bu şekilde hayatta kalmıştık, bizim yapmak istemediğimiz şeyleri yapanların artıklarını alarak. Tüm bu zaman boyunca, karada yaşayan ve çalışan insanlardan faydalanmıştık ama hiçbir zaman orada gerçekten kaç insan olduğunu tahmin edememiştik.

Şimdiye kadar.

Kadınlar ve erkekler, sazdan çatıları olan kulübelerinin kapı eşiklerinde toplaşmışlar, sokaklarda ilerleyerek şehir meydanına giden darmaduman karavanımızı izliyorlardı. Yolun iki yanında da tüccarlar mallarını sevahat eden Gece Dokuyuculara -hızla

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahley.org

onların pelerinlerindeki süsleri, mücevherlere olan düşkünlüklerini, bu sokağın her bir santimine sahiplermiş gibi yürüdüklerini fark etmiştim- ve onların hemen ardından gelen basit siyah beyaz üniformaları içindeki insan hizmetkârlarına uzatıyorlardı.

Bu insanlar bir büyü altında olmayabilirlerdi ama özgür de değillerdi.

Malları çoğunlukla geçmişten gelen istenmeyen ikonalardan ve yadigârlardan oluşan bir tüccarın masasının yanından geçerken, bir şey gözüme takıldı. Bıçağının ağzında "GERÇEK KRAL GÖRÜR" yazan bir kılıç.

Yanımızdaki tüccar ve kılıcına hiç dikkat etmeyen Gece Dokuyucu eşlikçilerimize baktım, kalbim hızla atmaya başlamıştı. Gece Dokuyucuların Gerçek Kral'a ait olan her şeyi yakıp atmış olacaklarını düşünüyordum. Benim insanlarımın tarihine göre Gerçek Kral, Gece Dokuyucuları yarattıktan sonra onların kötülüklerini görmüş ve onlara *zelil olanlar* diyerek sırt çevirmişti. Ama omzumun üzerinden geri dönüp, erkek bir Gece Dokuyucu'nun eline aldığı kılıcı şaka yapmak için birkaç arkadaşına salladığını gördüğümde, ne düşüneceğimi bilemedim.

Yüzyıllar boyunca insanlarım, Gerçek Kral'ın ilahi âleminden adaletini Gece Dokuyucuların üzerinde uygulayacağı ve bir zamanlar insan ırkına ait olan toprakları geri alacağımız umuduna tutunmuştu. Ama görünüşe göre Gece Dokuyucular onu, kılıcın üzerine kazınmış olan yazının aynısını üzerinde barındıran dinî ıvır zıvırlarla aynı seviyede görüyordu.

Gerçek Kral görür. Bu kelimeler, *Işık Getiren*'in üzerindeyken, hiç kimse izlemezken bile iyilik yapmak gerektiğini hatırlatan bir şeydi. Şu anda ise şunu merak etmeden duramıyordum: Eğer Gerçek Kral acı çektiğimizi görüyorsa neden harekete geçmiyordu?

"Sana söylüyorum, eğer *onun* esir aldığı korsanlardan ganimet aldığımızı öğrenirse sokakta bağırsaklarımızı deştirir." Kızıl

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahtey.org

saçlı çocuk, sol tarafımdaki bakır rengi saçlı Gece Dokuyucu'ya fısıldarken kulak kesildim. "Kaptan Dane'e ne yaptığını gördün. Kırılan onca kemik..." Çocuk ürperdi. "Ve onun sadece on sekiz yaşında olduğunu düşününce! Kemikleri kırmak çok vahşi bir eğilim. Onlara güvenmiyorum."

"Kaptanın yaptıklarından sonra bunu yapmak onun hakkıydı," dedi kız. "Dane'in ibret olsun diye cezalandırılması gerekiyordu."

Çocuk, başımın üzerinden arkadaşına baktı. "Peki, onun bize ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey." Kız onu geçiştirmek ister gibi elini salladı. "Eğer kârdan payını verirsek yapmaz."

"Gerçekten *onun* kârları paylaşmayı önemsediğini düşünüyor musun?"

"Eğer kolay para kazanmayı planlamıyorsa neden onların yaşamasına izin versin ki? Kaptan öldüğü için, şu anda işsiziz. Bunu işten çıkarma tazminatı gibi düşün."

Önümde olan Charlie'nin omuzları gerildi. Boğazımda yükselen bir yumru, nefes almamı zorlaştırıyordu. Dış duvarı çeşitli posterlerle kaplı, ahşap bir dükkânın önünden geçerken bakışlarımı onların üzerinde gezdirdim.

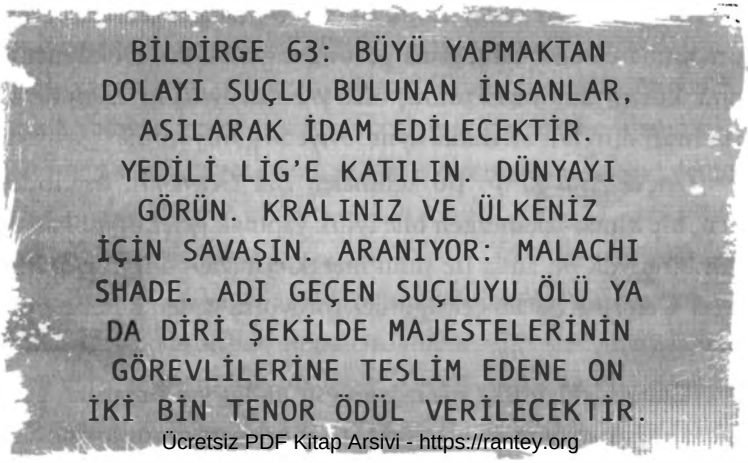

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üzerine sırıtan bir iskelet maskesinin resmedildiği son poster ayaklarımın bocalamasına neden olunca, kızıl saçlı Gece Dokuyucu ilerlemem için beni ittirdi. Margaret da posteri görmüş olmalıydı çünkü hafifçe nefesi kesildi ve açılmış gözleriyle omzunun üzerinden bana baktı. Kötü üne sahip ödül avcısı Kaptan Shade, insanlarımız arasında bir efsaneydi; açlıktan ölmek üzere olan klanları besliyor, *Ölüm Çığlığı*'nınki gibi yamyam tayfası olan gemilerden çocukları kurtarıyordu. Hiç kimse onun neden bu maskeyi taktığını ve maskenin ardında ne sakladığını bilmiyordu.

Bazı hikâyelerde onun bir büyücü tarafından lanetlendiği ve biçimi bozulmuş olan ürkütücü yüzünü saklamak için maske taktığı iddia ediliyordu. Diğer hikâyeler onun yüzünün yandığını ya da yaralandığını söylüyordu. Margaret onun kadınları yakıp kavuracak kadar yakışıklı olduğuna inanıyordu. Çok az insan onun maskeli yüzünü yakından görmüştü.

Ama ben de görmüştüm.

Bir yıl önce beni *Ölüm Çığlığı*'ndan kurtarmış, güneş doğmadan hemen önce aileme teslim etmiş ve sonra kimse beni kurtaranın o olduğunu anlamadan ortadan kaybolmuştu. Böyle bir iyilik karşılığında istenilen alışılmış ücreti bile talep etmemişti. O sadece... ortadan kaybolmuştu. Onun var olduğuna dair tek kanıtım, yamalı gömleğimin altında, kalbimin tam üzerinde duran bronz madalyondu.

"Belki bir gün, benim yapmayı başaramadığım şeyi yaptığı için ona teşekkür edebilirim," demişti Owen o gece, Margaret benim yaralarımla ilgilenirken.

Bir gün.

Kalbimin sıkıştığını hissettim ve bakışlarımı posterden çekip, önümüzde olana çevirdim. Şehir meydanının arka tarafında, yükselen ahşap platform, toplanan kalabalığın üzerinde sert gölgeler oluşturuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ağzımın kuruduğunu hissettim. *Darağaçları.*

Yolun kenarında, bir sürü gibi, erkekler ve kadınlar olarak iki sıra hâlinde ilerlerken Albert ağlamaya başladı. Kontrolümü kaybetmeye başlamıştım ama eğer ben yıkılırsam, tüm ailem parçalanabilirdi. Histeri krizine girecek kişi ben olmayacaktım. En azından şimdilik.

Göğsümün içinde bir patırtının titreştiğini hissediyordum, sabit, kısık bir uğultu ayağımın altındaki yeri sarsıyordu. Kızıllar içindeki bir silüet, yaya trafiği akarken beni itti ve kızıl saçlı çocuğa çarpmama neden oldu. Beni esir almış olan kızıl saçlı, tıslar gibi bir şey söyledi ama onu duymadım. Kasabada yaşayanların kapılarının eşiklerinde korkuyla titremelerinin nedeninin ne olduğunu fark ettiğim için ağzım açık bakıyordum.

Gece yarısı renginde dört at, pencereleri Uğursuz'un kızıl güneşinde patlayan siyah bir vagonu çekerken, ayaklarından çamurlar saçılıyordu. Siyah üniformalarının üzeri madalya dizileri ile süslenmiş olan kraliyet görevlileri, vagonun ardından, bizim geldiğimiz yöne, limana doğru ilerliyorlardı.

Bakışlarımı, yolda ilerlerken kalabalığın üzerinde uzun gölgeler yansıtan atlardan alamıyordum.

"Etkileyici..." Bakır rengi saçlı, başını yana eğmiş, sanki vahşi bir hayvanmışım gibi bana bakıyordu. "Bu korsan daha önce hiçbir at görmemiş."

Bu doğru değildi. Bir keresinde Elsie'nin kitaplarından birinde bir at resmi *görmüştüm.* Ama asla onların kötü kokularını ya da Gece Dokuyucuların onların yanında ne kadar küçük ve güçsüz göründüklerini hayal edemezdim. Vagon virajdan dönerek gözden kaybolur ve kalabalık yeniden sokakları doldururken, dilimin ucuna kadar gelen sert karşılığı yuttum. Kalabalık, siyah kapüşonlu pelerinin içindeki celladın, genç bir erkeğin boynuna geçirdiği ilmeği sıktığı şehir meydanının ortasındaki platformun etrafını sarmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaptan Shade halatı kesmeden hemen önce ilmeğin ne kadar sıkı olduğunu hatırladığımda boğazım kurudu. İçimdeki çarpık bir parça, o platformun üzerinde olmadığım için minnettardı... ama bizim de ondan çok daha iyi durumda olduğumuzdan emin değildim.

Bir trompet sesi duyuldu ve ellerinde parşömen olan mavi üniforma içinde bir adam ahşap platformun üzerine çıktı. Kalabalık, gergin bir beklentiyle ortamı kaplayan sessizliğin içinde sıkışmış gibiydi. Adam, esirin suçlarını okumak için ağzını açtı ama bu şansı hiç elde edemedi. Uçarak gelen bir ok, doğruca açık ağzının içine girip başının arkasını parçaladı. Adam dizlerinin üzerine çökerken, kan çenesinden aşağı damlıyordu.

Meydanı koyu kızıl bir duman kapladı. İnsanlar çığlık atıyor, birbirlerini itip kakıyorlardı ve ben de ayaklar altında ezilmemek için zincirlenmiş ayaklarımı sıkıca yere bastırmaya çabaladım.

"Büyü!" diye bağırdı biri.

"Haydutlar!" diye bağırdı bir diğeri.

Kör edici kaosun içinde biri kolunu demir bir şerit gibi belime doladı ve beni sisin içinden çıkardı. Göğüs kafesine dirseğimle vurdum ama o, şakağıma bir tabanca dayayıp, onu etkisiz hâle getirmek için başka bir girişimde bulunmama engel oldu.

"İşte böyle, canım," dedi boğuk ve kıvrak bir ses, derin bir kedi mırlaması gibi. "Ve iyi davranırsan sen de bundan bir şey elde edebilirsin."

Beni ahşap merdivenlerden yukarı, platforma taşıdı. Kızıl pusun içinde kendinden emin bir şekilde adım atıyordu. Ağzında ok olan adamın cesedinin üzerinden atladı ve kapüşonlu cellat ile yüz yüze geldi. Beni alıkoyan kişinin amacını anladığımda kalbim ezildi: Beni bir kalkan olarak kullanacaktı. *Pislik!*

Cellat şalteri indirdiğinde çocuğun ayaklarının altındaki platform çöktü ve ipin daha da gerilmesine neden oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://raritey.org

Beni alıkoyan kişi iç geçirip tabancasını kılıfına koydu. "O zaman doğruca sona gelelim. Bahse girerim bu durum hanımefendilerin pek hoşuna gitmiyordur."

Cellat baltasını kaldırdı ama baltasını savurmak için kollarını kaldırırken, beni alıkoyan kişi kırmızı eldivenli elini uzattı. Metal bir tele bağlı küçük demir bir top, kolunun içinden savrularak celladın kalın boynuna dolandı. Cellat dizlerinin üzerine çökerken, baltası gürültüyle platformun üzerine düştü, celladın kapüşonunun ardından korkunç bir çağıltı sesi geliyordu. Celladın bedeni hareketsiz kaldığında, beni alıkoyan kişi hafifçe bileğine vurdu ve demir top celladın boynunu keserek hızla kendisini kontrol eden kişiye geri döndü.

Celladın kafası yuvarlanarak ayaklarımın dibine geldi.

Bana saldıran kişi kılıcını -Gece Dokuyucuların, gemilerde yanlarında taşıdıklarını gördüğüm aynı karanlık, yanardöner metalden yapılmıştı- çekti ve halatı kesti. Çocuk, aşağıdaki zemine düştü, nefes alabilmek için öksürüyor ve hırıltılı sesler çıkarıyordu.

"Tam zamanında!" diye bağırdı çocuk boynunu ovuştururken. Benim yaşlarımda gibi görünüyordu ama şişmiş, rengi değişmiş yüz hatları yüzünü bozduğu için bunu tam olarak anlamak zordu. "Senin gelmeyeceğini düşünüyordum."

"Bak bak," diye mırıldandı beni alıkoyan kişi, sıcak nefesi başımın üzerinden geçiyordu, "kaptanını bu şekilde mi karşılıyorsun?"

Çocuk, kızıl pusun içinde gözden kaybolmadan önce ona müstehcen bir hareket yaptı.

"Bunu bir teşekkür olarak alacağım." Beni alıkoyan kişi, beni kendisine doğru dönmem için çevirirken, attığı boğuk kahkahanın neredeyse müzikal bir yönü vardı. Dişlerini göstererek gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüşmüş olan kırmızı iskelet maskesiyle karşılaştığımda, yüreğimin ağzıma geldiğini

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

hissettim. Anka kuşunun tüyleriyle süslenmiş olan üç köşeli başlığı, siyah kenarlı gözlerinin üzerine gölgeler düşürüyordu.

Kaptan Shade.

Gözlerimi kırpıştırdım, konuşamayacak kadar çok şaşırmıştım. Güzel, kırmızı kuyruklu ceketinin üzerine dökülen kızıl, yarım pelerinine, denizin üzerindeki tuzlu havanın kokusu sinmişti. Maskesinin ardındaki mavi gözleri, açık denizlerdeki güneş ışıkları gibi parlıyordu.

"Seni küçük hırsız!" Kırmızı eldivenli eliyle boynumdaki zinciri kavradı ve tuniğimin içindeki madalyonu çıkardı. "Siz korsanlara, size ait olmayan şeyleri almamayı öğretmiyorlar mı?"

"Ne söylediğini duyuyor musun?" Kıvrılarak kendimi korsanın elinden kurtarmaya çalıştım ama o kımıldamadı bile.

"Bunca zaman sonra..." Madalyonu boynumdan koparıp, göğüs cebine koyarken dilini şaklattı. "Yıldızların kesinlikle bir espri anlayışı olmalı."

"Bırak beni!" diye homurdandım. Eğer ellerim ve ayaklarım zincirlerle bağlanmış olmasaydı, onun ellerinden kurtulurdum ama *Ölüm Çığlığı*'nın üzerinde esir tutulduğumdan bu yana ilk defa tamamen savunmasız durumdaydım.

"Seni bırakayım mı?" Kaptan Shade'in haylazlıkla parlayan gözleri benim gözlerimi araştırıyordu. "Seni daha yeni bulmuşken neden böyle bir şey yapayım?"

Ağzım kekeler gibi açıldı ama herhangi bir kelime çıkmadı. Kaptan Shade *beni* mi arıyordu? Böyle aptalca bir şeyi düşünmek için kendime izin verdiğimde, dilimin üzerinde ekşi bir tat hissettim. Tabii ki beni arıyordu, ben onun aptal madalyonunu çalmıştım!

"Madalyonunu aldın," dedim en sonunda konuşabildiğimde. "Şimdi, beni serbest bırak!"

Shade başını yana eğdi, gözlerini kısmıştı. "Benimle gel." Beni serbest bıraktı, geriye doğru bir adım attı ve kırmızı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

eldivenli elini bana doğru uzattı. "Seni saklayabilirim. Güvende olursun."

Bakışlarım korsanın mavi gözlerine kilitlenmiş bir şekilde elim havaya kalkarken, etrafımızdaki kızıl dumanların oluşturduğu bulutun hemen altında var olan kaos kulaklarımdaki çınlamanın ardında soldu. O, beni suya geri götürebilirdi. O, bu kâbusu daha başlamadan sonlandırabilirdi. Beni bir kere kurtarmıştı. Şimdi beni yeniden kurtarabilirdi. Sadece elini tutmam gerekiyordu.

Göğsümde bir nefesin sıkıştığını hissettim. Bu, ailemin kaçması için mükemmel bir kılıf olabilirdi. Onlar, gizlice kaçacak kadar akıllı, zincirlerinden kurtulacak kadar yetenekliydiler. Ama artık onların yanında olmadığımı fark edecekler miydi? Eğer bunu fark ederlerse, onlardan kalmalarını bekleyebilir miydim?

Parmaklarım tam da onun parmaklarının üzerindeydi. *Güvende.*

Bir silah ateşlendi, atış göğsümün içinde bir gök gürültüsü gibi titreşiyordu.

"Charlie!" Elsie'nin çığlığı kanımı dondurdu.

Charlie. Abimin ismi zihnimi berraklaştırıp bana tam bir netlik kazandırdı. Onun bana ihtiyacı vardı. Ailemin bana ihtiyacı vardı.

"Abimin hiçbir zaman sana teşekkür etme şansı olmadı," dedim, elimi geri çekerken.

Maskeli korsanın gözlerinde titreyen bir şey belirdi. Topuklarımın üzerinde döndüğümde bana doğru uzandı. Ama onun ellerinden kaçtım ve platformun üzerinden yere düştüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üçüncü Bölüm

Yuvarlanarak yere düştüm. Düşüşün etkisi ciğerlerimdeki havanın boşalmasına neden oldu. Sırtüstü yatıyordum. Gözlerimi kısıp soluk gri ışığa baktım. Kırmızı duman dağılmıştı, kızıl saçlı Gece Dokuyucu elindeki kılıcı boğazımın yakınında tutmuş, yanımda dikiliyordu.

"Ah, işte buradasın," dedim, o gömleğimin yakasını kavrayıp beni kaldırırken. "Tam da aradığım beyefendi."

Platformun üzerinde Kaptan Shade'i aradım ama çoktan gitmişti. Aynı beni *Ölüm Çığlığı*'ndan kurtardığı gece olduğu gibi yok olmuştu.

Gece Dokuyucu beni çekiştirerek, ailemin dar bir geçidin ağzında bir arada beklediği yere doğru sürükledi. Charlie bir kan gölünün içinde yatıyordu. Hastalıklı bir his beni ele geçirdi, ensemde boncuk boncuk soğuk terlerin biriktiğini hissediyordum. *Lütfen iyi ol. Lütfen ölmemiş ol.* Bir abimi daha kaybedemezdim. Özellikle de Owen'ın ölümünün yasını tutacak bir ânım bile olmamışken.

"Seni aptal!" dedi bakır rengi saçlı Gece Dokuyucu, kızıl saçlı çocuğa. "Onun karşılığında otuz tenor alabilirdik!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kaçıyorlardı!" diye homurdandı çocuk, Charlie'nin bedeninin yan tarafını tekmelerken. "Bir kemik yönlendiricisi ona dikiş atsın. Eskisinden daha iyi olacaktır."

Charlie inledi ve midemin ani bir rahatlamayla bulandığını hissettim.

"Güya kalabalık bir oturum olacaktı," dedi kız, hırlar gibi bakışlarıyla tenhalaşmış şehir meydanını tararken.

"Geleceklerdir," dedi çocuk. "Sadece *bunu* görmek için olsa bile." Kafatasının üzerinde bronz bir taç olan bir iskeletin ipin ucunda asılı olduğu darağaçlarını çenesiyle işaret etti. Yukarıda, ahşap kolonun üzerine kabaca iki kelime çiziktirilmişti, yeni çizilmiş kırmızı boya kan gibi aşağı doğru damlıyordu.

KRALA ÖLÜM.

Kız, "Sence bu olabilir mi?" diye soracak oldu.

Çocuk onun sözünü kesti, ses tonunu fısıltı seviyesine indirmişti: "Bunu söyleme bile. Diken'de olan şeyin tekrarlanmasını istemeyiz. Eğer bu insanlar bir an için bile olsa Kaptan Shade'in o isyancılarla işbirliği içinde olduğunu düşünürse..."

"Duncan!" dedi kız tükürür gibi, onun başının arkasına vururken.

"Ne?" diye homurdandı çocuk, beni sarsarken. "Onların bir önemi yok, Wren. Onları kadın gardiyanlara teslim ettikten sonra artık bizim sorunumuz olmayacaklar."

Bakır rengi saçlı kız gözlerini devirdikten sonra aileme sertçe yeniden sıraya girmelerini emretti. Duncan, Margaret'ı, annemi, Elsie'yi ve beni şehir merkezinde yönlendirip, bizi babamdan ve abilerimden ayırırken hâlâ yakamı tutuyordu.

"Charlie daha kötülerinden sonra bile hayatta kaldı." Margaret'ın sesi titriyordu ama onu başımla onayladım. Bunu biliyordu; *Işık Getiren*'in cerrahı olarak, her zaman için Charlie'nin dikişlerini atıp onu iyileştiren Margaret olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Duncan beni darağaçlarının yakınındaki derme çatma bölmeye doğru iterken, yüzündeki o ukala ifadeyi silmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Ama nefes alıp verişleri istikrarlı, omuzlarını dik tutan kadınlar -Duncan onlara *kadın gardiyanlar* demişti- kıyafetlerimizi soyarken bile asil kalmayı başaran annemden işareti almıştım. Eğer küçük Elsie bile tek bir damla gözyaşı dökmeyi reddediyorsa, o zaman bunu ben de yapacaktım.

Kadın gardiyanlar hızla çalışıyor, tenlerimizin üzerinden kabuklaşmış kanları ve yılların biriktirdiği tuzlu kirleri ovarak çıkarıyorlardı. Haşin bir kadın zincirlerimizi tek tek çıkardıktan sonra, üzerimize basit, siyah keten elbiseler ve beyaz önlükler giydiğimiz sırada kafatasımın alt kısmında bir ağrı belirdi. Bir aynadan kadın gardiyanın on üç yaşıma girdiğimde Lewis'in omurgamın ortasına yaptığı kelebek dövmesini incelemesini izledim. Neredeyse ellerimle boncuk gibi gözlerini oymaya meyledecektim ama ellerim gevşek ve kullanışsızdı. Eğer o da bizim gibi insan olmasaydı, zihin okuyabildiğini düşünürdüm çünkü bedenimdeki bağları eskisinden iki kat daha sıkı bağladığı sırada ağzımdan çıkacak feryadı bastırmak için dudağımı ısırmak zorunda kaldım.

Margaret, kendisinin ve Elsie'nin bilekliklerini çıkaran kadın gardiyanın yüzüne tükürdü ama kadın karşılık vermedi. Acı, göğsümün yarıldığını hissetmeme, ciğerlerimdeki havanın çıkmasına neden oluyordu.

Beni elde etmelerine izin vermeyeceğim.

Beni elde etmelerine izin vermeyeceğim.

Beni elde etmelerine izin vermeyeceğim.

Kadın gardiyanlardan biri saçlarımdaki düğümleri çekiştirerek açtı. Saçlarımı tek, sıkı bir örgü şekline sokarken bir başkası da botlarımı çıkardığı ayaklarıma bir çift sert, topuksuz ayakkabı geçirdi. Botlarımı, atılmış ayakkabılardan oluşan bir yığının içine attığında, kalbimin ezildiğini hissettim. Gemide bilinçsiz

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

bir şekilde yatarken tüm silahlarımı almışlardı ama bir parçam bir şekilde ayak bileklerime sakladığım bıçakları görmeyecekleri umuduna tutunuyordu. Artık, bir zamanlar benim olan her şey elimden alınmıştı: *Işık Getiren,* küçük bir cephanelik, yamalı bir gömlek, bir çift altın küpe, deri bir bileklik, bir abi. Hepsi gitmişti.

En azından Kaptan Shade, kadın gardiyanlar ona da el koyamadan madalyonunu -en değerli ganimetimi- geri almıştı. Sonra ise çalıntı hazinemle birlikte *yeniden* yok olmuş ve beni ne tür bir kader bekliyorsa ondan tek kurtulma şansımı da kendisiyle birlikte götürmüştü.

Benimle gel.

Benim onlarla olduğumu bilseler de bilmeseler de ailem *gerçekten* kaçmaya çalışmıştı. Eğer başarılı olsalardı, beni arkada bırakmış olacaklardı. Ama... onları suçlayabilir miydim? Benim de Kaptan Shade'in elini tutmama, onlar olmadan gitme kararı vermeme saniyeler kalmıştı. *Güvende olacak bir şekilde.*

Ama ben farklı bir seçim yapmıştım. Ailemle kalmayı seçmiştim. Şimdi, bundan sonra her ne olacak olsun, kesin olan tek bir şey vardı: Hiçbir zaman güvende olmayacaktım. Hiçbir korsan güvende değildi.

Haşin bir kadın bizi bölmeden dışarı çıkarıp, bize darağaçlarının önünde durmamızı emrederken, annemin asaletinin bir kısmını kendimde toplamaya çalıştım ama gururlu olamayacak kadar uyuşmuş durumdaydım. Oberon klanının başına bu mu gelecekti? Parlak yelekleri içindeki aç Gece Dokuyucuların ev sahipliğinde pişirilmek ve yenilmek için paylaştırılacak mıydık? Annemin bize öğrettiği nefes alıp verme tekniklerini hatırlamaya çalıştım ama şehir meydanının ıslak sıcaklığı beni boğuyordu ve nefes alabilmek için mücadele ediyordum.

Duncan, kalabalık hakkında haklı çıkmıştı; bu kasabada yaşayan kişiler, sürüler hâlinde Wren'in *oturum* dediği şeye

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

geliyorlardı. Kıyafetlerinin şıklığından ve biz insanları ayaklarımızın yerinde yüzgeçler varmış gibi incelemelerine bakılacak olursa, hepsi Gece Dokuyucu'ydu, bundan emindim.

Onlar yüzleri bulanık bir şekilde aramızdan geçerken baskı yapan kalabalığın feryatları ve pis ter kokusu arasında bir yerde kendimi kaybettim. Bakışlarımı ileri geri gezdirip, esirlerin arasında babamı aradım. Darağacının yanında duran bir görevli tarafından suçları okunurken başlarını öne eğmiş olan esirlerin yüzlerine göz attım ama babam ve abilerim onların arasında yoktu.

Turuncu yelek giymiş bir Gece Dokuyucu, elini yüzümün önüne doğru hızla kaldırarak dikkatimi diğer esirlerden uzaklaştırdı. Başını bir yana eğdi, ipek silindir şapkası parlak alnının üzerine doğru inmişti. Kan çanağına dönmüş gözleriyle önce köprücük kemiklerime, sonra da belime baktı. Bakır rengi favorilerini kaşırken kaşlarını çattı.

"Çok yaşlı," diye mırıldandı, nefesi pis bir şekilde viski kokuyordu. *Ne için çok yaşlı?* Bir ay önce on yedi yaşıma girmiştim ve o da benden bir iki yaştan daha büyük olamazdı.

Benim yanımda dizlerinin üzerine çöküp Elsie'nin elini tuttuğunda olayı anladım ve midemin burulduğunu hissettim.

Hiç düşünmeden bedenimi Elsie'nin önüne fırlatıp onun Elsie ile bağlantısını kestim ve tüm gücümle ona kafa attım. Hareketimin gücü onun sendeleyerek arkaya birkaç adım atmasına neden oldu, burnundan kan fışkırırken gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Şaşkınlığı hızla öfkeye dönüştü ama onun öfkesi benimkinin yanında hiç kalırdı.

"Eğer ona bir daha dokunursan, kendi kanın içinde boğularak ölürsün," dedim hırlar gibi, kalbim hızla atıyordu. Gözyaşlarına boğularak çökeceğimden endişeleniyordum ama eğer her şey bu şekilde sonlanacaksa, Elsie'nin bir canavarın ellerinde ailemizden koparılmasını izleyip hiçbir şey yapmamaktansa ölmeyi tercih ederdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Nankör *fare*," dedi tükürür gibi, silindir şapkasını düzeltirken. Onu çevreleyen arkadaşları, tabancalarını çekip bana yöneltmişlerdi. "Bunun için senin yakılmanı sağlamalıyım!"

"Dikkatli ol, Percy," dedi şehir meydanının ortasından yayılan derin bir ses. Kalabalık çekildi ve siyah pelerini içinde, kapüşonu çekilmiş, yüzünü gölgelerin arasında saklayan bir Gece Dokuyucu'yu ortaya çıkardı, bu sırada etrafı sessizlik kapladı. "Eğer bir daha o kızlara elini sürersen altındaki odun yığınını bizzat ben ateşe veririm."

Percy'nin dudakları hırlar gibi kıvrıldı ama yüzü soldu ve kısık sesli bir homurdanma dışında itiraz etmedi. Gece Dokuyucu darağacına doğru yaklaşıyor, düzenli bir şekilde kalabalığın içinde yolunu açıyordu. Seyirciler sendeleyerek geriye doğru onun yolunun üzerinden çekiliyorlardı ve Percy bile içinden gelen geri çekilme isteğiyle mücadele ediyor gibi görünüyordu. Gece Dokuyucu eldivenli ellerinden biriyle bir parşömen rulosu tutuyordu, diğer elini sallayarak Percy ve arkadaşlarına uzaklaşmalarını işaret etti; bir şekilde sıkılmış gibi görünüyordu. Kendi aralarında homurdanarak aceleyle şehir meydanından uzaklaşan Percy ve arkadaşlarına tek bir kere bile bakmadı.

Kapüşonunu açtı ve yüreğimin ezildiğini hissettim.

Gemideki genç erkek, deriyle kaplı elini siyah saçlarının arasından geçirdikten sonra, esirlerin arasında duran bir görevliye parşömeni uzattı. Keyifle parlayan koyu yeşil gözleriyle gözlerime baktı. Kalabalığın tamamı bundan sonra ne söyleyeceğini duymak için başını uzatmış gibi görünüyordu. Nefeslerini beklentiden mi tutmuşlardı yoksa korkudan mı, anlayamıyordum. Ama ikisinin de geçerli olduğu sonucuna vardım.

Keskin bakışlarını Elsie'ye çevirip, başını eğerek onu işaret etti. "Onun için ölürsün." Bu bir soru değil, bir gözlemdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kantey.org

"Onun için öldürürüm." Annemin asaletinin bir kısmını kendime almıştım. Gözlerine baktım. "Bir adım daha atarsan dişlerimle boğazını parçalarım."

Kalabalığın içindeki bir kadın nefesini tuttu, meydanda fısıltılar yankılanıyordu: *Ele geçirilmiş. Madun. Hepimizin kıyametini getirecek.*

Çocuğun dudakları hafifçe büküldü, yüzünde küçücük bir gülümseme belirdi. "Cazip."

"Lord Castor, ben..." diye mırıldandı görevli ama çocuk eldivenli elini uzatarak onu susturdu. Parşömeni açan görevlinin kaşları çatıldı. "Pekâlâ, lordum." Boğazını temizledi. "Castor Hanedanlığı'na hizmet edilmesi karşılığında tüm suçlamalar düşmüştür."

Panik beni ele geçirdi. Elsie bedenini bana daha çok bastırdı, minik hıçkırıklar bedenini sarsıyordu.

"Lütfen," diye yalvardım. Ağzımdan çıkanların kulağa nasıl geldiğini düşünmek bile istemiyordum ama çaresizlik duygusu biraz önce hissettiğim herhangi bir gurur duygusuna ağır basıyordu. "Hepimizi almak zorundasınız."

Gözlerini kıstı ama yüzündeki o keyif titreşimi duruyordu. Bu, içimin ürpermesine neden oldu.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim," dedi sakin bir şekilde, kısık bir sesle. Havada bir gerilim vardı, gergin bir tel kopmayı bekliyor gibiydi. Sonra, bakışlarını bakışlarımdan bir kere bile ayırmadan başını bir kere eğdi. Görevli, anahtarlığını eline alıp âdeta ben vahşi bir hayvanmışım gibi bana doğru ilerledi. Bir an sonra bileklerimdeki zincirler çıkmıştı. Sonra da ayak bileklerimdekiler.

Çocuk, bileklerimdeki soyulmuş deriye, kanlı tenime kaşlarını çatarak baktı. Kolumu kavradı ve yeniden o sakinlik dalgasının beni ele geçirdiğini hissettim... Sadece bu sefer bana hareketsiz kalmamı söylüyordu. Boşta olan elindeki siyah deri

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

eldiveni çıkardı. Üzerimde dikiliyordu ama kalın kirpiklerinin ardından bana âdeta izin ister gibi bakıyordu.

Ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyordu, gözlerimi kırpıştırdım.

Parmaklarını yaraların üzerinde gezdirdi. Acı duymayı bekleyerek irkildim. Ama dokunuşu nazik ve serindi, rahatlatıcı bir merhem gibiydi. İnanmaz bir şekilde, onun elini geri çekmesini ve tenimin âdeta bir kumaşın lif lif dokunması gibi yenilenmesini izledim. O, iyileştirici hareketini diğer bileğimin üzerinde uygularken, kalabalıktan onaylamadıklarını belirten homurdanmalar yükseldi. Ama çocuk, başını bir kere daha eğdi ve görevli, birkaç aceleci nefes alıp verdikten sonra toplananları dağıttı.

"Erkeklere ne olacak?" diye bağırdı meydanın arka tarafındaki biri.

"Onlar da hizmet edecekler." Görevli parşömeni çocuğa geri verdi, alnında birikmiş olan terleri siliyordu. Annemin, Margaret'ın ve Elsie'nin zincirlerini çözmek için mücadele ederken bana temkinli bakışlar atıyor ve ağzının içinde bir şeyler mırıldanıyordu, sonra da aceleyle darağacının yanındaki görevli arkadaşının yanına gitti.

Elleri ve ayakları serbest kaldığı anda, annemin bana bir işaret vermesini bekledim ama o hiçbir işaret vermedi. Sanırım en başta bizi engelleyen tek şeyin zincirler olduğunu düşünerek aptallık etmiştim. Yumruk yumruğa dövüşerek şehir meydanından dışarı çıkabilsek bile, babamı ve diğerlerini bulmak zorunda kalacaktık, ayrıca Charlie de kaçabilecek bir durumda olmayacaktı.

Charlie iyi, dedim kendi kendime. İyi olmak zorundaydı.

Çocuk beni bıraktığında sakinlik geri çekildi, kalbim gümbür gümbür atıyor ve hırıltılı bir şekilde hızla nefes alıp veriyordum. Geç kalan bir tepki olarak kolumu çektim ve yüzüme hücum eden sıcaklığa karşı mücadele etmeye çalıştım. *O, seni yemek istiyor, aptal.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bileklerimin zincirlerin olduğu kısımlarını ovuşturdum. Tek bir yara izi bile kalmamıştı. Eğer beni yemeyi planlıyorsa neden beni iyileştirmişti? Sıcak bir karıncalanma hissiyle parmaklarımı esnettim ve bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım.

Onun işareti üzerine, siyah pelerinler içindeki iki Gece Dokuyucu arkadan yanımıza yaklaşıp, annemin ve Margaret'ın yanına geldiler. Gece Dokuyucuların telaşlı kalp atışlarının havada nabız gibi attığını hissedebiliyor gibiydim.

"Siz ikiniz bu ailenin üzerinden ödül verilmesinden sorumlu musunuz?" diye sordu Gece Dokuyucu genç erkek, dişlerini sıkarken.

"Üzgünüz!" Duncan dizlerinin üzerine çöktü, kapüşonu arkaya düşüp kızıl saçlarını ortaya çıkarmıştı. "Bu, Wren'in fikriydi..."

"Kâr payını sizinle paylaşacaktık, lordum!" Bakır rengi saçlı kız kapüşonunu geriye attı, yüzü solmuştu. "Lütfen..."

Çocuk sadece eldivenli elini havaya kaldırdı, yüzü ifadesizdi. "Niyetimi açık bir şekilde belirtmeliydim."

Duncan'ın ağzından sessiz bir hıçkırık çıktı ve Wren'in omuzları rahatlayarak çöktü.

"Teşekkür ederiz!" diye zırıldadılar aynı anda. "Teşekkür ederiz..."

Çocuk elini yumruk hâline getirdiğinde hepsi sessizleşti.

"Eğer bir daha benim adıma hareket etme hatasını yaparsanız," dedi ölümcül bir sessizlikle, "bir daha *asla* böyle bir torpil yapmayacağım. Anladınız mı?"

"Anladık, lordum!"

Geçiştirir gibi elini salladı ve iki Gece Dokuyucu, siyah pelerinleri artlarından dalgalanırken koşarak uzaklaştılar. Dördümüzle yalnız kalan çocuk, parşömeni bana doğru uzattı. "Okuma biliyor musun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Parşömeni çekerek onun elinden aldım, mürekkeple yazılmış yazıyı bakışlarımla tararken ellerim titriyordu. Göğsümde bir rahatlamanın kabardığını hissettim. Özgür değildik ama bir arada olacaktık, sekizimiz birden. Bunca zaman boyunca bu *hizmet anlaşması* onun elindeydi. O zaman neden benim aksini düşünmeme izin vermişti? Sadece zalim olmak için mi?

"Ailenizi ayırmak gibi bir niyetim yok." Çocuk elini uzattı ve ben de parşömeni uzattım ama bırakmadım. Bu kâğıt parçası el ve ayak bileklerimi bağlamıyor olabilirdi ama yine de beni bağlayan bir zincirdi.

"Niyetin bizi köle yapmaktı."

"Niyetim size korsanlık yaparak yaşayamayacağınız bir hayat vermekti."

Onu tartmaya çalışarak kaşlarımı çattım. "Ta ki bizim lezzetli bir atıştırmalık olduğumuza karar verecek kadar acıkana kadar mı?"

Kahkaha attı. Verdiği bu tepki beni o kadar şaşırtmıştı ki kendimi bıraktım.

Tek kaşını kaldırırken, parşömeni pelerininin kıvrımları arasına soktu. "Beni boğazımı ısırmakla tehdit eden sendin."

"Bunu hâlâ yapabilirim."

Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Belki yaparsın."

Arkamda, annem titrek bir şekilde nefesini verdi. Annemin bakışlarını takip ederek, kapüşonlu iki kişi tarafından taşınan Charlie'nin yanında yürüyen babamı gördüm. El ve ayak bileklerinden zincirler çıkarılmış olan Albert, topallayarak Lewis'in yanında yürüyordu. Tam onların oluşturduğu küçük grubun ardında, altın yaldızlı bir tren donuk gri gökyüzüne yoğun siyah dumanlarını gönderiyordu.

Garip taşıma aracı tiz bir ses çıkararak durdu ve bir duman bulutu meydanı doldururken, burnumu kırıştırmama neden olan yanmış yumurta gibi kötü kokunun karşısında irkildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Owen bir keresinde bana bir trenin resmini göstermişti. Bana onların nasıl çalıştığını açıklamaya çalışmıştı, Gece Dokuyucuların onları neredeyse bir geminin üzerindeymiş gibi kara üzerinde ilerlemek için nasıl kullandıklarını. Sadece, trenler gemilere hiç benzemiyordu. Daha çok, yediği son avından sonra altın rengi bedeni şişmiş bir yılana benziyordu.

Genç erkek beni izliyordu, gülümsemesi yüzünden silinmişti, yüz ifadesi anlaşılmazdı.

Elimi yumruk hâline getirdim, hançerimin soğuk kabzasını avucumda hissetmeyi arzuluyordum. "Eğer bir şey bekliyorsan…"

"Teşekkür ederiz," dedi annem çatlak bir sesle, elini hafifçe omzumun üzerine koyarken. Bu geri çekilmem için verdiği sessiz bir emirdi. "Bize büyük merhamet gösterdiniz."

Çocuk hafifçe başını eğdi, siyah saçları gözlerinin önüne düşüyordu. "Yola çıkalım," dedi kolunu trene doğru uzatarak.

Devasa, altından yapılmış gövdesinin beni sahilden, okyanustan, bildiğim tek *evden* kaç kilometre uzaklaştıracağını merak ediyordum. Oraya vardığımız zaman, annemin verdiği tavsiyeye uyduğuma pişman olup olmayacağımı merak ediyordum.

Hayatta kal, diyordu gözleri, kolumu tutup beni platformdan aşağı indirirken. Ama bu, hayatta kalmak gibi hissettirmiyordu.

Bu, teslim olmak gibi hissettiriyordu.

@ayisigikitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dördüncü Bölüm

"Endişeleniyorum."

Lewis'in kısık sesi beni şaşırtarak, içine daldığım sisin içinden çıkardı. Uzun kollarını ve bacaklarını esnetti. Düz, koyu sarı saçları açık kahverengi gözlerine değiyordu; bir an Owen'a bakıyormuşum gibi hissettim. Sadece, Owen on sekiz yaşındayken, yedi kardeşin en büyüğü olduğu için omuzladığı yüklerin bir sonucu olarak Lewis'in şu anda göründüğünden çok daha büyük görünüyordu.

Lewis benden bir yaş büyüktü ama hep en büyük kardeşimiz oymuş gibi davranırdı; geri kalanımızdan daha kontrollü, daha sabırlıydı. Kırsal kesimin içinde hızla ilerlerken, rayların kulakları sağır eden uğultusu olmasa, o kadar rahat görünüyordu ki temiz gömleği ve sade siyah pantolonuyla yeniden *Işık Getiren*'de olduğumuzu düşünebilirdim. Sıkışık kompartımanın içinde, havada son sürat ilerliyormuşuz gibi gelen garip hisse rağmen, her nereye gidiyorsak bize ne olacağını merak ederken, Lewis bu yeni çevreye karşı kayıtsız görünüyordu. Tren sarsılıp, neredeyse oturduğu koltuktan düşmesine neden olurken, o irkilmedi bile.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O iyi bir yalancı, diye hatırlattım kendime. Kederini çok iyi saklıyordu ama ben onun kız kardeşiydim ve bunu benden gizleyemezdi. Daha önce her bir parmak ekleminde olan yüzükler gitmişken, çıplak, dövmeli bileğini ovuştururken, o da en az benim kadar kaybolmuş görünüyordu.

Lewis, karşımızdaki sırada olan Margaret'ı çenesiyle işaret etti. "Sanırım Gece Dokuyucular yiyemeden, kendi parmaklarını kendi yiyebilir."

Kompartıman kapısına gözlerini dikip bakan Margaret, tırnaklarının kenarındaki derileri kemiriyordu. İki Gece Dokuyucu, mermiyi güvenli bir şekilde çıkarıp, yarasını iyileştirmeye başlayabilmek için Charlie'yi *ambulans arabası* dedikleri bir yere götürmüştü. Kendi hesabına başarılı bir cerrah olan Margaret, trene bindiğimizden beri kımıldamadan oturamamıştı. Ve kımıldamadan oturamayan tek kişi de o değildi.

Babam oturduğu yerde kıpırdanıyordu, birbirine bastırdığı dudakları ümitsiz bir çizgi hâlindeydi. Annem rahatlatması için elini onun elinin üzerine koymuştu ama tekrar eden yeşil tepelerden ve fazla büyümüş kalın gövdeli ağaçlardan oluşan bir bulanıklık olan manzara vızıldayarak akarken, yüzü bitkin görünüyordu. Onların karşısında Elsie, kendisinden üç yaş büyük olmasına rağmen rahatlamak için her zaman cesur olan küçük kız kardeşine güvenen Albert'ı teselli ediyordu.

"Onun gitmesine asla izin vermemeliydik," diye homurdandı Margaret, başparmağını dişlerken.

Onu sakinleştirmek için bir şey, herhangi bir şey söylemek istedim ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Trene binmeden önce Gece Dokuyucu çocuk zaman ayırıp, her birimizin el ve ayak bileklerimizdeki yaralanmış derileri iyileştirmişti. Hatta sadece elini sallayarak Albert'ın bacağını bile düzeltmişti. Ama hepimizin işe yarar hâlde olduğumuzdan emin olması, Gece

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Dokuyucuların biz konuşurken Charlie'yi doğramadığı anlamına gelmiyordu.

Gece Dokuyucuların şık yemek vagonunun içinde, Charlie'nin etlerini kemiklerinden ayırdığı görüntüsü zihnimde belirdiğinde dişlerimi sıktım. Margaret haklıydı, onun gitmesine asla izin vermemeliydik. Ama onlar Charlie'yi taşıyarak götürürken yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Zincirlerle bağlanmış değildik ama yine de esirdik. Bu trene bir aile olarak bindiğimizde bize merhamet gösterilmişti ve her korsan merhametin hiçbir zaman karşılıksız olmadığını bilirdi. Henüz genç lordun sekizimizin birden hapis cezasından -ya da daha kötüsündenkurtulmamız için ödeme yapmasının ardındaki niyetini bilmiyorduk ama verdiğinden daha fazlasını kazanıp kazanmadığını merak etmeden edemiyordum.

"Hanımefendi," dedi mavi üniformalı bir Gece Dokuyucu.

Onun kompartımanımıza girdiğini duymamıştım. *Odaklan. Soğukkanlı ol. Onun korkunu görmesine izin verme.*

"Lord Castor sizin gelmenizi talep etti." Görevlinin eli kılıcının kabzasının üzerindeydi, omuzları gergin, bakışları tetikteydi. Trenin arka tarafında, eskimiş, paslı sıraların üzerinde oturan sadece sekizimiz vardık ama görevli âdeta savaş alanındaymış gibi davranıyordu.

Ona soğuk bir bakış attım ve gözlerimde beliren kayıtsızlığın ardında ne olduğunu görmemesi için yüz hatlarımı rahatlattım. "Talebi reddedildi."

Görevli boğazını temizleyip kılıcının kabzasını daha sıkı kavradı. "Lord Castor *hayır* cevabını kabul etmez."

"Ama yine de alacağı tek cevap bu."

Âdemelması hareket etti ve kılıcını yarıya kadar kınından çıkardı. Yanaklarından ter akıyordu. O zaman anladım ki bizden korkmuyordu, eli boş bir şekilde geri dönmekten korkuyordu. "Bana size eşlik etmemi emretti, hanımefendi."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Aniden ayağa kalkıp onunla yüzleştim. Ama kılıcını boğazıma dayamak yerine sindi, kabzanın üzerindeki eklemleri beyazlaşmıştı. Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi.

"Ve zor kullanmadan bunu nasıl başarabileceğini düşündü?" Kılıcına baktım. "Sana bunu kullanmamanı söyledi, öyle değil mi?" Ona doğru bir adım attığımda, geriye doğru bir adım attı, neredeyse kendi ayaklarına takılıp düşecekti.

Yanakları kızardı. Belli ki bana karşı hissettiği küçümseme, Lord Castor'a karşı olan korkusunu bastırmak için yeterli değildi. Bu trendeki görevliler korsanlarla pazarlık yapmaya alışkın olmamalıydılar, yüzü parlak bir pembe renge bürünürken alaycı bir şekilde homurdanmasından belli oluyordu. "Dinle beni, seni pis..."

Lewis ânında ayağa kalktı, sıktığı yumruğunun içinde çatlak bir ahşap parçası vardı. Çubuğun keskin, pürüzlü ucunu görevlinin boğazına dayadı. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Görevlinin yüzü bembeyaz oldu. "L... lütfen," diye kekeledi. "Beni öldürür."

"Ona izin ver," diye homurdandı Lewis, ucunu sivrilttiği çubuğu bana verirken. Ahşap sıranın bir kısmını ne zaman kopardığını fark etmemiştim. *Akıllıca,* diye düşündüm. Bu neden benim aklıma gelmemişti ki?

Çubuğun pürüzlü kısmını görevlinin boğazına doğru tuttum. "Neden ben?"

"Söylemedi." Omzumun üzerinden Lewis'e, sonra da ince ahşaba baktı. "Lütfen, eğer ben..."

Sözünü keserek, "Biliyorum," dedim. "Bu trendeki görevlilerden biri azalırdı. Onun için bunun icabına bakmayacağımdan bu kadar emin olmana neden olan ne?"

Sesli bir şekilde yutkundu. "Hanımefendi..."

"Ne istediğini öğren." Annem kolumu aşağı indirdi. Nazik bir şekilde elimdeki ahşap parçasını benden aldı. "Eğer bize zarar vermek isteseydi, şimdiye kadar bunu yapardı."

Annem... her zaman mantığın sesi olmuştu. Babam sıklıkla onun diplomasi eğiliminin -ve kendisinin buna sahip olmamasının- Elsie'yi doğurduktan sonra kaptanlığı ona vermesinin nedeni olduğunu söylerdi.

Tek bir kelime etmeden, görevliye omuz atarak kompartımanın kapısına doğru ilerledim. Daha şimdiden kaptanımın emirlerine yeterince karşı gelmiştim ve Owen ya da *Işık Getiren'le* ilgili veya yeniden bir araya gelmemizin ardından Gece Dokuyucuların ortaya çıkması konusunda tek bir kelime bile etmemişken, kendimi onunla tartışmak ister gibi hissetmiyordum. Bununla birlikte, annemin haklı olduğu bir nokta vardı. Burada kalıp, Margaret'ın parmaklarını bir koçan hâline gelene kadar kemirmesini izlemektense bazı cevaplar alabilirdim.

Lewis, bileğimi kavradı, kaşları çatılmıştı. "Ben de seninle geleceğim."

Görevli konuşmaya başladı: "Lord Castor özellikle istedi ki..."

"Ben iyi olacağım, Lew." Abimin elini sıktım, ona inandırıcı olmayacak kadar zayıf bir şekilde gülümsedim. Görevli, üniformasını düzeltip kompartımanın kapısını açtı. Dişlerimi sıktım. Onun arkasından, kaçacak hiçbir yerim ve savaşacak hiçbir şeyim olmadan, kana susamış Gece Dokuyucuların oluşturduğu kalabalığın arasına kendi isteğimle girdim.

Onların beni ele geçirmesine izin vermeyecektim.

Görevli başı dik bir şekilde, kadife lüks sandalyelerin ve beyaz keten örtülü masaların arasında dar bir yoldan aşağı doğru beni yönlendirirken, birbiri ardına sert bakışlı yüzlerin yanından geçiyordum. *Hayatta olduğuma memnunum,* diye düşündüm.

Bir de keşke hissedebilseydim bunu.

Gözlerim her bir tabağa kayıyordu. *Işık Getiren*'de tavuklarımız vardı; onlardan yapılan yemeklerin nasıl göründüğünü, nasıl koktuğunu biliyordum. Ama tavukların hazırlanma şekli, babamın hiçbir zaman yapamayacağı kadar farklıydı. Denizin üzerinde tedarik edebildiklerimiz kısıtlıydı ama Zalim Kıyı'ya demir attığımız zamanlar oluyordu ve o zamanlar babam bir sepet dolusu taze ot ve baharatlarla gelirdi. Biberiye, kekik, ada çayı, sarımsak tozu, soğan tozu... Ağzım sulandı, onların mutfağının bizim kısıtlı gemi mutfağımıza oranla ne kadar iyi donanımlı olduğunu hayal etmeden duramadım.

Yemek vagonunun uzaktaki ucuna ulaştığımızda, Gece Dokuyucu çocuk bir masada tek başına oturmuş, çenesini yumruğuna dayamış, sanki bir ağacın dalında ya da bir tepenin eğiminde bir cevap arıyormuş gibi, yanımızdan geçen manzaraya dikkatle bakıyordu. Artık pelerinini giymiyordu ama bunun yerine üzerinde şık, siyah bir takım vardı ve kırmızı bir kravat takmıştı. Ona doğru yaklaştığımız sırada kaşlarını çatarak görevliye baktı.

"Çok mücadele etti mi?"

Görevlinin dudakları kıpırdadı ama yüzü ifadesiz kalmaya devam etti. "Hayır, lordum."

Genç lord bakışlarını bana çevirdi, sırıtıyordu. "Bu, çok olası değil." Başını hafifçe sallayarak görevliye çıkmasını işaret etti ve görevli, kompartıman kapısında nöbet tutmaya gitti.

Bana eliyle oturmamı işaret etti.

Oturmadım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

Dişlerini sıktı ama öfkesi bana karşı değilmiş gibi görünüyordu. "Bu tren benim tercih ettiğimden çok daha kalabalık." Diğer yolculara kötü bir bakış attı ama benimle konuşurken sesi nazikti. "Baş başa yemek yiyelim mi?"

Konuşma sesleri yükseldi. Herkes başını başka bir yöne çevirirken, çatalların tıngırtısı ve birbirine vurulan kadehlerin çıngırdaması duyuluyordu. Genç lord ellerini birleştirdi, belli ki tatmin olmuştu. Gür, kömür kadar siyah kirpiklerinin altından bana baktı.

"Senin acıkmış olabileceğini düşündüm," dedi basitçe.

"Peki ya ailem?" diye sordum, kısık sesle konuşmaya tenezzül etmeden. Annemin onu dinlemek konusunda bunu kastetmediğini biliyordum ama küçük Albert ve Elsie'nin karınları açlıktan gurlarken lordun her isteğine boyun eğmeyi reddediyordum.

"Sağlandı."

Bu, çok olası değildi. Bakışlarımı önündeki masaya serilenlerde gezdirdim: tereyağlı çörekler, güzel kokulu peynirler, taze meyveler. Pekâlâ... Onun söyleyeceklerini dinleyecek ve buradan ceplerim dolu bir şekilde ayrılacaktım.

Karşısına oturdum, masanın üzerindeki çeşitli reçellere baktım -çilek, ahududu, böğürtlen- ve kalbimin ezildiğini hissettim. Örgü derinin verdiği hisse özlem duyarak, çıplak bileğimde eskiden bilekliklerimizin olduğu yeri ovuşturdum.

Benimle gel.

Eğer Kaptan Shade'in elini tutsaydım, bunların hiçbirini kendi gözlerimle görmek zorunda kalmayacaktım. Dünyanın nasıl olabileceğini hiçbir zaman bilmeyecektim, en azından Gece Dokuyucular için nasıl olabileceğini...

Genç lord başını bir yana eğmiş, beni izliyordu. "Onu düşünüyorsun."

Yanaklarım kızardı. Zihin de mi okuyabiliyordu? "Kimi düşünüyorum?"

Çenesini eğdi, alnı kırışmıştı. "Kaybettiğin kişiyi."

Ah. *Owen*... Boğazımın daraldığını hissettim ve genç lordun gözlerine baktım. Altın rengi benekler olan koyu yeşil

gözleri vardı. Kırmızı değildi. Bana öğretildiği gibi değildi. "Senin adamların onu benden aldı."

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı ve pişmanlık içinde başını eğdi. "Onlar benim adamlarım değildi. İblis'e olan yolculuğumuza nezaret etmem gerekiyordu ama ailenin gemisine saldırma emri kaptandan geldi, benden değil."

Bakışlarım tereyağı bıçağına gitti, elim ona doğru gitti, parmaklarım soğuk metalin üzerinde geziniyordu. Bakışlarıyla her hareketimi takip ediyor, ben bıçağı kavrayıp avucumun içinde ağırlığını tartarken gözleri merakla parlıyordu. Saldırı emrini kaptan vermiş olabilirdi ama Owen'ın gerçek katili -parlayan kırmızı gözleri olan gölge- kaçmıştı. Bunu, göğsümün içinde gümbür gümbür atan kalbimi hissettiğim gibi hissedebiliyordum. Hâlâ dışarıda bir yerdeydi, benimle dalga geçiyor, gerçek anlamda onu kovalamam için yalvarıyordu.

Ne kadar küçük olursa olsun, her zaman bir bıçağın faydasının varlığında teselli bulmuştum. Ama bir gölgeyi bir bıçakla parçalara ayıramazdım. Etten ve kandan oluşmayan bir şeyin kanını akıtamazdım.

Bıçağı bıraktım ama elimde ağırlığının verdiği his kalmıştı. "Peki bu kaptan şu anda nerede?"

Yağmurun yumuşak fısıltısı aramızdaki sessizliği dolduruyordu. Yağmur pencereden içeri damlıyor, trenin ardındaki birbirine dolaşmış kalın ağaçların görüntüsünü bulanıklaştırıyordu. Denizde, yağmur hem bir kurtarıcı hem de bir uyarıydı. Bir fırtına artarak yaklaşıyor anlamına gelirdi ama aynı zamanda eğer şanslıysak ve yıldızlar bize gülümsüyorsa, içecek taze suyumuz olurdu. Şimdi, motor teskin edici bir ritimle sesli bir şekilde ilerlerken yağmur rahatlatıcıydı. Her bir damla okyanustan tanıdık bir öpücük getiriyordu, unutulmadığıma dair bir hatırlatmaydı bu. Sahilden bu kadar uzakta olmama rağmen, suyun beni terk etmediğine dair...

"Öldü." Eliyle bir hizmetliye boş şarap kadehlerimizi doldurmasını işaret etti. "Onu öldürdüm."

Kadehimin sapını kavrayıp dudaklarıma götürürken ellerimin uyuştuğunu hissediyordum. Senede bir kere, Hesap Günü'nde bizim Gece Dokuyuculara karşı güvende olmamız için atalarımızın döktüğü kanın anısına, özgürlüğümüzü kutlamak için şarap içerdik. Şarabın acımsı tadı dudaklarımın büzülmesine neden oldu ama verdiği sıcaklık mideme yerleşmişti. Gözlerimi kapatıp, cama çarpan yağmurun sesinin tadını çıkardım.

Öldü. Yazık olmuştu. Onu ben öldürmek isterdim.

Gözlerimi açtığımda genç lord sanki yüz ifademi okumaya çalışıyor ama bunu beklediğinden daha zor buluyormuş gibi hâlâ beni izliyordu.

"Sen, olmanı beklediğim gibi değilsin," diye mırıldandı.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve uzun zamandır sorduğu bir sorunun cevabı sanki yağmurda gizliymiş gibi bir arayışla bakışlarını yeniden uzaklara çevirdi.

"Canavarlar gerçek," dedi. "Keskin dişleri olan canavarlar." Kurnaz bakışlarıyla gözlerime baktığında, gözlerimde aradığı cevabı bulup bulamadığını merak ettim. "Parlayan kırmızı gözleri olan canavarlar."

İçimde bir şeyin geri çekildiğini hissettim. Ama aynı zamanda, derinlere gömülmüş, açığa çıkmak için istekli bir sır gibi sürünerek ileri doğru ilerliyordu.

"Biz onlara *Astlar* diyoruz," diye devam etti ama onun bendeki değişimi hissettiğini anlayabiliyordum; aynı benim de âdeta ortak bir amaçla birbirimize bağlıymışız gibi onun duruşundaki değişimi, öne eğilmesini hissettiğim gibi. "Sizin gibi denizde doğanların dinlediği efsaneler, bizimle onları karıştırmış gibi görünüyor."

Gece Dokuyucular hakkında anlatılan tüm o hikâyeleri hatırlayarak başımı yavaşça salladım. Annem ve babam Gece Dokuyucular ile Astlar arasındaki farkı biliyor gibi görünüyordu -babam, Zalim Kıyı'da bir şeyler duyup görecek kadar uzun zaman geçirmişti- ama yine de buna inanmamıza izin vermişlerdi. "*Güvensizlik, temkinli olmaya yol açar,*" derdi annem. "*Temkinli olmak da seni hayatta tutar.*"

"Tabii ki bazı şeyler gerçek." Tabaktan bir çörek aldı ve bıçağını ahududu reçeli kavanozunun içine soktu. "Her ikimizin türü de başka bir âlemden geliyor: birimiz yukarıdan, birimiz aşağıdan. İki tür de bu dünyaya ait olmayan güçlere sahipler." Reçeli dikkatli bir şekilde çöreğe sürerken, bakışlarını gözlerime doğru kaldırdı. "İki türün de bu dünyaya ait olmayan güçleri var."

Owen'ın bana anlattığı hikâyeleri düşündüm. Gece Dokuyucular, açgözlülükleri yüzünden insanları cezalandırmak için buraya gönderilmişti. Gücümüzü geri kazanmaya çalışmıştık ama Gece Dokuyucuların -görünüşe göre yeni bir tür büyü olan- bizim sahip olamayacağımız bazı yetenekleri vardı.

"Bundan altı yüzyıl önce sizin türünüz -*insanlar*- mühürlü kalması gereken bir kapıyı açtılar." Küçük bir lokma daha alıp ritmik bir şekilde çiğnedi. "Şüphesiz, Yanan Topraklar'ı duymuşsundur."

Zihnimde Owen'ın kafa patlattığı haritalar, ötedeki toprakları keşfetmesine izin vermeleri için annemle babama nasıl yalvardığı canlandı: İblis tarafından her yanı çevrelenmiş, kararmış toprağın insanların yerleşmediği bir uzantısı olan Yanan Topraklar'ı. Bir depremin çorak toprakları ikiye böldüğü ve uçurumun dibinde altı yüzyıldır sönmeyen bir ateşin yandığı söylenirdi.

"Eğer Astlar oradan geliyorsa," dedim, "ya sizin türünüz?"

Şarabından bir yudum alıp dudaklarını ıslattı. "Biz buraya onları yok etmek için gönderildik. Bir zamanlar daha üst bir âlemden -bir başka boyutta saklanmış olan bir alandan- gelen kutsal varlıklardık. Orada ölümsüzdük, Gerçek Kral tarafından bize elementler üzerinde, *Manan* üzerinde egemenlik sağlayan hediyelerle kutsanmıştık."

Manan: Görülmeyen. "*Her şeyi var eden*," demişti bir keresinde annem, altın rengi parlak toz için. Annem ona *Gurash-vedil* diyordu, *Yaradılışın Tozu*. Babam bize, rüzgârı ve dalgaları yönlendirmek için *Manan*'ı kullanan insan büyücüleri anlatırdı. Başkaları ise *Manan*'ı düşman gemilerini ateşe vermek ya da gemilerinin üzerinde verimli bahçeler bulundurmak için kullanıyordu. Her zaman büyücülerin sadece insanlar olmadıkları, denize yerleşmiş hain Gece Dokuyucular oldukları düşünülürdü.

"En sonunda, artık saf değildik; kutsanmış değildik." Bir kere daha pencereden dışarı baktı. Camın dışında her ne görüyorsa kafası onunla meşguldü. Tepelerin ve ağaçların ötesinde. Zamanın ötesinde. "Bu dünya, savaş adına yapmak zorunda olduğumuz şeyler bizden ölümsüzlüğümüzü, kanatlarımızı aldı. Yurdumuz olan Elysia'dan koparıldık."

Karşımızdaki masada oturan adam tiksinmeyle burnunu kırıştırdı. *Hassas bir konu,* diye zihnime kaydettim.

"Astlara karşı olan savaşta, insanların yanında mücadele ettik." Genç lord sanki beni ilk defa görüyormuş gibi bana bakıyordu. Başını bir yana eğmişti, bakışları daha önce olduğundan daha keskindi. "Ama insanlar bize sırt çevirdiler. Bizim gücümüzü arzuladılar. Ve sonunda, buna en yakın şeye razı oldular."

Yavaşça başımı salladım. "Astlar."

Kaşlarını çattı. "Astların ordularının yanında savaşan çok az insan kaldı. Geri kalanlar onlara hükmeden Gece Dokuyucular için savaşıyorlar ve Bilinen Dünya'daki her bir krallık Yedili Lig'de temsil ediliyor."

"Yedili Lig mi?"

"Astları uzakta tutmakla görevli birleşik bir ordu. İç kuvvetlere ait olan Yanan Topraklar'da görevli olmayan, barikatları geçmeyi başaran Astları avlayanlar."

İçimdeki aynı, bilinmeyen parça daha derinlere sokuluyordu. "Bana neden bunu anlatıyorsun?"

"Ne gördüğünü biliyorum." Sesini alçalttı ve kendime hâkim olamayıp öne doğru eğildim. Bakışlarıyla yemek kompartımanını taradı, daha önce olmadığı kadar ihtiyatlıydı. "Bir Ast'ın peşindeydin, bizim *Sylk* dediğimiz bir türün."

"Sen nasıl..."

"Bazı şüphelerim vardı," diye araya girdi. "Adamlardan birinin İblis'te ele geçirildiğine dair işaretler vardı."

Ele geçirilmiş... Bunu biliyordum. Gölge, *Mutlu Yol* gemisi üzerinde, kardeşimi öldüren o Gece Dokuyucu'yu *ele geçirmişti.* Gece Dokuyucu'nun bedeni karanlık ruh için bir konak olarak hizmet etmişti ve konağı artık işine yaramadığında, Sylk kontrol edeceği başka bir kurban aramıştı. Şu anda, bu trende olabilecek bir konak.

Sert bir peynir parçasına uzanırken, genç lord elime baktı. *Dikkatli biri,* diye fark ettim acı acı. Ailemin yiyebilmesi için herhangi bir şey çalma umudum suya düşmüştü.

Gözümün ucuyla, görevlinin ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde bize yaklaştığını gördüm. Onun arkasında, Gece Dokuyucuların gemisinde saklanırken bulduğum kız vardı; uzun, siyah saçları, fırfırlı elbisenin üzerine yayılmış, sıçrayarak geliyordu.

"Beni bağışlayın, lordum. Ama kız kardeşiniz..." diye konuşmaya başladı görevli.

"Annie," diye azarladı genç lord, elini sallayarak görevliye gitmesini işaret ederken. Tek kaşını kaldırıp, küçük kıza sırıttı. "Senin kabinde kalman gerekiyordu."

Kız ellerini birleştirip surat astı. "Lütfen gidip oynayabilir miyim?"

Dudaklarında bir gülümseme olan genç lord, kafasını yana eğip bana baktı. "Küçük kız kardeşim son birkaç haftayı gemicilerle geçirdi," dedi. "Sanırım senin onun yaşlarında kardeşlerin olduğunu duymuş."

"Albert ve Elsie mi?" Tam olarak anlamadığım için gözlerimi kırpıştırdım.

"*Lütfen?*" Annie, aynı Elsie'nin benden bir şey istediğinde kolumu çekiştirdiği gibi elbisemin eteğini yakaladı.

"Bunun doğru bir fikir olduğundan emin değilim..."

"Ben bunun muhteşem bir fikir olduğunu düşünüyorum." Genç lord sözümü kesip, eliyle görevliye işaret etti. "Leydi Annie'ye trenin arka tarafına kadar eşlik et."

Yemek vagonunun kapısına doğru sıçrayarak ilerleyen Annie'yi takip eden görevlinin omuzları düştü.

"Sana teşekkür etmek istiyordum," dedi genç lord.

"Bana teşekkür etmek mi?"

"Onun hayatını bağışladın."

"O, bir *çocuk*."

"O, bir *Gece Dokuyucu*," diye karşılık verdi, neredeyse fısıldayarak. "Benim türüme karşı sadece korku ve nefret besledin. Yine de Sylk'i bulduğunu düşündüğünde bile, Annie'yi öldürmedin."

"O, Annie değildi," diye mırıldandım, bıçağın üzerindeki yansımama bakarken. Gözlerimin altında koyu renk halkalar vardı, ten rengim solmuştu. Bir Sylk, Owen'ı öldürmüştü. Bir Ast. "Onu takip etmeye çalıştım ama o... gitmişti."

Gitmişti. Ama hâlâ onu hissedebiliyordum, omzumun üzerinde dikilip kulağıma fısıldıyordu: "*Gel ve beni bul...*"

Aniden arkasına yaslandığında, birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Âdeta üzerinden bir yük kalkmış gibi omuzlarını dikleştirdi.

"Annie değildi..." dedi kendi kendisine, nefes vererek. Saçlarındaki buklelerinin arasından elini geçirdi, gözle görünür bir şekilde rahatlamıştı.

"Onun ele geçirildiğini mi düşünüyordun?" diye fısıldadım.

Kaşlarını çatarak, yemek vagonunun kapısına baktı. "Emin değildim," diye itiraf etti.

"Onları göremiyor musun?"

Olumsuz anlamda başını salladı. "Senin de görememen lazım," diye fısıldadı. "Eğer herhangi biri bunu öğrenirse, öldürülmen gerekir."

Midemin burulduğunu hissettim. Daha önce, Gece Dokuyucuların beni sadece yemek istediğini düşünüyordum, herhangi geçerli bir nedenleri olmadan beni öldürmek istediklerini. Artık bir nedenleri vardı.

"Neden?" demeyi başardım zorlukla.

Bakışlarıyla yemek vagonunu taradı. Bana baktığında, bakışları yumuşadı. "Senin bu yeteneğinin, lanetin bir parçası olduğu düşünülüyor."

Lanetli. Zihnimde yaşayan bu hayalî acı, bir ilmek boğazımı sıkıyormuş gibi hissettiriyordu. Bir keresinde bu kelime, *Ölüm Çığlığı*'ndayken diğerlerinin katlanmak zorunda kaldığı işkencelerden beni korumuştu. O zamanlar bunun gemicilerin batıl inançları olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi...

"Eğer gerçekten lanetlendiysem, sen neden..." *Merhamet gösterdin?* Kelimeler boğazımda tıkanıp kalmıştı. Lanetli olduğunu düşündüğü bir korsana merhamet etmesi için ne gibi bir sebebi olabilirdi? Nefret etmesi gerektiği öğretilen birini? Öldürmesi gereken birini?

Merhamet hiçbir zaman karşılıksız gösterilmez, diye hatırlattım kendime. Ama onun kazanacak neyi vardı? Ne gibi bir bedel ödeyecektim?

"Lanetlere yabancı değilim." Kısık sesle konuşurken yemek vagonuna göz gezdiriyordu. "Benim ailem... *farklıdır.* Daha önceden haber gönderdim. Ailenize bir ev vermek istiyoruz."

Gözlerimi kısıp bıçağın tırtıklı tarafını masa örtüsü üzerinde gezdirdim. "Hizmetimizin karşılığında."

"Kesinlikle."

"Memnun olmuş gibi görünmüyorsun."

Tek kaşını kaldırdı. "Olmalı mıyım?"

"Gücün tamamı senin elinde," dedim. "Gerçek anlamda bir seçeneğimiz yok."

"Ah, evet. Bir şey unuttuğumu biliyordum." Paltosunun cebine elini soktu ve sıkıca tuttuğu sözleşmeyi çıkardı.

Sözleşmeyi yanan mumun alevine doğru tuttuğunda, kalbim duracak gibi oldu.

"Eğer kalırsanız," dedi, "karşılığını alacaksınız. Ya da sadece yeniden yakalanmak için denize dönmeye çalışabilirsiniz. Seçim senin."

Yeniden sandalyeye otururken, son birkaç parçanın küle dönüşmesini izledim. Zincirlerin neredeyse kemiğe kadar kestiğini hissettiğim bileğimi ovuşturdum. *Beni iyileştirmişti.* Elsie'yi kurtarmıştı, bizi bir arada tutmuştu. Şimdi de bize özgürlüğümüzü geri veriyordu. Onun bu işten çıkarı neydi?

"Umarım kalırsınız." Parlayan yeşil gözleriyle gözlerime baktı. "En azından birkaç gün daha. Eğer ailemin mülkünde yaşamanın nasıl olabileceğini gördükten sonra yine de gitmek isterseniz, muhafızlarımız size engel olmayacak. Söz veriyorum."

Kaşlarımı çattım, bir elimle şarap kadehini kaldırırken diğer elimle bıçağı önlüğümün cebine attım. "Sana neden inanmalıyım?"

Kadehi dudaklarıma götürmemi izlerken alnı kırışmıştı. "Çünkü sana doğruyu söylüyorum."

Dudak büktüm, ayağa kalkıp gitmek için döndüm ama bileğimi tuttu. Birbirimize dokunduğumuz anda tanıdık bir his bedenimi kapladı. Nefesim kesildi.

"Bir şey unuttun," dedi, önlüğümün cebine bakarak. Eliyle masayı işaret etmek için bileğimi bıraktı ama sanki damarlarımda bal akıyormuş gibi hissettiren o dolu ve zengin his geride kaldı. "Ailene biraz yemek götür. Gerçi onlarla gayet iyi ilgilenildiğini göreceğine inanıyorum."

Kendimi hareket etmeye zorladım ama onun dokunuşu üzerine beni kaplayan o hissin etkisinden kurtulamıyordum. Onu kuşkuyla süzerken, bir kalıp peynir, üç çörek ve bir avuç krakeri önlüğüme tıkıştırdım. Gece Dokuyucular yine sessizleşmişti, yemek vagonunun içindeki her bir göz bariz bir tiksintiyle benim üzerimdeydi.

Genç lord ayağa kalktı ve bize en yakın olan çift irkilerek uzaklaştı. Ama genç lord onlara dikkat etmiyordu. *Onların görmelerini istiyor*, diye fark ettim. O, nazikçe benim elimi tutarken yine o karşı konulmaz sakinlik içimi kapladı; tüm gerilimi dağıtıyor, tüm korkuları yatıştırıyordu. Dudaklarını parmaklarıma dokundurduğunda geri çekilmedim, sıcak ve güzel bir sakinlik dalgası elimden bedenime yayıldı.

Gözlerini kaldırıp bana baktı, yeşil gözlerinde altın rengi alev ışığının parıltıları dans ediyordu. "Beni affet, ismini sormadım."

Yanaklarımın yandığını hissettim. Daha önce yüzündeki çilleri fark etmemiştim. Ama şimdi çillerini sayarken ve nasıl

nefes alınacağını hatırlamaya çalışırken bulmuştum kendimi. "Sen de bana ismini söylemedin," dedim aptalca.

Mükemmel derecede beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Will," dedi bir şekilde içine kapanık bir şekilde. "Sadece Will."

"Lord William değil mi?"

Hafifçe kıkırdadığında, gözlerinin kenarları kırıştı. "Sadece özellikle hoşlanmadığım kişiler için." Başparmağıyla, dudaklarının etkisini hâlâ hissettiğim parmaklarımı okşadı. "Ve seninki?"

Midem buruldu, konuşabilmek için çabaladım: "Aster." Boğazımı temizleyip elimi onun elinden çektim. "Sadece Aster."

"Aster," diye tekrarladı, dudakları kıvrılmıştı. Eğilerek selam verdi. "Uygun bir isim..."

Bundan sonra ne söylediğini duymadım. Saçlarından dolayı gözlerinin görünmediği anda topuklarımın üzerinde döndüm. Vagon kapısına gelene kadar bir kere bile arkama bakmadım ama bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum. Bakışlarını kaldırdığında benim çoktan yürüyerek uzaklaştığımı gördükten sonra, gözlerinin keyifle parladığını zihnimde canlandırabiliyordum.

Kapı ardımdan kapanıp, rüzgâr saçlarımı savururken, dudaklarının kan kırmızısı izler bıraktığı parmaklarıma baktım. Elimi yumruk yaptım.

Beni ele geçirmelerine izin vermeyecektim.

Beşinci Bölüm

Will yalan söylememişti. Trenin arka tarafına gittiğimde, kompartımanın içinde, üzerinde kırıntılar olan tepsiler olduğunu gördüm. Annie de buradaydı, sanki çok önceden beri arkadaşlarmış gibi Elsie ve Albert'la birlikte kıkırdıyordu. Bu, Gece Dokuyucular hakkındaki hikâyelere dayanarak, asla inanmayacağım bir şeydi. Görünüşe göre bu hikâyeler daha çok Astları tarif ediyor gibiydi.

Ellerimi yumruk yaptım, dilimin ucunda oklar gibi fırlatılmaya hazır yüz tane soru vardı. Ama anneme ve babama doğru yürürken, Charlie'nin onların arasında oturduğunu ve omzunun hiç yaralanmamış gibi olduğunu gördüm. Lewis'in söylediği bir şeye gülüyordu. Margaret ikisinin de ensesine vurdu ama yüzünde otuz iki dişini gösteren bir sırıtış vardı. Onların hepsini böyle görmek garipti; dolu mideler, gülümseyen yüzler... Charlie beni gördüğünde yüzü parladı, babamla arasında bir alan yarattı ve bana oturmamı işaret etti. Sorularımın biraz daha bekleyebileceğine karar verip, onun dediğini yaptım. Ama cevapları alacağım zaman hiç gelmedi çünkü kısa süre içinde kulak zarlarımı patlatan bir düdük sesi duyuldu ve tren gıcırdayarak durdu.

Trenden ayrılırken kırgınlık dilimde acı bir tat bırakmıştı. Owen'ın olmadığı bir dünyaya adım atıyorduk, hiçbir işimin olmasını istemediğim bir dünyaya. Ama yine de... düşünmeden edemiyordum, annem ve babam el ele tutuşup nemli, toprak kokan havayı içlerine çekerlerken *mutlu görünüyorlardı.* Eğer Will'in söylediği şey doğruysa, burada güvende olabilirdik. Artık kaçmayacaktık. Daha şimdiden, denizde uzun, zorlu yıllar geçirmenin yorgunluğu yüzlerinden silinmeye başlamıştı. Lewis gözleri parlayarak kumaş rulolarıyla donatılmış bir dükkânın vitrinine bakıyordu. Albert ve Elsie, Charlie'nin etrafında daireler çizerek Annie'yi kovalıyorlardı. Margaret bile telaşlı köyü hayranlıkla inceliyordu.

Owen'ın yokluğu bir kere daha açıklamaz bir güç hâlinde üzerime çöktü.

Arkamızda Will'in kalın sesini duyduk: "Korkarım herkes için yer yok." Döndüğümde bana baktığını gördüm. Tekerlekleri toprağı kaldırarak bize doğru gelen motorlu arabayı işaret etti.

"Bir *otomobil!*" diye ciyakladı Elsie zıplayarak. Geçen sene babamın ona verdiği kara taşıtları kitabını verdiğini hatırlıyordum. O zamandan beri devamlı olarak onlardan bahsediyordu.

Will sırıttı, dikkatini omzumun üzerinden neredeyse vagon kadar iri siyah bir ata verdi. "Onları takip edebileceğimizi düşündüm," dedi. Ben tiksintiyle atı incelerken keyifle parlayan gözleri bana bakıyordu. "Senin için sorun olur mu?"

Önce çoktan doluşmaya başlamış vagona, sonra da yeniden ata baktım. Zorlukla yutkundum.

Will atın yan tarafını okşarken kahkaha attı. "Caligo ısırmaz."

Burnumu kırıştırdım. "Ben onun için endişelenmiyorum."

Will tırmanarak eyere çıktı ve bir elini bana uzattı. Ailemle dolu vagon ilerleyerek uzaklaştı. *Beni beklemediler bile*, diye fark ettim göğsümde bir sızı hissederek.

Birbirimize dokunduğumuzda bir şey hissetmeyi bekleyerek Will'in elini tuttum ama avucumun içinde nasırlı avucundan başka bir şey hissetmedim. *Elleri bir korsanın ellerine benziyor.* Beni eyerde arkasına doğru çekerken bu düşünce hızla kayboldu. Aramızda eyerin izin verdiği kadar mesafe bırakarak isteksizce kollarımı beline doladım. *Ve sıcaktı.* Bana Gece Dokuyucuların soğuk ve cansız kansız yaratıklar olduğunu söylemişlerdi; parlayan kırmızı gözleri ve jilet kadar keskin dişleri olan ruhsuz, duygusuz yaratıklar. Bana onların insanlara hiç benzemediğini söylemişlerdi. Onların *canavar* olduğunu düşünüyordum.

Ama Will...

At tırıs giderek ilerlemeye başladığında, midemin bulandığını hissettim. Ama Will, vagonu takip etmek yerine, dizginleri çekti, bizi kiremit döşeli başka bir yola doğru yönlendirdi.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum, sesimdeki paniği duymadığını umarak. "Dedin ki..."

"Eğer burada kalmayı düşünüyorsan," dedi sesinde hafif bir şakacılık tonuyla, "o zaman Mürekkep Sığınağı'nı kendin görmek istersin diye düşündüm."

Mürekkep Sığınağı. Aklıma Owen'ın sevgili haritaları geldi. "*Buraya bak,*" demişti parmağıyla Ehli Topraklar'ın çentikli kıyılarını işaret ederek, sonra parmağını tepelerin yumuşak eğiminin ve sık orman topluluklarının üzerinden geçirip Uğursuz'un tam kalbindeki derin vadiye götürmüştü. Burada, yüksek kayalıkların ve donuk yeşilliklerin arasında Mürekkep Sığınağı vardı: Uğursuz'un başkenti olan Yeşim ile doğudaki komşu ülke olan Tekinsiz arasındaki son büyükşehir. "*Mürekkep Sığınağı,*" diye fısıldardı Owen hürmetle, "*sokakların insan kanıyla simsiyah olduğu yer.*"

O zamanlar orayı zihnimde kâbuslarla dolu bir yer olarak canlandırırdım. Boğumlu dallara tünemiş Gece Dokuyucuların çenelerinden insan uzuvlarının sallandığı karanlık, gölgeli bir

bölge... Hiçbir korsan karanın bu kadar iç kısımlarına kadar gelip de okyanusu bir kere daha görebilecek kadar yaşamamıştı. "*Bizim türümüze göre bir yer değil,*" derdi Owen. Kemiklerden oluşan bir vadi...

Burası Mürekkep Sığınağı olamazdı.

Batmakta olan güneş, tepelerin kehribar rengi bir ışığa bürünmesine neden oluyordu. Dar çağlayanlar şehre doğru sızıyor, sudan oluşan akıntılar şehrin içinde akıyor, kalbime okyanusun dilinde bir şeyler fısıldıyordu. Renkli fenerler kanalın yüzeyine yansıyor, mücevher gibi parlıyordu. Hava taze pişmiş ekmek ve ıslak toprak kokularıyla doluydu. Çekici vitrinler cadde boyu uzanıyordu ve gökkuşağının gösterişli renklerinden oluşan saten kıyafetler içindeki Gece Dokuyucular, parlak ve pembe yüzleriyle, ellerinde sepetleriyle aylaklık ederken, dükkân sahipleri vitrinlerindeki mumları yakıyorlardı.

"Genç lord döndü!" diye seslendi tombul bir kadın, arkadaşlarına. Sadece siyah kıyafetinden, onların insan olduklarını fark ettim. *Tombul bir* insan! Owen buna inanmazdı. Kadının üzerinde, benimkine benzer bir hizmetli kıyafeti vardı ama o ve arkadaşları iyi beslenmişlerdi, kimse *onları* yiyerek beslenmemişti. Gece Dokuyucuların arasında kendi hayatları için korku duymadan geziniyorlardı. *Astlar insanları yiyorlar,* diye hatırlattım kendime, *Gece Dokuyucuları değil.*

Kadının bağırışı üzerine herkes başını Will'e ve bana çevirdi. Bazıları ellerini salladılar, bazıları seslenerek bizi selamladılar. İnsanlar Will'i özellikle seviyorlardı. *Çok yakınlar,* diye düşündüm Gece Dokuyucuların onaylamaz bir şekilde birbirlerine baktığını fark ettiğimde. Will bunu fark etmiyor değildi. Aslında, bunu hoş karşılıyormuş gibi görünüyordu, kendisini ilk fark eden kadını çekici bir gülümsemeyle ödüllendirdi.

"İyi akşamlar, Bayan Carroll," dedi, ona ismiyle seslenmişti. "İyi görünüyorsunuz."

"Çok naziksiniz, lordum." Kadın mahcup olarak elini sallayıp onu geçiştirdi. "Çok naziksiniz."

Bakış açımdan, sol tarafımdaki vagondan inen Gece Dokuyucu'yu tanıdım. *Percy,* şehir meydanındaki oturumda olan adam. Sarı yeleğini düzeltirken, Will'e kötü bakışlar atıyordu.

"Ah, evet, küçük lord dönmüş," diye homurdandı alaycılıkla, kendisini duyabilecek herkese hitap ederek. "Üstelik yolculuk boyunca ona arkadaşlık eden *insan* bir kızla." Dikkatini yeniden Will'e verdi, bana göz ucuyla bakıyordu. "Bludgrave* çalışanlarının çoğunun Lig tarafından askere alındığını duydum. Ama görüyorum ki sen... *ihtiyaçlarını* karşılamak için daha fazla insan pisliği bulmak adına hiç zaman kaybetmemişsin."

Will, caddenin ortasında, Percy'nin birkaç adım ötesinde aniden durmak için dizginleri çekti. Atından inip pelerinini düzeltti.

"Benim *ihtiyaçlarım* tek bir kuruş harcamak zorunda kalmadan karşılanıyor," dedi Will sakince. "Seninkilerin tam aksine."

Gece Dokuyucu kadınlardan birkaçı kıkırdadı, Percy ise dudaklarını büzdü. Vagonundan aşağı doğru inerken, bilekleri zincirlerle bağlanmış insan bir kızın kolunu kavradı. Hırlar gibi, "Bu, benim hakkım," dedi ve Will'in ayaklarının önüne tükürdü. "Sırf sen ve baban eski yöntemleri bıraktınız diye bu şu anlama gelmez..."

Will avucunu açtı ve onun parmaklarını yakalayıp sıktı. Dizleri bükülen Percy yere yuvarlandı. Bir şekilde yeniden ayağa kalktı, kemikleri doğal olmayan açılarda duruyordu. Percy dişlerini gıcırdattı, zorla nefes almaya çalışırken bir şey söyleyemiyordu.

"Babamdan bahsetmişken." Will'in derinden gelen sesi toplanan kalabalığa sessiz olmalarını emretti. "Lord Blodgrave, benden Mürekkep Sığınağı'nın Tazılarına bir mesaj

* *İng.* Bludgrave: Dost Mezarı.

iletmemi istedi. Kasıtlı bir şekilde duraksadı ve parmağını kıpırdatarak önündeki Percy'nin diz çökmesine neden oldu. Bileğini hafifçe döndürdüğünde, Percy'nin boynu sertçe arkaya eğilip, onu Will'e bakmaya zorladı. Will öne eğildi ve Percy'nin kulağına bir şey fısıldadı. Will doğrulduğunda, Percy'nin yüzüne hızlıca bir bakış attım. Ağzını sıkıca kapatmıştı, yüzü kıpkırmızıydı. Will, belli ki Percy'nin kemiklerini düzeltmek için elini büktü ve arkaya doğru sendeleyen Percy'nin silindir şapkası arkaya doğru uçtu.

Will atın üzerine çıkarken, Percy zorlukla ayağa kalkıp buruşmuş yeleğinin üzerindeki tozları temizledi. Yeniden insan kızın kolunu kavradı ve Percy'nin bavullarını taşımak için mücadele eden arabacıya yüksek sesle küfrederek, at değiştirilen hanın kapılarından hızla içeri girdi. Will, Caligo'ya ayağıyla nazikçe dokundu ve başlarını önlerine eğmiş olan kalabalık dağıldı. Gece Dokuyucular kısık sesle dedikodu yapıyorlardı -*kemik yönlendiricisi* kelimesini bir kere daha duydum- ama birkaç insan orada durmaya devam etmişti, yüzlerinde katıksız bir hayranlıkla Will'i izliyorlardı.

İnsanlar tarafından sevilen ama kendi türünü korkutan bu Gece Dokuyucu kimdi?

Bir an sonra bir köşeden döndük. Siyah üniformalı birkaç insanın kaçışması dışında, sokak görece boştu.

"Ona ne söyledin?" diye sordum sessizce, ona biraz daha yaklaşarak.

Hafifçe gülümseyerek omzunun üzerinden bana baktı ama bu gülümseme gözlerine yansımamıştı. "Suçlulardan oluşan grubu, yeterince uzun süredir Mürekkep Sığınağı'na korku saçıyorlar. Castor Hanedanlığı'na saldıran her köpek bundan sonra aynı böyle ölecek."

Dişlerimle alt dudağımı kemirdim. "Bize bu şekilde davrandığın için senin zayıf olduğunu düşünüyor." Percy'nin o insan

kızı arkasından sürüklediği düşüncesiyle ses tonumda zehirli bir tını olmamasına uğraşıyordum. Eğer Will olmasaydı, o kızın yerinde Elsie de olabilirdi.

İçimdeki ürpertiyi bastırmaya çalıştım.

"Diğer şeylerle beraber." Will doğruldu ve ben de aniden ona ne kadar sıkı sarıldığımı fark edip geriye çekildim. Bir kere omzunun üzerinden arkasına baktı ama bu sefer bana bakmıyordu. Koyu yeşil gözleri uzaktaki dağların zirvelerini, orada toplanan fırtına bulutlarını inceliyordu. "Sana söyledim, Aster," dedi kısık bir sesle. "Benim ailem farklıdır."

Motorlu araba gürültülüleri eşliğinde, eve giden uzun daire şeklindeki yola girerken demir kapının önüne geldik dalgalı topraklar üzerinde dörtnala giderken, Will bana bunun "özellikle kullanışlı bir kısa yol" bilmenin bir faydası olduğunu söylemişti. Önümüzde bir tepenin üzerinde taştan bir kalede nöbetçi bir asker aşağıdaki vadiye göz kulak oluyordu. Mürekkep Sığınağı'nın loş ışıkları göz kırparken, yalnız bir mum bir sus bulutunun içinde titreşiyordu.

Yaklaşan alaca karanlıkta, mülk sıcaklık yayıyordu. Altın rengi ışık, eve giden yolun tam ortasında bulunan fıskiyenin üzerindeki heykelin başının üzerinde bir hale olarak parlıyor, elektrik direkleri çimenleri süsleyen geniş bahçeleri aydınlatıyordu.

Babam bir keresinde anneme Zalim Kıyı'daki her zamanki limanımızdan bir buket gül almıştı ama babam dönene kadar çiçekler solmuştu. Toprağın acımasız ve merhametsiz olduğunu, yaşamınsa hayatta kalmak için mücadele edilen unutulmuş bir mezarlığa benzediğini düşünmüştüm. Hiçbir zaman böylesi bir güzelliği hayal etmemiştim. İçimden sadece bunu görebilmesi için Owen'ın da burada olmasını diliyordum.

"Blodgrave Malikânesi'ne hoş geldin," dedi Will iç geçirerek. İçimde bir kıskançlık sancısıyla onun sesindeki rahatlamayı hissettim. Burası, onun yuvasıydı. Ama ben bir daha asla yuvama gidemeyecektim, en azından *Işık Getiren*'e.

Motorlu araba ön tarafta durdu. Çift kanatlı kapı ailemi kabul etmek için açıldı. Ailem merdivenlerin başında arabadan indi. Will, kolaylıkla attan indi ve tutmam için elini bana doğru uzattı. Caligo öne doğru hareket ettiğinde reddetmeyi düşünüyordum ama panik içinde Will'in parmaklarını kavradım. Beni hayvanın yan tarafından nazik bir şekilde kaldırdı ve ayaklarımın üzerinde durmamı sağladı.

"Dur, Caligo!" Genç bir erkek hızla merdivenlerden inip dizginleri Will'in elinden aldı. Caligo'nun burnunu okşadıktan sonra yamalı başlığını çıkardı ve yüzünde çocuksu bir gülümsemeyle elini bana uzattı. Açık kahverengi saçları asi tutamlar hâlinde havaya kalkmıştı ama onları düzeltmeye çalışmadı. "Adım Jack. Jack Aldrin."

"Aster." Elini sağlam bir şekilde sıkarken, onun Margaret'ın eve girişini izleyen bakışlarını takip ettim. Sırıtmamaya çalıştım. "O benim ablam Margaret. Eğer istersen sizi tanıştırabilirim?" Ses tonumu yükselttim ve seslendim: "Mar..."

"Hayır!" Tam Margaret geriye doğru bakıp Will ile benim yeri incelediğimizi görüp yeniden arkasını dönerken, Jack eğilerek Caligo'nun arkasına saklandı.

Will'in rahatça attığı kahkaha beni şaşırtmıştı. Eliyle Jack'in omzunu kavradı. "Seni gördüğüme sevindim, Jack."

"Ben de Castor," diye mırıldandı Jack. Bana şakacı bir bakış atıp şapkasını başının üzerine yerleştirdi. "Sizinle tanışmak bir zevk, hanımefendi."

Ona göz kırptım. "Seninle de."

Jack, Will'i ve beni merdivenlerin başında dikilirken bıraktı ve uzaktaki ahırlara doğru ilerledi. Will kapıya doğru ilerlemeye

başladı ama ben geride kaldım. Omzumun üzerinden, kırmızı üniformalara bürünmüş iki muhafızın -Will onlara Gylda ve Hugh diye seslenmişti- kapatıp kilitlediği demir kapıya baktım.

"O, bir insan..." diye mırıldandım, neredeyse kendi kendime.

"Tabii ki." Will'in gözleri keyifle parlıyordu. "Ne bekliyordun ki?"

Onun senden nefret etmesini bekliyordum, diye düşündüm. *Senden korkmasını.*

Sanki benim zihnimden geçen düşünceleri okuyabiliyormuş gibi, "Annen ve baban, biz altı yaşındayken Yedili Lig'de görevlendirildiler," diye ekledi. "O günden beri ailemin yanındalar." Sis yüzünden gözden kaybolmuş olan Jack'e hızla bir bakış attı. "Bir ya da iki kere onu yemeyi düşünmediğimi söyleyemem."

Boğazımın tıkandığını hissettim ama Will sadece kıkırdadı.

"Şaka yapıyorum," dedi gözleri parlayarak. "Gel şimdi."

Kolunu bana doğru uzattı. "Herkes seninle tanışmayı bekliyor."

Onun koluna girdim ve merdivenlerin üstüne kadar onunla birlikte çıktım. Kapının eşiğinden geçip, evin içine adım attığımda ve tereddütle tuttuğum kolunu bıraktığımda, yağmur yağmaya başladı. Ve şunu merak etmeden edemedim: Bu yağmur bir kurtarıcı mıydı yoksa bir uyarı mıydı?

Büyük giriş salonu bizi âdeta yutarken gerildim. Bir keresinde babamın Zalim Kıyı'dan getirdiği tatlı, çarpıcı aromayı hatırlamama neden olan koku beni karşılamıştı. Pelüş, kızıl halı maun merdivenlerden aşağı akıyor ve kandan oluşmuş bir nehir gibi ayaklarımızın altına dökülüyordu. Castor arması -mülke geldiğimizde muhafızların üniformalarının üzerine işlenmiş olduğunu fark ettiğim altın rengi ejderhanın aynısıydı- altın yaldızlı bir çerçevenin içinde tırabzanların üzerinde asılıydı.

Ürperdim. Bu yağmurun bir uyarı olduğunu hissediyordum.

Çift kanatlı kapı ardımızdan kapanıp beni sağanaktan ayırırken, göğsüme bir keder bıçağının saplandığını hissettim. Daha önce yaşadığımız hayat bitmişti. Babam ve Owen ile gemi mutfağında geçirdiğimiz geceler, geminin gözcü yerinden okyanusun ufuk çizgisine atlamasını izlemek, o gece gemi sallanarak bizi uyuturken annemizin bize hangi hikâyeyi anlatacağından başka bir şey düşünmeden güneşin altında yaptığımız kılıç kullanma pratikleri... Bludgrave Malikânesi'nin büyük giriş salonunda, etrafım yabancılarla çevriliyken, kendi özel cenazeme katılıyordum.

Bludgrave... *benim* mezarımdı, bir daha asla buradan ayrılamayacaktım. Kalbim, denizin diplerinde bir yerde *Işık Getiren* ile birlikteydi. Owen ile birlikte.

Örgülü deri bilekliğin hayalî okşamasını hissederek sol bileğimi ovuşturdum. Owen'a, beni ele geçirmelerine izin vermeyeceğime dair söz vermiştim. Ama annem ve babam nazik görünüşlü erkek bir Gece Dokuyucu ve eşi tarafından karşılanırken, Margaret, Charlie ve Lewis siyah beyaz üniformalı hizmetlilerle şakalaşırken, Elsie ve Albert Annie'yi takip ederek, fazla besili bir erkek kedi boyutunda siyah bir yaratığın peşinde koşarken, belki *ama belki* bu yeri yuvaları hâline getirebileceklerini düşündüm. Gizlice ve sessizce gidebilirdim. Farkına bile varmayabilirlerdi. *Umurlarında bile olmayabilirdi...*

"Sen Aster olmalısın," dedi Gece Dokuyucu kadın cansız bir sesle. "Leydi Isabelle." Hafifçe reverans yaptı. "Eşim, Lord Bludgrave."

"Hoş geldin, hoş geldin," dedi uzun adam yüksek sesle. Oğluna -Will'e- çok benziyordu, sadece koyu renk saçlarında gümüş rengi çizgiler vardı ve gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar, her zaman gülümsüyormuş gibi bir ifade veriyordu. Lord Bludgrave, Will'e göz kırptı ve göğsündeki cebe uzandı. Elimi

iki elinin içine aldı ve ellerini geri çektiğinde avucumun içine bir şey bırakmıştı.

"Şekerleme mi?" dedim nefes alır gibi, pembe çizgili ambalaja bakarken. Babam eskiden Hesap Günü için her sene bize bir parça alırdı, tek bir parça yedi çocuk arasında bölüşülürdü. Bakışlarımla babamı aradım, onun kederli görünmesini bekliyordum ama yüzünde tam olarak anlayamadığım bir sıcaklık vardı. Hediyeyi kabul etmemi işaret ederek başını öne eğdi. "Teşekkürler," diye mırıldandım şekerlemeyi önlüğümün cebine koyarken.

Lord Bludgrave'in omzunun üzerinden, benim yaşlarımda görünen -on yediden büyük değildi- bir erkeğin gösterişli merdivenlerden aşağı indiğini gördüm. Sendeleyerek mermer zemine indi ve hızla kendisini Will'in kollarına attı. Sarılarak birbirlerinin sırtını tıpışladılar.

"Küçük erkek kardeşim Henry," dedi Will, kendisininki gibi uzun, esnek bir bedeni ve kıvırcık siyah saçları olan çocuğu işaret ederek.

İki erkek kardeşin benzerlikleri bir yana, bizi görünce Henry'nin dudakları tiksintiyle kıvrıldı. Yüzünü çevirdiğinde, şakağından aşağı uzanan pürüzlü bir yara izinin yakasının altında kaybolduğunu, elektrikli avizenin ışığının altında şekil değiştirdiğini fark ettim.

"Demek doğru," diye homurdandı, kömür karası gözleriyle doğruca bana bakıyordu. "Bizim aramıza *korsanları* getirdin."

"Henry!" Annesi onun koluna vurdu.

"Oberon ailesi artık bizim korumamızda." Lord Bludgrave'in nazik yüzü sert, kömür karası gözleri çakmak taşı gibiydi. "Onlara da yanımızdaki tüm çalışanlara gösterdiğiniz saygının aynısını göstereceksiniz." Bunu söyledikten sonra, eliyle hizmetlilerden birine -çukur gözleri ve seyrek gri saçları olan yaşlıca bir adama- işaret etti. "Bay Hackney, sanırım mülkün gezdirilmesi

için vakit fazla geç. Onlara odalarını gösterin ve düzgün bir akşam yemeği yediklerinden emin olun. Yarın yeni bir gün ve herkesin yerleşmiş olacağını umuyorum. Öyle değil mi, Philip?" diye sordu başıyla onaylayan babama. "William bana yolculuğunuz sırasında kamarotlarının seyahatiniz sırasında pek çok konuşmanıza kulak misafiri olduğunu söyledi. Mahremiyetinizin ihlali için özür dilerim ama bir şefe aşırı ihtiyacımız vardı ve William önceden senin bu pozisyon için uygun göründüğünün haberini verdi."

Böylesi savunmasız bir durumdayken, herhangi birinin ailemiz hakkında casusluk yaptığı düşüncesi üzerine irkildim ama bu öneri üzerine babamın gözleri kocaman açılmıştı, yüzü parlıyordu. "Teşekkür ederim, efendim," dedi, sesi oldukça samimi çıkıyordu.

"Lafı bile olmaz, rica ederim." Lord Bludgrave annemin olduğu yere doğru başını eğdi. "Bayan Oberon..."

"Lütfettiniz, lordum," dedi annem.

Bununla birlikte, dilimin ucuna gelen *Kaptan* ünvanını söylememek için kendimle mücadele ettim. Annem kendisini ne kadar çabuk hizmetli rütbesini kabul etmeye teslim etmişti! Bu, onun için ne kadar aşağılayıcı bir şey olmalıydı.

Ama annemin onurlu bakışlarında küçümsemeye dair herhangi bir işaret ararken, buna dair hiçbir şey görmedim. Sonra bunun hayatta kalmakla alakalı olmadığını fark ettim. Annem kararını vermişti ve bununla birlikte, sözlere dökülmeyen bir anlaşma aile içinde geçerli olmuştu. "*Bu, bizim için iyi bir hayat,*" dediğini duydum onun kendi usulünce, bakışları Margaret, Charlie, Lewis ve sonra da benim üzerimde gezerken. Charlie rahatsız bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor, Margaret ile Lewis temkinli bir şekilde birbirlerine bakıyorlardı. Bense ağzım kurumuş bir hâlde ayağımın altında sallanan zemine bakıyordum.

"Lütuf, evet." Lord Bludgrave boğazını temizledi ve uzun, ince boyunlu ve başının üzerinde gri saçlarını düzgün bir şekilde topuz yapmış olan çelimsiz görünümlü bir kadını eliyle işaret etti. "Korkarım, bizim sevgili Bayan Hackney hastalandı ve kısa süre içinde yeni bir kâhyaya ihtiyacımız olacak. Sen bu iş için oldukça uygunsun." Lord Lewis'e döndü. "Oğlumun dediğine göre denizci ellerin varmış. Ve sen..." Başıyla Charlie'yi işaret etti. "...bir boğa kadar güçlüsün. İkinizin de oldukça iyi uşaklar olacağınıza inanıyorum."

Lord Bludgrave, göğsündeki cepten bir şekerleme parçası daha çıkardı ve Margaret'a doğru attı. "Bir cerrah..." diye, aklından geçenleri söyledi çenesini okşarken. "Senin ilgilenmen gereken hastalarımız yok ama kızlarımın bir dadıya ihtiyacı var. Bu, tam olarak senin alışkın olduğun kapasitede bir iş değil ama çocuk eğlemek konusunda hiçbir şey *fazla* sayılmaz."

Margaret, yanından hızla geçerken Elsie'yi kolundan yakaladı ve onu ayakta durdurdu. "Kesinlikle, lordum."

Lordum... Bunu çok kolaylıkla söylüyorlardı.

Albert, bacaklarımın yanından geçen ve Annie'nin kollarının arasına sıçrayan siyah yaratığı kovalıyordu. Artık Annie'nin kollarının arasında sakin bir şekilde durduğu için, onun yuvarlak gövdesine, kedilerinkine benzeyen altı adet kısa, kalın bacaklarına daha yakından bakabilmiştim. Etli, yarasalarınkine benzeyen kulaklarının haricinde her yeri tutamlar hâlinde kalın siyah kıllarla kaplıydı. Böceğe benzeyen sekiz göz, yüzündeki keçeleşmiş kürkünden dışarı bakıyordu. Dört tane sararmış uzun dişinin olduğu, yaban domuzuna benzeyen tüylü bir ağzı vardı. Annie, Margaret'ın yüzünü buruşturmasına neden olacak şekilde bu garip, küçük yaratığın başını okşuyor, yaratıksa bir kedi gibi mırlıyordu.

"Bu da *ne*?" diye sordu Albert elleri dizlerinin üzerinde.

"Bir atroxis," diye cevap verdi Elsie, çenesini havaya kaldırarak.

"Çok güzel." Leydi Isabelle, bu övgünün üzerine yüzü parlayan Elsie'ye tatlı bir şekilde gülümsedi. "Atroxi, kralın kanunlarıyla korunan Mitlerden biridir," diye açıkladı, biz ağızlarımız açık bir şekilde garip yaratığa bakarken.

Düşüş'ten önce dünya üzerinde gezinen varlıklar ve yaratıklar hakkında Owen'ın bana anlattığı hikâyeleri hatırlayıp, rahatsız bir şekilde olduğum yerde kıpırdandım. Gece Dokuyucular, biz insanları avladığı gibi Mitleri de -büyülü flütleriyle yaramazlık yapan çocukları hipnotize etmeleriyle tanınan belden aşağıları keçi olan insanlar ya da atalarımızın Batı Denizi'nden mesajlar getirmeleri için komisyon ödedikleri su perileri- avlıyorlardı.

"Bilirsin, hatta Kraliçe Anteres evcil hayvan olarak bir atroxis besliyor," dedi Leydi Isabelle göz kırparak.

Albert burnunu kırıştırdı. "Ama o çok çirkin."

Yaratığın deri tasmasındaki zil çalınca Annie nefesini tuttu ama Lord Bludgrave içten bir kahkaha attı. "Böyle düşünen tek kişi sen değilsin," dedi Albert'ın sırtını tıpışlayarak.

Neredeyse bu şamata içinde unutulduğumu umuyordum ki Lord Bludgrave gözlerini kısıp bana baktı, dudaklarını büzmüştü. "William seni nereye yerleştireceğinden emin olamadı."

Çünkü ben buraya ait değildim.

Boğazımı temizledim. "Eğer mümkünse..." Sesimi yükseltip, kelimelerime biraz ciddiyet yüklemeye çalıştım. "Babamla birlikte çalışmayı tercih ederim. Mutfakta... *efendim*," diye ekledim beceriksizce.

Lord Bludgrave kıkırdadı ve hafifçe Will'in omzuna vurdu. "Onunla ilgili söylediklerinde haklıymışsın, gerçekten zorlu bir kadın." Oğluna mahrem bir şekilde gülümsedi ve yanaklarıma bir sıcaklık hücum etti. "Pekâlâ. Bay Hackney, bu işi size bırakıyorum."

Bay Hackney, eliyle merdivenlerin tabanında saklanmış bir hizmetli girişinde onu takip etmemizi işaret etti. Yaşına rağmen oldukça hızlıydı. Topluluğumuzun önünde başı dik yürüyen annem vardı. Arkamda birkaç hizmetli ile geriden geliyordum. Bir araya toplanmış silüetlerin arasından Will'i gördüm. Birbirimize baktığımızda yüzünde hiç keyif izine rastlamadım, sadece hüzün vardı.

O anda, bakışları bana bu yeni hayat -içine girdiğim bu yeni dünya- hakkında kelimelerinin anlatamayacağı kadar çok şey söyledi. Bu gece aynı çatının altında uyuyacak olabilirdik ama uyandığımızda o Lord Castor, ben ise bir mutfak hizmetlisi olacaktım. Ve bunu itiraf etmeye cüret edemesem de... kalbimin en derin bölgelerinde, ben de onun hüznünü paylaşıyordum.

Burada kalamam, diye düşündüm havasız bir koridorda yönlendirilirken. Loş ışıkta Albert elimi tutup yanımda yürümeye başladı.

"Owen'ı özledim," dedi sessizce.

Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak geçirmeye çalıştım. Gözyaşları gözlerime batıyordu. *Burada kalamam.* Ama ailemi de bırakamazdım. Diğerleri neden kaçmayı seçtiğimi anlayabilirlerdi ama Elsie ve Albert... Owen'ı kısa süre önce kaybetmişlerdi. Zamana ihtiyaçları vardı.

"Ben de," dedim Albert'ın elini sıkarak. "Ben de."

Altıncı Bölüm

Yeşil çuhadan bir kapı, benim kaldığım bölümle Will'inkini ayıran tek şeydi. Ya da hizmetli Sybil öyle söylemişti. Sybil, Albert'tan üç yaştan daha büyük olamazdı -belki on dört yaşındaydı- ama Margaret ile paylaşacağımız odanın olduğu üst kattaki koridorun lambalarını yaktıktan sonra doğrulduğunda onun sırtındaki tutukluğun farkına vardım.

"Eskiden daha fazla kişiydik," diye mırıldandı, uzun koridora özlem dolu bir şekilde bakarak. Alnı kırıştı ve iç geçirdi. "Sanırım kendimi şanslı hissetmeliyim." Birazcık neşelenerek, "Yeniden etrafta daha fazla insanın olması güzel olacak," dedi.

Ben Percy'nin Lord Bludgrave'in çalışanları -askere alınmaları- ile ilgili yorumu hakkında bir şey sormayı düşünemeden, Sybil'in telaşlı ayak sesleri koridorda giderek azaldı.

Margaret kendisini portatif iki dar karyoladan birinin üzerine attı ve yastığı göğsüne bastırdı. "Bir *yastık,* Aster!" diye cıyakladı. "Ve yataklar! Buna inanabiliyor musun?"

Margaret? Heyecanla cıyaklıyordu, ha? "İnanamıyorum."

"Biliyorsun, hep bunu hayal etmiştim." Sesini fısıltı seviyesine indirmişti. Mumun loş, titrek ışığında gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görünce çok şaşırdım. "Kendi yatağım..."

Gözlerini kapattı. Bir an için tamamen hareketsiz kalıp göğsünün inip kalkmasını izledim. Margaret -denizlerin savaşçısı, gelgitlerin dehşeti- sadece birkaç adım ötede Gece Dokuyucular varken uykuya dalıyordu.

"Owen senin mutlu olmanı isterdi," diye mırıldandı Margaret, neredeyse duyamayacağım kadar kısık bir sesle.

Bir şey söylemeye çalışıp doğru kelimeleri bulamazken, ağzımı açıp kapadım. "Biliyorum," diye fısıldadım ama Margaret'ın verdiği tek cevap boğuk bir horlama oldu.

Odayı inceledim, Margaret'ın burada ne gördüğüne dair en ufak bir şey görebilmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Hamaklar ve paçavralar yerine dar bir portatif karyola ve kalın battaniyeler, boş bir sandık, yıkanmak için leğeni olan köhne bir masa. Denizdeki imkânlar azdı. Temizlenmeyi pek fazla umursamaz, onun yerine herhangi bir şey için tetikte ve hazırlıklı olmaya odaklanırdık. Bunun için hazırlıklı değildim. Hayalini bile kuramayacağım rahatlıklar olabilirdi ama başımın üzerindeki çatıyı; yıldızları görmeye, özgürlüğüme değişirdim.

Masadaki aynaya yansıyan görüntüme baktım. *Işık Getiren*'in üzerindeyken, koyu kahverengi saçlarım karmakarışık ve dolaşmıştı, kıyafetlerim yırtık pırtıktı ve kötü hâlde gemi suyu kokuyordu. Tenim bir çamur ve kan karışımıyla kaplıydı. Yine de güçlü görünüyordum. Sağlıklı. Mutlu. Şimdi, saçlarım gergin bir şekilde arkada örgü yapılmış ve üzerimde ütülenmiş, sade, siyah bir elbise varken çelimsiz görünüyordum. Tenim cansız ve donuktu ve gözlerimin altındaki halkalar hiçbir zaman olmadığı kadar koyu görünüyordu. Kalbimde bir sancı hissederek, Owen'ın bile beni tanımayacağını düşündüm.

Margaret'ı uyandırmamaya gayret ederek boş koridora çıktım. Akşam yemeğimizi, Bay ve Bayan Hackney'nin bize görevlerimizi özetlediği alt katta yemiştik ama beynimin içindeki vızıltıdan dolayı onları zar zor duymuştum. Buraya daha yeni

varmıştık ve ben daha şimdiden kaçışımı planlıyordum. Diğerleri aceleyle yahni ve küçük ekmekleri yerken, ben hizmetlilerin rotasının planını ezberliyordum. Alt katta sol, sağ, yeniden sola döndükten sonra batıdaki çimenliğe açılan bir yan kapı vardı. Gece karanlığının kamuflajı altına girmek küçük bir özgürlüktü ama ben kendimi dar bir kafesten kaçan, tuzağa düşmüş bir hayvan gibi hissediyordum.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Jack dış duvara yaslanmış, gözlerini gizlemek için şapkasını aşağı çekmişti.

Uzakta, yemyeşil tepelerin kıvrımlarına sıkışmış olan Mürekkep Sığınağı'nın ışıkları, ateş böcekleri gibi parlıyordu. Nereye gidebilirdim? Kıyıya geri dönmek için trenle yarım gün yolculuk yapmam gerekiyordu ve sonra ne olacaktı? Will'in dediği gibi yakalanma riskini -ya da daha kötüsünü- göze alacaktım. Ama bu sefer ailemden de ayrılmış olacaktım.

Arkamda, Bludgrave değer verdiğim herkesi barındırıyordu. Denizdeyken, düşman bir klan tarafından yakalanmamız, içimizden birinin daha *Ölüm Çığlığı* tarafından ele geçirilmesi sadece an meselesiydi. Birbirimizden başka hiç kimsemiz, hiçbir şeyimiz yoktu ve önünde sonunda bunun yeterli olmayacağını biliyordum. En azından burada hepimiz bir arada olabilirdik. *"Zorluklarla dolu bir hayatımız oldu,"* diye fısıldamıştı annem kulağıma, iyi geceler dilemek için bana sarılırken. *"Ailemizin huzurlu olmasının zamanı geldi."*

Kalbimin ezildiğini hissettim ve yanaklarıma dökülen gözyaşlarımı Jack'in görmemesi için başımı çevirdim. Owen artık huzur içindeydi. O zaman neden onu serbest bırakamıyordum?

Daha anlayamadan, koşmaya başlamıştım.

"Aster!" diye seslendi Jack ama arkamı dönmedim.

Çimenliğin üstünde hızla koşuyordum, yumuşak toprak ayaklarımın altında çöküyordu. Katı, rahatsız düz ayakkabıları

ayaklarımdan fırlattım, bu yüzden çıplak ayaklarım çamura battı. Gece Dokuyucuların gemisinden daha bu sabah mı çıkmıştık? Kaptan Shade bana özgürlüğümü teklif ederek elini bana daha bu sabah mı uzatmıştı? Daha şimdiden üzerinden bir ömür geçmiş gibi hissediyordum. Ve gemi mutfağında Owen ile oturup, onun bir deste kartı kolaylıkla karıştırmasını izlememin üzerinden çok daha uzun zaman geçmiş gibiydi; onun kahkaha attığını duymamın, nazik gözlerini, küstah gülümsemesini görmemin üzerinden ise bir sonsuzluk.

"Çok yakınız," demişti Owen, Gece Dokuyucuların saldırısından sadece birkaç hafta önce, önümüzde serili olan haritaya parmağını bastırarak. Parmağıyla, Korkunç Alan'ın keşfedilmemiş bir bölgesinin etrafında bir daire çizmişti. *"Eğer yalnızca annemi ve babamı daha derine, Korkunç Alan'ın kalbine doğru gitmeye ikna edebilirsek... Bunu hissedebiliyorum. Kızıl Ada ulaşabileceğimiz bir yerde."*

"Ve güvende olacağız," diye eklemiştim.

Owen, bakışları boğazımdaki yara izinin üzerinde gezinirken, yavaşça başıyla onaylamıştı. *"Kızıl Ada'da hiçbir zaman aç kalmayacağız. Krallar ve kraliçeler gibi yaşayacağız. Göreceksin, asla bir şey istemek zorunda kalmayacaksın. Hiçbir klan bizim düşmanımız olmayacak. Bizim için ayrılan cenneti korumak için birlikte duracağız."*

Kızıl Ada, hayatta kalmak için cinayet işlemek -yiyecek ekmek bulmak için diğer insanları öldürmek- zorunda kalmayacağımız korsan sığınağı... Şimdi bunların hepsi çok uzaktaymış gibi görünüyordu. Owen'ın hayali -*bizim* hayalimiz- artık ulaşabileceğimiz bir yerde değildi. Yere düştüm, hıçkırıklarımı engellemeye çalışıyordum.

Jack nefes nefese bir hâlde yanıma geldi. "Aster, ben..." Cümlesini yarıda bıraktı, hırlar gibi sesler çıkararak nefes almaya çalışıyordu. "Oldukça hızlısın, bunu biliyorsun, değil mi?"

Bakışlarımı kaldırıp ona baktım; elleri dizlerinin üzerindeydi, göğsü hızla inip kalkıyordu. Omzunda asılı olan pejmürde, büzgülü bir kahverengi çantayı indirdi. "Will bunu sana vermemi istedi," dedi çantayı bana uzatarak.

Yüzümü elimin tersiyle sildim ve çantayı aldım. Çantanın içinde bir harita, bir matara, bir kalıp sert peynir, iki somun ekmek, kötü görünümlü bir çakı, bir kutu kibrit ve bir kese dolusu altın para vardı.

"Senin kaçmaya çalışacağını düşündü," dedi Jack, başını kaşımak için şapkasını çıkarırken.

Yavaşça ayağa kalkıp, çantanın büzgüsünü sıkarak kapattım. Çantayı omzumun üzerine sıkıca sabitledim, bakışlarımı vadinin ağzında kucaklanmış olan uzaktaki ormanın bittiği yere sabitledim. Kıyıya kadar varmaya, küçük bir deniz aracına el koymaya ve yelken açmaya çalışabilirdim. Kızıl Ada'yı kendi başıma bulabilirdim.

Bencil olmayı bırak. Neredeyse zihnimin içinde Owen'ın beni azarlayan sesini duyabiliyordum. *Ailemizin sana ihtiyacı var. Elsie ve Albert'in sana ihtiyacı var.*

Hayır, diye karşı çıktım. *Onların* sana *ihtiyacı var.*

Benim sana ihtiyacım var...

Jack birkaç adım ötede, artık çamurla kaplı olan ayakkabılarımı eline aldı. "Çıplak ayaklarla çok uzağa gidemezsin." Kısık sesle ve dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Beni takip et." Yanımdan geçip pencerede cılız cılız yanan tek bir fenerin olduğu ahırlara doğru ilerledi. "Burada kalmış fazladan bir çift bot olabilir."

Onu takip ettim ama kapının olduğu yerde durup burnumu buruşturdum. *Işık Getiren*'in kendine has kötü bir kokusu vardı ama buradaki koku ona hiç benzemiyordu.

Jack kahkaha atıp elini salladı ve içeri girmemi işaret etti. "Alışırsın," dedi. Ve sonra âdeta buraya neden geldiğimizi hatırlayarak ekledi: "Demek istediğim, alışırdın, eğer..."

Gözlerimi devirip, merakımı bastırmak için isteksiz birkaç adım attım. Tuğlalarla döşenmiş yolun her iki yanında samanlarla pislenmiş bölmeler vardı. Hemen Caligo'yu tanıdım, siyah tüyleri tavan penceresinden sızan ay ışığıyla alacalı bir şekilde görünüyordu. Onun yanındaki bölmede bulunan beyaz kısrak, içinden dışarı doğru gümüş renginde parlıyor gibi görünüyordu ve başının üzerinde giderek incelen sivri bir boynuz vardı.

"Bu bir..." Elsie'nin küçük *Mitler* kitabından bu yaratığa ne dendiğini hatırlamaya çalıştım. Elsie bu yaratıklara kafayı takmıştı; kötü niyetli olsunlar ya da olmasınlar, hepsinin ismini biliyordu. Ben, annemin ve babamın bize yıldızlar hakkında anlattığı hikâyeleri tercih ediyordum. Gözü pek başarıları ve fedakâr eylemleri sayesinde yukarıdaki ilahi denizlerdeki yerlerini hak eden insanlarla ilgili hikâyeleri. Şimdi ise *keşke Elsie'nin söylediklerine daha fazla dikkat etseydim* diye düşünüyordum.

Jack, düz ayakkabılarımı temizlemek, onları suyla dolu bir kovaya batırıp, sert kıllı bir fırçayla çamurları çıkarmakla meşguldü. Çenesiyle beyaz kısrağı işaret etti. "Tek boynuzlu bir at," dedi. "Siz denizde yaşayanların, Mitlerle ilgili kendi sorunlarınız olduğunu düşünüyordum."

"Farklı türler," diye mırıldandım, tek boynuzlu atın güzelliği karşısında kendimden geçmiştim. Denizde, Mitlerden korkulması gerekirdi. Bir gemiyi paramparça edebilecek büyük yılanlar ya da bir gemiyi tek lokmada yutabilecek devasa balıklar... Ben hiçbirini kendi gözlerimle görmemiştim ama Owen bir keresinde, engin okyanusu bizimle paylaşan iyi Mitlerden biri olan fazlasıyla büyük bir denizatı -ona *hippocampus* demişti- gördüğünü iddia etmişti. "*Bu da hayatımın geri kalanında şansımın yaver gideceği anlamına geliyor,*" demişti. Kendime engel olamayıp merak etmiştim: Gerçekten de bir hippocampus mu görmüştü yoksa onun kendisine getireceğine inandığı şans konusunda yanılıyor muydu?

"Eğer fikrini değiştirirsen," dedi Jack, suda bekletilmiş düz ayakkabılarımı uzatırken, "ata nasıl bineceğini sana öğretebilirim. Çoğu zaman buradaki Thea, kendisini dışarı çıkarması için sadece Annie'ye izin verir." Göz ucuyla tek boynuzlu ata baktı ve ses tonunu azaltıp alaycı bir hürmetle ekledi: "*Tek boynuzlu atlara sadece saf kalpliler binebilirler...* Ve bunun gibi şeyler."

Döndü ve yakınlardaki sandıklardan birinde bir şeyler aradı. Bir saniye sonra, bir çift diz boyu eski çizme getirdi.

"Bunlar sana uyacaktır." Çizmeleri bana doğru uzattı ama ben çıplak ayaklarımın üzerine sular damlatan düz ayakkabılara bakıyordum.

"Zor mu?" diye sordum, çeşitli eyerler ve ekipmanla dolu olan duvara bakarak. "Ata binmek."

Caligo'nun burnunu tıpışlarken omuz silkti. "Sanırım bir yelkenliyi yönetmek kadar zor değildir."

Caligo'ya bakıp, koyu renk gözlerinin içine derin bir şekilde baktım. Çizmelere baktım. *Owen kaçmazdı,* diye azarladım kendimi. Ata binmeyi öğrenirdi. Babamla birlikte mutfakta çalışırdı. Tüm bunları en iyi şekilde değerlendirirdi. Ailemizi paramparça eden Ast'ı bulur ve onu ait olduğu Yanan Topraklar'ın çukurlarına gönderirdi.

"Eğer bana at binmeyi öğretirsen," dedim, sünger gibi olmuş düz ayakkabıları ayaklarıma geçirirken, "senin hakkında iyi şeyler söylerim... Margaret'a yani."

Yüzü kıpkırmızı olurken çizmeleri yere bıraktı. "Yani kalacak mısın?"

Kapıya doğru ilerledim, aniden büzgülü torbanın omzumda ağırlaştığını hissetmeye başlamıştım. "Duruma göre değişir." Arkamda sandığın kapağının açılıp kapandığını duydum ve bir an sonra Jack yeniden yanıma döndü. "Bana Castorlar hakkında ne söyleyebilirsin?"

Jack kapı eşiğine yaslandı ve kollarını iki yana açtı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Nereden başlayayım?" Ben de eşikte onun karşısına yerleşip çantayı yere bıraktım. "İnsanlar onları seviyor, Gece Dokuyucuları onlardan nefret ediyor..."

"Onlardan *korkuyorlar*." Jack'in çocuksu gülümsemesi, acımasız bir hâl aldı. "Castorlar, Uğursuz soylularından; kral ve kraliçenin asil, ayrıcalıklı iç meclisinden geliyorlar. Soylular *Manan*'ın dağılımını kontrol eder." Şakacı gülümsemesi yüzüne geri dönmüştü ve ses tonunda aynı alaycı saygı vardı. "*Rızkı onlar verir, onlar alırlar.*"

Demek ki Castorlar *Manan*'ı kontrol ediyorlardı ve Percy gibi Gece Dokuyucuların güç için *Manan*'a ihtiyacı vardı. Güç ve kontrol: Castorlar, her Gece Dokuyucu'nun ihtiyacı olan şeye sahipti. Yine de düşündüğüm kadar zalim değillerdi.

Bakışlarım yıldızlara kaydı, çocukken ezberlediğim takımyıldızlarda bir rahatlık aradım. Okçu Talia, Pavlus ve On Serçesi, Ejderha Ugo, Titus ve On İki Anahtarı... "*Manan* tam olarak ne?" diye sordum sessizce, Will'in trende onun üzerindeki hâkimiyetleri hakkında söylediklerini hatırlayarak.

Jack bakışlarımı takip etti ama sanki gökyüzü bizim dostumuz değil de bir gizemmiş gibi kafası karışmış bir ifadesi vardı. "Annem bir keresinde ona *ruhların malzemesi* demişti." Omuz silkti. "Nereden geldiğinden bile emin değilim, kimse bilmiyor. Bu, kraliyetten olanların en iyi şekilde sakladıkları sır."

"*Gurash-vedil...*" dedim nefes verir gibi, bu gizemli madde hakkında duyduğum her şeyi hatırlarken. Saf altın renginde olduğu söylenen toz... Tüm hayatım boyunca, bunun sadece Gece Dokuyucuların kontrol edebildiği görünmez bir güç olduğunu düşünmüştüm. Parlayan, altın rengi tozun bir efsaneden, insanlar için görünmeyeni tarif etmenin bir yolundan fazla bir şey olmadığını düşünmüştüm.

Jack ellerini ceplerine sokarken başıyla onayladı. "Gece Dokuyucular eskiden onu şeker gibi tüketirlerdi. Çaylarında, yiyeceklerinde. Bazıları onu burunlarına çekiyordu. Ama biz insanlar için ölümcüldür. Yine de bu, insanların arada sırada bunu denemelerine engel olmadı." Boğazını temizledi. "Son zamanlarda zor bulunuyor. Soylular bile onu ele geçirmekte zorlanıyorlar."

"O zaman bu doğru, öyle mi?" diye sordum. "Onların büyü yapmalarını sağlayan bu mu?"

"Tam olarak değil." Dudaklarını büzdü ve merakla beni süzdü. "Onlara neden Gece Dokuyucular dendiğini biliyorsun, değil mi?"

Olumsuz anlamda başımı salladım, biraz utanmıştım ama Jack cevap verirken hiç küçümseyici bir tavır içinde değildi: "Genel olarak kullandığımız *gece* kelimesi, antik *Manan* kelimesinden geliyor."

Görünmeyen. Çantayı alıp omzuma astım. "Görünmeyeni kontrol ediyorlar."

"Onu *yönlendiriyorlar*," diye düzeltti beni. "Her şeyin içinde küçük bir parça *Manan* bulunur. Gece Dokuyucular, evrenin dokusunu oluşturan şeyin -*Manan*'ın- iplerini çekiştiriyorlar."

Acelesiz bir şekilde eve doğru yürümeye başladım, dışarıda geçirdiğim son dakikaların tadını çıkarıyordum. "Ve gerçek toz da..."

"Uyuşturucu gibi çalışıyor." Elleri ceplerinde, yanımda yürüyordu. "Onların büyülerini geliştiriyor, odaklanmasını sağlıyor. Onları daha kuvvetli hâle getiriyor."

"Daha güçlü."

"Kesinlikle."

Ona yan bir bakış attım. "Göründüğünden daha zekisin."

"Ve sen de düşündüğümün yarısı kadar bile sevimsiz değilsin."

Dirseğimle onun yan tarafına vurdum. "Bana biraz zaman tanı."

"O zaman sanırım burada kalman gerekecek." Omzumu itti. İkimiz de farkına varmadan kahkahalara boğulmuştuk. Çok kısa bir süre önce tanışmamıza rağmen Jack'i tüm hayatım boyunca tanıyor gibi hissediyordum. *Belki de bu, o kadar da kötü olmayacaktır,* diye düşündüm. Belki burada da mutlu olabilirdim.

Sanki bu düşünce, Owen'ın yokluğunun ağırlığını, hiç olmadığı kadar ağır bir şekilde beraberinde getirmişti. Sonra fark ettim ki Jack -rahat tavırları ve alaycılığıyla- bana Owen'ı hatırlatıyordu.

Owen ölmüşken nasıl mutlu olabilirdim ki?

Jack, bendeki değişimi fark etmiş olmalıydı çünkü artık o da gülmüyordu. "Ben duydum..." Sözünü tamamlamadı, başını iki yana salladı. "Üzgünüm... Abin..."

"Jack." Nazik bir şekilde onun sözünü kestim, bileğimi ovuşturuyordum. "Biz korsanız. Uzun yaşamak, hayatımızın bir parçası değil."

Yeniden çatışmayı düşündüm. Bu anı yeni açılmış, kanayan bir yara gibiydi. Atılan topların yarattığı titreşim hâlâ dişlerimde yankılanıyordu, barutun keskin kokusunu hâlâ burun deliklerimde hissediyordum.

"Saldırıyı durduran Will'di," dedi Jack, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Kaptan öldüğü için sizin idamınızı gerçekleştirmenin kendi sorumluluğunda olduğunu yazdı ama sizi esir almak konusunda ısrar etti. Görevlilere sizi *ıslah etmek* istediğini söyledi," diye ekledi şakacı bir tınıyla.

"Onun bunu denemesini görmek isterdim," diye mırıldandım. Eğer Will bana biraz daha sert vurmuş olsaydı, ben de Owen'ın yanında olacaktım. Hiçbir zaman onsuz yaşamanın verdiği acıyı tatmayacaktım.

Ama aynı zamanda Will'i de hiç tanıyamayacaktım. O Ast beni ona yönlendirmişti. Ama neden? Will bizi korumuş, bir arada tutmuştu. Bizi evine getirmişti. Bize yeni bir başlangıç vermek için ailesinin itibarını tehlikeye atmıştı.

Merhamet hiçbir zaman karşılıksız değildir... Aynı rahatsız edici nakarat, kalbimin derinliklerinde saklanıyordu. Ve yeniden merak ettim: Onun bundan çıkarı neydi?

"Annie?" Jack kaşlarını çattı. Aniden sola doğru döndü ve küçük kızın ayaklarını sürüyerek yürüdüğü, ay ışığında parlayan gölün kenarına doğru ilerledi. "Annie?" diye seslendi aceleyle. "İyi misin?"

Gölün diğer tarafındaki dekor bir binadan gelmiş gibi görünen Annie, eve doğru ilerlemeye başladı. Bu, bir ışık oyunu olmalıydı çünkü ilk başta taş sütunlardaki çatlaklardan kan sızıyormuş gibi görünüyordu. Ama yeniden baktığımda, kubbeli yapı bir bütün hâlinde ve kansızdı, gümüş rengi ışıklara bürünmüştü.

Annie, Jack'in seslenişine tepki vermedi. Bakışları mat ve donuktu, uslu yürüyüşüne ara vermemişti. Onu çimenliğin ucunda, gül fidanlarının orada yakalamıştık ama o, sanki biz orada değilmişiz gibi tam yanımızdan geçip gitmişti. Ancak Jack onu kolundan yakalayıp salladığında, Annie içinde olduğu transtan çıkmış gibi göründü.

"Annie?" Onun kanla ıslanmış ellerini kaldırırken, Jack'in sesi boğuk çıkıyordu.

"Ben, Canım'ı arıyordum..." diye mırıldandı sanki yarı uykudaymış gibi. Sonra aniden uyanarak, delici bir çığlık attı: "Canım! Ah, Canım!" Kendini Jack'in kollarının arasına attı, kontrol edilemez bir şekilde hıçkırıyordu.

Jack'in âdemelması hareket etti ve bakışlarını kaldırıp bana baktı. "Atroxis," dedi sesini çıkarmadan, dudaklarıyla.

"Canım şu anda nerede?" diye sordum sesim titreyerek.

Annie yüzünü Jack'in omzuna gömmüş, inleyerek ağlıyordu. "Bilmiyorum!" diye bağırdı. "Bilmiyorum!"

Yukarıdaki kattaki birkaç pencerenin camlarında titrek ışıklar belirdi. Jack, Annie'yi kaldırıp belinin yanında tuttu.

"Onu içeri götüreceğim," dedi Jack, telaşa kapılmış görünüyordu. "Belki sen de biraz uyumaya çalışmalısın."

Batı girişinde birbirimizden ayrıldık ama merdivenlerden yukarı çıkarken ve koridorda ilerlerken, kan sızan sütunlar ile Annie'nin kızıla bulanmış ellerinin görüntüsünü zihnimden atamıyordum. Yanılmış olabilir miydim? Sylk, yine de Annie'yi ele geçirmiş olabilir miydi?

Yeşil çuha kapının önünde duraksadım, kalbim göğsümün içinde gümbür gümbür atıyordu. Annie'nin ağlayışı şüphesiz tüm evi uyandıracaktı, tabii eğer çoktan uyandırmadıysa. Will bu kapının hemen diğer tarafında, Jack'in bana çantayı verip vermediğini mi merak ediyordu? Benim çoktan gittiğimi mi düşünüyordu? Bu kadar kargaşanın içinde Annie için o kadar endişelenmiş olmalıydı ki durup benim yokluğumu düşüneceğinden bile şüpheliydim.

Margaret'ın uyanık olmasını bekleyerek gizlice odama girdim ama lamba sönmüştü. Margaret, ben çıktığımda olduğu kadar gürültülü bir şekilde horluyordu. O, her ne olursa olsun uyuyabilirdi. Ama ben ne kadar uyuyabileceğimden şüpheliydim, tabii eğer uyuyabilirsem.

Çantayı karyolamın altına, her an elime gelecek bir şekilde tıkıştırdım. *Hâlâ buradan ayrılabilirim*, dedim kendime. *Hâlâ kaçabilirim.*

Battaniyeleri üzerime çekip kendimi karyolaya bıraktığımda, bir şeyler hayal ettiğimden emindim. Birkaç dakika önce gördüğüm kanlı bina gibi, zihnimin bana oynadığı bir oyundu. Ama yastığımın üzerinde duran küçük, karanlık şekle dokunmak için

uzandığımda, malzemesi hafifçe yıpranmış, örgülü deriye dokundum.

Owen'ın bilekliği.

Gözlerimi kırparak gözyaşlarımı bastırmaya çalışırken, bilekliği sol bileğime taktım ve hızla atan kalbime yakın, göğsümün üzerinde tuttum.

Zifirî karanlıkta Owen'ı zihnimde canlandırdım; nazik gözlerini, sıcak gülümsemesini. Burada, bu garip, yabancı yerde bile benimle birlikteydi. Onun bilekliğini bana devamlı hatırlatacak bir yadigâr olarak üzerimde taşıyacaktım: Onu benden alan Ast'ı bulacaktım ve bulduğum zaman hiç merhamet göstermeyecektim.

Başım yastığa değdiğinde, kaslarım rahatlamayla iç geçirdi. Bitkinlik göz kapaklarımın üzerinde ağırlık yapıyordu ama zihnim hızla çalışırken gözlerimi dikip tavana baktım. O gece gemideyken Owen'ın bilekliğini Will almıştı, artık bundan emindim. Ama onu bana geri vermek için neden bu geceye kadar beklemişti? Ve neden onunkiyle birlikte benim bilekliğimi de geri vermemişti? Kendi kendime bunu defalarca sordum ama cevabı zaten biliyordum.

Benim kalmamı istemişti. Kalacağımı ummuştu.

Ama *neden*? Onun aileme merhamet göstermiş olması umurumda değildi. Ona hiçbir zaman güvenmeyecektim. İnsanlara yaptıklarından dolayı asla onu ve türünü affetmeyecektim. Eğer onun kalbini bıçakla göğsünden sökmek bana özgürlüğümü kazandıracaksa, kaburgalarının ortasına bir hançer saplamak için tereddüt etmezdim.

Etmezdim, değil mi?

Owen'ın bilekliği bileğimde, Margaret'ın horlamalarını dinlerken, Annie ile olan rahatsız edici karşılaşmaya, aramızdaki yeşil çuhadan kapıya rağmen Will'den, düşündüğüm kadar -ondan nefret etmem *gerektiği* kadar- çok nefret etmiyor olabilirdim.

Ve belki de bundan dolayı kendimden de biraz nefret ediyordum.

Kuvvetli, soğuk bir esinti yüzüme çarpıp, beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Gözlerim karanlığa alışırken, tavandaki büyük bir kitap boyutundaki kare ızgarayı görmeye çabaladım. Pirinç ızgaraların arasından, bir çift parlayan kırmızı gözün bana baktığını gördüğümü düşündüm. Korku beni ele geçirdi ve bir an için tek yapabildiğim şey, batan bir gemi kadar emin bir şekilde bana ölümün sözünü veren gözlere bakmak oldu. Ama gözlerimi kırptım ve gözler yok oldu, beni yıldızsız bir karanlığın derinliklerine bakarken bırakmıştı. Sadece evimden, abimden, daha önceki hayatımdan daha fazlasını kaybetip kaybetmediğimi merak ediyordum.

Aklımı da mı kaybetmiştim?

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

Yedinci Bölüm

Babam, bugünden önce de zaten uzun süredir Bludgrave'in hizmetlisiymiş gibi görünüyordu. Mutfakta, aynı *Işık Getiren*'in üzerinde yıldızların aydınlattığı gecelerde annemle yaptıklarını gördüğüm gibi, vals eden bir dansçı gibi hareket ediyordu. Bir şeyler doğrayıp, bir şeylerin tadına bakarken etrafta fırıl fırıl dönüyor ve o kadar büyük bir iştahla baharatların tadını çıkarıyordu ki kendimi sorumluluklarım yerine onu izlerken buldum.

Onun *Işık Getiren*'deyken mutlu olduğunu düşünüyordum ama artık onun gemimizin minik mutfağına uygun olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Beyaz ceketi ve mavi kareli pantolonuyla etrafta koşuştururken, zihnimde onu gemimizin cıvadrasında uzanmış, keman çalarken canlandırmakta zorlanıyordum, sanki onun bu görüntüsü uzun zaman önce unutulmuş bir rüyada kalmış gibiydi.

Ama yine de arada bir nerede olduğunu unutuyor, Owen'ın orada olmadığının farkına varmadan önce ona sertçe bir şey emretmek için ağzını açıyordu. Bu şekilde, babamın benim kederimi gerçekten anlayan tek kişi olabileceğini düşünüyordum. Annem, Charlie, diğerleri... Onlar da Owen'ı özlüyorlardı ama babam ve benim gibi değil. Owen bizim işimizin bir uzantısıydı.

O olmadan yemek pişirmek, kör bir bıçakla kemik kesmeye çalışmaya benziyordu.

Yaşı daha genç hizmetlilerden biri olan Dorothy'nin Sybil'e, "Martin, zavallı şeyi Hildegarde binasında bulmuş," diye fısıldadığını duydum, birlikte bulaşıkları yıkarlarken. Görünüşe göre karada yaşayan insanlar bile korsanların gaddarlığına karşı uyarılmışlardı çünkü Dorothy tüm gün boyunca dikkatli bir şekilde benden kaçınmıştı; onun bana attığı korku dolu bakışların dışında, ona zarar vermem için hiçbir sebebim olmamasına rağmen. Birkaç kere, korktuğu şeyi yapmamın ne kadar kolay olduğunu ona göstermek için, ipek gibi koyu renk saçlarını toplarken kullandığı siyah, kadife kurdeleyle onu boğmayı düşünmüştüm.

"Küçük Canım'ın iç organlarını çıkartanın bir *boynuzlu* olduğunu düşünüyorlar." Dorothy'nin sesindeki şüpheli tonu kaçırmamıştım. Bu da bahçıvanın bu sabah Annie'nin karnı deşilmiş atroxisini bulmasından bu yana çalışanların neden bana mesafeli davrandıklarına dair teorimi doğruluyordu.

Bunu benim yaptığımı düşünüyorlardı.

Pekâlâ, diye düşündüm, küçük bir soyma bıçağını elimde çevirirken. *Bırakayım benden korksunlar.* Burada arkadaşa ihtiyacım yoktu, ailem yanımdaydı. Bununla birlikte, bu kalıcı bir şey değildi. Owen'ı öldüren Sylk'in izini nasıl süreceğimi bulana kadar burada kalacak ve sonra kendi yoluma gidecektim.

"Bir boynuzlu mu?" dedi Sybil boğuk bir sesle, kurulamakta olduğu tabağı düşürerek. Tabak ayağımın yanında parçalandı ve Sybil gözlerimin içine baktı. Daha dün gece bana karşı herhangi bir kaygı belirtisi göstermiyordu ama şimdi, kırılmış parçaları toplamak için eğilirken elleri titriyordu.

Soyma bıçağını elimden bıraktım ve onun yanına diz çöküp, kırılmış tabağın parçalarını toplayıp faraşının içine bıraktım. "Boynuzlu nedir?" diye sordum, sadece aramızdaki yakınlık bile

onu korkutmaya yeterliymiş gibi görünmesine rağmen, elimden geldiği kadar yumuşak bir sesle.

"Bir Ast," diye fısıldadı Sybil, sanki bu kelimeyi telaffuz etmek bile yaratığı buraya getirebilirmiş gibi dudağını ısırarak. Teşekkür eder gibi başını eğdi ve hızla çöp kovasının yanına gitti.

Ayağa kalktım. "Aralarındaki fark ne?" diye sordum, bulaşık yıkamayı bırakıp bu konuşmayı izleyen Dorothy'ye. "Sylkler, boynuzlular..."

Ben soyma bıçağına uzanırken bakışlarıyla elimi takip etti. Sesli bir şekilde yutkundu. "Sylkler gölgedir. Onlar ele geçirirler. Boynuzlular..." Tereddüt etti. "...canavardır. Onlar tüketirler..." Bakışlarını kaçırdı ve yeniden bulaşıkları yıkamakla meşgul oldu. Bazı sözcükleri yutmuştu ama ben yine de ne ima ettiğini anlamıştım. Astların insanları yediklerini zaten biliyordum. Sadece bu kadar çok türleri olduğunu fark etmemiştim.

Zihnimde kendime bir not düştüm: *Boynuzlular ve Sylkler farklı türde Astlar. Sylkler insanları ele geçiriyor, Boynuzlular ise* yiyorlar. Eğer o Sylk'i bulmak istiyorsam, özellikle de onu öldürmek istiyorsam, Astlar hakkında bulabildiğim kadar çok şey öğrenmeliydim.

"Bu saçmalık da ne?" Bayan Hackney, uzun adımlarla kapıdan içeri girdi, annem hemen arkasındaydı. İkisinin de üzerinde birbirine benzeyen uzun, siyah elbiseler ve beyaz yarım önlükler vardı. "Bu evin içinde boynuzlulardan bahsedilmesini hoş görmeyeceğim," dedi sert bir şekilde, Dorothy'ye uyarıcı bir bakış atarak. "Eğer bu mülkte bir Ast olsaydı, Lord Bludgrave bunu bilirdi. Leydi Annie'nin atroxisinin başına gelenler talihsiz bir şeydi ama büyük ihtimalle malikânenin fazla yakınında dolaşan bir kurdun işi gibi görünüyor, daha fazlası değil."

Annemin gözlerine bakmaya çalıştım ve onun zaten beni izlediğini gördüm, dudaklarında sıkılgan bir gülümseme vardı. Yüzünde, bana bakıyor ama başka birini görüyormuş gibi acılı

bir ifade vardı. Başımı öne doğru eğdim, yüzümdeki göze çarpmayan işareti anladığından emindim. *Hiçbir yere gitmiyorum,* diye güvence verdim ona.

Bakışlarımı aşağı indirip, elimdeki yarısı soyulmuş patatese, Owen'ın kıyafetimin kolunun altında oluşturduğu çıkıntıya baktım. *Henüz değil.*

"Kim babamın bu kadar iyi yemek pişirdiğini bilebilirdi ki?" Charlie gümüş bir servis tabağının kapağını açıp, sosla pişirilmiş patateslere ağzı açık bir şekilde baktı.

"Muhteşem kokuyor," diye ona katıldı Lewis, kokuyu derince içine çekerken.

"Bir şef ancak aletleri kadar iyidir." Babam ıslık çaldı ve Lewis'e tepsiyi almasını işaret etmeden önce kızarmış bifteği çeşnilendirdi. "Ve kız kardeşiniz de bana yardım etti."

Omuz silktim, dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Çok fazla değil."

Charlie dudak büktü. "Orası belli." Şakacı bir şekilde dirseğiyle bana vururken, avucunun içinde sallanan servis tabağını neredeyse elinden kaçırıyordu.

"Yoksa Castorlar akşam yemeklerinde turşu ve yumurta yiyor olurdu," diye araya girdi Lewis cıvıldayan bir sesle, babamın elindeki tepsiyi almadan önce son bir kez üniformasını düzelterek. Tüm bu zaman boyunca Bay Hackney onların duruşlarını düzeltiyor, görünüşlerini eleştiriyordu. Charlie'nin buruşuk yakasını sorun ediyor ama Lewis'in düzgün bir şekilde ütülenmiş yeleğini övüyordu. Aynı zamanda üşengeç duruşu için Lewis'i, "Başını dik tut, oğlum. Omuzlar geriye!" diye azarlıyor ama kalabalık mutfak hareketlilikle kaynarken ve kendisi becerikli bir şekilde hareket ederken Charlie'ye emirler veriyordu.

Bense ayakaltında olmamak için elimden gelenin en iyisini yapıyor, diğer hizmetliler tepsilerini toplamak ve emirleri uygulamak için çabalarken onları gözlemliyordum. Bir an için, Bay ve Bayan Hackney'nin çalışanları becerikli bir şekilde yönetmesini, eşit bir hararetle gurur ve doğrulama dağıttıklarını gördüğümde, annem ve babamın *Işık Getiren*'deki hâllerini hatırladım. *Onlar bir aile gibiler,* diye düşündüm. Bir mürettebat gibi.

Jack'ten, diğer çalışanların çoğunun ya Sybil gibi yaşı çok genç ya da askere alınamayacak kadar yaşlı olduklarını öğrenmiştim. Ama en az beş yaşın üzerinde olan Jack, soyunun hayatta kalan tek bireyi olduğu için askerlikten muaf tutulmuştu. Dorothy -on altı yaşında ve hızlıydı- evdeki hasta annesine bakıyordu. Bahçıvanlık yapan Martin'in bir kolu yoktu. Gördüğüm kadarıyla üçü de *Işık Getiren*'in zorlu mürettebatında olabilirlerdi ama Lig, insanları ön saflarda yem etmek konusunda bu kadar hevesliyken -ve onların içinde bulundukları şartlara rağmen muhtemelen onları askere alacakken- Lord Bludgrave bu üçünün askerî hizmet vermek zorunda kalmamalarına olanak sağlayan *özel hükümler* çıkarmıştı.

"Sen, kızım," dedi Bayan Hackney sertçe, beni işaret ederek. Onun yanında harekete hazır ve pişman görünen Margaret, kanımı paylaştığım sert, nasırlı denizciye hiç benzemiyordu.

Pamuklu yeni elbisesini çıkarıp, üzerine benimkine benzeyen siyah beyaz üniforma giydiği için Margaret'ın odaya girdiğini bile fark etmemiştim. Eskiden darmadağınık olan kahverengi saçları düzgünce şekillendirilmişti ve yanaklarıyla dudakları pembeye boyanmıştı. Kahkahamı saklamak için ağzımı elimle kapattığımda Margaret'ın kaşları susmam için beni tehdit eder gibi kalktı. Orada olduğunu şimdiye kadar fark etmediğim Jack, yan kapının önünde kendine engel olamadan gözlerini dikmiş, ona bakıyordu. Margaret'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu ve bu sefer kıkırdamamı saklayamadım.

Bu, Bayan Hackney'nin bana sert bir bakış daha atmasına neden oldu ama o bile bana bir çift beyaz eldiven verirken gülümsemesine zar zor engel oldu. "Bu akşam tatlı servis edeceksiniz. Dorothy'yi takip edin. Duyulmanız değil, görünmeniz gerektiğini de unutmayın. Ve uygun olduğu zamanlarda, görünmeniz bile gerekmeyecek. Anladınız mı?"

"Evet, Bayan Hackney," dedik Margaret ile aynı anda.

Sersem bir şekilde Dorothy'nin talimatlarını dinledim. Daha dün, kasabanın içinden Will ile atla geçmiştik ama yine de bunun üzerinden bir hafta geçmiş gibi hissediyordum. Margaret'ın peşinden hizmetlilerin koridorunda ilerlerken, kalbim göğsümün içinde hızla atıyordu. Will bana bakacak mıydı? Eğer bana bakarsa bu daha da aşağılayıcı mı olacaktı? Beni tamamen görmezden gelmesini mi tercih ederdim?

Tüm gün boyunca, yaptığım her iş sırasında, aklım Will'e gitmişti. Çok defa o yeşil çuha kapının ardına geçip bir açıklama yapmasını istemiştim: Neden Owen'ın bilekliğini almıştı ve neden onu yastığımın üzerine bırakmak için dün geceye kadar beklemişti? Neden benim bilekliğimi de bırakmamıştı? Şu düşünce de aklıma sıkça gelmişti: *O, benim odamdaydı.* Onun kaldığı bölüme girmek bana yasakken, onun benim kaldığım bölüme girme hakkına sahip olması ne kadar da rahatsız ediciydi. Ama öfkenin midemin çırpınmasına neden olmaması gerekiyordu. *Kendini topla, Aster.*

Ben kendimi toplayamadan önce, yemek odasına girmiştik.

Dorothy temkinli bir şekilde, "Ağzını kapat," diye fısıldayınca dudaklarımı birbirine bastırdım.

Dorothy'nin talimatlarını yerine getirdim ve aile ile doğrudan göz teması kurmaktan kaçındım. Bunun yerine, bakışlarım, masayı donatan tertemiz, kar beyazı keten örtünün, üzerindeki gümüş çatal bıçak takımlarının, altın yaldızlı sofra takımının üzerinde geziniyordu. Bayan Hackney sabahın köründe bizi çağırmış,

özenle bize odaları göstermiş, gizli geçitlerden evin içinde nasıl hareket edeceğimizi öğrendiğimizden emin olmuştu. Ama yemek salonu bu sabah göründüğü hâline hiç benzemiyordu. Büyük şamdan benzeri avizeler, ağır kadife perdelerde titreşen gölgeler oluşmasına neden oluyordu. Bayan Hackney, ellerinde bir şarap karafıyla, servis büfesinin yanında hazırolda bekliyordu. Masanın etrafındaki sohbetler hafiflemişti. Göz ucuyla Leydi Isabelle'in şık kıyafetler içinde olduğunu ve zarif bir şekilde toplanmış saçlarının üzerinde bir taç olduğunu gördüm.

Will'i görmeden önce, oradaki varlığını hissettim. Sadece iki hafta önce, hançerler ve tabancalarla tepeden tırnağa silahlı bir şekilde, iki kere bile düşünmeden doğruca onunla çatışmaya giriyordum ama şimdi elimde sadece puding tabakları ile burada dururken, kalbimin çılgınca atışlarını sakinleştiremiyor gibiydim.

Genç lord, annesinin karşısında oturuyordu. Üzerinde smokin vardı. Onun önüne bir yemeği servis ettiğim sırada başını kaldırıp bana baktı ve yakalandım. Gözlerinde dans eden mum ışıkları tarafından esir alınmıştım. Alnının kırışmasına neden olan samimiyeti tarafından tuzağa düşürülmüş; dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralanırken, kaşlarının arasında oluşan minik çizgi yüzünden donakalmıştım.

Bir an için, özür dileyebileceğini düşündüm. Ve o aynı an içinde, onun bunu yapmasını isteyebileceğimi -ve hatta özrünü kabul edebileceğimi- düşündüm.

Will dudaklarını kapattı, yüzünde öfkeli bir ifade vardı.

Yüzümün hızla ısındığını hissettim ve dönüp uzaklaştım. Benim sorunum neydi? Benim hislerim onun umurunda değildi. Muhtemelen sadece işime devam etmemi istiyordu ve ben de tam bir aptal gibi orada durmuş, ağzım açık bir şekilde ona bakıyordum.

Neden onu her gördüğümde ondan nefret etmenin daha zor olduğunu hissediyordum?

Kendimi toparladım ve onun teninden kanların ya da gölge demetlerinin sızdığını görmeye kendimi hazırlayarak bakışlarımla Annie'yi aradım ama görünüşünde rahatsız edici hiçbir şey yoktu. *Yıldızlara Şükürler Olsun.* Eğer Sylk'in onun omzunun üzerinde dikildiğini görseydim ne yapmaya hazırlıklıydım? Sadece bedeni ele geçirilecek kadar şanssız olduğu için küçük bir kız çocuğunu -Elsie'nin yaşındaki bir kızı- öldürecek miydim?

Hayır. Ama Sylk'in kaçmasına izin verecek miydim?

Bunu yapabilir miydim?

"Yerleşmen nasıl gidiyor, canım?" İtibarımın son küçük parçasını da kaybetmeden yemek odasından kaçmaya çalışırken, Leydi Isabelle'in yatıştırıcı sesi olduğum yerde kalmama neden oldu. Dorothy'nin bana söylediklerine dayanarak evin hanımıyla böyle bir etkileşime girmeyi beklemiyordum ve tamamen hazırlıksız durumdaydım.

"Gayet iyi." Elimden geldiğince uysal bir şekilde, yumruk yapmamak için ellerimi arkamda birleştirmiştim.

"Ve sen?" dedi Leydi Isabelle, çok doğal bir şekilde reverans yapan Margaret'a.

"Çok iyi, leydim."

Leydim... Benim de böyle demem mi gerekiyordu?

"Ah, Philip," dedi Lord Bludgrave, ceketinin cebinden bir demet parşömen çıkarırken.

Babam kirli önlüğüyle yemek odasına girdi, duvarları kadife perdelerle süslenmiş odada, kendimi hissettiğimden bile daha uygunsuz görünüyordu. "Beni mi çağırdınız, lordum?"

"Sen de kal." Leydi Isabelle, zarif parmağını kaldırıp, hizmetlilerin çıkışına doğru gitmeme engel oldu. Bayan Hackney'nin yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla, tüm bu olanlar beklenmedik bir şeydi ve kesinlikle münasip değildi ama diğer

hizmetlilerin konuşmalarından duyduğum kadarıyla, Castorlar sosyal normları yıkmakla ünlüydüler.

Lord Bludgrave masadan kalkıp, elinde bir demet parşömenle babama yaklaşırken bunu kanıtladı. "Bunu söylemek zorundayım," diye konuşmaya başladı lord, kömür rengi gözleri hayranlıkla parlıyordu. "Oldukça uzun zamandır bu kadar güzel bir ziyafetin tadını çıkarmamıştım. Yemek pişirmeyi nerede öğrendin?"

Babam bana baktı ve iyi niyetli bir şekilde gülümsedi. "Sanırım her zaman buna elim yatkındı."

Görünür bir şekilde merakı uyanmış olan Lord Bludgrave, bu cevaptan tatmin olmuş gibi görünmüyordu ama üstelemedi. "Gerçekten elin yatkın." Kâğıtları babama doğru uzatırken yüzü parlıyordu. "Telaşa sebep olduğum için özür dilerim ama Leydi Isabelle bir dakika daha beklememem için ısrar etti."

Babam kaşlarını çatmış bir şekilde parşömeni açtı.

"Bunun çok ani olduğunun farkındayım," diye devam etti Lord Bludgrave, "ama sen ve ailen Bludgrave'i daimî ikametgâhınız yapmadan önce ilgilenilmesi gereken belirli konular var. Kralın Yetkisi'ne bilgi veriyorsunuz, öyle değil mi?"

Babam başıyla hafifçe onaylarken, dilimi tutmam için uyarır gibi bana bir bakış attı. Kralın Yetkisi: Uğursuz'un damgası. Yönetici bir lord tarafından damgalanması ve onaylanması gereken, bir insanın ülke içinde çalışma, yaşama ve seyahat etme hakkını detaylandıran kimlik belgeleri. Bir korsan için bu bir aftan çok daha fazlasıydı, belgeyi alan kişinin korsanlıktan ve geri dönülmez Öğreti'den feragât ettiğine dair resmî bir beyandı. Eğer burada kalırsak, bu evrakları imzalamak zorunda olacağımızı biliyordum ama Will bana bunları düşünecek kadar zamanımız olacağına dair söz vermişti.

Will'in başının arkasına bakıyordum, tırnaklarımı avuç içlerime geçirmiştim. Onun solunda oturan Annie sandalyesinin

arkasından iri, yeşil gözleriyle sanki Kralın Yetkisi kâğıtlarını elinde tutan babam değil de benmişim gibi yalvarırcasına bakıyordu. Onun karşısında oturan Henry, pudingini zar zor sakladığı bir tiksintiyle inceliyordu ve onun yanında oturan Leydi Isabelle ince, yakut kırmızısı dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle babamı izliyordu.

Lord Bludgrave babama bir kalem verdi. "Bunları henüz imzalamak zorunda değilsin. Ama kesinlikle Bludgrave'e yerleşmeyi düşüneceğinizi umuyorum."

İçimden babamın bana bakması için yalvarıyordum ama babam bir saniye bile harcamadan evrakları imzaladı, katladı ve Lord Bludgrave'e verdi. Babam, ancak Lord Bludgrave kâğıtları ceketinin içine soktuktan ve yeniden yerine oturduktan sonra bana baktı, nazik bakan gözlerinde söylenmemiş bir özür vardı. Hızla yemek odasından çıkmak ve annemi bulmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordum. Bu onların birlikte verdikleri, bana *benim* ne istediğimi sormadan verdikleri bir karardı.

Bir çocuk gibi davranmayı bırak, diye azarladım kendimi. *Bu, tüm ailenin iyiliği için. Işık Getiren*'in batmasını yeniden izliyormuşum gibi hissetsem bile. Bu, şimdiye kadar bildiğim her şeye sırt çeviriyormuşum gibi hissettirse bile.

Masanın diğer tarafında olan Margaret ile, Leydi Isabelle'in omzunun üzerinden birbirimize baktık. Ama onun bakışlarında hissettiğim kederi görmemiştim. Sadece acıma vardı.

Bu yeri olduğu gibi gören tek kişi gerçekten ben miydim? Bir hapishane. Ve bu insanlar -Castorlar- bizi esir almış olan insanlardı.

Lord Bludgrave babamla el sıkıştı. Charlie ve Lewis boş tabakları toplamak için odaya girerken, Leydi Isabelle de benimle Margaret'ı gönderdi. Margaret masanın etrafından dolanırken, Henry oturduğu yerde kıpırdanıp, Margaret'ın yolunu kesmek

için ayağını uzattı. Margaret tökezledi, ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü ve bir anda babam, Charlie, Lewis ve ben masaya doğru koştuk. Ama Charlie onu yakalayamadan önce Lord Bludgrave yeniden ayağa kalkmış, Margaret'ın ayağa kalkmasına yardım ediyordu.

Eğer bakışlar insan öldürebilseydi, Henry şu anda ölmüş olurdu.

"Özür dile," diye emretti Lord Bludgrave.

Henry ona aldırmadı, içmek için şarap kadehini dudaklarına götürdü. Ama dudaklarına değmeden hemen önce kadeh alev aldı, buna karşılık Henry'nin yaptığı tek şey gözlerini devirmek oldu. Kadehi sertçe masaya vurup, beyaz keten masa örtüsünün üzerine şarabı döktü. Bu, daha ziyade lekeyle ilgilenmek için istekli görünen Bay Hackney'nin canını sıkmıştı. Leydi Isabelle bir elini kaldırarak, Bay Hackney'ye beklemesini işaret etti. Lord Bludgrave tek bir bakışla masa örtüsünü daha fazla alev almadan ateşi söndürdü ama Bay Hackney âdeta yüzüne tokat atılmış gibi görünüyordu.

Henry, Margaret'a düşmanca bir bakış attı. "Üzgünüm," diye homurdandı.

Lord Bludgrave sinirlenmişti. "Odana git," dedi sertçe, yüzünde herhangi sıcak bir ifade kalmamıştı. "Seninle daha sonra ilgileneceğim."

Henry ayağa kalktı ve omuz atarak Margaret'ın yanından geçti. Charlie ve Lewis hareket etmediler ama küçük bir balığı izleyen iki köpek balığı gibi kafayı ona takmışçasına, Henry'nin kapıya kadar gitmesini izlediler. Sadece bir dakika önce babam onlara hizmet edeceğimize dair bir evraka imza atmıştı ve daha şimdiden ailem bu yeni yaşam şekline uyum sağlamaya zorlanıyordu. Denizdeyken Margaret, Henry'nin karnını göğsünden göbeğine kadar kesmek için tereddüt etmezdi ve eğer o bunu

yapmasaydı bile Charlie ya da Lewis memnuniyetle onun yerine bunu yaparlardı.

Ve Owen... O, Henry'nin icabına kendi yöntemiyle bakardı.

"En içten özürlerimi sunuyorum," dedi Lord Bludgrave, normal sıcak tavrı geri geliyordu ama artık çok geçti, bu sıcaklığın yerini almış olan gaddarlığı görmüştüm bile. "Sizi temenni ederim, oğlumun yaptığı şey cezasız kalmayacak."

Margaret başını eğdi, bir uzman gibi sakinliğini koruyordu. "Tamamen benim suçum, lordum."

Margaret ayaklarını sürüyerek yemek odasından çıkarken babam ve abilerim de hemen ardından gittiler. Owen'dan, *Işık Getiren*'den ve özgürlüğümden daha fazlasını kaybediyormuşum gibi hissettim. Onları da kaybediyordum.

Margaret mutfağa ulaştığımızda durmadı. Ben de onun ardından dışarı, batı çimenliğe adım atıp beyaz eldivenlerimi ellerimden çıkardım.

"Margaret..." dedim onun omzuna dokunmak için uzanırken.

Omuz silkerek beni geçiştirdi, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Beni yalnız bırak," diye homurdandı, hızla evden uzaklaşırken.

"Abla, lütfen," dedim onun kolunu tutarak. "Ben de burada olmaktan nefret ediyorum! Kalmak zorunda değiliz. Hâlâ Kızıl Ada'yı bulabiliriz!"

Bana bakmak için hızla döndü, gözlerini kısmıştı. "Anlamıyor musun? Bu..." Eliyle evi işaret etti. "...olmasını umabileceğimiz herhangi bir şeyden çok daha iyi. Kızıl Ada sadece bir başka hikâyeydi, annem ve babamın moralinizi yüksek tutmanız için üzerinde çalışmanıza izin verdikleri bir şey. Gerçek *bu*. Aileni geride bırakmayı gerçekten nasıl düşünebilirsin?"

Arkada bırakılan benim, diye bağırdım içimden ama kelimeleri yüksek sesle söylemedim. Tam o sırada yüzü toprakla lekelenmiş olan Jack'in bize doğru geldiğini gördüm.

"Nasıl gitti?" diye sordu, gömleğindeki samanları silkelerken. Bize yaklaştıkça yüzündeki gülümseme silindi. "Tahmin edeyim... Henry?"

Margaret ofladı ve ben de sertçe başımla onayladım.

"Bir yürüyüşe çıkmayı düşünüyordum." Jack başını meyve bahçesine doğru eğdi. "Bana katılmak ister misiniz?"

"Siz ikiniz gidin." İkisine de karşı çıkma şansı tanımadan yeniden evin içine girdim.

Mutfakta babam ocağın yanında durmuş, burnunun kemerini ovuşturuyordu. Yüzü bitkin görünüyordu. Başını kaldırıp bana baktığında, yüz hatları yumuşadı.

"Aster, lütfen," dedi kısık bir sesle. "Anlamak zorundasın. Elsie'yi düşün... Onun güvende olmasını istemiyor musun?"

"Güvende mi?" Gözlerim açıldı. "Etrafımız Gece Dokuyucularla çevriliyken mi?"

"Castorlar bizi koruyacaklardır..."

"Biz kendimizi koruyabiliriz!"

Kaşlarını çattı. "Annen ile birlikte uygulanacak en iyi eylem planının bu olduğu konusunda anlaştık. Abilerin ve ablanla çoktan konuştum, onlar bunu bir denemeye istekliler."

Göğsümün daraldığını hissettim. "Ama bana sormadın?"

Bakışlarında utanca benzeyen bir şey parladı. "Eğer daha önce seninle konuşsaydım, o zaman sen..."

"O zaman ben *ne*?" dedim boğazımı tıkayan duyguyla. "Sana buradan ne kadar nefret ettiğimi mi söyleyecektim? Gitmeyi ne kadar çok istediğimi? Eğer *mutsuzluğum* senin *Lord* Bludgrave'e evet demeni daha zor hâle getirecekse, bunun için üzgünüm."

Bana sarılmak ister gibi bir elini omzuma koydu. "Aster..."

Omuz silkerek onun kollarından sıyrıldım, ulaşamayacağı bir yere doğru adım attım, bundan sonra söyleyeceği şeyi görmek istemiyordum. Koşarak mutfaktan kaçtım, babamın yeniden bana seslendiğini duymama rağmen, üst kata çıkıp koridorda ilerledim.

Artık çok geçti. Böylece, annem ve babam kaderlerimizi mühürlemişti. Ama yine de... alt katta şoför Martin ile yemek yiyen Charlie ve Lewis'ın yüzlerindeki ifadeden anladığım kadarıyla, kutlama yapıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Sanki daha önceki hayatımız benim bildiğim muhteşem macera değil de katlanılmaz bir sınavmış gibi.

Odama adım attığım anda, bir el boğazımı kavradı ve sırtımı kapıya yasladı. Ben de o anda hızla dönüp, dirseğimi sertçe aşağı indirerek kendimi kurtardım ama bu hareketin gücü beni odanın diğer köşesine fırlatmıştı.

Henry, dudaklarını büzmüş bir hâlde benimle kapı arasında duruyordu.

Yatağımın altında saklı olan çantayı düşündüm. Çakı... Ama önlüğümün ağırlığı aklıma başka bir şey getirdi. Elimi önlüğün cebine soktum ve trendeyken almış olduğum tereyağı bıçağını kavradım.

Henry neşesiz bir şekilde kıkırdıyordu. "Siz insanlar ne zaman anlayacaksınız?" Parmaklarını kıvırmasıyla birlikte, sıcak bir his elimi kavradı ve elimdeki bıçağı düşürdüm. Hissettiğim acı ellerimden kollarıma, sonra da bacaklarıma yayıldı ve dizlerimin üzerine çökmeme neden oldu. Acıyla bağırdım ama bu his batar gibi beynime doğru ilerledi ve zorla ağzımı kapatmama neden oldu.

Henry önümde diz çöktü, içimdeki şiddetli ateş nedeniyle felç olmuş olmasaydım onu boğabileceğim kadar yakındı. Başını yana eğdi, kısık sesi kötülükle doluydu: "Tek bir bakışımla sonunu getirebilirim."

O zaman bunu yap, diye düşündüm. Hayatım bitmişti. Benim için geriye hiçbir şey kalmamıştı, ne karada ne denizde. Burada kalamazdım ama gidemezdim de. Bu, benim tek çıkış yolumdu, ölüm tek kaçışımdı. *Yap bunu. Lütfen. Owen ile birlikte olmama izin ver.*

"Aslını istersen, seni beklemiyordum." Ayağa kalkıp, sırmalı yeleğini düzeltti. Şakağından boynuna kadar uzanan pürüzlü yara izi, yüzünün ikiye bölünmüş gibi görünmesine neden oluyordu. "Önemi yok." Parmağını büktü ve kafa tasımın içinde keskin bir acı hissettim. "Beklerken seninle biraz eğleneceğiz."

Bir spazm bedenimi sarstı, her bir sinirimin yandığını hissediyordum. Siyah noktalar görüşümü bulandırıyordu. Buraya kadardı. Böyle ölecektim. Buna hazırdım. Teslim olduğum bu acıyı bağrıma bastım.

Buradayım Aster. Ölüyor olduğumu biliyordum çünkü Owen'ın sesini sanki yanımda duruyormuş gibi duyuyordum. Ve sonra, daha yüksek sesle, sanki kulağıma fısıldıyormuş gibi, *Buradayım,* dedi.

Yakında seninle olacağım, diye söz verdim gözlerimi kapatarak.

Sonra, öylesine, acı yok oldu. Gözlerimi yeniden açtığımda, Henry önümde yerde yatıyordu, bedeni kaskatıydı.

Will kapı aralığında duruyordu, bir elini uzatmıştı. "Babam seni görmek istiyor," dedi ters bir sesle. Parmaklarını büzdüğünde, Henry eklemleri çatırdayarak ayağa kalktı. "Ben olsam onu bekletmezdim."

Will elini gevşetti ve cebine soktu ama çenesindeki bir kas gerilmişti. Bakışlarıyla Henry'nin her hareketini dikkatle izliyordu.

Henry sarsılarak kendine geldi. "O bir *korsan*," dedi tıslar gibi. "Aldığından çok daha fazlasını hak ediyor." Bana nefret dolu bir bakış attıktan sonra, Will'in omzuna çarparak kapıdan çıktı. Bir an sonra çuha kaplı kapı hızla kapandı.

Will bana doğru yürümeye başladı ama sonra bundan vazgeçti. Gözlerinde bir keyif değil, daha önce fark etmediğim derin bir zekâ işareti vardı; yoğun ve ihtiyatlıydı, daha önce bir araziyi incelediğini gördüğüm şekilde beni inceliyordu. Ve sanki bulmayacağını umduğu bir şey arıyormuş gibi isteksiz görünüyordu.

"Canını yaktı mı?"

O ateşli hissi hatırlayarak, ellerimi tenimin üzerinde gezdirdim. "*Bu da* neydi?"

Will kaşlarını çattı. "Henry bu yeteneğini babamdan almış. Isıya karşı bir yakınlıkları var, ışığa ve elektriğe de. Biz onlara *Ateş Soluyanlar* diyoruz." Hafifçe öne eğildi ama ben geri doğru gidip ayağa kalkmak için yatağımdan destek aldım.

Ateş Soluyanlar. Bu, akşam yemeği masasında Henry'nin şarap kadehine ne olduğunu açıklıyordu. Henry'nin neden tek bir bakışla sonumu getirebileceğini söylemesini de... Aylar önce Elsie bana, Charlie'nin, bir ticaret gemisinden çaldığı kitaplardan birinden anatomi çalıştığını söylemişti. Yeşim'deki *bilim insanlarının* onlarca yıl önce beynimizde elektrik olduğunu keşfettiklerini söylemişti. Sahip olduğu ölümcül büyüyle, Henry göz açıp kapayıncaya kadar zihnimdeki şalteri kapatabilirdi. O hâlde bunu neden yapmamıştı?

Will alt dudağını çiğnerken geriye doğru bir adım attı ve odayı inceledi. Bakışları bir süre yatağımdaki yastığımda kaldıktan sonra bileğime, Owen'ın bilekliğine baktı. "Aster, akşam yemeğinde..."

Cümlesini tamamlamasına izin vermedim. Diz çöktüm, yatağımın altındaki çantayı aldım ve hızla onun yanından geçerek koridora çıktım. Kasten belirli bir hızla ilerliyordum ama o, merdivenlerden aşağı inerken ve batı çimenliğine çıkarken beni yakından takip ediyordu. Dorothy, Sybil ve Martin, şoktan

donakalmış bir şekilde bizim gitmemizi izlediler. *Bırak görsünler*, diye düşündüm acı acı. Yarın olduğunda gitmiş olacağım.

Burada kalmayı, Gece Dokuyucuların kaprislerini çekmeyi reddediyordum. Ben Aster Oberon'dum ve Kralın Yetkisi her ne söylerse söylesin, baştan aşağı bir korsandım. Her zaman bir korsan olacaktım.

Ahırlara ulaştığımda hızla arkama dönüp doğrudan Will'le yüz yüze geldim. "Beni durdurmayacağını söyledin. Bana söz verdim."

Will bana değil, kırmızı üniformalı iki silüet tarafından korunan uzaktaki demir kapıya bakıyordu. "Muhafızlarımın seni durdurmayacağını söyledim. Ama diğer yandan *ben*..."

Bu, kararımı belirlemişti. En son birini bıçaklamamın üzerinden uzun zaman geçmişti.

Döndüm ve ahıra girdim, tırmık ve makasların asılı olduğu duvara baktım. Tam ben bulabildiğim en keskin alete uzanırken, Will beni sıkıştırıp eliyle ağzımı kapattı. Caligo'nun açık bölmesinin içindeki bir saman yığınının üzerine indik. Ondan kurtulmak için mücadele ettim ama Will bir parmağını dudaklarının üzerine götürdü, bedeninin ağırlığı beni onun altında kalmaya zorluyordu.

"...bana çelme taktı." Margaret'ın bize yaklaşan sesini duydum ve hareketsiz kaldım. "Aster'ı görsen, onu bir tereyağı bıçağıyla doğrayacağını düşünebilirdin."

"Bunu görmek için para verirdim." Jack kahkaha atıp ahırların kapısının önünde durdu. "Kendimi bildim bileli Henry'yi tanıyorum. Bu akşam en iyi şekilde davranmış gibi görünüyor." Sonra daha yumuşak bir sesle ekledi: "Gitmek istediği için onu suçlayamazsın."

"Biliyorum, ben sadece..." Margaret iç geçirdi. "Ben de bunların hiçbirinin olmasını istemezdim. Ama işte, buradayız. Ve

her ne kadar garip olursa olsun mutluyum. Sadece onun da mutlu olmasını dilerdim."

Will gözlerime baktı. Elini ağzımın üzerinden geri çekti ama saklandığımız yeri belli etmemek için hareket etmedi, ben de etmedim.

Sıcak nefesini yanağımda hissetmek tüylerimin diken diken olmasına neden olmuştu ve bu durumdan nefret ediyordum; bakışlarımın, nefes alıp verirken hafifçe aralanan dudaklarına gitmesinden nefret ediyordum. Bir zamanlar bir Gece Dokuyucu'ya bu kadar yakın olmanın kesinlikle *ölüm* anlamına geleceğini düşünürdüm, en azından birimiz için. Ama şimdi hain kaslarım onun bedeninin altında rahatlıyor, nefrete dair tüm düşüncelerim dilimin ucundaki unutulmuş kelimeler gibi uçup gidiyordu.

"Onun gerçekten gideceğini düşünüyor musun?" diye sordu Jack.

"Eğer kız kardeşimi tanıyorsam, muhtemelen çoktan gitmiştir."

Uzun bir sessizlik oldu ve gözlerimi Will'in bakışlarından kaçırdım.

Margaret iç geçirdi. "Muhtemelen eve geri dönmem gerek."

"Ah, d... doğru. Ta... tabii ki," diye kekeledi Jack. "İyi geceler, Bayan Margaret."

Margaret onu yanağından öpmüş gibi bir ses geldi. "İyi geceler, Jack," diye seslendi Margaret, ayak sesleri giderek uzaklaşırken.

Bir dakika geçti. Jack boğazını temizledi. Will'in omzunun üzerinden gördüğüm kadarıyla Jack bölmenin kapısına yaslandı, başını iki yana sallıyordu.

"Erkencisiniz," dedi Jack kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken.

Will üzerimden kalktı. Samanların üzerinde oturduk, ikimiz de konuşmuyorduk. Will göz ucuyla beni izliyordu ama Jack

köşenin ardında gözden kaybolurken ben, üzeri çamurla kaplanmış topuksuz ayakkabılarıma bakıyordum. Jack, yanında bir piknik sepetiyle biraz sonra geri döndü.

Will hafifçe iç geçirdi, ayağa kalktı ve sepeti Jack'in elinden aldı. "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi ve piknik sepetini Caligo'nun eyerine bağladı. Sıçrayarak atın üzerine çıktıktan sonra elini bana doğru uzattı. "Geri döndüğümüzde hâlâ gitmek istersen Caligo'yu alabilirsin."

Umutlu bir ifadeyle bana bakan Jack'e döndüm. Dudaklarımı büzüp, gözlerimi kısarak Will'e baktım. "Ve *sen* beni durdurmayacak mısın?"

Will başını eğdi, yüzünde muzip bir ifade vardı. "Sana söz verdim."

Sekizinci Bölüm

Gözlerim kapalıydı ve saç örgümden çıkan tutamlar rüzgârda savrulurken, sanki yeniden *Işık Getiren*'in üzerindeymiş gibi hissedebiliyordum. Bir kolumu Will'in belinde, diğer elim çantamın üzerindeyken düşüncelerim hızla akıyordu. Buradan gerçekten aileme veda etmeden ayrılabilir miydim? Annem ve babam benim hakkımda ne düşünürdü? Elsie ve Albert'ın benim gittiğim haberini aldıklarını hayal edebiliyordum: Albert'ın acı dolu ağlamasını, Elsie'nin inatçı gözyaşlarını... *Gitmem çok daha iyi,* dedim kendi kendime yirminci kere. Muhtemelen beni özlemeyeceklerdi bile. Ne de olsa babam burada kalmak için verdikleri karara beni dâhil etmemişti bile.

Hildegarde binasının yanından geçtik. Garip, kubbeli yapının soluk taş sütunları ay ışığıyla kaplanmıştı. Sonra kuzeydeki meyve bahçelerinde bulunan tünel şeklindeki elma ağaçlarının arasına girdik. Uzun tünelin diğer ucunda, yoğun ağaçların arasında bir açıklığın içinde, beyaz ızgaralarla çevrilmiş, meraklı gözlerden saklanmış, tek başına duran bir sera vardı.

Will, Caligo'nun sırtından indi ve bana elini uzatmadan seraya doğru yürüdü. Owen'ın bana *Işık Getiren*'de armaya

tırmanmayı öğrettiği zamana kıyasla kendime daha az güvendiğim için eyerin üzerinde kaldım.

"Ah?" Will bana doğru döndü, gözleri haylazca parlıyordu. "Ben sadece düşündüm ki..."

Gözlerimi devirdim ve bacağımı onun yaptığını gördüğüm gibi eyerin üzerinden attım ama ayağım üzengiye takıldı. Midemin ağırlaştığını hissederken aşağı düştüm, tam olarak Will'in kollarının arasına.

Nazik bir şekilde beni ayağa kaldırdı, koyu yeşil gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu. "Her şeyi kendi başına yapamazsın, Aster," dedi nefes verir gibi, elini belimden çekerken. Geriye doğru çekilmedi, burnu benimkinden birkaç santim ötedeydi. "Yardım istesen ölür müsün?"

Midemde uçuşan kelebekler hemen öldüler. Geriye doğru bir adım attım. "Senin yardımına ihtiyacım yok," dedim, öfkeyle burun deliklerimden solurken. "Senin neyin peşinde olduğunu biliyorum."

"Neyin peşindeymişim?" Başını kaldırıp, bana doğru bir adım attı.

Olduğum yerde durup çantayı omzumdan çıkardım. "Bu..." Çantayı birkaç adım ötemizdeki çamur gölünün içine doğru fırlattım. "İşte, aileme bu şekilde davranıyorsunuz."

Will'in yüzü düştü ve kaşlarını çattı. "Seni temin ederim ki benim niyetim..."

"Niyetin!" diye bağırdım. "Niyetinizi oldukça açık bir şekilde belirttiğinizi düşünüyorum, *Lord Castor*. Size, ailenize ve hatta herhangi bir *Gece Dokuyucu*'ya karşı herhangi bir borca daha maruz kalmayı reddediyorum." Owen'ın bilekliğini bileğimden çıkardım ve ona doğru salladım. "Bizden ne istiyorsunuz?"

Ona ünvanıyla hitap etmemden dolayı sarsılmış gibi görünüyordu. Alnındaki kırışıklık derinleşti. "Bileklikleri daha önce duymuştum, onların sizin için ne anlamı olduğunu biliyorum."

Sesi kısık ve nazikti. "Eğer onu ben almasam... başka biri alabilirdi."

Bileklik avucumdayken yumruğumu sıktım. "Yanımda bu olmadan gitmeme izin mi verecektin?!"

"Senin aileni terk etmeyeceğini biliyordum," diye karşı çıktı, piknik sepetini Caligo'nun eyerinden alıp seraya doğru yürürken. Kapıda duraksadı ve bana bakmak için döndü. Gözlerime bakıyordu ve yüzünde sinirli bir ifade vardı. "En azından ben öyle düşünüyordum."

Dudağımı ısırıp bakışlarımı kaçırdım, bilekliği parmaklarımın üzerinden geçirmiştim. Bunu kabullenmek istemiyordum ama Will haklıydı. Özellikle de bu akşam Henry ile yaşadıklarımın ardından, ailemi terk edemezdim.

Will, dişleri sıkılmış bir şekilde siyah saçlarının arasından elini geçirdi. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Aster," dedi yumuşak bir şekilde. "Şimdi, geliyor musun yoksa gelmiyor musun?"

Benim cevabımı beklemeden kapıyı ardına kadar açtı ve içeriye girip gözden kayboldu. Önce yarısı çamura gömülmüş olan çantaya, sonra da Caligo'ya, derin siyah gözlerine hasretle baktım. Özgürlüğüm o kadar yakındaydı ki neredeyse tuzla dolu esintinin tadını alabiliyordum. Ayaklarımı sürüyerek seraya doğru ilerledim ve içeri girdim. Buradaki nemli ve topraksı koku kaçmakla ilgili herhangi bir düşünceyi bastırmıştı.

Dışarıdan bakıldığında, pencerenin kenarında bir araya toplanmış olan bitkilerin gölgeli silüetleri seranın kesinlikle terk edilmiş gibi görünmesine neden oluyordu. Ama içeri girdikten sonra kapı ardımdan kapandığında, tamamen farklı bir dünyaya adım atmış gibi hissettim. Parlak, fosforlu küreler havada duruyordu ve minik, kendiliğinden parlayan silüetler, renkli çiçekler arasında gidip geliyordu. Kanatlı şekiller Will'in başının etrafında uçuşuyordu; kahkahaları, çınlayan çanların sesine benziyordu.

Will elini uzattı ve parlak pembe bir canlı, parmağının üzerine tünedi. Canlının kestane rengi tenine, kıvırcık siyah saçlarına hayretle baktım; uzun, zarif, uçlarına doğru sivrilen kulakları olan, minik bir insana benziyordu. Bir kelebeğinki gibi tiril tiril kanatları arkasında uzanıyor, kahkaha atarken titreşiyordu. İçinden sanki kalbi parlıyormuş gibi pembe bir ışık yayılıyor, Will'in solgun yüzüne gül rengi bir ışıltı yansıtıyordu.

"Senin Liv'le tanışmanı istiyorum," dedi Will, dudaklarında nadir görülen, mahcup bir gülümsemeyle. "Liv, *bu* Aster."

Liv zarif bir şekilde onun elinden yükseldi ve bana doğru kanat çırptı. "*Neeshta*." Tatlı, küçük sesi sanki bir kuyunun dibinden geliyor gibiydi. Minik eliyle yanağıma dokundu ve alnını burnuma yaslayarak yüzümü gıdıkladı. Bu dokunuş karşısında, içimde keyifli bir kahkaha atma isteği hissettim ama yutkunarak bunu bastırdım.

"Ne söyledi?" diye sordum Will'e. Liv uzaklaşıp, bir grup mor çiçeğin üzerinde olan diğerlerine katılmıştı.

Will sırıttı. "Güzel," diye mırıldandı. Gözleri, parlayan iki küre gibi ışığı yansıtıyordu. "Hem de... Perim yetersiz olmasına rağmen. Gayet güzel bir şekilde sana *garip* de diyebilirdi."

"*Periler*..." dedim nefes verir gibi. Onları Elsie'nin *Mitler* kitabından tanıyordum. "Ama ben düşünüyordum ki..."

"Onlarının soylarının tükendiğini mi?" Will, açmış turuncu bir çiçeğin taç yaprağını inceledi. Dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme belirdi. "Buna engel olabileceğim sürece, hayır."

"Ama kral..."

"Kral, korsanları da yok etmenin yollarını aradı," dedi, çiçeği koklamak için hafifçe eğilirken. Onun dokunuşuyla birlikte çiçek parlamaya başladı. Will alnı kırışmış bir şekilde bana baktı. "Ama yine de buradasın."

Babamın Kralın Yetkisi'ni imzalarken yüzünde beliren ifadeyi hatırlayarak ellerimi yumruk yaptım. *Bir Oberon asla*

yenilmez, diye düşündüm acı acı. Ama biz artık -bizi tanıyanların hepsinin saygı duyduğu, yolumuza çıkanların korktuğu- Batı Denizi'nin kötü şöhretli korsanları, Oberon klanı değildik. Biz, Gece Dokuyucular bize ne söylerse oyduk: hizmetliler, uşaklar... bir mutfak hizmetlisi. Artık ölüm tek yenilgi değildi. Olamazdı. Karadaki bu tahmin edilebilir, hükümlü olduğumuz hayattansa ölümü tercih ederken öyle değildi.

Kısık bir ses fısıldadı: *Bunu yapar mıydın?* Burada, etrafım böylesi bir güzellikle, bahçenin tatlı havası sarhoş edici bir esintiyle kaplıyken, mümkün olacağını asla düşünmediğim bir şekilde denizden uzaklaşırken bulmuştum kendimi.

"Gece Dokuyucuların bize saldırmasının nedeni bu muydu?" diye sordum. Ancak bunu söyledikten hemen sonra Will'in bir insan -en azından benim gibi bir insan- olmadığını hatırladım.

Will'in dudakları kıvrıldı ama kaşları çatılmıştı, birbiriyle çatışan bir ifade. "Kaptan, sizin geminize saldırarak, doğrudan Uğursuz Prensi'nden gelen bir emre itaatsizlik etti. Herhangi bir korsanla çatışmaya girmememiz gerekiyordu."

"*Prens* mi?" diye cıyakladım. Owen eskiden bana Uğursuz Prensi hakkında hikâyeler anlatırdı. Kral Anteres'in tek varisi olan prens, sadece geceleri dışarı çıkan kötü, zalim bir canavardı. İnsanların kanlarını içer, kalplerini yer, kafalarını kale duvarlarındaki kazıklara geçirirdi. Gece Dokuyucuların içinde en korkunç olan oydu. Artık Gece Dokuyucular hakkında söylenen her şeyin yalan olduğunu bilsem de, prensten bahsedilmesi kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu.

Will'in gözleri o tanıdık keyif ifadesiyle parlıyordu. "Evet, prens," dedi. "Benden yolculuğa nezaret etmemi, nişanlısı limanda kraliyet alayı tarafından karşılana kadar İblis Prensesi'nin kişisel muhafızı olarak hizmet etmemi istedi."

Demek İblis Prensesi *Mutlu Yol* gemisindeydi, aileme ve bana saldıran geminin ta kendisi... Ve gördüğüm kraliyet vagonu, gelip onu almaları için gönderilmiş olmalıydı. Şehir meydanındaki oturuma götürüldüğümüzde Will'in orada olmamasının nedeni buydu. Henüz görevini tamamlayıp serbest kalmamıştı.

Ellerimi, aynı çok sevdiğim okyanus gibi mavi olan bir çiçeğin taç yapraklarının üzerinde gezdirdim. "Neden sen?"

Yüzü ifadesizleşti. "Prens bana güvenir."

"Neden?"

"Biz... arkadaşız," dedi yavaşça, tuğla yola paralel duran toprağı incelemek için çömelirken. Eline bir avuç siyah toprak aldı ve toprağı parmaklarının arasından tekrar yere döktü. "İkimiz de on sekiz yaşındayız, doğum tarihlerimiz arasında sadece bir ay var. Sarayda birlikte büyüdük."

Ağzım kurudu. *Arkadaş...* Uğursuz Prensi'yle mi?

"Ama o..."

"Kötü mü?" Will'in dudakları hafif bir sırıtışla kıvrıldı. "İnsanlarının hikâyeleri seni benim de öyle olduğuma inandırırdı."

"Belki de öylesindir," dedim çenemi kaldırarak. "Belki de sadece rol yapıyorsundur..." Yanaklarım kızarırken, söylemek üzere olduğum şeyi söylememem gerektiğini fark ettim.

"Ne rolü yapıyorum?" Boğuk sesi, uzaktan gelen bir gök gürültüsü gibiydi. "Nazik?"

Alt dudağımı çiğnedim. "Senin nazik olduğunu söylemedim."

"Söylemeni de beklemezdim," dedi bakışları kararırken. "Ayrıca, prens hakkında duyduklarının hepsi de yalan değil. O, *gerçekten* acımasız, kurnaz ve ölümcüldür."

"Ve o senin arkadaşın."

Bu bir soru değildi ama Will yine de cevapladı: "O, benim kardeşim gibidir," dedi onu daha önce hiç görmediğim kadar ciddi bir şekilde. "Onun için her şeyi yaparım."

Her şeyi. Eğer prens, Will'in söylediği gibi biriyse, o zaman...

"İnsanların senin yanındayken bu kadar gergin olmasının nedeni bu mu?" diye sordum. "Trendeki o görevli senin istediğini yerine getirmezse, onu öldürürsün diye korkuyordu."

Will dişlerini sıktı. "Bölgeyi yöneten derebeylik olarak, Percy ve zalimlerden oluşan çetesi gibi zalimleri hizaya getirmek benim ailemin görevi." Ayağa kalkarken, elinin tersiyle alnını sildi. "Yaptığım şeylerle gurur duymuyorum. Ama bazı insanların benden beklediği acımasızlık, Mürekkep Sığınağı'ndaki insanları Percy gibi pisliklere karşı güvende tutmak için gerekli olan bir zorunluluk."

Dışarıdaki ilkbahar havasının serinliğine rağmen, seranın neredeyse dayanılmaz nemliliğinde üniformam tenime yapışmıştı. "Onların senden korkmasını istiyorsun."

Başını öne eğdi. "İnsanlar senden ne kadar çok korkarsa, onlara gerçekten korkmaları için bir sebep vermene o kadar az ihtiyacın olur."

Dudaklarım seğirdi. "Annem gibi konuşuyorsun."

Kısık, karanlık bir şekilde kıkırdadı, sesi tok ve canlıydı. "Belki de insanların yanında gergin olduğu kişi ben değilimdir," dedi kaşlarını kaldırırken. "Ne de olsa sen bir korsansın."

Birkaç saat önce, onun bu gözleminin üzerine yüzüm parlardı. Şimdi ise yüreğim eziliyordu. *Yaptığım şeylerle gurur duymuyorum.* Bu hissi ben de çok iyi biliyordum. Döktüğüm kanlar, dalgaları kızıla boyayabilirdi. Ama tıpkı Will'in dehşet salması gerektiği gibi, korku bizim deniz üzerinde hayatta kalabilmemiz için bir gereklilikti. Bu nedenle de ben, korkulan bir şey hâline gelmiştim. Kimseden yardım istemeyen bir kişi. Kimseye ihtiyacı olmayan bir kişi. Kederini, yüzeyin güneşin bile içine sızamayacağı kadar derinine iten biri.

Eskiden karada yaşasaydım kim olabileceğimi merak ederdim, şu anda kim olabileceğimi. Ama tüm o keder, tüm o

karamsarlık üzerime çıkıp çarpan bir dalga hâline gelmişti, giderek beni daha aşağı çeken bir dalga, daha aşağı... daha aşağı... daha aşağı...

Konuyu değiştirmek için istekli bir şekilde sordum: "Annie gemiye nasıl bindi?"

Bir elini yüzünün üzerinden geçirdi. "Sinsi kız," dedi iç geçirerek. "Gemiye girip saklanmış. Ben bunun farkına vardığımda, İblis'e kadar olan yolun yarısını geçmiştik. Kaptana geri dönmeyi emretmeyi düşündüm ama..." Bana baktı, dalgın görünüyordu. "O yolculuğa çıkmayı kabul etmemin tek sebebi prense karşı olan sadakatim değildi. Bize korsanlarla çatışmaya girmememiz emredilmişti ama bunun tek bir istisnası vardı." Duraksadı. "*Ölüm Çığlığı*'nı hiç duydun mu?"

Midemin burulduğunu hissettim. On altı yaşımdayken beni esir olarak tutan ilmeği hatırlayarak, düşünmeden elimi boynuma götürdüm. Hâlâ iki yanımdaki hücrelerden gelen çığlıkları duyuyordum, hâlâ geceleri uyumak için gözlerimi kapattığımda sakatlanmış bedenleri görüyordum. Anlayamadığım bir nedenden ötürü, hiç kimse bana dokunmuyordu.

Diğer esirler bu kadar şanslı değildi.

"Dokuz yaşındayken, Henry'yi kaçırdılar." Will'in sesi soğuktu, neredeyse fısıldar gibiydi. Kendi nefretim onun gözlerine de yansımıştı. "Onun için fidye ödememize izin vermeden önce on iki gün boyunca ona işkence ettiler. Onu sahilde attıkları yerde bulana kadar bir hafta daha geçti." Kaşlarını çattı, dişlerini sıkıyordu. "Ondan sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı."

Asla eskisi gibi olmadı. Ölüm Çığlığı'ndan kurtarılmamın ardındaki birkaç hafta içinde kardeşlerimin bana nasıl baktıklarını fark etmiştim; sanki Kaptan Shade'in o ipin ucundan kurtardığı kız, Aster Oberon, onların kız kardeşi değil de... daha ziyade önceden tanıdıkları o kızın bir kabuğu gibiydi. Bir keresinde Lewis beni korkutmuştu ve az kalsın onun boğazını kesiyordum.

Ben ne yaptığımı fark etmeden, hançerim çenesinin altındaki deriyi sıyırmıştı. Daha sonra Margaret'ın Charlie'ye, "*O artık... eskisi gibi değil*," diye fısıldadığını duymuştum. Ama nasıl eskisi gibi olabilirdim ki? O iki ay, düzeltemeyeceğim şekilde benim bir parçam hâline gelmişti. Ben *Ölüm Çığlığı*'ndan ayrılmıştım ama o, benden hiçbir zaman ayrılmamıştı.

Ve birdenbire, Henry'ye karşı duyduğum husumet, yerini acımaya bırakmıştı. Onu, kendi abisinin bile anlayamadığı bir şekilde anlarken, ondan nasıl nefret edebilirdim?

"Hepimiz öyle değiliz...," diye mırıldandım.

Bana yandan bir bakış attı. "Ben de aynı şeyi söyleyebilirim."

Yanaklarımın yandığını hissettim. Will ile düşünebileceğimizden çok daha fazla ortak noktamız vardı. İkimiz de kardeşlerimizin intikamının peşindeydik; biri gitmiş, biri kırılmıştı.

"Onu buldun mu?" diye sordum sessizce. "*Ölüm Çığlığı*'nı."

Bakışları bu anıyla parlarken, Will'in şakağındaki bir kas seğirdi. Ay ışığında parlayan bakışlarını kaldırdı. "Hayır."

Liv ve diğer perilerin Will'in başının üzerinden geçip, seranın arka tarafındaki çiçeklerin ve bitkilerin arasında büyümüş olan sağlam bir meşe ağacına doğru uçmalarını izledim. Zamanını periler ve çiçekler ile geçiren genç bir erkeğin, böylesi karanlık, açgözlü bir intikam ateşiyle hareket ettiğini nasıl tahmin edebilirdim ki?

"Ailen bu yeri biliyor mu?"

Bakışlarımı izlerken, yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "Babam güney sınırının yakınındaki bir görev sırasında Liv ve arkadaşlarını kurtardı. Benden onlara bakmamı istedi."

"Neden sen?"

Gülümsemesi genişleyip, iki yanağında da gamzeler oluşmasına neden oldu. "Periler sihir güçlerini çiçeklerden alırlar ve ben..." Elini uzatıp parmaklarını büzerek, kırmızı gül filizlerinin topraktan çıkmasını ve tamamen büyümüş, açan çiçeklere

dönüşmesini parlayan gözlerle izledi. "Tamam, ben de çiçek yetiştiriyorum."

"Peki ya prens?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup gözlerimi kıstım, hayranlığımı saklamaya çalışsam da bunu başaramıyordum. "O, senin ve ailenin ne kadar *farklı* olduğunu biliyor mu?"

Will kaşlarını çattı, gülümsemesi yok olmuştu. "Anlamak zorundasın," dedi, yayılan meşe ağacına doğru beni yönlendirirken. "Yapılması gerekenleri yapmak için karşılanması gereken belirli... *beklentiler* var. Eğer Gece Dokuyucuların yararına olan bir sistemi kaldırıp diğer her şeyi yok etseydik, sence de bunun o sistem dâhilinde çalışması daha avantajlı olmaz mıydı?"

Onun bu itirafının karşısında gözlerim açıldı. Nasıl bunu daha önce düşünmemiştim? Eğer Will ve ailesi, krala karşı beklediğim kadar sadık değilse, henüz keşfetmediğim başka ne sırlar vardı?

Aşağılardaki bir dalın üzerine oturdum ve Albert'ın daha önce ağaçlar hakkında nasıl sevgiyle hayaller kurduğunu hatırlayarak, ağaç kabuğunun olukları üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Daha önce, bu hayallerin aptalca ve miskin şeyler olduğunu düşünürdüm. Toprak bize ait değildi; *onlara,* Gece Dokuyuculara aitti. Ama biz denize sürülmeden önce, atalarım bahçelerle ilgileniyor; aynı bunun gibi ağaçlar dikiyorlardı.

Burayla ilgili nefret ettiğim her şeye o kadar çok odaklanmıştım ki, tam gözümün önünde olana karşı kendimi körleştirmiştim. Belki Albert'ın en sevdiği hayal benim en kötü kâbusumdu ama kara üzerinde kendi yuvamızı inşa edebileceğimize inanmak bu kadar aptalca mıydı? Ne de olsa, Gece Dokuyucuların çok uzun süre önce bizden çaldığını geri almaktan daha iyi bir intikam olabilir miydi?

Will yanıma oturdu, piknik sepeti aramızda duruyordu. Derin bir nefes aldığında ben de onun gibi derin bir

nefes alıp nemli, çiçeksi havayı içime çektim. Hâlâ tuzlu esintiye özlem duysam da... gururum, *Işık Getiren*'in üzerinde böyle çiçeklerin ve tatlı bir havanın olmadığını kabul etmememe neden oluyordu.

"Astlar çiçeklerden nefret ederler," diye mırıldandı Will, piknik sepetine uzanırken. Sepetin içinden altın rengi iki küçük turta çıkardı. "Şekerden de," diye ekledi haylaz bir gülümsemeyle, turtalardan birini bana uzatırken.

Turtayı elimde çevirirken avucumun içini ısındı.

Elsie'nin topladığı tüm edebî eserlerin içinde, babamın sahip olup, onun yerine bana vermeyi tercih ettiği iki kitap vardı. Bir tanesi, Cornelius Drake tarafından yazılmış, sadece tadına bakmayı hayal edebileceğim yemeklerin resimleriyle dolu *Uğursuz Tatları* isminde bir yemek kitabıydı. Biz denizdeyken çok az şey yapabiliyorduk ama kara üzerindeki Drake gibi şefler her şeyi yapabiliyordu: çörekler, esmer ekmek dondurmaları, ***küçük turtalar***... O zamanlar Gece Dokuyucuların neden böylesi bir mutfağı önemsediklerini merak ederdim. Bezelye çorbası ya da damarlı muhallebi bir kenara dursun, Gece Dokuyucuların insan etinden başka bir şey yediklerini zihnimde canlandıramazdım. Şimdi, burada sadece iki gece geçirmemin ardından, Lord Bludgrave'in basit bir salata yerine, insan kalbi yemeyi tercih edeceğini gözümün önüne getiremiyordum.

Turtanın gevrek kabuğunu ısırmamla ılık elma tadının tüm tat alma duyularımı harekete geçirmesi bir oldu. Elimdeki turtayı çekinerek çiğnerken Will'e bir bakış attım. "Bunları babam pişirmemiş."

Will gülümsedi. "Hayır," dedi ağzı dolu bir şekilde, gözleri keyifle parlıyordu. "Henry pişirdi."

Ağzımdaki lokmayı onun ayaklarının önüne tükürmemek için kendimi zor tuttum. "Ne zaman? Tüm gün boyunca babamla birlikte mutfaktaydık."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Bayan Carroll'un şehirde bir pastanesi var. Henry'nin orada takılmasına izin veriyor."

Turtanın tereyağlı, mükemmel delikler açılmış kabuğuna hayretle bakarak başımı iki yana salladım. "Ama o soylu biri..."

Will tek kaşını kaldırdı ve turtadan bir lokma daha alıp düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Ve sen de bir korsansın," dedi en sonunda. "İradeli, cüretkâr, bağımsız... hatta *haddinden fazla* diye ekleyebilirim." Bana göz kırpıp turtasından bir lokma daha aldı. "Ama aynı zamanda özverili, zeki ve naziksin."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama rica eden bir bakışla beni durdurdu.

"Ben bir Gece Dokuyucu'yum," diye devam etti. "Aynı zamanda bir kemik yönlendiricisiyim. Ama bana birinin kemiklerinin üzerinde güç veren yetenek, aynı zamanda bana onların tenlerini iyileştirme gücünü de veriyor." Sonra, dokunuşuyla yaralarımı iyileştirdiği bileklerime baktı. Ardından bir şeyler arar gibi bakışlarını gözlerime çevirdi.

Bakışını omzuma çevirdi ve elini koydu. İrkildiğim için başımı taşlara vurmak istedim çünkü elini geri çektiğinde, avucunun içinde ipeksi, pembe bir çiçek açmıştı.

"Çiçek yetiştiriyorum," dedi yumuşak bir sesle, çiçeği bana verirken.

Çiçeği inceleyip, koklamak için burnuma götürdüm. Açmış olan çiçek hafifçe nane kokuyordu.

"Bir hüzün patlaması," diye mırıldandı. "Yiyebileceğin kadar güzel kokar ama bir lokma alırsan, içini o kadar büyük bir hüzünle doldurur ki... pek çok kişi bu yüzden kendi canına kıymıştır. Pek çok kez, insanlar eski sevgililerine şu mesajı vermek için bir buket hüzün patlaması göndermiştir: *Sen de tatlıydın ama seni sevmeye devam etmek beni öldürecekti.*"

"Acımasızca," diye mırıldandım, açmış çiçeği yanımdaki ağaç gövdesinin üzerine bırakarak.

Gülümsediğinde, bakışlarının sıcaklığını bir kere daha üzerimde hissettim. "Belki de," dedi kısık bir sesle. "Ama gerçek baki kalıyor: Tehlikeli, ölümcül şeyler genellikle en güzel olanlardır."

Birbirimizin gözlerine baktık, fazlasıyla yoğun bakışları aşağı doğru, dudaklarıma kaydığında nefesimin kesildiğini hissettim. Yanaklarım kızarmıştı, kendimi sıcak ve rahatsız hissediyordum. Onun kasları gerilmiş gibiydi, nefesini sert bir şekilde içine çektiğini hissettim.

Güzel. Bu kelime, hassas, geçici bir şey gibi aramızda, havada asılı kalmıştı.

Çok uzun gibi gelen bir süre sonra, bakışlarımı kaçırıp, ağzıma bir lokma elmalı turta daha tıkıştırdım. Will, bir kere daha, Liv ve diğerlerinin dans ettikleri ve çınlayan çanlardan oluşmuş bir koro gibi minik, ahenkli sesleriyle şarkı söyledikleri yere baktı.

"Herhangi biri gibi Henry'nin de acı verme kapasitesi var. Acımasız ve bencil olmak... Ama senin bedenindeki sinirleri ele geçirme yeteneği, mükemmel bir elmalı turta yapmak için fırının derecesini ayarlamasına da olanak sağlıyor. Onun büyüsü yok olmayı da getirebiliyor ama bu, yeteneklerimiz arasından ışık sağlayan tek yetenek olarak da biliniyor." Duraksadı, bir an için düşünceli göründü. "Ona bir şans ver. Bence eğer farklılıklarınızı bir kenara koyabilirseniz, ikiniz gerçekten de arkadaş olabilirsiniz."

Arkadaş olmak? Bir Gece Dokuyucu'yla? Bu fikir aklımdan geçtiğinde rahatsız edici bir farkındalık oluştu. Farklı koşullar altında Will'i bir arkadaşım olarak görebilirdim; eğer o bir lord olmasaydı, ben de onun malikânesinde insan bir hizmetli olmasaydım. Ama bir yandan, ben kimdim ki kuralları umursayacaktım? Castorların kendileri de hizmetlilerine saygıyla ve itibar göstererek davranarak, sosyal düzeni apaçık bir şekilde hiçe

sayıyorlardı. İstediğimi yapabilmeli, kiminle istersem onunla arkadaş olabilmeliydim. Buna Will de dâhildi.

Arkadaş, diye hatırlattım kendime. *Daha fazlası değil.*

Hızla, düşüncesizce unuttuğumu fark ettim. Gemimize saldıran bir Gece Dokuyucu'ydu. Owen'ın ölümü bir Gece Dokuyucu'nun suçuydu. Burada kalarak, onu tamamen unutacak mıydım? Önceki hayatımız hiç yaşanmamış gibi mi olacaktı? Zaman geçtikçe, kendimi bir korsan olarak değil, bir mutfak görevlisi olarak mı görecektim?

Hayır. Eğer burada kalacaksam, yapmam gereken işi unutmamalıydım. O Ast, Owen'ın başına gelenlerin bedelini ödeyecekti. Ama Will haklıydı, her şeyi kendi başıma yapamazdım.

"Yardımına ihtiyacım var," dedim aniden, yüzüne bakmak için ayağa kalkarken.

Bana baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Abini öldüren o Sylk'i bulmak istiyorsun." Ayağa kalkıp üzerindeki tozları silkeledi ve piknik sepetini bir eline aldı. "Hiç sormayacaksın sandım," dedi ince yolda yürümeye başlarken. "İtiraf etmeliyim ki Canım'a olanlardan sonra..."

"Biliyorum." Ben de onu izledim, içimdeki bu yeni enerji patlamasıyla az daha takılıp düşecektim. Buradaki hayatımın sadece patates soymak ve soğan doğramaktan ibaret olacağını düşünüyordum. Ama eğer bir plan yapabilirsem, o zaman belki de denizdeki hayatıma bir tür benzerlik yakalayabilirdim.

"O, Annie değil." Bu kelimeler, daha ben bile söylemeye karar verdiğimi fark etmeden ağzımdan çıkıvermişti.

Will durdu, göz ucuyla bana baktı. "Emin misin?"

Başımla onayladım. "Akşam yemeğinde onun varlığını hissettiğimi düşündüm. Nedenini bilmiyorum ama ben sadece... onu hissettim. Annie değildi."

Will'in omuzları rahatladı ama bir adım daha atamadan, yeniden gerilip piknik sepetini elinden bıraktı. Seranın içindeki

her bir ışık söndü, Liv ve arkadaşları meşe ağacına doğru kaçışırken çıkan çan sesleri sessizlik tarafından yutuldu. Dışarıda, Caligo endişeyle ayaklarını yere vuruyordu.

İşte, onu o zaman duydum.

Yürek sızlatan bir çığlık havayı delip geçti, hem uzaklardan geliyor hem de etrafımızı kuşatıyor gibiydi. Ama kanımın donmasına, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olan bu çığlık değildi.

Buna neden olan, kahkahaydı.

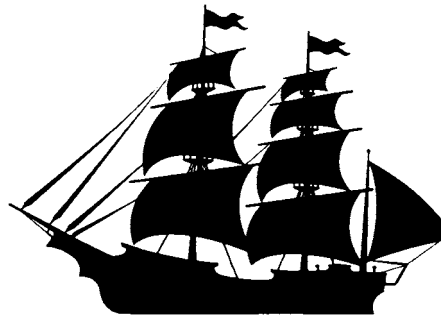

Dokuzuncu Bölüm

"Burada kal," diye fısıldadı Will, seranın kapısından çıkarken. Ama ben emir alan biri değildim ve geride kalmayı reddettim.

Nabzımın kulaklarımda davul gibi attığını duyabiliyordum. Bu çığlık kimden geliyordu? *Lütfen,* diye dua ettim yıldızlara, *sevdiğim birinden olmasın.* Ve sadece soğukkanlı kalabilmek için bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırmaya çalışsam da merak ediyordum: Kahkaha kime aitti?

Neye aitti?

"Bir boynuzlu," diye cevap verdi Will kısık sesle, sanki zihnimi okumuş gibi. "Bunu tahmin etmeliydim."

Dorothy'nin bana farklı türdeki Astlar hakkında söylediğini hatırladım: *Sylkler... ele geçirirler. Boynuzlular... tüketirler.*

Will'in ay ışığında oluşan gölgesini takip ettim, gereksiz herhangi bir ses çıkarmamaya dikkat ederek sessizce yürüyordum. O kahkaha... hem boğuk hem de tizdi, âdeta iki ses birleşmiş gibiydi. Bir zımpara kâğıdı gibi algılarımı rendeliyor, açık yara gibi kalmış olduklarını hissetmeme neden oluyordu. Caligo ağırlığını bir bacağından diğerine her verdiğinde irkiliyor, ayağımızın altında ince bir dal kırıldığında nefesimi tutuyordum.

"O neden..." Çantayı görmek için bakışlarımla çamur birikintisini taradım. Midem bulandı ve inlememek için alt dudağımı çiğnedim. *Yoktu.* Nasıl gitmiş olabilirdi ki? Göğsümde panik yükseldi ama bu hissi uzaklaştırmak için mücadele ettim. Çantayı bir hayvan almış olmalıydı. Öyle olmak zorundaydı.

Will, Caligo'nun eyerine çıkıp bana elini uzattı. "Bir boynuzlu ancak karnını doyurduktan sonra kahkaha atar."

Onun elini tuttum ve kendimi yukarı çekerek arkasına oturdum. "Bu, şu anlama mı geliyor..." Cümlemi tamamlayamadım. Utanmadan Will'e sarılıp eyerin izin verdiği kadar ona sokuldum. Neyse ki buna bir tepki vermedi. Caligo'ya ayağıyla hafifçe dokundu ve meyve bahçesinin, ardından çimenliğin arasından Bludgrave Malikânesi'ne doğru ilerlerken rüzgârın yüzüme çarptığını hissediyordum.

Evin ön tarafındaki köşeyi dönmeden birkaç saniye önce, Caligo'nun daha hızlı koşmasını mı yoksa tamamen durmasını mı istiyordum, bilmiyordum. Will'in ailesi merdivenlerde toplanmışlardı. Muhafız Gylda ve Hugh nezaretinde olan Leydi Isabelle, ciddi görünen Lord Bludgrave'e tutunmuştu, bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. Henry, baygın olan Dorothy'yi kollarının arasına almış, yüzünden arkaya doğru saçlarını özenle okşuyordu. Annem ve babam da oradaydı. Sadece Annie, Sybil ve çalışanların geri kalanıyla birlikte Albert'la Elsie kalabalığın arasında değildi.

Görmeden önce kanın kokusunu aldım.

Eve giden yolun ortasındaki fıskiyeye şimdiye kadar pek dikkat etmemiştim. Heykelin -uzun, dalgalı saçları ve kanatları olan bir kadın heykeliydi- bir ayağı taş yığınının üzerinde duruyordu. Bir elindeki kılıcı zaferle havaya kaldırmıştı, diğer elinde ise içindekini dökmeye hazır gibi yana eğdiği bir kadeh vardı. Kederli yüzünü aşağı dönüktü, kadehten dökülüp yeniden fıskiyenin çanak kısmına dökülen suya odaklanmış gibiydi.

Sadece su ağırlaşmış ve kızıla boyanmıştı. İki insan kafası, heykelin kılıcına geçirilmişti. Bay ve Bayan Hackney'nin yüzleri dehşetle gerilmişti, kafataslarından gözleri çıkarılmıştı ve bedenleri görünürde yoktu. *Yemişler,* diye fark ettim yoğun bir mide bulantısıyla.

Will, Caligo'nun üzerinden indi. Ben de düşünmeden aşağı atlayıp sertçe ellerim ve dizlerimin üzerine düştüm. Zorla ayağa kalktım ve koşarak Margaret'ın yanına gittim. Jack onun yanında durmuş, sanki bayılmasına engel olan tek şey Margaret'mış gibi sıkıca onun elini tutuyordu.

"Ne oldu?" diyebildim ama kendi sesimi bile zar zor duyuyordum.

Charlie, Margaret ve Lewis'in yüzlerinde aynı kasvetli ifade vardı. Savaş sırasında bundan çok daha kötülerini görmüştük. O zaman neden bu kadar sarsılmış görünüyorlardı?

Lewis, tamamen kafası karışmış bir ifadeyle bana baktı ama tek bir kelime bile etmedi.

"Bir çığlık duydum," diye açıkladı babam. "Ve sonra..." Cümlesini tamamlamadı, başını iki yana salladı. "Kapı çalındı... Bay Hackney... Sesi, kulağa..."

"Yardım için yalvarıyor gibi geliyordu." Annem elini nazikçe babamın koluna koydu. "Dorothy kapıyı açtı." Eliyle fıskiyeyi işaret etti. "Ama geriye bundan başka bir şey kalmamıştı."

"Ve hiçbir şey görmediniz mi?" diye sordu Will, Charlie'nin yaşlarındaki bir adam olan Hugh'a.

Muhafız olumsuz anlamda başını salladı. Ay ışığı göz kamaştırıcı bir gümüş tonunda, siyah teninden yansıyordu. Will, Gylda'ya baktı. Kadının uzun, sarı saçlarını benimkine oldukça benzer bir şekilde sıkıca örmüştü ve yüzü acı bir ifadeyle çarpılmıştı. "Çığlıkları duyduk," dedi Hugh, bana yabancı gelen aksanı ve boğuk sesiyle. "Ama onlara zamanında yetişmeyi başaramadık. Bizi affedin, lordum."

İki muhafız da tek dizlerinin üzerine çöktüler, başlarını önlerine eğmişlerdi.

"Affetmeyi gerektirecek bir durum yok," dedi Will, eliyle ayağa kalkmalarını işaret ederek. "Siz görevinizi yaptınız. Bu saldırı bizim kontrolümüzün dışındaydı. Bunu her kim yaptıysa bölgemize nasıl gireceğini biliyormuş."

Henry homurdandı. Nefretle yanan gözleriyle bana baktı. "*Sen!*"

Charlie beni arkasına doğru çekti, omuzlarını dikleştirmişti ama Will hızla beni savunmaya geçti.

"O, benimleydi," diye gürledi. "Baba, kesinlikle bunun bir boynuzlunun işi olduğunu biliyor olmalısın, bir..."

"Tabii ki bunu biliyorum!" diye tersledi, fener ışığında yüzü kıpkırmızı görünüyordu. "Ama bunca yıllık yaşamımda, bir boynuzlunun ***bunu*** yaptığını hiç görmedim." Parmağıyla kılıcın ucundaki kafaları işaret etti. Will ile birlikte fiskiyeye doğru yaklaşırken, kendi ailemin bile bana çok garip bir şekilde baktıklarını fark ettim.

Bay ve Bayan Hackney'nin alınlarına kazınmış iki kelimeden, boş göz çukurlarına kan sızıyordu.

MERHABA
ASTER

Onuncu Bölüm

Will ile birbirimize baktık, benim kafa karışıklığımın aynısı onun gözlerine de yansımıştı. Fıskiyenin dibinde kana bulanmış bir çakı vardı. Bu, Will'in bana verdiği çantadaki çakıydı, çamurun içinde bıraktığım çantadaki. Sonuç olarak, onu bir hayvan almamıştı.

"Bu masajı bir boynuzlu bırakmadı," dedi Will, incelemek için çakıyı eline alırken. "Boynuzlular sadece iki şey bilirler: öldürmeyi ve yemeyi. Bay ve Bayan Hackney'yi bir boynuzlu öldürdü ama *bu...*" Göz ucuyla kanlı mesaja baktı. "...başka birinin işi." Bana doğru döndü. "Düşman edinmek konusunda kayda değer bir yeteneğin var gibi görünüyor."

"Bunun, onun işi olmadığını nereden bileceğiz?" dedi Henry hırlar gibi, gözlerinden hançerler fırlatır gibi bakıyordu.

"Sana söyledim," diye tersledi Will, sesi karanlık ve boğuk çıkıyordu. "O, benimle birlikteydi."

"Bunun nedeni ne?" Henry başını bir yana eğdi. "Kanunu unuttun mu? Yoksa kanunun senin için geçerli olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Peki ya sen, küçük kardeşim?" Will eliyle, Henry'nin kolları arasında baygın yatan Dorothy'yi işaret etti. "Sen kralın kanununa uyuyor musun?"

Henry alt dudağını ısırdı, burun delikleri öfkeyle açılmıştı. Hem Will'i hem de beni ateşe vermek ister gibi görünüyordu.

"Ne kanunu?" diye fısıldadım, hem kendi ailemin hem de Castorların amansız bakışlarının sıcağında yandığımı hissediyordum.

Will'in dudağının kenarı aşağı kıvrıldı. "Gece Dokuyucular ve insanların birlikte olması... yasak."

Sendeleyerek ondan uzaklaştım, yanaklarım yanıyordu. "Ama biz birlikte değiliz..."

"Hayır." Will, kötü bir şekilde Henry'ye baktı. "Biz birlikte değiliz. Bu akşamın erken saatlerinde Aster benim ardımdan, Hildegarde binasına geldi. Canım'a olanlardan sonra meraklanmıştı. Yanımızda bir refakatçi olmadan yalnız olmamızın ihtiyatsız olduğu konusunda onu bilgilendirdim. Boynuzluyu duyduğumuzda, eve dönerken ona eşlik ediyordum," dedi, sesi homurtuyla fısıltı arasında bir tonda çıkıyordu. "Hepsi bu."

"O zaman neden..." diye başladı Henry ama Lord Bludgrave boğazını temizledi.

Lord Bludgrave göğüs cebinden altın bir zincirin ucundaki saatini çıkardı ve açıp, saatin yüzünü dikkatle inceledi. Bakışları Will'e gitti ve tek kaşını kaldırdı. "Bunu başka bir zaman konuşacağız. Yarın yoğun bir gün olacak. Kayınbiraderimin, amiralin, bir ay kadar bir süre içinde geleceği haberini aldım. Yazı Bludgrave'de geçirecek ve biz de onu misafir etmekle mükellefiz. Hazırlanacak çok fazla şey var ama Bay ve Bayan Hackney..." Cümlesini tamamlamadan iç geçirdi.

"Endişelenmenize gerek yok, lordum," dedi annem rahat bir şekilde. Duruşu, bir kâhyanın değil, politik bir danışmanın duruşuydu. "Lewis, Bay Hackney'nin yerine hareket edecektir."

Lord Bludgrave başını eğdi. "Teşekkür ederim. Oğlum sizi bu eve getirmemiş olsaydı ne yapardık, bilmiyorum."

Henry dudak büktü. "Eğer onları evimize getirmeseydi, Bay ve Bayan Hackney hâlâ hayatta olurdu." Öfkeyle bana baktı ama sağlam bir şekilde gözümü bile kırpmadan onun bakışlarına karşılık verdim. Onun ne düşündüğünü biliyordum çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum: Tek bir bakışla ölürdüm.

"Yeter," dedi Leydi Isabelle ters bir şekilde. Henry'ye doğru döndü, yüzü bitkinlikle gerilmişti. "Dorothy'yi odasına götür. Margaret sana ne söylerse onu yap."

Henry yüzünü ekşitip dudaklarını büzdü ama söz konusu Dorothy olduğu için karşı çıkmadı. Onu kollarında taşıyarak Margaret'ın ardından eve girdi. Margaret'ı onunla yalnız bırakmak istemediğim için ben de onların ardından yürüdüm ama Jack omzuyla Henry'nin ardından kapıyı kapattınca aniden durdum, henüz birkaç adım atmıştım.

"Çalışanların bu gece burada gördüklerimizin detaylarını bilmesi gerekmiyor, sadece söylentiler," dedi Lord Bludgrave. Gylda ve Hugh'a anlamlı bir bakış atarken sonra da başını hafifçe eğerek onları gönderdi. Leydi Isabelle'in ardından eve girmeden önce anneme ve babama iyi geceler diledi ve bundan bir an sonra Lewis de hızla onu takip etti.

Annem, yaklaşmamı işaret etti eliyle. Bu hareketin beni rahatlatmak için değil, Will farkına varmadan bir mesaj vermek için olduğunu bildiğimden, tereddüt bile etmeden onun beni yanına çekmesine izin verdim.

"Tetikte ol," diye fısıldadı saçlarımın arasına doğru. "Nezaket büyük bir düzenbazdır."

Kimseye güvenme, demek istiyordu ve onun söylediklerini açık ve net bir şekilde duyabiliyordum: *Will'e bile.* Göz ucuyla Will'i izliyordum. Hâlâ bedenlerinden ayrılmış olan kafaların üzerine kelimeleri kazımak için kullanılmış olan çakıyı inceliyordu; bir

Gece Dokuyucu kılıcına geçirilmiş, Castorların emrinde çalışan iki *insanın* kafasının.

Sol omzuma hayalî bir sancı saplandı ve kaslarım gerildi. Olan her şeyin -esir alınmamıza neden olan çatışmanın, trenle Mürekkep Sığınağı'na yaptığımız yolculuğun- ardından, aldığım hasar sonunda kendisini gösteriyor olmalıydı. Yine de... birkaç yaralanmanın acısının şu anda dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim.

Neden burada olduğumuzu unutamazdım ve affedemezdim. Ama içimdeki küçük bir parça, bunun mantıksız olduğunu bilmeme rağmen, bunu yapabilmeyi diliyordu. Çünkü bana öğretilenin aksine, gerçek olduğunu düşündüğümün aksine, Will'e güvenmek istediğimi fark etmiştim. Ve annemin sözü bağlı olduğum tek gerçek kural olsa bile, daha şimdiden buna karşı gelmişim gibi hissediyordum.

Annem benden uzaklaştı, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve yeniden babamın koluna girdi. Babam bana gülümsedi ama bu ifade yorgun gözlerine yansımadı, ki bu da kendi başına bir mesaj veriyordu: *Burada güvende değiliz. Umduğumuz gibi değil.*

Babam yanağıma dokundu. Bu avuntu, öz güven vermek için yapılmış bir hareketti. "Senin suçun yok," dedi ve bu söylediklerinin üzerine sol omzumda hissettiğim gerginlik biraz azaldı. Eğer babam benim yanımdaysa diğerleri de benim yanımda demekti.

Bu akşam, daha önceki davranış şeklim için özür dilemek ve Kralın Yetkisi'ni imzaladığı için onu suçlamadığımı söylemek istiyordum ama kendimi konuşabilecek gibi hissettiğimde çift kanatlı kapılar onların ardından kapanmıştı bile. Gylda ve Hugh'un eve giden yolda gitmesini izlerken merdivenlerde Charlie ile yalnız kalmıştık.

Denizdeyken, Charlie bir çatışmanın ardından cesetlerden kurtulmakla ilgilenirdi. Hiçbir leke izi kalmayana kadar güverteden kan ve pislikleri temizlemek için özel bir özen gösterir ve eğer ölenlerden biri bizim tayfamızdan olursa onun defni için gerekli düzenlemeleri yapardı. Bu pislikle onun ilgilenecek olması mantıklıydı. İyi yürekli Charlie -dikkatli ve düşünceli abim, kazara annemin en sevdiği müzik kutusunu kırdığında bir hafta boyunca ağlayan çocuk- bedenlerinden koparılmış kafalar ve kanla dolu bir fıskiyeyle ilgilenmeyi içi kaldıran tek kişiydi.

"Benim bir şey yapmama gerek..." diye konuşmaya başladım ama Charlie olumsuz anlamda başını salladı. Onun cevabının ne olacağını zaten biliyordum, her zaman yalnız çalışmayı tercih ederdi. Ama neredeyse onun kalmamı istemesini umuyordum. Bir nedenden ötürü, düşüncelerimle baş başa odamda tek başıma olmak yerine, Charlie ile birlikte kan temizlemeyi tercih ediyordum.

Eğer Owen burada olsaydı, yalnız kalmak zorunda olmazdım. Bu işin özünü öğrenmeme yardımcı olurdu: kaybolan çantanın, kanlı çakının, mesajın. "*Kafayı kesmek, dalkavukluğun en samimi şeklidir*," diye dalga geçerdi. "*Belki de gizli bir hayranın vardır.*"

Charlie kollarını sıvadı. Uzun kollarıyla Bay Hackney'nin kafasına uzanırken, "Bir sakıncası var mı?" diye sordu Will'e. Ses tonunda, izin almak için beklemeyeceğini ifade eden bir tını vardı.

"Aslında," dedi Will bakışlarını çakının üzerinden ayırmadan. "Şimdilik onları yerinde bırakmanı tercih ederim."

Charlie homurdandı. Will'e bakma şekli, onun burada mutlu olduğuna dair varsayımlarıma karşı çıkıyordu. Ne de olsa Charlie bir Gece Dokuyucu tarafından omzundan vurulmuştu ve henüz bunu unutmuş -ya da affetmiş- gibi görünmüyordu.

"Aster," diye seslendi Will, çakıyı bırakıp fıskiyeye dikkatle bakarken. "Gel, bir bak."

Charlie bir kolunu uzatıp, benim daha yakına gitmemi engelledi. "Neden onu da buna dâhil etmek zorundasın?"

"Orada 'Merhaba *Aster*' yazıyor," dedi Will soğuk bir şekilde. "Onun zaten buna dâhil olduğunu düşünüyorum."

Charlie'nin kolunu indirdim, bakışlarımı kaldırıp Charlie'ye baktım; yüzünde anneminkinden daha yumuşak ama en az onunki kadar kararlı bir ifade vardı. Öfkesini yönetmek konusunda annem kadar ustalaşmamıştı ama kendini göstermeye başlamıştı.

"Güven bana," dedim, bu ifadenin kardeşlerimiz arasında nasıl bir ağırlık taşıdığını bilerek. Savaş sırasında bu iki kelime yaşam ile ölüm arasındaki farkı belirleyebilirdi ve bu kelimelerin temsil ettiği söz tamamen kesin olmak zorundaydı.

Charlie başını salladı. Atılan toplar, sallanan bayraklar olmasa da... kaçınılmaz bir savaşın ön hattında yan yana duruyormuşuz gibi hissediyordum. "Her zaman," dedi Charlie, elini omzuma koyarak. "İşiniz bittiğinde tam burada olacağım." Will'e uyarır gibi son bir bakış attı ve merdivenlere doğru ilerledi.

"Çok tatlı bir ailesiniz," dedi Will, Charlie bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında.

"Korsanlar." Omuz silktim. "Bunun doğal bir parçası."

Will sırıttı. Sonra beni neden çağırdığını hatırladığında yüzü asıldı, gözlerini kısarak fıskiyenin tabanına baktı. "Bir fikrim var."

"Bunu anlayamazdım."

Dudakları çok hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Orada." Çenesiyle kadehi işaret etti. "Onu görüyor musun?"

Gözlerimi kısıp baktım ve titreşen ışığın içinde bir altın parıltısı gördüm. Çok uzakta, ulaşılmayacak bir yerdeydi. Fıskiyenin kenarına çıktım ama ayağımı kanlı suyun içine sokamadan önce Will bileğimi kavradı.

"Kıyafetlerini kirleteceksin," dedi ama bakışlarında niyetini açığa vuran, korkuya benzeyen bir ifade belirmişti.

"Tamam," dedim kendimi onun tutuşundan kurtarmaya çalışmak için kıvranırken. "Sen git."

Gözlerini fıskiyenin tabanına dikti. Gözlerinde aynı korkuyu -hatta tiksintiyi- görmeyi bekliyordum. Ama kızıl suya bakışı midemin bulanmasına neden oldu. Yeşil gözleri açlıkla kararmıştı.

Bakışlarını kaçırdı, benden ve fıskiyeden uzağa, eve doğru baktı. "Bunu yapamam."

"Tamam, ben yapabilirim," dedim. Beni yeniden tutamadan evvel, önce ayağımı, sonra bütün bacağımı fıskiyenin tabanına soktum. Kalçama kadar, ağırlaşmış ılık suyun içine girdim. *Su,* dedim kendime, *kan değil.*

Çok fazla kan vardı.

Uzandım ve kadehteki deri şeridi kavradım. Şeridin tokasında asılı olan altın zili fark edince, bunun bir tasma olduğunu fark ettim. Yavaşça döndüm. Bir şey bacağımı yakalayıp beni aşağı doğru çektiğinde, bir kere daha fıskiyenin kenarına doğru yürümeye başlamıştım. Tekme attım ama bir faydası yoktu. Beni tutan *şey* kavrayışını sıkılaştırdı, pençeleri tenime daha derin batıyordu.

Ondan kurtulamıyordum, bu nedenle de çılgınca atan kalbimi yavaşlatmaya çalıştım. Suya yabancı değildim; su benim yardımcımdı, dostumdu. Bana güç veriyordu. Bana avantaj sağlıyordu. Nefesimi gerektiği kadar uzun süre tutabilirdim ama sakin kalmam gerekiyordu.

"O, seni kurtarmaya gelmeyecek," dedi kum gibi pütürlü bir ses, zorla zihnimin içine girerek.

Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Denizden beni kopardıklarından beri ilk defa suya bu kadar yakındım. Yeni bir enerji damarlarımda akıyor, her bir hücremi uyandırıyordu. Bunun getirdiği

canlılık tüm bedenimi kaplayıp, bana yeni bir hayat vermişti. Burada, yüzeyin altında kalmak istiyordum. Boğulmak *istiyordum.*

Tam bedenimin içine akın eden gücün içine gömülürken, fıskiyeden yukarı doğru kaldırıldım. Bir an için, artık beni aşağı çeken değil, beni serbest bırakmak için çeken güce karşı savaşıyordum.

"Aster?" diye şakıdı bir ses kulağıma. "Aster, nefes al!"

Owen? diye nefes almaya çalıştım, kandan boğulurken. *Hayır,* diye hatırladım şaşkınlıkla. Owen olamazdı. Biri beni ayağa kaldırıp, gözlerimin üzerindeki kanları gömleğinin koluyla silerken zihnim açıldı. Kırmızı ince bir tabakanın ardından, Charlie'nin panikle dolu mavi gözlerini gördüm. Onun ardında duran Will'in yüzü solgundu.

Dengemi yeniden bulur bulmaz Charlie ona bakmak için hızla arkasına döndü. Will'i gömleğinin yakasından yakalayıp sarstı. "Onun boğulmasına izin verecektin!" diye gürledi. "Neden bir şey yapmadın?"

Will, Charlie'nin başının üzerinden bana baktı, bakışları daha önce olduğundan daha karanlıktı. "Kan..."

Charlie, Will'i yere itti. "Kandan korkan bir Gece Dokuyucu mu? Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Will dişlerini sıktı, elleriyle yerdeki çimen tutamlarını kavramıştı. Bakışlarını benden başka bir yere çevirdi, kaşları çatılmıştı. "Korku değil," dedi sıktığı dişlerinin arasından. Gözlerini sıkıca kapattı ve zorlukla birkaç nefes alıp verdi. Göğsünün inip kalkışları yavaşladı. Gözlerini yeniden açtığında bakışları umutsuz bir utançla doluydu. "Duyduğunuz efsanelerin bazılarının doğruluk payı var."

Will ayağa kalkıp, kıyafetlerini düzeltti. Bana bakmaktan kaçınıyordu, bakışlarını uzaklara doğru uzanan bahçelere dikmişti. "Savaş ilk başladığında, Gece Dokuyucular Astların psişik yeteneklerini kazanmanın yollarını aradılar," dedi sessizce.

"Böyle bir güç... bizi değiştiriyor. İnsan kanında banyo yapan, bir kupadan şarap gibi insan kanı içen Gece Dokuyucular hakkındaki hikâyeler, sadece hikâye değil. Kan, *Manan*'ın en saf hâlidir ama *insan* kanı en güçlü olanıdır." Bana doğru döndü, dudakları acımasız bir çizgi hâline gelmişti. "Ama bu kan Gece Dokuyucuların bilinçsiz bir şekilde kana susamış hâle gelmesine neden oluyor. Bir Ast'tan farksız bir hâle geliyoruz. Bir Boynuzlu kadar vahşi ve iki kat daha ölümcül."

Onun ne söylediğini duyuyordum ama sanki çok uzakta bir yerlerden dinliyor gibiydim. Elbisemin eteğini kavradım ve tenime batmış olan pençelerin bıraktığı yarayı incelemek için kaldırdım. Ama tenim kesilmemişti. Hiçbir yara izi yoktu. Ayak bileğimi kavrayan bir el aslında olmamış mıydı?

"Ne buldun?" Will bana doğru yürümeye başladı ama Charlie yükselen bir kalkan gibi aramıza girdi.

Dönüp yeri araştırdım. Oradaydı, kanla kaplı olan tasma çimenlerin üzerinde duruyordu. Tasmayı aldım, ona sormadan Charlie'nin gömleğinin ucunu kullanarak üzerindeki kanı temizledim. Tasmanın iç kısmındaki derinin üzerine kazınmış üç kelime vardı.

BENİ ÖZLEDİN Mİ?

Will'in gözlerine bakarak yutkundum.

"Canım'ın tasması," dedi gözlerini kısarak.

"Yani Leydi Annie'nin evcil hayvanını *gerçekten* bir boynuzlu öldürdü," diye mırıldandı Charlie.

"Hayır." Will tasmayı elimden alıp, bakışlarıyla derinin üzerinde kazanmış olan kelimeleri taradı. "Boynuzlular yazı yazamaz. Bu mesajları her kim bırakıyorsa izini kapatmak için bir boynuzluyu kullanıyor." Charlie'nin ve benim yanımdan geçerek yeniden fıskiyeye doğru ilerledi, ilgisi Bay ve Bayan Hackney'nin kafalarına odaklanmıştı.

Onu takip etmeye başladım ama aniden nefesini tuttu ve durmama neden oldu.

"Aster!" dedi nefes verir gibi, yüzü gevşemişti. "Gözlerin!"

Will topuklarının üzerinde arkasına döndü. Elini bir çırpıda dirseğine kadar fıskiyedeki kanın içine soktu. Charlie bir tepki veremeden onun kolunu kavradı.

"Bay ve Bayan Hackney ile ilgilen," dedi, boğuk sesi bir ninni kadar nazik çıkıyordu. "Az önce gördüğün şeyi unut."

Gözleri parlayan Charlie âdeta trans hâlindeymiş gibi fıskiyeye doğru yürüdü. Abim, Bay Hackney'nin başını kılıcın üzerinden alırken, Will kolumu tuttu. Tutuşu nazik ama emreder gibiydi.

Gözleri artık yeşil değil, altın rengindeydi. Yumuşak, cezbedici bir ışıkla parlıyor, beni kendine çekiyor, tüm korkularımı yatıştırıyordu. Eliyle yanağımı okşadı ve dokunuşuyla birlikte, tanıdık bir sükûnet hissi bedenimi doldurdu. "Uyu," diye fısıldadı.

Karşı koymaya çalıştım ama etrafımdaki dünya soldu. Gördüğüm son şey, beni kollarının arasına alıp ayaklarımı yerden kesen Will'in altın rengi gözleriydi.

Kimseye güvenme, diye zihnimde yankılandı annemin uyarısı. Hatta Will'e bile. *Özellikle* Will'e.

Ona itaat etmek, iyi bir kız evlat -iyi bir tayfa üyesi- olmak ve onun komutunu dikkate almak istiyordum. Ama karanlığın nazik öpücüğüne teslim olurken, Will'in kollarının *Işık Getiren*'in hiç olmadığı kadar güvenli olduğunu hissediyordum ve artık çok geç olduğunu anlamıştım.

On Birinci Bölüm

Albert'ın inler gibi ağlamasının tanıdık sesiyle uyandım. Sıçrayarak yatağımdan kalktım. Çarşaflarımın, üniformamın, saçlarımın, bir önceki gece fıskiyedeki kan gölüne girmemin izlerini taşımasını bekliyordum ama bunlar hiç olmamış gibiydi. Saçlarım temiz ve kuruydu, çarşafımda tek bir leke yoktu, üniformam yeni gibiydi. Will'in suya girmesi, saçlarımdaki kanı temizlemesine dair hayal meyal bir anı, midemin burulmasına neden oldu.

Kıyafetlerimi de o mu değiştirmişti?

Yanaklarımın yandığını hissederken, başka bir anı yüzeye çıktı. Liv ve diğer periler kana bulanmış üniformamı üzerimden çıkarıyorlardı ve onlar beni seradaki eski meşe ağacının yanında giydirmeye çalışırken, Will arkası dönük duruyordu. Ve sonra Will, nazik bir şekilde beni yatağıma yatırıyor, üzerime bir battaniye örtüyordu.

Bir başka ağlayış beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Koridorda hızlı ilerlediğimde, annem ve babamın, yataklarındaki Albert'ı teselli ettiklerini gördüm. Güneş ışıklarının yerde biriktiği alanda Charlie, Albert'ın yatağının yanında diz çökmüştü.

Charlie başıyla beni selamladığında, beni fıskiyenin içinden çıkardığını, bulduğumuz tasmayı ya da Will'in altın rengi gözlerini hatırlıyor gibi görünmüyordu.

"Ama onu gördüm," diye hıçkırdı Albert, başını annemin göğsüne yaslayarak. "Owen'ı gördüm!"

"Sakin ol," diye mırıldandı annem onun saçlarını okşayarak. "Sadece bir rüyaydı."

Babam bakışlarını kaldırıp bana baktı, gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar daha önce hiç görmediğim kadar belirgindi. "Zamanı geldi," dedi. "Lord Bludgrave'den bu akşamüzeri için izin isteyeceğim."

Boğazımın daraldığını hissederek başımla onayladım. Denizde olsaydık, normal şartlar altında, Owen'ın cenaze törenini çoktan gerçekleştirmiş olurduk. İçimden bir parça bunu hiç yapmamış olmamızı diliyordu. Belki bunu yapmazsak, onun gerçekten gitmiş olduğunu kabullenmek zorunda kalmazdım. Ama babam haklıydı, zamanı gelmişti. Owen'ı defnetmenin zamanı.

Onu serbest bırakmanın zamanı.

†

Sabah bir pus içinde geçti. Öğle yemeğinden sonra, sekizimiz canlı, karışık kır çiçeklerine bakan çimenle kaplı bir tepecikte toplandığımızda, Owen bizi uzaktan izliyormuş gibi hissettim. Tüm tören boyunca bakışlarımı, en üstteki dallardan birine tünemiş bir kuzgunun bizi keskin bir ilgiyle izlediği meşe ağacından ayırmadım. Owen bir keresinde, *"Eğer herhangi bir şey olma şansım olsaydı, bir kuş olurdum,"* demişti. Dudaklarımda hüzünlü, çarpık bir gülümseme belirdi. Belki de en sonunda dileği gerçek olmuştu.

Lewis, *Işık Getiren*'in bayrağının küçük bir kopyasını dikmişti. Kanarya sarısı, dokuz gümüş yıldızla süslenmiş bir bayrak.

Annem ezberden Kaptan Gregory'nin *Mezmurlar Kitabı*'ndan bir pasaj okurken, bayrağı ona verdi.

"Dalgalar, cesur bir şekilde katlanılmış bir hayatı kanıtlayan bir anıt olsun," diye tamamladı annem töreni sonlandırırken, vakur gözleri gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Ve yıldızlar bu hayatın şanını ilan etsin," diye mırıldandık her birimiz cevap olarak. Geleneksel olarak tabancalarımızla havaya ateş ederdik -Owen'ın bu dünyada geçirdiği yirmi bir yıl için yirmi bir el atış- ama elimizde hiç tabanca olmadığı için iki parmağımızın uçlarını öptük ve başparmaklarımızı açarak ellerimizi gökyüzüne doğru uzattık. Törenin geri kalanıyla birlikte bu, diğerlerini biraz rahatlatmış gibi görünüyordu. Margaret ve Lewis birbirlerine sarıldılar. Charlie, Albert'ı omzuna aldı. Ailece tepeden aşağı doğru inerken babam da Elsie'yi sırtına aldı. Geride sadece annem kalmıştı, yıpranmış yanaklarından yaşlar süzülürken, bakışlarını ufka dikmişti.

"Tüm kardeşlerin alınırken senin bilekliğin üzerinde değildi," dedi çatlak bir sesle, sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Onları William aldı, öyle değil mi?"

Owen'ın bileğimdeki örgü deri bilekliğini parmağımla okşadım. Bileklikleri, ben çocukken annem yapmıştı, aramızdaki sıkıca dokunmuş bağı temsil etmesi için örgülü deriyi seçmişti. Öğreti'ye göre, eğer bir korsan savaş sırasında ölürse o kişinin bilekliğini, ölümüne şahit olan klan üyesi almalıydı. Düşman klanlar bile, savaşın bitmesinin ardından bileklik töreninin onurlandırıldığından emin olmak için ateşkes ilan ederdi.

"Evet," dedim sessizce.

Annem gözlerini kıstı. "Seninkini saklamış."

Annem, benim bilekliğimle abimin bilekliği arasındaki farkı nasıl anlıyordu, bilmiyordum. Owen'ın bilekliğinin benimkinden biraz daha yıpranmış olmasının dışında ben bile farkı zar zor söyleyebiliyordum. Başımı eğdim. "Öyle."

Owen'ın ölümünün hemen ardından beni bulan kişi Will olduğu için, bilekliğin hâlâ onda olduğunu düşünmek mantıklı geliyordu. Ne de olsa, *Işık Getiren*'in bayrak direkleri dalgaların altına battıktan sonra Batı Denizi'nin korkutucu korsanı Aster Oberon ölmüştü. Will, Oberon klanının bir üyesi olmayabilirdi ama o ölüme şahit olmuştu. Bir açıdan, bileklik artık ona aitti.

Annem, cevap vermeye cesaretimin olmadığı daha fazla soru soramadan tepeden aşağı inmeye başladım. Eğer burada kalacaksam sadece Owen'dan, *Işık Getiren*'den, eksi hayatımızdan daha fazlasını bırakmam gerekiyordu. Kendimi de bırakmak zorundaydım. Ve bunu yapmaya hazır olup olmadığımdan emin değildim.

Owen gitmişti ama bilekliği her zaman bana onun kim olduğunu hatırlatacaktı. Onun burada olduğunu. Onun var olduğunu. Sonuna kadar cesurca savaştığını. Ve ailem hayatına devam ederken, Owen'ın anısını son yolculuğuna uğurlarken, benim bilekliğim de bir mutfak hizmetlisi olmadan önce bir korsan olduğumu her zaman hatırlayacak birine aitti. Sadece sadakatimden dolayı burada olduğumu. Şimdi kara üzerinde yeni bir hayatımız olsa da o gün iki Oberon çocuğunun deniz tarafından alındığını.

"Aster?" diye mırıldandı bir ses, yanından geçtiğim bir grup gül fidanının ardından. Durdum. Elim içgüdüsel olarak hançerimin kabzasını kavramak için kalçama gitti ama hançerim yoktu.

Will fidanların ardından açığa çıktı, yüzü kızarmıştı. "Seni korkutmak istemedim," dedi eliyle ensesini ovuşturarak. Buruşmuş beyaz keten gömleği ve dizleri topraklanmış pantolonuyla, bir lorddan çok bir bahçıvana benziyordu. Eğer gerçeği bilmeseydim, onun sadece bir insan olduğunu düşünürdüm. Hatta dün gece, sanki susuzluktan ölmek üzereyken serin sular akan

bir çeşmeye bakıyormuş gibi, kanlı fıskiyeye baktığını bile unutabilirdim.

"Korkutmadın," diye yalan söyledim geriye doğru bir adım atarak.

Gözlerinde, bunu anladığını gösteren bir ifade belirdi ve çenesini sıvazladı. "Bu şekilde hissettiğin için sana bir şey diyemem." İç geçirerek, göğüs cebinden tek bir beyaz zambak çıkardı. "Eğer bir daha benimle hiç konuşmak istemezsen..."

"Hayır," dedim aniden, yanaklarımın yandığını hissediyordum. "Ve ne hissettiğimi de bilmiyorum."

Suçluluk duygusunun midemi bulandırdığını, sertçe sıktığını hissediyordum. Owen'a çok kısa bir süre önce veda etmiştik ve abimin yasını tutmak yerine, kendimi Gece Dokuyuculara karşı -Owen'a yaptıkları, insanlarıma yaptıkları şeyler nedeniyle- duyduğum nefretle, Will'e yakın olmak için duyduğum bu garip, hararetli arzudan dolayı kendimden nefret etmek arasında kalmış gibi hissediyordum.

Bana doğru bir adım attı ama ben olduğum yerde kaldım. Koyu yeşil gözlerinde hayal bile edemeyeceğim kadar büyük bir pişmanlıkla gözlerimin içine bakıyordu. "Dün gece yaptığım şeyi -aileme, ikimizin o sırada beraber olmamızla ilgili söylediğimi- seni korumak için yaptım. Eğer herhangi biri bizim seninle bu kadar..." Dudaklarını ıslatıp, kaşlarını çattı. "...yakın olduğumuzu..."

"Senin korumana ihtiyacım olduğunu düşünmene neden olan nedir?"

"Öyle düşünmüyorum." Elindeki zambağa baktı, yüzünde sinirlenmiş bir ifade vardı. "Sana Astların tarafında savaşmayı tercih eden insanlar hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Başımla onayladım. Kaşlarını çattı.

"Kendilerine *Gölgeler Birliği* diyorlar," dedi dişlerini sıkarak. "Astların Sylk Kraliçesi Morana'ya hizmet ediyorlar." Bu isim

yüzünü ekşitmesine neden oldu ve kendini sakinleştirmek ister gibi bir elini saçlarının arasından geçirdi.

"Morana mı?" diye tekrarladım, bu isim içimin ürpermesine neden oldu.

Başıyla onayladı, kaşları çatılmıştı. "Düşüş'ten önce -bizim türümüz Elysia'dan sürülmeden önce- kraliçe aşağıdaki âlem olan Havok'ta hapisti ama sizin insanlarınız Yanan Topraklar'ı yarattığında, kraliçe serbest kaldı. Şu anda nerede olduğunu -ya da onun ele geçirecek bir konak seçip seçmediğini- kimse bilmiyor ama yüzyıllardır onun Yanan Topraklar'da kaldığı ve bu âlemi kendi eline geçirmek için Gece Dokuyucularla insanların birbirlerini yok etmelerini beklediğine yönelik spekülasyonlar var."

Yeniden bana bakmadan önce omzunun üzerinden arkasına baktı, yüz ifadesi yumuşuyordu.

"Abini öldüren Sylk, senin onu görebildiğini biliyor," diye devam etti, sesini alçaltarak. "Buraya kadar seni takip etmesinin nedeni bu. Seninle hâlâ oynamasının nedeni bu. Dün gece Bludgrave'e dehşet saçmak için bir Boynuzlu göndermesinin nedeni Morana'nın ordusu, Birlik onlara karşı kullanılmasın diye, her zaman için kendi yanlarına çekebileceği, senin yeteneğine sahip birini arıyordu. Ve bunu, tanıdığın ve sevdiğin herkes de dâhil olmak üzere seni insan yapan her şeyi elinden alarak yapmaya çalışıyorlar." Bana doğru bir adım daha attı, o kadar yakındı ki eğer elimde bir hançer olsaydı, daha o gözlerini kırpma şansı bulamadan kalbine saplayabilirdim. "Bay ve Bayan Hackney benim için aileden gibiydiler ama eğer Birlik daha etkili bir mesaj göndermek istemiş olsaydı, dün gece bulduğumuz kafalar kolaylıkla annene ve babana da ait olabilirdi."

Elindeki zambağı önlüğümün cebine soktu. Elinin yakınlığından dolayı midemin yerinde sıçradığını hissettim.

"Söylediğim şeyde ciddiyim," diye mırıldandı. Bakışları, önlüğümün cebinden çıkmış çiçeğin üzerindeydi. Bakışlarını kaldırıp bana baktığında, kalın kirpikleri çilli yüzünün üzerinde gölgeler oluşturuyordu. "Eğer hâlâ yardımımı istiyorsan bu gece herkes yattıktan sonra benimle ahırda buluş."

Nefes almak isteyerek geriye doğru bir adım attım. "Neden zambak?" diye sordum, dün gece çiçeklerin gizli dili hakkında söylediği şeyi hatırlayarak.

Başımın üzerinden, dizlerine kadar uzamış kır çiçeklerinin arasından tepeden aşağı inen anneme baktı. "Sona varmak zorunda olan şey için gösterdiğimiz anlayışı temsil ediyor," dedi gözleri parlayarak. "Ve yeni başlangıçları... gelecek olanlar için olan umudumuzu."

Yeni başlangıçlar, diye düşündüm, yumuşak çiçek yapraklarını okşayarak. Canlı toprak dalgalar gibi inip çıkarken, kır çiçekleri ayaklarının altında renklerden oluşan bir deniz gibi görünürken, annemi izliyor ve sanki onu ilk defa görüyormuş gibi hissediyordum. Eğer annem yeniden başlayabiliyorsa -eğer o geçmişini, eskiden olduğu kişiyi bırakabiliyorsa- bunu ben de yapabilirdim. En azından bunu denemek zorundaydım.

Ama henüz değil.

Eğer geçmişimi ardımda bırakmak için herhangi bir şansım varsa Owen'ı kesin bir şekilde bırakmak zorundaydım. Ama ilahiler, bayraklar ya da sahte selamlamalarla değil. Eğer bırakacaksam -gerçekten bırakacaksam- Sylk'i bulmak zorundaydım ve Will bu konuda bana yardım edecekti.

On İkinci Bölüm

Margaret'ın horlamaya başlaması için çok uzun süre beklemek zorunda kalmadım. Bir mum yaktım. Ayak uçlarımda yürüyerek önce annemle babamın, sonra da Lewis ve Charlie'nin odalarının önünden geçtim. Albert ve Elsie'nin odalarının önünden geçerken kapı hafifçe aralanınca içeri bakmadan edemedim. Kapı aralığına yanaştım. Şöminenin sıcak, titrek ışığı, iki küçük bebek karyolasının üzerinde gölgeler oluşturuyordu.

Loş ışıkta, uyuyan Elsie'nin üzerine eğilmiş, arkası bana dönük bir silüet vardı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Lewis?" diye fısıldadım.

Silüet omzunun üzerinden bana baktı. İçin için yanan kor gibi yavaşça parlayan bir çift kırmızı göz, gözlerime baktı. Teninden sızan gölgeler, etrafını bir pus gibi sarıyordu.

Lewis değildi.

Gölgeler hızla saldırıp mumu söndürdü ve bizi karanlığa boğdu. O anda pencereden dışarı atladı. Ben hızla ona doğru saldırırken şamdan yere düştü. Başımı ıslak gece havasına doğru pencereden çıkardım ama aşağı doğru baktığımda gül fidanlarının bozulmadığını gördüm. Yukarıda kanatları ay ışığıyla

parlayan bir kuzgun, uzaktaki dik kayalıkların çevrelediği vadiye ve koyu renk çağlayanların kayalıklı yüzeyin üzerine döküldüğü ormana doğru süzülüyordu.

"Aster?" diye mırıldandı Albert gözlerini ovuşturarak.

"Uyumaya devam et." Pencereyi kapatıp, Albert'ı alnından öperken sesim titriyordu. Şamdanı bir kere daha elime aldım ve koridora çıktım. Merdivenlere ulaştığım anda, hızla koşmaya başladım. Hızla mutfağın içinden geçip, batıdaki çimenliklere doğru koştum. Ahırlar görüş alanıma girdiğinde, zorlukla nefes alıp veriyordum. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyordum.

Will çoktan gelmişti. Üzerindeki siyah pelerinle Caligo'nun bölümüne yaslanmış, duruyordu. Yüzümdeki ifadeden ne gördüğümü anlamış olmalıydı çünkü yüzünde telaşlı bir ifadeyle bir parmağını dudaklarına bastırmıştı.

"Burada olmaz," dedi.

Caligo'yu seraya doğru sürdük, elma ağacı tünelinden hızla geçerken atın toynakları bastığı toprağı havaya kaldırıyordu. Will'in ardından seraya girdiğimde kapı arkamızdan kapandı. Liv ve diğer periler yaşlı meşe ağacının etrafında toplaşmış, bizim gelişimizden rahatsız olmamış bir şekilde şarkı söylüyor ve dans ediyorlardı. Yakınlarda bir yerden havayı delen bir uluma duyuldu.

Ben irkilip, elimde olmayan silahı aradım ama Will etkilenmemiş gibi görünüyordu.

"Sadece kurtlar," diye mırıldandı.

Will pelerinini çıkarıp omuzlarımın üzerine koydu. Pelerin beklediğimden daha hafifti. Rahatlatıcı bir battaniyeyle örtülmüşüm gibi hissetmiştim. Kaslarımdaki gerilim rahatlamış, zihnim berraklaşmıştı. Sadece birkaç dakika önce gördüğüm dehşet, Will kapüşonu boynumun etrafında gevşek bir şekilde bağlarken, midemde sürekli olarak kanat çırptığını hissettiğim kelebeklerden dolayı soluyordu. Sıcaklık kumaşın içine sızıyor,

rahatlatıcı ılık dokusuyla tenimin her bir santimini okşuyor gibiydi. Onun gibi kokuyordu, güller ve ıslak toprak gibi.

Kalın kaşlarını çattı, yeşil gözleri parlıyordu. "Onu gördün, değil mi?"

Başımı sallayarak onayladım, ağzım kurumuştu. "Tam önümdeydi ama ben yapmadım... Yapamadım..."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu." Will'in kararan bakışlarını yere doğru çevirdi. "Korkarım sana karşı tam olarak dürüst olmadım."

Geriye doğru bir adım attım, omuzlarımdaki pelerin aniden çok ağır gelmeye başlamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Uzun, siyah, kıvırcık saçlarının arasından bir elini geçirdi. "Dün gece, fıskiyenin orada gördüklerin," diye konuşmaya başladı.

"Gözlerin," diye mırıldandım. Onun gözlerinin yandığını, yeşil olması gerekirken altın rengi göründüğünü hayal etmiş olmam gerektiğini düşünmüştüm.

Çenesindeki kas seğirdi. "Kanın içindeki *Manan*'dan güç aldım. Bu benim, *etkilemek* konusundaki yeteneğimi güçlendirdi. Bir Ast'ın sahip olduğu gücü verdi bana." Bakışlarını ellerine çevirdi. "Bu yeteneğimi senin üzerinde kullanmam yanlıştı ama açıklamak için zamana ihtiyacım vardı ve bunu ortalıkta bir yerde yapma riskine giremezdim. İçgüdülerime dayanarak hareket ettim, bunun için üzgünüm."

Kaslarım gerildi, kalbim hızla atıyordu. Beni uyutmak için büyü kullanmıştı, beni kendi hür irademden yoksun bırakmıştı. Dişlerimi gıcırdattım, onu kelimelerimle -ya da eğer böyle bir fırsatım olsaydı, ellerimle- parçalamaya hazırlanmıştım ama parmak uçlarıyla kolumu okşadığında, öfkem içimden geçip gitti ve yerine sadece anlayış bıraktı.

"Eğer senin yerinde olsaydım," diye itiraf ettim, "ben de aynı şeyi yapardım."

Ben kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturana kadar neredeyse rahatlamış gibi görünüyordu.

"Ama artık buradayım," dedim tek kaşımı kaldırarak. "O yüzden açıkla."

Elini geri çekti, yüzündeki ifade anlaşılmazdı. "Ast Kraliçesi'ne hizmet eden Gece Dokuyucular ve insanlar, kraliçenin kendilerine de benzer bir güç veremeye söz vermesi nedeniyle bunu yapıyorlar. Onun yanında olmayı seçen kişiler artık insan olmuyorlar, artık yaşamıyorlar. Gerçek anlamda değil." Bakışlarını kaldırıp, yüzümü inceledi. "İnsanlıklarını kaybediyorlar ve hayatta kalmak için kan tüketmek zorunda olan şekil değiştiriciler hâline geliyorlar. Onlar, karşına hangi şekilde isterlerse o şekilde çıkıyorlar. Biz onlara *Değiştiriciler* diyoruz."

"Değiştiriciler mi?" diye tekrarladım. "Ama nasıl..."

"Bunun için çok fazla bir şey gerekmiyor." Âdemelması aşağı yukarı hareket etti. "Sadece bir ısırık."

"Bir ısırık mı?" Owen'ın öldürülmesinden hemen sonra gördüğüm rüyayı hatırlayınca sesim titredi. Omzumu parçalayan dişleri...

Başını aşağı eğdi, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Benim türümün senin yeteneğini bir lanet olarak gördüğünü söylediğimde..."

Sendeleyerek ondan uzaklaştım. Pelerin omuzlarımdan aşağı kaydı. Siyah kadife, yerde bir birikinti oluşturdu. "Şunu mu söylüyorsun... benim, benim bir..."

"Hayır," diye ısrar etti, kolumu tutup beni kendine doğru çekti. Ayaklarımın dibindeki pelerine takılınca az kalsın düşüyordum ama avuçlarım onun göğsüne değdi. Ona dokunduğumda bedeni kasıldı ama bana baktığında bakışları yumuşak, sesi nazikti. Kendimi tamamen farklı bir şekilde *düşmüş* gibi hissettim. "Eğer ısırılmış olsaydın, bunu anlardın," dedi. "Bıraktığı iz tenini çürütürdü ve bedenindeki Ast zehri seni çoktan değiştirmiş olurdu."

Zayıf bir ânıma denk gelmişti, ondan uzaklaşmadım. Daha önce kimse beni kollarında böyle tutmamıştı, hiç bu şekilde rahatlatmamıştı. Bunun *fazla* olduğunu hissediyordum. O, fazla nazikti. Ben ona çok yakındım.

"Çok emin gibi konuşmuyorsun," dedim, sesimin çıkması için mücadele ederek.

"Senin hakkında eminim, Aster," diye mırıldandı, gözlerimi inceleyerek. "Sen bir Değiştirici değilsin."

İçimde bir şey kırılıp açıldı. Çatladı. Parçalandı.

Çok yorgundum ve Will buradaydı... Buradaydı, sıcak ve güvenliydi; kollarını bana doladığında, iradem paramparça oluyordu. İlk başta gözle görülmeyen bir çizgiyi aşıyormuş gibi tereddüt etti. Ama daha sonra, beni daha da yakınına çekti ve mümkün olduğunu düşünmediğim kadar sıkı sarıldı bana. Son birkaç gün içinde onun da rahatlatılma özlemi çekip çekmediğini merak ettim.

İçimdeki bir ses, *arkadaşlar birbirlerine böyle sarılmazlar,* diye fısıldadı. Ama onu dinlemiyordum. Şu anda değil. Will başparmağıyla sırtımı okşarken değil. Tüm dikkatim sadece bu âna, sadece bu dokunuşa odaklanmıştı.

Onun sarılışından cesaret alarak, başımı onun gömleğine yaslayıp, çiçeklerin ve ıslak toprağın yoğun kokusunu içime çektim. Annem ve babamın tesellisine özlem duyuyordum ama onların benden tek istedikleri devam etmemdi. Hâl böyleyken onlara nasıl gidebilir, bildiğim şeyi -yapabildiğim şeyi- onlara nasıl söyleyebilirdim? Annem ve babam Gece Dokuyucular hakkında söylediklerinden daha fazla şey biliyordu. Astlar hakkında da bize söylemeyecekleri kadar çok şey biliyorlardı. Eğer onlara bir Sylk gördüğümü -Owen'ın katilinin peşinde olduğumu- söyleseydim, onlar da benim lanetli olduğumu düşünürler miydi? Aklımı kaçırdığımı düşünürler miydi?

Çok uzun gelen bir süre için, Will'in bana sarılmasına izin verdim, yanağımı göğsüne yaslamışken onun sağlam kalp atışlarını dinledim. En sonunda geri çekildiğimde, kolları bir kalkan gibi hâlâ bana sarılıydı.

"Senin yeteneğin nadir görülen bir şey," dedi, ellerini belime bastırmış olduğunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Savaş alanında, askerlerin Sylkleri saptamak için özel ekipmanlar kullanmaları gerekiyor. Senin gibi, gölgeleri görebilen hiç kimseyle tanışmadım daha önce. En azından tam olarak bir Değiştirici'ye dönüşmemiş biriyle."

"Ama neden?" diye sorabildim boğuk bir sesle. Sarılmamızın yakın doğasının fazlasıyla farkındaydım ama yine de aramızdaki bağlantıyı kesemiyordum. "Neden onları görebiliyorum?"

Başını iki yana sallayıp kollarını geri çekti. Hemen o anda kollarının verdiği hissi özledim. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. Parmakları, sanki aniden ne kadar yakın olduğumuzu fark etmiş gibi dirseğimi tutuyordu. "Ama bu gece gördüğün bir Sylk değildi."

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve bu hareketim onun eyleme geçmesine neden oldu. Elini geri çekip ensesini ovuşturdu. Dudaklarında çekingen bir gülümseme vardı ve yanakları kızarmıştı. Will gibi biri için fazlasıyla insani, fazlasıyla mütevazı görünüyordu. Bileğinin bir hareketiyle birinin kemiklerini kırma ya da bir parmağını hareket ettirerek bir adamın dizlerinin üstüne çökmesine neden olma gücüne sahip biri için...

Arkadaşız, diye hatırlattım kendime, artık kolları bedenimde olmadığı için daha net düşünebiliyordum. *Sadece arkadaşız.*

Owen'ın bilekliğiyle oynarken boğazımı temizledim. "Onun bir Değiştirici olduğunu mu düşünüyorsun?"

Çocuksu gülümsemesi soldu. Sert bir şekilde başıyla onayladı. "Bir Sylk bir insanı ele geçirene kadar bu âlemde sadece

bir gölgedir ve başka bir bedene geçtiğinde de bir önceki *konağını* öldürür. Ama Değiştiriciler maddeseldir; her zaman etten kemikten oluşurlar, hiçbir zaman gölge olmazlar. Ve Sylklerin aksine onların bir konağa ihtiyacı yoktur. Tamamen kendi başlarına dönüşebilirler."

Şimdiye kadar Sylklerin farklı türleri hakkında öğrendiklerimi hızlıca zihnimden geçirdim: *Sylkler ele geçirir. Boynuzlular tüketir. Değiştiriciler dönüşür.*

Will çenesini ovuşturdu. "Aynı korktuğum gibi. Birlik, seni işe almayı umuyor. Eğer bu gece burada olmasaydın..."

Söylemediği kelimeler havada asılı kaldı. Eğer burada olmasaydım, Elsie ve Albert ölmüş olacaktı.

"Ne yapabilirim?" Sesimin bu kadar zayıf çıkmasından, kendimi bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordum. Sylklerin ele geçirme yeteneklerinin ve Boynuzluların vahşi, kana susamış doğalarının dehşet verici olduğunu düşünüyordum ama artık tamamen yeni bir Ast'la -istediği herhangi bir kişi ve herhangi bir şey gibi görünebilen bir canavarla- karşı karşıyaydım. Denizdeyken, her zaman için kendimden çok emindim. Söz konusu hayatta kalmak olduğunda öldürmek kolaydı. Sivri bir kılıç, hızlıca silah çekmek, hayatta kalmak ya da bir çatışmayı kazanmak için ihtiyacım olan tek şeydi. Ama eğer karanlıkta nasıl savaşacağımı öğrenmezsem, gölgelerde saklanan bir şeyi nasıl öldürebilirdim? O karanlığın içinde, ben de gölgeden başka bir şey olmayan bir şey hâline mi gelecektim?

"Yapılacak hiçbir şey yok. Bu akşam yok." Will eğildi, bohça hâline gelmiş pelerini kollarına aldı. "Değiştiriciler yeniden ortaya çıkacaktır ve bunu yaptıklarında bizi Sylk'e götüreceklerdir. O zamana kadar..." Benden uzaklaştı ve yaşlı meşeye doğru ilerledi. Pelerini çimlerin üzerine serdi ve uzanıp ellerini başının altına koydu. "Bana katılmak ister misin?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Bu mu? Yapabileceğimiz hiçbir şey yok, dolayısıyla sen de biraz kestirecek misin?"

"Teknik olarak, eğer yatma saatim geçtiyse bu kestirmek olmuyor." Pelerinin üzerinde yanındaki boş yere elini vurarak gelmemi işaret ederken dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Siz korsanların hikâye anlatmak konusunda bir eğiliminiz olduğunu duydum." Parmağıyla üzerimizdeki cam tavanı işaret etti. Yukarıda gece gökyüzü ışıldıyor, takımyıldızların isimlerini aldıkları efsanelerin canlı birer resmiymiş gibi görünüyordu.

Sadece birkaç saniye önce beni kollarında tutmuyormuş gibi, aramızdaki ince boşluğu ihlal etmemeye dikkat ederek ben de onun yanına uzandım.

"Şu," dedi, parmağıyla Astrid ve Yedi Mumlu Tacı'nı işaret ederek. "Bunun hikâyesi ne?"

Ona yan bir bakış attım. "Ben Sylk'i yakaladığımızda ne olacağıyla ilgili konuşmayı tercih ederim."

Jack'in dramatik kaprislerinden birini taklit ederek iç geçirdi. "Senin öldürme takıntının fazlasıyla farkındayım," dedi başını yan çevirip bana bakarken.

Homurdandım, bakışlarımı bir kere daha yıldızlara diktim ama onun meraklı bakışları altında yanaklarımın ısındığını hissettim. "O zaman kesinlikle yoluma çıkarsan sana ne yapacağımı biliyorsundur, değil mi?"

Göz ucuyla, yıldızlar kadar parlak beyaz dişlerini göstererek çarpık bir şekilde gülümsediğini gördüm.

"Hayal edebilirim."

On Üçüncü Bölüm

İzlendiğim hissini üzerimden atamıyordum. Tüm sabah boyunca bu his omurgamı yokluyor, ne zaman bir döşeme tahtası gıcırdasa ya da rüzgâr panjurları takırdatsa ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordum. Arada bir mutfağın duvarında, yere yakın olan pirinç ızgara gözüme takılıyordu ve her hareketimi izleyen parlak kırmızı gözler gördüğümü düşünüyordum. Ama bunun hayal gücümün ürünü olduğundan emindim çünkü ızgaraya bir daha baktığımda karanlıktan başka bir şey olmuyordu.

"Bugün gerginsin," dedi babam keskin bir hassasiyetle, hiçbir şey israf etmeden havuçları soyarken göz ucuyla bana bakarak. "Her şey yolunda mı?"

Yutkundum ve kendimi zorlayarak gülümsedim. "Sadece biraz yorgunum. Son zamanlarda iyi uyuyamıyorum."

Gözlerini kıstı ama başıyla onayladı. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet, iyiyim," diye yalan söyledim, beni gecenin büyük kısmında uyanık tutan baş ağrıma ve midemdeki bulanmaya aldırmamaya çalışarak. Akşamüzerinin parlak güneş ışınları

tavandaki pencerelerden içeri sızıyordu. Sorgulayan bir şekilde bakmak için babama dönerken, gözlerimi kapatma isteğime karşı koydum. "O kadar kötü mü görünüyorum?"

Babam, doğramam gereken domatesi parmağıyla işaret ederken, bana Owen'ı hatırlatan bir şekilde gülümsedi. "Dikkatsiz bir teknikle çalışıyorsun."

Biçimi bozulmuş kırmızı sebze yığınına bakıp kaşlarımı çatmadan önce, ağzımdan çıkan kıkırdamaya engel olamadım. "Hiç kimse dürüst bir korsandan hoşlanmaz."

Mutfağın diğer tarafında bulaşıkları kurulayan Dorothy bana mahcup edici bir bakış attığında gözlerimi devirdim.

"*Islah olmuş* bir korsan," dedim sertçe. Yüzümdeki tatlı gülümsemede Dorothy'nin bir daha bana doğru bakmasını engelleyecek kadar zehir vardı.

"Git biraz dinlen," dedi babam içten bir şekilde, elini omzuma koyarak. "Bu akşamki yemekte en iyi hâlinde olmana ihtiyacım var."

O ilk gece yatakta yatarken beni yukarıdan izleyen kırmızı gözleri düşününce tereddüt ettim. O, Değiştirici'ydi, artık bundan emindim. Başım çatlayacakmış gibi hissetmiyor olsaydım bile, dün gece kardeşlerimin odasındaki şekil değiştirici Ast'la karşılaşmamın ardından şu anda uyuyabilir miydim, kuşkuluydum. Şu anda da pek fazla uyuyabilecek durumda değildim ama dinlenmem gerekiyordu. Üst kata çıktım, kendi odamın kapısını açarken, bedenimdeki her bir kas kasılmıştı.

Nefesimin boğazımda tıkandığını hissettim. Yatağımın üstünde... Hackneylerin öldürüldüğü gece kaybolan çanta duruyordu. Kalbim çarpa çarpa çantaya doğru yaklaştım. Yukarıdaki pirinç ızgaranın fazlasıyla farkında bir şekilde, titreyen ellerimle çantayı açtım.

Çantanın içinde, ölümün kötü kokusunu saçan iki çift göz vardı.

Çantayı yere bırakıp, sendeleyerek geriye doğru birkaç adım attım.

"Az?" Charlie kapıyı çalıp, içeri girmeden önce sadece bir saniye bekledi. Üzerinde muhafızların kırmızı üniforması vardı, dün gece grip olduğu için hastalık izni alan Hugh'un yerine bakmayı kabul etmişti. Onu göğsünde Castorların altın rengi ejderhasının işlenmiş olduğu üniformayla görmek garipti ama üniformanın ona yakıştığını inkâr edemezdim. "Bir sorun mu var?"

Bir ses çıkardığımı fark etmemiştim. "Hayır," dedim çantayı kapıp, hızla onun yanından açık kapıya doğru giderken. "Hayır, her şey yolunda."

Charlie, sırtıma astığım çantaya bir bakış atarken ikna olmuş gibi görünmüyordu ama üstelemedi. "Kesinlikle." Boğazını temizledi ve garip bir şekilde konuşmaya başladı: "Biliyorsun, eğer konuşacak birine ihtiyacın olursa..."

"Ben iyiyim, Charlie," diye ısrar ettim, daha şimdiden koridorda ilerlemeye başlamıştım. "Gerçekten, ben iyiyim."

Kapı eşiğime yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Tamam," dedi iç geçirerek. Ama merdivenlere ulaştığımda, kederle yüklü kısık sesi bana ulaştı: "O, benim de abimdi."

Ayağım ilk basamağın üzerindeyken durdum.

"Lewis'in ve Margaret'ın da," diye ekledi. "Elsie, Albert, hepimiz onu özlüyoruz, Aster. Bu konuda yalnız değilsin. Bizi dışarıda tutmak zorunda değilsin çünkü Owen..."

"Ben iyiyim, Charlie," tekrarladım, ifadesiz bir sesle konuşmaya çalışarak. Onun cevap vermesini beklemeden, merdivenlerden hızla aşağı indim. Çantayı, bir mengene gibi sıkıca tutuyordum.

Charlie'nin niyetinin iyi olduğunu biliyordum. Ne de olsa Owen ile aralarında sadece bir yaş vardı. Pek çok açıdan, birbirlerine diğer kardeşlerimizden çok daha yakındılar. Ama

Charlie'nin neler yaşadığını anlaması mümkün değildi. Gölgeler Birliği, Morana'nın karanlık Ast ordusu, Margaret'ın peşinde değildi. Lewis'in peşinde gizlice dolanan bir Değiştirici yoktu. Elsie ve Albert, Astların tehdidinden habersiz bir şekilde, dikkatlice inşa edilmiş bir güvenlik hayali içinde yaşıyorlardı. Nefretim içinde yalnızdım, Owen'ın intikamını almak konusunda yalnızdım. Tüm bu mülkün içinde kendimi daha az... yalnız hissetmemi sağlayan tek bir kişi vardı.

Belki de... bu kadar yalnız hissederken Will'i bulma umuduyla, davet edilmeden Bludgrave Malikânesi'nin batı avlusunda dolanmamın nedeni buydu.

Güneş ışıkları yukarıdaki cam tavandan içeri sızıyor, kızıl merdivenlerin yanar gibi görünmesine neden oluyor ve evin bu kısmında sergilenen her bir parlak süs eşyasını aydınlatıyordu. Gümüş kaşıkların, zarif seramiklerin, elle boyanmış vazoların hepsi ışığı yansıtıyordu. Bu, bir şekilde kör ediciydi. Sadece birkaç şey alıp, rüşvet vererek Zalim Kıyı'ya gidebilirdim. Eğer oraya varabilirsem, kendime bir gemi, belki de bir tayfa satın alacak param olabilirdi. Hatta Kaptan Shade'in nerede olduğuna dair bilgiyi bile satın alabilirdim. Belki de ona katılmam konusundaki teklifi hâlâ geçerliydi.

Çantayı daha sıkı kavradım. Eğer Sylk sadece benim peşimdeyse, o zaman Bludgrave'den ayrılırsam Gölgeler Birliği'nin aileme işkence yapmak için bir sebebi kalmazdı. Öyle değil mi?

Eğer sadece Will'i bulabilseydim... Eğer sadece onu görebilseydim, belki de midemi bulandıran bu hastalıklı hissin yerini, onun yanındayken devamlı olarak hissettiğim kelebeklerin kanat çırpması hissi alabilirdi.

Ah, Her Şeyin Yaratıcısı. Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Arkama dönüp, hizmetlilerin geçitlerinden birine açıldığını bildiğim duvardaki bir panele doğru ilerledim. Will, Sylk'i bulmama yardım etmeyi kabul etmişti. Bu, gün içinde, evin

görünmemem gereken bir kısmında onu aramamı hoş karşılayacağı anlamına gelmiyordu. İkimizin de güvenliği için, ne benim ailem ne de onunki gizli buluşmalarımızı öğrenmemeliydi. Birlikte geçirdiğimiz zamanları sadece Jack biliyordu. Will'in bana diğer çalışanlardan herhangi birinden daha farklı davrandığına dair kendimi kandırmamalıydım. Dün gece kollarını bana dolamışken, öyleymiş gibi hissetsem bile...

"Aster?" Will'in boğuk sesi, attığım adımların bocalamasına neden oldu. Bakışlarımı kaldırıp, tırabzanların arasından aşağı bakan Will'e baktım. Yüzü ifadesizdi. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Onun beni gördüğüne memnun olacağı konusunda kendimi mi kandırmıştım?

Büyük merdivenlerden aşağı inerken odanın her yerine bakıyordu. İnce, kaslı bedenine üç parçalı, siyah bir takım elbise giymişti. Onun kuzu kıyafeti içindeki bir kurda benzediğini düşünmekten kendimi alamadım; güçlü, kurnaz. Tehlikeli...

Tehlikeli, ölümcül şeyler genellikle en güzel olanlar olurdu.

Merdivenlerin en alt kısmına ulaştığında, çok yoğun bir şekilde bana baktı. "Kayıp mı oldun?" diye sordu, kol düğmelerini düzeltirken.

Kalbim *evet* diyordu ama, "Hayır," dedim.

Tek kaşını kaldırdı. "Mutfaktan çok uzaktasın."

Çantayı hâlâ arkamda tutarak, hızla başımı salladım. "O zaman ben hemen gideceğim."

Dönerken çantayı önüme aldım ve göğsümün acı verici derecede sıkıştığını hissederek elimi duvardaki panele bastırdım. *Aptal. Aptal. Aptal...*

"Bekle."

Will'in ayak sesleri yavaşça yaklaşırken nefesimi tuttum. Arkamdaki varlığını, âdeta sadece benim duyabildiğim bir nabzı varmış gibi hissedebiliyordum.

"Aster," dedi kısık bir sesle. Bana uzanmış gibi görünen elini geri çektiği anda, omzumun üzerinden geriye doğru baktım. O benim üzerimden uzanıp hizmetlilerin geçidine açılan paneli itmeden önce, sağa sola bakındığım sırada midemde düğümlerin oluştuğunu hissettim. Bana içeri girmemi işaret eder gibi başını eğdi. Yanaklarımın yandığını hissederek ona itaat ederken, midemdeki düğüm daha da sıkılaştı. Hayatım boyunca, loş bir şekilde aydınlatılmış bu geçide girerken hissettiğim gibi bir aşağılanma hissetmemiştim. Belime dokunan bir el bedenimin sarsılmasına neden olduğunda, bekleyip, kapının sıkıca kapanmasını duyarken gözlerimde öfkeli yaşlar belirmişti.

"Bu taraftan," diye mırıldandı Will, sıcak nefesini kulağımın üzerinde hissedebiliyordum.

Şaşıp kalmış bir şekilde onun beni bir başka panele ulaştığımız geçitte yönlendirmesine izin verdim. Kapının ardında, Margaret'ın övdüğü ama henüz görmediğim bir oda vardı.

Silindir şeklindeki alanın duvarlarında, üç kat boyunca kitap rafları vardı. Spiral şeklindeki bir merdiven ikinci ve üçüncü katlara ulaşmayı sağlıyordu. Lord Bludgrave'in çalışma odasının ortasında, bir şöminenin karşısında hantal bir maun çalışma masası vardı. Çıtırdayan ateş, mekânı ısıtırken, çeşitli ışıklar odanın içinde dağılmış olan kitap yığınlarını aydınlatıyordu. Herhangi bir tavan penceresi, beyaz güneşi körelten herhangi bir şey yoktu. Yıldızlara şükürler olsun.

Odaya göz gezdirirken, Elsie'nin ya da babamın bu odayı görüp görmediğini merak ettim. *Işık Getiren,* onların neredeyse her şey hakkındaki kitaplarıyla doluydu. Onların koleksiyonun arasında en sevdiklerim, annemin bize geceleri okuduğu hikâye kitaplarıydı; çok uzaklardaki topraklara, cüretkâr maceralara ve kaçak prenseslere dair hikâyeler. Annem ve babam biz çocukken hepimizin okuma yazmayı öğrenmemiz konusunda ısrarcı olmuş, bize korsan yaşamının müsaade ettiği derecede titiz bir

eğitim vermişlerdi. Ama Mary Cross'a, ailesinin gemisine saldırılmasının ardından *Işık Getiren*'e sığınmasını teklif etmeden önce, ben okumaya çok fazla önem vermemiştim. Zavallı kız hiç kitap *görmediğini* itiraf etmişti.

"İyi misin?" diye sordu Will yumuşak bir sesle. Belime hafifçe dokunması, bir ateşin alevi gibi hissettiriyordu. Güllerin ve ıslak toprağın kokusu beni sarmaladı ve bir an için cevap vermeyi unuttum.

Sadece arkadaşız, diye hatırlattım kendime defalarca, bedenimin onun sıcak dokunuşuna verdiği hain tepkiye rağmen. *Biz, sadece arkadaşız.*

"Bir şey buldum." Ondan bir adım uzaklaşarak döndüm.

Az önce durduğum yerde yakalarını düzeltiyordu. Ben çantayı ona doğru uzatırken koyu yeşil gözlerini kıstı. "Bu da ne?"

"Kendin gör."

Will çantayı açıp kapattı. Yüzünde sinirli bir ifade vardı. "En içten şekilde özür diliyorum," dedi çantayı elimden alırken. Çantayı ceketinin içine tıktı ve büyüyle çanta onun göğüs cebine sığacak kadar küçüldü. "Tüm sabahı ailemin Bludgrave etrafında inşa ettiği koruma kalkanlarında herhangi bir zayıflık bulmaya çalışarak geçirdim ama herhangi bir ihlal izi yoktu." Ses tonunu fısıltı seviyesine indirdi. "Bir Ast'ın içeri girebilmesinin tek yolu, benim ailemden birinin onun içeri girmesine *izin vermesi.*"

Midemdeki bulantı şiddetlendi. "O olabilir mi..."

"Annie mi?" Çenesini sıvazladı. "İlk başta ben de öyle düşündüm. Ama o, büyü konusunda böyle bir şey yapacak kadar yetenekli değil. Babam koruma kalkanlarını o doğmadan önce yarattı. Koruma kalkanlarımızın, Astların -*sadece* Astların- topraklarımıza adım atmasını engellemesi gerekiyor ve bu nedenle de herhangi biri orman sınırının ötesine gitme girişiminde bulunmadığı sürece, güvende olmaları gerekiyor. Annie onlara kan

yoluyla bağlı ama babamın kendisinden yardım almadan onları ayartması zor olur."

Alt dudağımı çiğnedim. "Baban..."

"Hayır," dedi Will sert bir şekilde, yüzü öfkeliydi. "O, hayatını Astlarla savaşmaya adadı. "Eğer onlardan birinin malikâneye bir giriş yolu bulduğunu bilseydi..." Başını iki yana salladı. "Koruma kalkanlarını kontrol etmeye devam edeceğim. Bir şeyleri gözden kaçırıyor olmalıyım."

Şömine, Will'in başının üzerindeki pirinç ızgaralarda kehribar rengi benekler oluşturuyordu. "Mümkün mü..." Tereddüt ettim. "Şu... ızgaralar. Malikânenin her yerinde olduklarını fark ettim. Biri bunların içinden girmiş olabilir mi?"

Will başını yana eğdi, bir süre dikkatli bir şekilde bana baktıktan sonra, omzunun üzerinden pirinç ızgaralara baktı. "Onlara *radyatör ızgaraları* deniliyor," dedi yavaşça. "Birkaç yıl önce annem malikânenin ısınması ve havalandırılması için merkezî bir sistem kullanılması konusunda ısrar etti. Babam bu kadar şömine varken bunun bir anlamı olmadığını söyledi ama sonunda annem kazandı." Bir elini saçlarının arasından geçirdi, kaşları çatılmıştı. "Izgaralar Bludgrave'in duvarları içinde, dolayısıyla koruma kalkanlarının hâlâ işliyor olması lazım." Bakışlarını bir kere daha bana dikti, sorgular gibi bakıyordu. "Neden? Bir şey mi gördün?"

Tek omzumu kaldırdım. "Bir kâbus da olabilir," diye itiraf ettim. Ama bu kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, daha önce fark etmediğim bir şey fark ettim. Bludgrave'e geldiğimden beri hiç karabasan yaşamamıştım. Tek bir tane bile. Geceleri beni uyanık tutan acının dışında, küçük karyolamda rahatça uyumuştum. Margaret bile daha bu sabah, bunun nedeninin hayatımda ilk defa başım bir yastıkta uyumam olabileceğini söylemişti ama Will'in yüzündeki ifadeye baktığımda, nedeninin bu olduğundan pek emin değildim.

"İmkânsız," dedi Will. "Yıllar önce, Henry eve geri döndükten sonra, çığlık atmadan gözlerini zar zor kapatıyordu." Bir cam şişeyi eline alırken, çenesinde bir kas kasıldı. Şişenin içinde siyah bayrakları olan minyatür bir gemi fırtınaya yakalanmış gibi görünüyordu. Will'in bileğini kıvırarak yaptığını gördüğüm şeyle karşılaştırıldığında kesinlikle basit bir büyü olmalıydı ama yine de harikaydı. "Dayım Killian, koruma kalkanları konusunda oldukça yeteneklidir. Onun büyüsü, Henry için Bludgrave'i kâbuslara karşı koruyor." Omuz silkti. "Bundan şikâyet edemem. Ben de sadece bu duvarların arasındayken doğru düzgün uyuyabiliyorum."

Will içinde gemi olan şişeyi bir kitap yığınının üzerine bıraktı. Küçük şişeyi artık elinde tutmadığı için şişenin içindeki deniz duruldu, yelkenler âdeta nazik bir esintiyle ilerliyormuş gibi dalgalanıyordu.

"Ne gördün?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım, tereddüt ediyordum. "Burada geçirdiğim ilk gece, düşündüm ki... şeye benziyordu..." Sağ elim bileğimde saklı olan bilekliğe gitti ve titrek bir şekilde nefesimi verdim. "Hiçbir şey. Uzun bir gündü. Gözlerim bana oyun oynuyordu."

Yumuşak bir sesle, "Ne tür bir oyun?" diye sordu.

Kalbim boğazımda atıyordu, donuk bir acı hissediyordum. "Gözler," diye fısıldadım. "Kırmızı gözler. Beni izliyorlardı..."

Will'in kaşları çatıldı. Gözlerini kısarak beni incelerken uzunca bir süre sessiz kaldı. "Bu evdeki herhangi birinin ele geçirilmiş olup olmadığını söyleyebilir misin?"

"Sanırım." Will'in tedbirli bakışlarının altında kıvranırken, bakışlarımla kitap raflarını araştırdım. "Ama Will..."

"Koruma kalkanlarının kâbuslara karşı koruduğunu söyledin," dedim yavaşça, yeniden onun gözlerine bakarak. "Albert, Hackneyleri bulduğumuz gecenin ertesi sabahı bir kâbus gördü.

O, sanmış ki..." Derin bir nefes aldım, titremelerine engel olmak için ellerimi yumruk yaptım. "Owen'ı gördüğünü sanmış."

"Owen," diye tekrarladı, yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Dayımın koruma kalkanları en son ziyaretinden bu yana zayıflamış olabilir. Buraya geldiğinde ilk işim onları kontrol etmesini sağlamak olacak."

Başka herhangi bir olasılığın gerçekleşme ihtimalini o kadar kesin bir şekilde reddetmişti ki rahatlamak için kendime izin verdim. O, sadece bir kâbustu. Albert aslında Owen'ı görmemişti. Ama yine de... her ne kadar bunun koruma kalkanındaki bir hata olduğuna inanmak istesem de merak etmeden duramıyordum: Olup biten başka bir şey mi vardı? Will'in bilmemi istemediği bir şey?

Will'in bakışları âdeta okşar gibi kolumun üzerinde gezindi, en sonunda üzeri örtülü olan bilekliğimde durdu. "Korsanların çoğunun takısının altın küpeler ve bronz madalyonlar olduğunu düşünürdüm hep. Neden bileklik?"

Parmaklarımı, elbisemin kolunun altında saklı olan örgülü deri bilekliğin üzerinde gezdirdim, bir şekilde konunun değişmesinden dolayı mutsuz olmuştum. "Denizde, tüm kardeşlerimin ve benim sahip olduğumuz tek şey birbirimizdik. Bu üç ip bizim aramızdaki koparılamaz bağı temsil ediyor." Kaşlarımı çatarak onun gözlerine baktım. "Abim iki hafta boyunca beni onlardan ayrı tuttuğunuzu söyledi. Bilekliğimi almaya, beni kendi bölümünde uyuşturulmuş bir şekilde tutmaya karar verdikten sonra mı karar verdin, yoksa daha önce mi?"

Ellerini ceplerine sokarken çenesindeki bir kas kasıldı. "Ben seni uyuşturmadım, Aster." Yanımdan geçip, arkası bana dönük bir şekilde şöminenin önünde durdu. "O gün seni gemide ilk gördüğümde, abine doğru emekliyordun. Senin onun bilekliğini aldığını gördüm ve sonra... Sylk'i gördüğün zaman anladım ki... Senin ne gördüğünü anladım. Bundan şüpheleniyordum

ama o zaman kesin olarak anladım. Ve onun ardından kaptan köşküne gittiğinde -gerçekten dehşet verici ve garip bir şey görmenin hemen ardından, korkularına rağmen yine de onu takip ettin- seninle tanışmak zorunda olduğumu anladım."

Alevlerin önündeki karanlık silüeti içimin ürpermesine neden oldu. Bir gölge gibi görünüyordu, et ve kana bürünmüş bir Sylk gibi.

Ben de lanetlere yabancı değilim.

"Ama orada yatarken sana baktığımda..." Cümlesini tamamlamadı, boğuk sesi şömineden gelen çıtırtılardan zar zor duyuluyordu. "Senin işaretlenmiş olduğunu gördüm."

Yüreğimin ezildiğini hissettim. "İşaretlenmiş mi?"

Bana doğru döndü, tek bir bakışla beni yanına çağırdı. Ayaklarımı sürüyerek süslü halının üzerinden, şöminenin sıcak kucağına doğru ilerledim. Kehribar ışıklar gözlerinin içinde dans eden Will, elini yavaşça uzattı ve dağılmış bir tutam saçı yanağımdan çekti. Bu sırada yandan ona baktım. Saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp parmak uçlarıyla kulak mememin tam arkasında cildimi okşadığında, yeniden ürperdiğimi hissettim.

"Orada," diye mırıldandı yüzünde katı bir ifade vardı. *X* şeklinde yapılmış dövmenin üzerinden parmağıyla geçti, unutmak için elimden gelenin en iyisini yaptığım yara izinin... "Henry'de de aynı bunun gibi bir tane var."

Will'in parmakları yanağımın yanındaydı, nasırlı avucuyla çenemi tutuyordu. Onun dokunuşunun üzerine, sakin bir his bedenimi sardı, boynumdaki ve omuzlarımdaki gerginliğin, tavadaki bir tereyağı gibi eridiğini hissediyordum.

"Yani bana acıyor musun?"

Bakışları karardı. "Kendimi sorumlu hissediyorum."

"Sorumlu mu? Ne için?"

Dişlerini sıktı. "Henry'ye yaptıkları şeyi bir başkasına daha yapmalarına fırsat vermeden önce onları bulmalıydım."

"Will," dedim kısık sesle, "benim başıma gelenler senin suçun değil. O zamanlar beni tanımıyordun bile."

Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Bazen seni tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Bunu söylemesinin üzerine midemin bulandığını hissettim ve söyleyecek kelime bulmaya çalıştım.

"Seni gördüğümde..." Cümlesini tamamlamadı, bakışları ruhuma dokunuyordu. "Seni hapishaneye götürmelerine izin veremezdim. Başından geçen onca şeyin ardından bunu yapamazdım."

İç geçirerek elini geri çekti. Onun dokunuşu olmadığında, tenimin soğuk ve yapışkan bir hâle geldiğini hissettim ve kafatasımın altında hissettiğim ağrı sanki daha da şiddetlendi.

"Türümüzden bazılarının, doğal eğilimlerinin ötesinde benzersiz yetenekleri vardır," dedi burun kemiğini sıkarak. "Benim de ikna etmek konusunda ender rastlanan bir yeteneğim var. Bu, Astların yapabildiği baskı yeteneğine benzer bir şey ama insan kanındaki *Manan*'a doğrudan erişimimi gerektirmiyor, bu da daha az güçlü olmasına neden oluyor. Ve daha az istilacı," diye ekledi garip bir şekilde. "Gemide iki hafta boyunca uyudun çünkü uyuduğun sürece seni güvende tutabilirdim. Eğer uyanmış olsaydın, sadece Gerçek Kral senin neye kalkışacağını bilirdi."

Buna karşı çıkamazdım. Eğer uyanık olsaydım, Will'i ve tayfasının geri kalanını mahvetmek için gücüm yettiğince her şeyi yapardım. Yine de, karaya çıktığımız gün en sonunda onun etkisinden kurtulduğumda, kendimi uyuşturulmuş gibi *hissetmiştim* ve yakın bir süre içinde tekrar bu şekilde hissetmek için istekli değildim. "Peki ya bilekliklerim?" diye bastırdım. "Neden trene bindiğimiz gün onları bana geri vermedin?"

Duraksadı, bakışlarını benden kaçırıp çarpışan alevlere dikti. "Onların üzerinde insan büyüsü olduğunu hissettim," dedi

sessizce. "Senin büyücülükle suçlanmana neden olacak bir şeyi sana geri vermeden önce onları biraz daha incelemek istedim."

"Büyücülük mü?" Aniden hissettiğim ürpermenin üzerine kollarımı ovuşturdum. Gece Dokuyucular altı yüzyıl önce insanların büyü yapmasını yasaklamıştı ama bunu nefret edilecek bir şey olarak görenler insanlardı. Hatta bazıları biz insanların lanetlenmesinin nedeni için büyücülüğü suçlamışlardı. Bizim mahvımızın ve Gece Dokuyucuların hükmüne tabi olmamızın nedeninin atalarımızın daha fazla güç elde etmeye çalışmaları olduğunu söylemişlerdi. Annem ve babam, biz çocukken Lewis terk edilmiş bir gemiden büyücülük ile ilgili bir kitap aldığında, bizi insan büyüsünün tehlikeleri konusunda uyarmışlardı; bize bunun bir sebepten ötürü yasak olduğunu, asla bununla ilgilenmememiz gerektiğini söylemişler ve bunun üstüne bir de kitabı yakmışlardı. Ama onlar yakmadan önce birkaç sayfa okuyabilmiştim.

Günlük ev işlerine yardımcı olacak temizlik tılsımları, bir para çantasının içinin bir oda büyüklüğünde eşyayı taşıyabilecek kadar büyümesini sağlayan efsunlar, kırık eşyaları düzeltmek -hatta kırık kemikleri iyileştirmek- için sihirler vardı. O zamanlar hayatımızı bu kadar kolaylaştırabilecekken, büyücülüğün neden yasaklamış olduğunu anlamamıştım. Ama babama bundan bahsettiğimde, bana etraflarındaki dünya üzerinde egemenlik ve güç elde etmek için, korkunç şeyler yapmak -sevdikleri insanları kurban etmek, masumları öldürmek- için istekli olan kadınlar ve erkekler hakkında hikâyeler anlatmıştı. Artık onun Gece Dokuyucuların sahip olduğu egemenlikten bahsettiğini anlıyordum. Astların kullandığı güçten...

Başımı iki yana salladım. "Bu, çok fazla."

"Öyle mi?" Bana bir bakış attı. "Neden sana onu asla çıkarmamanı söylediler?"

Beynimde zonklayan ağrının karşısında yüzümü ekşittim, neredeyse doğru düzgün düşünemiyordum. "Bilekliğini çıkarmak, klanından vazgeçmek anlamına gelir."

Will başıyla onayladı. "İlginç," diye mırıldandı çenesini sıvazlarken. "Daha önce onu hiç çıkardın mı?"

Ellerimi yumruk yaptım, ağrı başımdan sol omzuma doğru geçerken, tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. "İsteyerek değil." *Ölüm Çığlığı*'nda ganimet olarak yığın hâlinde saklanan takıları hatırlarken dişlerimi gıcırdattım. Kaptan Shade beni kurtardığında, tayfanın sadece küçük bir kısmı gemideydi. Onlardan birini bilekliğimin yerini göstermesi için öldürmemişti ve beni *Işık Getiren*'e geri götürmeden önce bilekliğimin sıkıca bileğimde olduğundan emin olmuştu. Hâlâ onun beni neden kurtardığını -ya da ailemi nerede bulacağını nasıl bildiğini- bilmiyordum ama takımı geri alabilmem için gösterdiği özen... bunu ancak bir korsan yapardı.

"Nereyi arayacağını nereden biliyorsun?" diye sordum. "*Ölüm Çığlığı* asla aynı yerde uzun süre kalmaz."

"Bir keresinde *Ölüm Çığlığı*'nı bulan bir muhbirim var ama tayfanın çoğu başka bir gemideydi. O zamandan beri onların izini sürüyor." Sertçe nefesini verdi. "Ya da daha doğrusu, onların izlerini sürmeye çalışıyor."

Kalbimin teklediğini hissettim. "Muhbirin bir kaptan mı?"

Bana garip bir bakış attı ama cevap vermedi.

"Onu tanıyor musun?" diye fısıldadım, nabzımın dörtnala attığını hissediyordum. "Kaptan Shade'i?"

Will, yüzünde sert bir ifadeyle omzunun üzerinden çalışma odasının kapısına baktı. "Yeterince iyi tanıyorum," diye itiraf etti. "Sen nasıl..."

"Kafadan attım," diye yalan söyledim, zihnim hızla çalışıyordu. Eğer Will, Kaptan Shade'i tanıyorsa, o zaman kaptana benden bir mektup göndermesi mümkün olabilirdi. Hâlâ özgür

kalabilirdim. Shade'in tayfasına katılabilirdim. Benim güvende olacağıma söz vermişti; Sylklerin ve Değiştiricilerin beni bulamayacağı bir yerde, *güvende.*

Her Şeyin Yaratıcısı. Ben ne düşünüyordum? Bludgrave'den ayrılamazdım. Owen'ın katilini adalet önüne çıkarmadan bunu yapamazdım. Belki de hiçbir zaman ayrılamayacaktım.

"Aster?" Will bana bakmak için döndü, daha önce olduğundan daha yakındı. Nefesi, buz gibi olan tenimin üzerindeki tek sıcaklıktı. "İyi hissettiğinden emin misin?"

"Ben iyiyim," diye inledim, omzumdaki ağrı alev alırken. "Herkesin bana bunu sormasından çok sıkıldım."

"Sadece görünüşün..."

"Ne gibi görünüyorum?" dedim tersçe. "Günlerdir mutfakta çalışıp çabalıyor gibi mi görünüyorum? Hepimiz şık kıyafetler içinde malikânede gezinemiyoruz, *lordum.*"

Will sert bir şekilde nefesini burnundan verdi. "Ben sadece demek istedim ki..."

"Ne demek istediğin umurumda değil!" Başımdaki ve omzumdaki ağrı, sendeleyerek önce öne sonra arkaya doğru birkaç adım atmama neden olduğunda, odadan hızla çıkmak için dönmüştüm. Bir şeye tutunmak için uzandım, şöminenin yanındaki demir araçları kavradım ama hepsi elimin arasından kayıp, yüksek bir tıngırtıyla yere düştü. Ben tökezleyerek şöminenin üzerine düşmeden önce Will kolunu uzatarak beni doğrulttu.

Beni Lord Bludgrave'in çalışma masasındaki bir koltuğa doğru götürdü ve telaşlı bir çocuk bakıcısı gibi koyu renk, dalgalı saç tutamlarımı yüzümden çekti. "Aster?" diye çınladı sesi kulaklarımda. "Hasta mısın?"

Ben iyiyim, demek istedim ama eğer ağzımı açarsam kusacağımdan korkuyordum.

"William?" Lord Bludgrave hızla odaya girdi, kızıl sabahlığı bir şekilde eğri bağlanmıştı ve saçları yataktan yeni kalkmış

gibi darmadağınıktı. Yüzüm solgun bir şekilde onun koltuğuna yayılmış hâlimi ve Will'in üzerimde dikilmiş, elinin tersini terli alnıma neden bastırdığı anlamaya çalıştı. "Bunun anlamı ne?"

"Koridorda Aster'a rastladım," dedi Will. Boğuk sesi, benim yanımdan çekilip ellerini ceplerine sokarken, şüpheye yer bırakmayacak kadar sakin ve kararlı çıkıyordu. "Çok üşümüştü bu yüzden ben de onu buraya getirdim. Şöminenin bir yardımı olacağını düşündüm ama açık bir şekilde iyi değildi. Ben de tam onu Bayan Margaret'a götürmek üzereydim."

Lord Bludgrave gözlerini kısarak Will'e baktı ama başıyla onayladı. "Tabii ki. Ona iyi bakıldığından emin ol."

Yıldızlara şükürler olsun ki, omzumdaki ağrı kör bir sızıya dönüştü ve kendi başıma ayağa kalkacak gücü bulmayı başarabildim. "Ben iyiyim," diye ısrar ettim, titreyen ellerimle önlüğümü düzelterek. "Buraya izinsiz girdiğim için özür dilerim."

Will'e yeniden bakmadan, Lord Bludgrave'in girdiği kapıdan dışarı çıktım. Ana koridora çıktığım anda dizlerim büküldü ama destek almak için duvara yaslandım, kendimi denizin ortasında şiddetli bir fırtınanın içinde bulmuş gibi hissediyordum.

"...bir *insan,* William!" diye öfkeyle fısıldadığını duydum, sendeleyerek koridorda ilerlerken. "Hepimizi tehlikeye attın!"

İnsan. Bu kelime, daha önce hiç olmadığı gibi, âdeta yüzüme bir tokat yemişim gibi canımı acıttı.

Gözyaşlarım yanaklarımı yakıyordu. Bayılmadan odama nasıl gittiğimi bilmiyordum ama bitkinlik en sonunda beni ele geçirmeden hemen önce kendimi karyolama bıraktım. Gözlerim kapanırken yukarıdaki pirinç radyatör ızgarasına baktım.

Karanlığın içinden parlayan kırmızı gözler bana bakıyor, yukarıdan beni izliyordu.

"Neden hiç kimse beni uyandırmadı?" Karyolamdan sıçrayarak kalktım, kalbim göğsümden çıkacak kadar hızlı atıyordu.

Margaret battaniyeyi çenesine kadar çekti, gözleri daha şimdiden kapanmıştı. "Lord Castor senin dinlenmen gerektiği konusunda ısrar etti," dedi esnerken. "Babama senin hasta gibi göründüğünü ve sana bir gün izin verdiğini söylemiş. Kimsenin seni rahatsız etmemesi gerektiğini söylemiş."

Omzumdaki sancı aniden arttı ve sendeleyerek odanın diğer tarafına doğru giderken bağırmamak için alt dudağımı ısırdım. Uyumayı nasıl başardığımı bilmiyordum. Ama bunun Will'in *yeteneğiyle* bir ilgisinin olduğundan şüpheleniyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Margaret gözleri hâlâ kapalıyken. "Saat gece yarısını geçti."

"Hiçbir yere," dedim kapı aralığında oyalanırken. "Sadece temiz hava almaya ihtiyacım var."

Yakamı açıp sol omzumu incelemek için evden çıkana kadar bekledim. Bana verdiği acıdan dolayı, kendimi korkunç bir biçimde yanmış ya da yaralanmış bir şekilde bulmayı bekliyordum; bu acıyı açıklayacak herhangi bir şey bulmayı. Ama bir yaraya dair bir kanıt yoktu. Bir böcek ısırığının izi bile yoktu.

İnleyerek, zorlukla yürüyerek çimenlerin üzerinde ilerledim. Göletin yanındaki çakıllı kıyıya ulaştığımda, üzerimde sadece iç çamaşırlarım kalana kadar soyundum ve ay ışığının aydınlattığı suyun içine girip suyun omzumdaki ağrıyı serinletmesini sağladım. Bir süre boyunca suyun üzerinde sırtüstü yatıp, yukarıdaki aya baktım.

Gerçek Kral görür. Şu anda beni de görebiliyor muydu? Acıyarak mı bakıyordu bana, yoksa utançla mı bakıyordu?

Bir süre sonra omzumdaki ağrı azaldı. Nefes aldığımda, yüzümü acıyla buruşturmuyordum. Aslına bakılacak olursa, içimdeki yaşamsal bir şey suyla dirilmiş gibi kuru toprağa ayak bastığımdan beri ilk defa açık bir şekilde nefes alıp veriyordum.

Yukarıda, ay ışığı altında gümüş rengiyle alacalı görünen bir kuzgun kanatlarını çırpıyordu. Göletin diğer yakasındaki Hildegarde binasının kubbeli çatısının üzerine tünedi ve bilge bakışlarla beni izlemeye başladı. Binanın ötesinde ağaçlar, karanlık ve anlaşılmaz dalgalar gibi görünüyordu. Kuzgun kıpırdandı, ağaçların arasına daldı ve bir an için kendimi onu takip etmeye mecbur hissettim.

"Geç saate kalmışsın."

Annemin sakin sesi beni kayalıklı kıyıdan çağırıyordu. Yetenekli bir şekilde suyun içinde ona doğru kolaylıkla ilerledim.

"Uyuyamadım."

"Yine mi?" Katlı havluyu açıp bana doğru uzattı. "Baban bana son zamanlarda çok dinlenemediğini söyledi." Ona doğru yüzerken, suyun kollarımın altında süzülmesi hissinin tadını çıkardım. "Uyum sağlamakta zorlanıyorum." Yarım da olsa doğruydu. "Ev çok... hareketsiz."

Annem gülümsediğinde, kalbimin kırıldığını hissettim. "Öyle, değil mi?"

Sudan çıkarken hiçbir şey söylemedim ve annem keten havluyu vücuduma sardı. Ama Will ile babasının çalışma odasında yaptığım konuşmadan beri bir şey beni rahatsız ediyordu.

Annem ıslak saç tutamlarımı yüzümden çekerken, "Bilekliklerimiz," dedim bileğimdeki örgülü deri bileklikle oynayarak. "Will *-şey-* Lord Castor, bilekliklerde insan büyüsü olduğunu hissettiğini söyledi." Alt dudağımı ısırdım, sesim bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Ama bu doğru olamaz... değil mi?"

Annem bilekliğe bir bakış atarken gözleri bilinmeyen bir duyguyla parladı ama yüz ifadesi masum bir şekilde kaygısızdı. "Tabii ki," dedi düşünmeden. "Bizim insanlarımızın kanunları büyücülük yapmayı yasaklıyor. Bunu biliyorsun."

İçimde bir parça söndü. "Biliyorum."

Annem nasırlı avucunu yanağıma koydu, safir rengi gözleri parlayan iki mücevher gibi ay ışığını yansıtıyordu. "Kardeşlerin senin için endişeleniyorlar."

Serin bir esinti saçlarımı karıştırdı ve havluyu omuzlarıma daha sıkı sardım. "Endişelenmemeliler."

"Bu dünya üzerinde ailemizden başka hiçbir şeyimiz yok. Eğer bir şey seni rahatsız ediyorsa..."

"Hiçbir şey beni rahatsız etmiyor, anne," diye yalan söyledim, onun dokunuşundan uzaklaşarak.

Dudaklarında meydan okuyan bir gülümseme belirdi ve onun tam içimi gördüğünü anladım. "Hadi ama söyle artık," dedi kollarını göğsünde kavuştururken, Bludgrave'e geldiğimizden beri ilk kez bir korsan kaptanı gibi görünüyordu. "Aklında ne varsa söyle."

Gözlerim sıcak, öfkeli yaşlarla doldu. "Bunu nasıl yapabiliyorsun?" diye sordum. "Nasıl olmadığın biri gibi davranabiliyorsun? Nasıl kim olduğunu unutabiliyorsun?"

Annem, yıldızların çoğunun bulutların ardında kaldığı gökyüzüne baktı, gülümsemesi bir şekilde hüzünlüydü. "Benim *kim* olduğum, *nerede* olduğumla tanımlanmaz." Bakışlarını bana dikti ve bir an için gözleri, âdeta annem yıldız ışığından yapılmışçasına içeriden aydınlanıyor gibi göründü. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum, Aster. Ama senin yapamayacağın hiçbir şey yok. Biraz daha zaman ver."

Karşı çıkmak istedim ama bunun bir anlamı yoktu. Bana duymak istediğim hiçbir cevabı vermeyecekti, en azından bunu bu gece yapmayacaktı.

Bir şeyleri içimde tuttuğumu hissetmiş gibi bastırdı: "Başka bir şey mi var? Eğer bana söylemek istediğin bir şey varsa..."

"Yok," dedim, ona daha şimdiden söylediğimden daha fazla yalan söylemek istemiyordum. "Dediğin gibi, sadece zamana ihtiyacım var."

Annem başıyla onayladı, yüzünde Kaptan Shade'in beni *Işık Getiren*'e geri getirdiği gün olduğu kadar yumuşak bir ifade vardı. O zaman benim bedenime yırtık pırtık bir battaniye sarmış ve nasırlı avucuyla yanağımı okşamıştı. "*Gerçek Kral görür*," demişti güneş ufkun üzerinden ışırken. Âdeta, beni kurtarması için Kaptan Shade'i, Gerçek Kral göndermiş gibi. Âdeta, çektiğim acıyı görmüş ve bir kereliğine harekete geçmiş gibi. Ama artık Gerçek Kral tüm ızdırabımıza, bütün sıkıntılarımıza şahitlik ederken, harekete geçmesi gerekenin o olmadığını biliyordum. Eğer bu dünyada bir adalet olacaksa, bu adalet yukarıdan gelmeyecekti.

Aşağıdan gelecekti.

Ay Işığı Kitaplığı

@ayisigikitap

On Dördüncü Bölüm

Lord Bludgrave'in çalışma odasında gerçekleşen olaydan birkaç gece sonra, Will bahçesiyle ilgileniyordu. Seradaki eski meşe ağacının gölgesinde uzanmıştım ve mor melez çiçeklerden -Will onlara *mistikler* diyordu- bir taç oluşturmaya çalışan Liv'in çevik hareketlerini taklit etmeye çalışıyordum.

"Yüzyıllar önce..." dedi. Yakındaki bir gül fidanını budarken kaşları çatılmıştı. "...bir kemik yönlendirici, senin ismin olan *aster** ile bir gülü melez olarak üretmiş. Sadece kemik yönlendiriciler bunu yapabilirler ve içlerinden bazıları bunu gerçekten başarılı bir şekilde gerçekleştirilmiştir."

Bahçesi garip bir şekilde açan çiçeklerle dolu gibi görünen Will'in tam aksine...

Arada sırada, kendimi onu izlerken yakalıyordum; burnunun üzerindeki çilleri, odaklandığında dudaklarını nasıl birbirine bastırdığını ya da solmuş bir çiçek yaprağını iyileştirmek için büyüsünü kullanırken parmaklarından yayılan, hafif, altın rengi parıltıyı. Düşüncelerimin onun geniş omuzlarına ya da ne kadar geri iterse itsin alnına düşen saçlarına kaydığını ne zaman

* *İng.* Aster: Yıldız çiçeği.

hissetsem, aynı düsturu defalarca kendime tekrarlıyordum: *Sadece arkadaşız. Sadece arkadaşız. Sadece arkadaşız.*

Son zamanlarda -beni *iki kere* uyumaya ikna etmesinin ardından- önemsiz arkadaşlığımıza rağmen, eğer Gölgeler Birliği ve Sylk ile olanlar olmasaydı benimle vakit geçirmeyeceğini bilmem nedeniyle Will'e tam olarak güvenemeyeceğimi kendime daha sık hatırlatmak zorunda kalıyordum. *Yine de,* diye beni dürtüyordu içimden bir ses, *seninle geçirdiği zamanın çoğunda Astlar hakkında konuşmuyor bile.* Ve bunun tam olarak umurumda olmadığını fark etmiştim. Ne de olsa, Will beni sadece bir ittifak olarak görse de -bundan daha fazlası olarak görmese de- aramızdaki her neyse... bunu çok fazla zorlamak ve bunu riske atmak istemiyordum. Özellikle de benim yeteneğimi bir lanet değil, bir hediye olarak görürken. Değiştirici'yi Elsie ve Albert'ın odasında gördüğüm gece bana nasıl sarıldığını düşünmeden duramazken...

Will dönüp koluma hafifçe dokundu. "Sen iyi misin, Aster?"

Sıcaklık onun elinden bedenime doğru akıyordu ve ensemdeki yumru gevşemiş gibiydi.

"İyiyim," dedim neredeyse uykulu bir şekilde, dudaklarıma yayılan gülümsemenin neredeyse farkında değildim.

Bakışları yüzümü inceledi ve sonra o da tek bir kelime daha etmeden işine dönerken gülümsedi.

Şu anda bile, kendi düşüncelerimi çok uzaktan duyuyormuş gibiydim; sanki kendime *uyan, düşün, her şeyi sorgula* diye çığlık atıyordum. Zihnimin gerisinde, beni kendi isteğim dışında uyuyakalmak gibi bir şeye ikna etmek için büyüsünü kullandığından dolayı Will'den nefret etmeyi çok daha kolay buluyordum -ki bu affedilmeyecek, beni iğrendirecek bir şeydi- ama onunla birlikteyken, bu düşünceler basitçe unutulup gidiyor gibiydi. Will'den nefret etmek yerine, kendimi onun adına bahaneler

uydururken buluyordum. Ve en kötüsü de onun niyetinin saf olduğuna bile inanabileceğimi düşünüyordum.

"Peki ya Annie?" diye sordum Will'e, onun çenesinin eğimine fazla uzunca bir süre baktıktan sonra dikkatimi dağıtmak için. "O da bir kemik yönlendirici mi?"

Hafifçe kıkırdadı ve kollarını dirseklerine kadar sıvadı, daha önce birinin kollarının bu kadar... ilgi çekici olabileceğini hiç fark etmemiştim.

"Çocuklar genellikle yeteneklerini ebeveynlerinden alırlar," dedi. "Ama her zaman değil. Ben yeteneğimi annemden almışım, Henry ise babamdan almış. Annie ise, bizim *rüzgârda yürüyen* dediğimiz türden. Havaya hükmedebiliyor."

"Onun büyüsünü kullandığını hiç görmedim."

Will gülümsedi. "O daha çok küçük. Hâlâ yeteneklerini mükemmelleştirmeyi öğreniyor. Babam onu başkentte, soylu çocuklara eğitim vermekte uzmanlaşmış bir akademiye göndermek istedi ama annem buna izin vermedi."

*Akademiler*i daha önce duymuştum ama bu kavram benim için yabancıydı. *Işık Getiren*'deyken, öğretmenlerimiz sadece annem ve babam, deniz ise sınıfımızdı. Her gün yüzlerce başka çocukla birlikte saatlerce okula gitmeyi hayal bile edemiyordum. Bunu, tuğla duvarların ardındaki dünyada aldığım paha biçilmez eğitime tercih edeceğimi kesinlikle hayal edemiyordum.

"Ve dördüncü soy?"

Başıyla onayladı. "Kan Akıtanlar," dedi ölmüş bir çiçeği kökünden söküp yana atarken. "Onlar dünya üzerindeki bütün sulara hükmederler."

"Suya mı hükmediyorlar?" Bu kelimeler ağzımda acı bir tat bıraktı. Su her zaman için bizim sığınağımız, kalemiz olmuştu. Ama Gece Dokuyucuların istedikleri zaman suyu kolaylıkla elimizden alabileceğini bilmek... kendimi zayıf hissetmeme neden oluyordu.

"Herhangi biriyle tanıştım mı?" diye sordum. "Herhangi bir Kan Akıtan'la?"

"Bildiğim kadarıyla tanışmadın," dedi, yüz ifadesi yumuşarken.

Dün, ben mutfağı süpürürken Sybil ile Martin'in soylar hakkında konuştuklarını duymuştum. Onların kan akıtanların bütün Gece Dokuyucular arasında en güçlü -ve en ölümcül- olanlar olduğunu söylediklerini duymuştum ama onların suyu kontrol etme yeteneklerinden bahsettiklerini duymamıştım. Kulak kabarttıklarımdan öğrendiğim kadarıyla hem kral hem de kraliçe kan akıtandı.

Ve prens de öyle.

"Percy ne?"

Will hareketsizleşti, gerginlik dudaklarının iki yanının aşağı kıvrılmasına neden olmuştu. "Sadece soyluların soy yetenekleri vardır. Percy gibi Gece Dokuyucular basit büyüler yapabilirler ama daha fazlasını yapamazlar. Onun gibilerden bazıları, bizim gücümüze benzeyen bir şeye sahip olmak için *Manan*'a bağımlılık geliştirme eğiliminde olurlar."

Bu basit büyülerle ilgili daha fazla şey sormak istiyordum ama başka bir düşünce zihnimde öncelik kazandı. "*Manan*'dan bahsetmişken," dedim yavaşça. Üzerinde konuştuğumuz konu ile Liv'in yanında dokumaya devam ederken parmağımı delmemek arasında dikkatim bölünmüştü. "Jack, babamla birlikte sizin yemeklerinizi *Manan* ile çeşnilendirecekmişiz gibi konuştu. Ama buraya geldiğimizden beri bir zerre altın bile görmedim."

Will çömelip oturdu ve avuçlarındaki toprakları silkeledi. "Bir süredir tedarikte bir sıkıntı var," diye hatırlattı bana, alnı kırışırken. "Ama yine de ailem her zaman aldığımızdan fazlasını vermiştir. Kendimize sakladığımız küçük miktarı da eldivenlerimizi ve pelerinlerimizi boyamak için kullanıyoruz."

Ona insanın pelerinini sihirli bir tozla nasıl boyayacağını sormak üzereydim ama Castorların *Manan* dağıtımındaki rolünü ilk öğrendiğimden beri beni rahatsız eden bir şey vardı. "*Manan* nereden geliyor?"

Will'in gözlerinde karanlık bir şey parladı. "Bir zamanlar..." Kelimeyi uzatarak söyledi. "...bir çiçekten elde edilebiliyordu: Kan Gülü. Elysia'da bolca yetişiyordu. Türümüz kendi âlemimizden sürüldüğünde, çiçekler Bilinen Dünya'nın her yerinde açmaya başladı. Ama yıllar içinde araziler kurudu. Uğursuz'da sadece bir bahçe kaldı ve o da başkent Yeşim'de, Korkunç Kale duvarları arasında korunuyor."

Bu kadar az Kan Gülü kaldığına göre, dayanabildikleri başka ne *Manan* kaynağı olduğunu sormak üzere ağzımı açtım ama... "Her Şeyin Yaratıcısı!"

Will, ben bu kelimeleri söyleyene kadar yanıma geldi, anormal bir hızla hareket ediyordu. Elimi eline alıp iğne ucunun açtığı yarayı inceledi.

"Ben iyiyim," diye ısrar ettim. "Sadece lanet bir diken."

Ama parmağımın ucunda minik, kızıl bir leke belirirken, Hackneylerin öldürüldüğü gece Will söylediğini ve yaptığı şeyi hatırladım.

"İnsan kanının *Manan*'ın en saf kaynağı olduğunu söyledin," diye fısıldadım. "Eğer bir kıtlık varsa, bizim kanımız da bir kaynak hâline gelmez mi?"

Will iç geçirdi ve cebinden bir mendil çıkarıp pürdikkatle parmağımdaki kanı temizledi. Çok kısa bir an için gözlerinde altın bir parıltı belirdi ama ben dehşete düşmeden önce bu parıltı yok oldu ve korkumun yerini hızla parmaklarının parmaklarıma dokunmasından dolayı midemde hissettiğim çırpınma aldı. "Aşırı derecede değerli bir kaynak," diye kabul etti kaşlarını çatarak. "Ama bu endişelenmen gereken bir şey değil. Kanun, insan kanı almayı yasaklıyor."

"Ama Percy bunu yapıyor," dedim, gözlerimi Will'in katlayıp göğüs cebine soktuğu kanlı mendile dikerek. Percy'nin tam da bu nedenle ne kadar çok çocuğu -Elsie gibi küçük kızları- aldığını düşünmek istemiyordum.

Will kucağımdaki mistiklerden oluşan tacı aldı ve dokumaya devam etti, parmakları Liv'inkiler kadar çevik ve hünerliydi. "Bence," dedi, bitirdiği tacı başımın üzerine yerleştirirken, "mükemmel bir kraliçe olurdun."

"Eğer ben kraliçe olsaydım..." Ağzımdan çıkan kelimelerin saçmalığının üzerine gözlerimi devirdim. "...ilk emrim Percy'nin kale duvarlarına asılması olurdu."

"Kesinlikle bundan daha yaratıcı bir şey düşünürdün," diye dalga geçti.

"Kesinlikle," diye ona katıldım. "Ama korkarım bu, lordumuzun duyması için fazla ürkütücü olurdu."

Will'in yeşil gözleri parladı, gülümsemesi iki yanağındaki gamzeyi de ortaya çıkarmıştı. "İşte bu," dedi başımın üzerindeki tacı düzeltirken, "sende en çok sevdiğim şey."

"Ah?" Bir sıcaklığın boynumdan yanaklarıma doğru yayıldığını hissettim. "Nazik hassasiyetlerinize karşı duyduğum gereksiz endişemden mi, yoksa şiddete karşı olan yaratıcı eğilimimden mi bahsediyorsun?"

Gülümsemesi muzip bir hâl aldı. "*Yaratıcı* kelimesi, senin şiddete karşı olan iştahını tanımlamak için kullanacağım son kelime olurdu," diye fısıldadı, eli yanağımda gezinirken. "Ama beni nazik bulduğun düşüncesi..." Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdiğinde içimi bir ürperti kapladı. "Benim felaketim olabilir."

Bana doğru eğildi, sıcak nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Gözlerini yavaşça kapattı. Titrek bir nefesle dudaklarımı aralarken, kendimi aramızdaki mesafeyi kapatırken buldum.

Bir uluma havayı yardı. Geriye doğru sıçrarken mistiklerden oluşan tacı başımdan düşürdüm. Will'in boğuk kahkahası, kaçmak için ayağa kalkmamı engelleyen tek şeydi.

"Bir kez daha, sadece kurtlar." Sırıtıp, yaşlı meşe ağacına sırtını yasladı. "Onlara biz buradayken bunu yapmamalarını söyledim ama seni korkutmanın komik olacağını düşünmüş olmalılar."

"Korkmadım." Liv'in getirdiği malzemelerin içinden bir mistik çiçeği aldım ve elimde çiçek yapraklarıyla oynamaya başladım. "Onlara *söyledim* derken ne demek istedin?"

Will çekici bir şekilde gülümsedi. "Benim soyum bütün canlılarla iletişim kurmama olanak veriyor." Eliyle meşe ağacının gövdesini tıpışladı. "Çiçekler, ağaçlar, böcekler, kurtlar."

"Bu, olağanüstü olmalı." Albert'ı düşündüm, sadece burada bulunan pek çok sincaptan herhangi biriyle sohbet etmek için nasıl her şeyi yapabileceğini... Bir oğlanın ağaçlarla konuşabildiği ve kurtların espri anlayışı olduğu bir dünyada her şeyin mümkün olabileceğini düşünmeden edemedim.

"Olabilir," diye kabul etti ama bir çimeni koparıp attıktan sonra bir tanesini daha koparırken yüzü düştü.

"Aynı zamanda bunaltıcı da olabileceğinden eminim," dedim onu dikkatle izlerken.

Dudakları buluşurken yüzünde aksi bir ifade belirdi. "Neden Yedili Lig'e katıldığımı bilmek ister misin?" diye sordu, bu sorusuyla beni bir şekilde hazırlıksız yakalamıştı.

Ne söyleyeceğimden emin olmadığım için başımla onayladım. Soyluların hizmet etmesi gerektiğini düşünüyordum, Will'in bu konuda bir seçme hakkının olduğunu bilmiyordum.

Will'in yüz ifadesi yumuşadı ama kendine saklamayı tercih ettiği anıları yeniden yaşıyormuş gibi, bakışları dışarıya kapalıydı. "Dört yıl önce Lig'e ilk katıldığımda," dedi en sonunda kısık sesle, "bunu Boris'in askere alınmaması için yapmıştım."

Boris -Castorların yumuşak huylu şoförü- buraya gelmemizden bu yana benimle birkaç kelimeden fazla konuşmamıştı. Ama bunu kişisel olarak algılamamıştım. Gözlemlediğim kadarıyla, genel olarak pek fazla konuşmuyordu.

"Onun savaşmaya uygunluğunun geçmesine sadece bir yıl kala, otuz dokuz yaşında askere çağrılmıştı. Soyluların savaşmaları gerekmez -aslında soyun sağlam kalması için bu pek onaylanmaz- ama ben prense bir dilekçe gönderdim ve o da benim Boris'in yerine askerlik yapma teklifimi kabul etti.

İlk nöbetim sırasında, Yanan Topraklar'ın eteklerindeki siperlerdeydik. Tüm bir asker birliğinin Sylkler tarafından ele geçirildiğini duyduğumda, ikmalleri listeliyordum. Birlik komutanım altmış tane kadın ve erkeğin idamından benim sorumlu olacağımı emretti."

"Neden sen?" diye sordum, Will'in o zamanlar ne kadar genç olduğunu düşünerek. On beş yaşında anca olmalıydı.

Eliyle bir çimenle oynarken yüzünü ekşitti. "Bir Gece Dokuyucu'nun büyüsü ne kadar güçlü olursa bir Ast'ın onu ele geçirmesi o kadar zor olur. Sadece büyü güçleri zayıf olan Gece Dokuyucular onların kontrolüne girmek konusunda kolay etkilendikleri için Sylkler soyluları ele geçirmeye çalışmaktan kaçınırlar." Elindeki çimen parçasını buruşturdu, soluk renkli uzun parmakları huzursuzca kıpırdıyordu. "Orduya katıldığımda önünde sonunda bazı konularla ilgilenmem gerekeceğini biliyordum ama..."

Âdemelması hareket etti. Daha önce hiç bu kadar sıkıntılı olduğunu, yüz ifadesinin bu kadar savunmasız olduğunu görmemiştim. Hareketsiz kaldım ve devam etmesini bekledim.

"Bilim insanlarımız bunun nedenini bulamadı ama kurtlar... sizin dünyanızdaki, ısırıkları bir Sylk'i kovabilecek tek yaratık. Birlik komutanım bana, çok aç bir kurt sürüsünü, merkez üssünün dışında kazılan geniş bir çukurun içinde toplanmaya

ikna etmemi emretti." Dişlerini gıcırdattı, çenesi kasılmıştı. "Bunu yaptığımda, askerleri tek tek içeri göndermemi emretti."

Bir an için sessiz kaldı, bakışları uzaklardaki bir şeye sabitlenmişti.

"Öldükleri zaman hâlâ *kendileriydiler*," dedi sesi çatlayarak. "Konaklar, kendi bedenleri üzerinde hiçbir kontrolleri olmamasına rağmen, onlara ne olduğunun tamamen farkındaydılar." Duraksadı, çenesi hafifçe titriyordu. Kendimi bu kadar kapana kısılmış, bu kadar çaresiz hissettiğim düşüncesiyle yaşadığım ürpertiyi bastırmaya çalıştım. Bu, benim çok iyi bildiğim bir histi. "Sylkler... onların bedenleri parçalanırken kahkahalar atıyorlardı. Konaklarına, karşı koymalarını bile emretmediler. Onları ele geçirdiklerinde ne olacağını biliyorlardı, bunun olmasını *istiyorlardı*. Ama insanlar... onların çığlıkları..."

Çimen parçası titreyen ellerinin arasında parçalandı. Bakışları yere dikilmişti, dişleriyle alt dudağını çiğniyordu. Derin bir nefes aldı, cam gibi donuk gözleriyle bana baktı.

"Hiçbir zaman olduğum şey olmak istemedim."

Söylediği kelimeler karnıma bir tekme yemişim gibi hissetmeme neden oldu.

"Ben..." Sesim çatladı. "Ben de."

Will, beni ilk kez görüyormuş gibi yüzümü inceledi. "Peki, şimdi ne olmak istiyorsun?"

Bunun nedeninin ne olduğunu bilmiyordum ama Will'in sorusu, Kaptan Shade'in maskeli yüzünün aklıma gelmesine neden oldu. Ne olmak istiyordum? Daha önce hiç kimse bana bunu sormamıştı. Kaptan Shade'in bana uzattığı elini, onun teklifini düşündüm. *Güvende*. Güvende olmak istiyor muydum? Güvende olabilir miydim?

Hayır. Bu dünyada güvende olunabilecek hiçbir şey yoktu. Owen'ın katilini bulmak *istiyordum*. Yalnız kalmak *istiyordum*; altınlarla dolu bir kese ve saçlarımda rüzgârla Batı Denizi'ne

yelken açmak, pusulamın beni Kızıl Ada sığınağına yönlendirmesine izin verecek şekilde özgür olmak istiyordum. Ama eğer bunlara sahip olacaksam, kaderimi kontrol etmeye çalışanlar kadar merhametsiz olmak zorundaydım.

Görünmez bir palanın kabzasını sıkarcasına ellerimi yumruk yaptım, kabzanın hayalî ağırlığını elimin içinde hissedebiliyordum. "Güçlü olmak istiyorum."

Will'in dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Aster Oberon, Batı Denizi'nin korsanı," diye mırıldandı. "Sen, bundan çok daha fazlasısın." Öne doğru eğildi ve mistiklerden örülmüş tacı düştüğü yerden aldı. Tacı bir kere daha başımın üzerine yerleştirdi. Bakışları, başparmağıyla okşadığı dudaklarımın üzerindeydi. "Senden korkuyorlar."

Korkulan. Lanetli. Nefret edilen.

O sırıtan, iskeletten oluşan maske, zihnimi kızıl mürekkepten bir leke gibi kirletiyordu. Bakışlarımı Will'den kaçırıp, ödül avcısının maskeli yüzünü bilinçaltımdan temizlemeye çalışırken etrafıma törensel bir şekilde yayılmış mistik çiçeklerinin yapraklarını inceledim. Her zaman bir centilmen olan Will, bir kere daha sırtını meşe ağacına yasladı. Bakışlarını, düşüncelerimin nereye gittiğini görebilirmiş gibi gözlerime dikmişti.

"Limana geldiğimiz gün oradaydı." Ben bunları yüksek sesle söylediğimin farkına varmadan kelimeler ağzımdan çıkmıştı. "Senin... *muhbirin*," diye ekledim garip bir şekilde. "Bir idama engel oldu."

"Duydum," dedi Will, ayağa kalkarken yüzünde tedbirli bir ifade vardı. "Babam bunu gazetelerden okudu."

"Kaptan Shade sana söylemedi mi?"

Will'in dudakları hafifçe kıvrıldı. "Geri döndüğümden beri onunla konuşma şansı bulamadım."

Parmaklarımla bileğimdeki bileklikle oynadım. O gün ne olduğundan Margaret ya da diğerlerine hiç bahsetmemiştim ve

onlar da neden onlardan ayrı tutulduğumu bana hiç sormamışlardı. Herkes Charlie için çok fazla endişeli durumdaydı. Bununla birlikte, eğer Margaret, Kaptan Shade'in maskesiyle bir kere daha yüz yüze geldiğimi duyduysa muhtemelen bunun zorlu zamanlarımda gördüğüm bir halüsinasyon olduğunu düşünmüştü.

"Bana onunla gitmemi teklif etti." Bunu neden Will'e söylediğimi bilmiyordum ama bir kere konuşmaya başladıktan sonra âdeta bu sır dışarı çıkmak için patlamak üzereymiş gibi, kendimi durduramıyordum. "Bu, uzun bir hikâye. Onun kolyesini çaldım. Onu geri istiyordu. Şehirde o gün yollarımız kesişti. O beni..." Kelimeler boğazımda tıkanıp kalmıştı. "O, beni güvende tutabileceğini söyledi."

Will'in yüzündeki sakin ifade hiç değişmedi ama gözlerinde hafif bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. "Öyle mi?" Diz çöküp dikkatini yeniden gül fidanlarına verdi. Yenilenmiş bir ilgiyle hastalanmış çubukları budamaya başladı. "Neden onunla birlikte gitmedin?"

Liv'in kenara ayırdığı mistiklerden birini elime aldım, yumuşak çiçek yapraklarını parmak uçlarım arasında ovuşturup tatlı kokularının tadını çıkardım. "Charlie yaralanmıştı," dedim. "Ve Elsie'yi yalnız bırakamazdım, Owen onu korumaya çalışırken öldüğü için bunu yapamazdım." *Beni* korumaya çalışırken...

Will, yavaşça başını salladı. "Mezarlara neden gül bırakılır, biliyor musun?"

Onun aniden konuyu değiştirmesi zihnimin dönmesine neden oldu ve olumsuz anlamda başımı salladım.

"Uzun zaman önce, benim türüm dünyadaki güllerin, Elysia'daki kan güllerinden farklı olmadığını düşünüyordu," dedi, arkası bana dönük bir şekilde. "Çiçeklerdeki *Manan*'ın

onları hayata geri döndüreceği umuduyla, kısa süre önce hayatlarını kaybetmiş olanların mezarlarının üzerine bırakıyorlardı."

Budadığı bir gül dalını son derecede büyük bir dikkatle inceledi. Minik bir gül fidanı hayatta kalmayı başarmıştı; ölü bir dalın üzerinde, yaşama iradesiyle doğanın kurallarına karşı gelmişti.

"Yakın tarihte, güller benim türüm tarafından hor görülüyordu," dedi dalı bir kenara koyarken. "Kan Güllerinin alay edişi... Bir zamanlar sahip olduğumuz gücün bir hatırlatması. Ama sizin atalarınız için güller romantizmi ve tutkuyu temsil ediyordu."

Çalıların arasından sağlıklı bir gülü kestikten sonra diz çöktü ve bana baktı. Gösterişli bir şekilde çiçeği bana verdiğinde yüzümün rahatsız edici şekilde ısındığını hissettim.

"Korkudan daha güçlü olan tek bir şey vardır, Aster," dedi karanlık ve boğuk bir sesle, gülü kulağımın ardına sıkıştırırken sesi bal kadar zengin ve kadife kadar pürüzsüz çıkıyordu.

"Ne?" diye sordum, neredeyse nefessiz kalmış bir hâlde.

Çocuksu gülümsemesi yanaklarındaki gamzeleri ortaya çıkardı. "Aşk."

On Beşinci Bölüm

Kral'ın sekizinci filosunun amirali olan Killian Bancroft, çalışanlar tarafından Uğursuz'un Aslanı olarak tanınıyordu. Ama temmuz ayında bir sabah geldiğinde, Elsie, Will'in dayısının hem görünüş hem de tavır konusunda bir tekir kediye benzediğini düşünmüştü.

Annie ile birlikte haftanın çoğu günü zamanlarını geçirdikleri ahşap oyuncak arabanın tekerleklerini düzeltirken, "O, oldukça sinsi," dedi. Mutfağın zeminine oturmuşlar, etraflarında olan işlerin farkında değillerdi: Sybil, ona verdiğim görev doğrultusunda, tencerede haşlanan patateslerin başında panikliyor, babam ritmik bir hızla frenk soğanlarını doğruyor, Dorothy ise bakır bir tabaktaki ekmek tatlısı artığını ovarak çıkarıyordu.

Annie fırçasını kırmızı bir boya kutusuna daldırdı ve vagonun üzerine ikinci kat boyayı sürmeye koyuldu. "Annem onun aşırı derecede harika olduğunu söylüyor," dedi dalgın bir şekilde. "Eskiden her zaman bizi ziyaret ederdi ama benim küçük bir kız çocuğu olduğum zamanlardan beri devamlı savaşta."

Elsie sade siyah üniformasını düzeltirken gözlerini devirdi. "Sen hâlâ küçük bir kız çocuğusun."

Annie ellerini beline koydu, sarı elbisesinin ön kısmına kırmızı boyalar damlıyordu. "Peki ya sen nesin?"

"Bir korsanım," dedi Elsie düzgün bir şekilde, bakışlarını yaptığı işten kaldırmadan.

Dalgın bir şekilde bir hamur parçasını yoğururken içten içe gülümsedim. Will'in özenli bir şekilde, fırsatını bulduğu her seferde benim için bıraktığı diğer gizli mesajlar gibi, sabah önlüğümün içinde bulduğum mavi ada çayına baktım. "*Ve bu,*" demişti Will bir gece önce, seranın renkli ışıklarının altında, "*seni düşündüğüm anlamına geliyor.*"

Neden bunu yapma şansı varken beni öpmemişti? Neden ben bunu yapmasını istemiştim?

Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında nasıl hissedeceğimi merak ettiğim için kendimi azarladım, özellikle de kurtların araya girdiği akşamdan beri beni öpmeye çalışmamasından dolayı benim hakkımda ne düşünüyor diye endişelendiğim için. Özellikle de endişelenmem gereken daha önemli şeyler varken.

Aradan sadece bir ay geçmesine rağmen, Canım'ın tasmasını bulmamızın üzerinden bir yıl geçmiş gibiydi. Bir ay geçmişti ve sanki herkes Bay ve Bayan Hackney'nin vahşice öldürüldüğünü, koparılmış kafalarının üzerine kazınmış mesajları unutmuş gibi görünüyordu. Ama Will ve ben unutmamıştık. Her gece, ev ahalisi uyuduğunda, Caligo'ya binip birlikte seraya gidiyor, ipucu parçaları üzerinde kafa patlatıyor ve Değiştirici'yi nasıl tuzağa düşüreceğimizle ilgili stratejiler oluşturuyorduk. Ama devam edebileceğimiz çok fazla şey yoktu ve geçen her günle birlikte Will'e daha fazla çekildiğimi, uğraşmam gereken konudan daha fazla uzaklaştığımı hissediyordum.

Zamanın çoğunda, yaşlı meşenin altında uzanıp yıldızlara bakıyorduk. Will'e takımyıldızları tanıttım; onların hikâyelerini, insanlarımın, atalarımın efsanelerini anlattım. Bazı geceler, gökyüzünün engin battaniyesi altında uykuya dalarken, bu dünyada

hiç kimsenin beni Will kadar iyi tanımadığını hissediyordum. Ama sonra güneş doğuyordu ve yollarımızı ayırıyorduk, ikimiz birbirimiz için birer yabancıya dönüşürken, arkadaşlığımız sadece hafızalarda kalıyordu; o yüksek mertebede ve soylu bir lorddu, bense onun hizmetinde çalışan bir mutfak hizmetçisiydim.

"Aster?" diye seslendi Margaret kapı aralığından. "Seninle konuşabilir miyim? Dışarıda," diye ekledi aceleyle. Cevap vermemi beklemeden hızla Elsie'nin yanından geçip, batı çimenliğe açılan kapıdan çıktı. Omzunun üzerinden Annie'ye attığı bakışı kaçırmamıştım. Margaret nadiren korkardı ama gözlerinde bir an beliren dehşet ifadesi, hızla onun ardından kapıdan çıkmama neden oldu.

"Ne oldu?" diye fısıldadım, yalnız olduğumuzdan emin olmak için bakışlarımla araziyi taradım. Bulutsuz bir gökyüzünün altında yemyeşil ağaçlardan ve boğucu sıcağa rağmen serpilen rengârenk çiçeklerden oluşan bir cennet vardı.

"Bir şey buldum," dedi, elbisesinin kıvrımlarının arasından katlanmış bir kumaş çıkarırken. Katlanmış kumaşı açtı. Kurumuş kan ve bir tutam kalın, siyah kılın kabuk tuttuğu bir mutfak bıçağını gözler önüne serdi. *Atroxis kılı,* diye düşündüm acımasızca.

Ama eğer Canım'ı öldüren bu bıçaksa...

"Bunu nereden..."

"Annie'nin yatağının altındaydı." Margaret'ın yüzü soldu, gözleri kocaman açılmıştı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Eğer herhangi birine söylersem, yalan söylediğimi düşünebilirler. Düşünebilirler ki..."

"Bununla ben ilgileneceğim." Bıçağı onun elinden alıp kumaşla sardım. "Başka kimsenin bilmesi gerekmiyor."

"Ama..." Margaret, yaz güneşi kızgın bir sıcaklıkla üzerimizde olmasına rağmen, sanki üşüyormuş gibi kollarını kavuşturdu. "Annie'nin bunun gibi bir şey yapmış olabileceğini

düşünmüyorsun, değil mi? Her gün onunla birlikteyim. Tabii ki... bazı saldırganlık işaretleri gösteriyor... Ya da..." Annie'nin her an sivri dişler ve pençelerle, saldırmaya hazır bir şekilde orada belirmesini bekliyormuş gibi gözlerini kapıya dikmişti.

Bir nedenden ötürü Değiştirici, Margaret'ın bıçağı Annie'nin yatağının altında bulmasını istemişti ve bir an için bir Ast'ın evin içinde hareket edip, benimle alay ettiği düşüncesinden dolayı korkuyla donakaldım ama korkum hızla Değiştirici'nin oynadığı bu oyuna bir son vermek konusunda bir kararlılığa dönüştü. Annie'den kuşkulanılması için büyük bir zahmete girmişti ama henüz bunun nedenini anlayamıyordum. Eğer Annie bir Sylk tarafından ele geçirilmiş olsaydı, bunu anlardım. Gemide de olduğu gibi, onu görürdüm.

Yine de Jack ile birlikte onu Hildegarde binasının orada gördüğümüz gece Annie'nin ellerinin kanlı olduğunu ve eğer Canım'ı bir Boynuzlu öldürdüyse, neden küçük bir kızın canını bağışladığını açıklayamıyordum. Will'in bana söylediği kadarıyla, Boynuzlular kurbanları arasında ayrım yapmıyordu. Eğer Canım'ı bir Boynuzlu öldürdüyse Annie de oradaysa, o zaman o da ölmüş olurdu.

"Endişelenme," dedim Margaret'a ve bıçağa sardığım kumaşı önlüğümün cebine tıkıştırdım. Bu gece, Will ile buluştuğumda, onun bu bıçaktan bir anlam çıkarıp çıkaramayacağını görecektim. Ama Margaret'a genç lordla olan gizli buluşmalarımızdan bahsedemezdim. Eğer herhangi biri Will ile birlikte bu kadar fazla zaman geçirdiğimizi öğrenirse -eğer diğer hizmetlilerden biri öğrenirse, eğer Mürekkep Sığınağı'ndaki görevlilerden birine söylerse- bunun sonuçları olurdu.

Zorlukla yutkunurken boğazımı ovuşturdum.

"Ne konuda endişelenecek?" Henry evin yanından döndü ve salınarak bize doğru yaklaştı, elinde bir yay vardı. Omzunda oklarla dolu bir kılıf asılıydı.

"Hiçbir şey," dedi Margaret arkası ona dönük durmaya devam ederken. Kaşlarını kaldırmış, bana yalvarır gibi bakıyordu.

Henry bir ok çıkardı ve yayına taktı. Sakin bir şekilde gökyüzüne doğru nişan aldı, sonra Margaret'ın kafasının arkasına çevirdi, gözleri kötülükle parlıyordu. "Hiçbir şey, *lor...*"

"Dikkatli ol, yeğen," dedi üzerinde düzenli, ütülü, zeytin yeşili üniforma olan bir adam, evin köşesinden yavaşça dönerken. Parlak kahverengi saçları bana kardeşi Leydi Isabelle'i hatırlatıyordu. Kısa sakalı titizlikle şekillendirilmiş, askerî ceketinin üzerindeki madalyalar kısa süre önce cilalanmıştı. Leydi Isabelle'inki gibi küçük, yeşil gözleri vardı ama adamın bakışları meraklı ve oyuncuydu. "Bir çocuk bakıcısını alaşağı etmek için bir oktan daha fazlasının gerektiğini düşünmeliyim." Dudaklarında çekingen bir gülümsemeyle bana göz kırptı.

Gerçekten kurnaz, diye düşündüm.

Henry yayı indirdi ve oku yaydan çıkardı. Oku parmaklarının arasında çevirdi. "Bir okumu bir korsan için harcamazdım," diye homurdandı yanımızdan geçerek. Ağzının içinden, sanki sadece benim duymamı istiyormuş gibi, "Buna ihtiyacım da olmazdı," diye ekledi.

Amiral bir elini uzattı, parmaklarını büktü ve Henry aniden durdu. Demek Will'in dayısı da bir kemik yönlendiricisiydi.

"Korsanlar mı diyorsun?" diye sordu Henry'ye ama bakışları benim üzerimdeydi. Artık Will'in bunu nereden aldığını anlıyordum; o araştıran bakış, o parlayan keyif ifadesi, o gizemli zekâ... "Korkarım atış talimi yapmak için bir korsan seçmek bir hata olurdu. Onları yakalamanın neredeyse imkânsız olduğunu duydum."

Amiral elini indirip onu serbest bırakırken, Henry homurdandı. Yüzünde kibirli bir ifadeyle sendeleyerek yanımdan geçti. "Düşündüğün kadar imkânsız değil."

Eğer büyü gücü olmasaydı, Henry'nin yüzündeki iğrenç gülümsemeyi çoktan kesip çıkarmıştım.

"Buna inanmak zor," dedi amiral. Başını öne eğdi. "Hanımlar, eğer bize müsaade ederseniz... Yeğenim kendisine ok atmayı kimin öğrettiğini unutmuş gibi görünüyor."

Onlar çimlerin üzerinde ilerlerken Margaret omuzlarını dikleştirdi, kendine güvenen havası geri dönüyordu. "Sanırım bu amiral ona iyi gelecek," dedi.

Âdeta onun söylediğini kanıtlar gibi, Henry ve amiral oyuncu bir güreşe tutuşurken, Henry'nin alışılmamış kahkahasının sesi duyuldu. Henry'nin *Ölüm Çığlığı*'ndaki deneyimiyle ilgili Will'in anlattıklarını hatırladım ve kendime engel olamadan gülümsedim. Bunca zamanın ardından, başka birinin de o berbat gemide hayatta kalıp, yeniden kahkaha atacak şekilde yaşadığını bilmek bana umut veriyordu.

"Bunu sana söylediğimi ona söyleme," dedi Margaret, dudaklarında küçük bir gülümseme belirmişti. "Ama Elsie, Henry'nin *hoş* biri olduğunu düşünüyor."

"*Hoş?*" Kahkahalara boğuldum ve Margaret ile çocuklar gibi kıkırdarken önlüğümün cebindeki bıçak unutulmuştu.

"Bu kadar komik olan ne?" Jack kapıdan dışarı başını uzattı, onun sadık gölgesi olan Albert ise arkasından bakıyordu. Albert'ın üzerinde de seyisin kahverengi pantolonunun, buruşuk krem rengi gömleğinin ve eski püskü siyah pantolon askılarının -ki bunları ona Jack'in verdiğini tahmin ediyordum- aynısının olduğunu görünce, yeniden kıkırdamamak için kendimi zor tuttum.

"Ah, nasıl da bilmek istersin!" Margaret, Jack'e gülümsedi, yüzü hafifçe kızarmıştı. Ve *Işık Getiren* battığından beri ilk defa, dudaklarımda kendime özel gülümsememle, aile her neredeyse -her nerede Margaret ile kahkahalarımızı paylaşabiliyorsak- orasının mutlu bir yer olduğunu düşündüm. Bludgrave, yelkenleri ve arka güvertesi olmasa da bir yuva olabilirdi.

Belki de çoktan olmuştu.

Jack'in melodik ıslığına mırıldanarak eşlik ederken Caligo'nun burnunu okşuyordum. Will'in haftalar önce bana verdiği tek bir zakkumu hissetmek için elimi önlüğümün cebine soktum. Parmak uçlarım gevrek, kurumuş çiçek yapraklarına değdiğinde kalp atışlarım beklentiyle hızlandı. Margaret'tan aldığım kanlı bıçağın sarılı olduğu kumaşa dokunduğumda ise zihnimin uğuldadığını hissettim, bu son haberi Will ile paylaşmak için sabırsızlanıyordum.

"Şimdiye kadar burada olmalıydı," diye fısıldadım, cevap olarak homurdanan Caligo'ya.

Bunun üzerine elinde tırmık olan Jack, köşeden bana doğru baktı. "Bu, onun suçu değil," dedi, alnındaki teri silerken. "Muhtemelen dayısı Killian onu gizlice kaçmaya çalışırken yakalamıştır."

"Doğru bildin." Will boğuk sesiyle kısaca cevap vermişti.

Döndüğümde onun kapı eşiğine yaslanmış olduğunu gördüm, ay ışığı silüetini aydınlatıyordu. Uzun adımlarla bana doğru geldi ama soğuk ve mesafeli bakışları Caligo'nun üzerindeydi. Hareketlerindeki bir şey -omuzları dik, çenesi havaya kalkıktı- ona yaşının iki katındaki birinin görünümünü veriyordu. Yüz hatları sertti, dişlerini sıkmıştı ve bana bakmaya cesaret ettiğinde bu sadece canını daha fazla sıkmış gibi görünüyordu. Tek bir kelime etmeden Caligo'ya bindi ve bana elini uzattı.

Kollarımı ona dolayıp, tepeye doğru ilerlemeye başlarken ağzımın kuruduğunu hissettim. Neredeyse bir aydır, birbirimizle hiçbir ilgimiz yokmuş rolü yaptığımız uzun, acımasız günlerin ardından Will beni her zamanki gibi sıcak karşılamıştı. Ama bu gece, yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak ediyordum. Çok mu ilgisiz davranmıştım? Hafızamı tarayıp, tüm hafta boyunca

Will ile aramızda geçen her resmî konuşmayı zihnimde yeniden canlandırdım. *Benim hakkımda fikrini mi değiştirmişti? Olan her şeyden benim sorumlu olduğumu mu düşünüyordu.*

Seranın kapısı ardımızdan kapanıp, kahkahaları tatlı bir müzik gibi gelen Liv ve diğer periler hızla onu karşılamaya gelene kadar bir daha konuşmadı. Onları eliyle uzaklaştırdı ve kanatları aşağı sarkan Liv hızla yanımızdan ayrıldı.

"Beni affet," dedi bir elini dağınık, siyah saçlarının arasından geçirirken. "Seninle yüzleşebileceğimden emin değildim." Bir grup solmuş güle baktı ve onlara doğru uzandı. Onun dokunuşunun üzerine çiçekler canlandı, parlak kırmızı renkleri geri geldi ama Will kaşlarını daha da fazla çattı.

Ona doğru bir adım attım ama o benden uzaklaştı ve yaşlı meşeye doğru ilerledi. Arkası bana dönük bir şekilde, ağacın kabuğuna yaslandı, başını öne eğmişti.

"Will..." diye uzandım, elimi omzuna koymak için ama o hızla topuklarının üzerinde döndü ve bileğimi kavradı.

"Lütfen," dedi kısık sesiyle, yeşil gözlerinde yumuşak bir bakış ve yaşlar vardı. Bakışlarını yavaşça, âdeta her detayı ezberlemek ister gibi, yüzümde gezdirdi. "Bunu benim için daha zorlaştırma."

Boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkundum. *Harika.* Sadece bir ay geçmişti ve şimdiden beni göndermeye hazırdı. Annem ve babam ne diyeceklerdi? Beni savunacaklar mıydı? Hatta onların Elsie, Albert ve diğerleri için kurdukları hayatı tehlikeye atma riskine girmeli miydim?

"Neyi senin için zorlaştırmayayım?" diye fısıldamaya cüret ettim, bileğimi sıkıca kavramış olan eline bakarak. Kolumdaki her bir kemiği -ve hatta omurgamı da- kırabilecek güçte olduğunu çok iyi biliyordum.

Bakışlarımı izleyip tutuşunu gevşetti. Yavaşça, nazikçe, elbisemin kolunu yukarı sıyırıp, bileğimdeki tek bir örgülü bilekliği

ortaya çıkardı. Sonra göğüs cebinden ikinci bir bileklik çıkardı, *benim* bilekliğimi.

Bakışlarını kaldırdı ama gözlerime bakmadı. "Bunu hiç geri istemedin."

Midemde bir yumru oluştuğunu hissettim ve bakışlarımı kaçırdım. "Neden istemediğimi biliyorsun."

Elimi bıraktığında eli yanına düştü. Elini bilekliğin üzerinde yumruk yaptı ve alnı daha da kırıştı. "Biliyorum," diye fısıldadı.

Birbirimizin gözlerine baktık, âdeta aramızda geçici bir bağ dokuyorduk; kopacak kadar gergin bir ip. Ve sonra, ikimiz de aniden aynı anda konuştuk: "Sana bir şey söylemem gerek."

"Önce sen," diye ekledi hızla.

"Hayır, lütfen." Aniden önlüğümdeki kanlı bıçak, Will'in keyfinin neyin bu kadar kaçmasına neden olduğunu öğrenmek kadar önemli görünmemeye başlamıştı. "Söyle bana."

Bu sefer, bakışlarını kaçıran o oldu. Yüzünden karanlık bir gölge geçti. "Dayım, prensten haber getirmiş. Prens, iyi niyetini göstermek adına, onların sınırındaki savaşı gözlemlemek için İblis'e bir seyahat yapmayı planlıyor. Orada bir bölük kuruyor." Elindeki bileklikle oynuyordu, yanağındaki bir kas seğirdi. "Benden katılmamı istedi."

Gözlerimi kırpıştırdım, dudaklarımı hareket ettiriyordum. "Yani?"

"Yani," dedi yavaşça ve kısık bir sesle, "ben de gitmeyi kabul ettim."

Geriye doğru küçük bir adım attım, zihnim hızla çalışıyordu. "Ne zaman gidiyorsun?"

Bakışları bilekliğe sabitlenmişti; bakışlarını ondan çekmeyi, bana bakmayı reddediyordu. "Yarın."

Döndüm, ayaklarım beni kapıya, serin gece havasının içine doğru taşıyordu.

Yarın.

"Aster, bekle," dedi Will nefes nefese, elma ağacı tünelinde peşimden geliyordu ama onun çok önündeydim. Caligo'yu çağırmak için ıslık çaldı ve ben tam tünelden çıkıp eğimli tepeye doğru ilerliyordum ki hızla giden nalların gümbürtüsü ayakkabılarımın tabanlarının titreşmesine neden oldu. Caligo manevra yaparak önümde durup yolumu kapattı.

"Başka bir seçeneğim yok." Will'in sesi sertti ve varlıklı, genç bir Gece Dokuyucu'nun dudaklarından çıkmasına alışkın olunmayan bir şekilde çaresizlikle titriyordu. "Prens bana inanıyor. Bana güveniyor. Herkesin içinde bunu en iyi senin anlayacağını düşünürdüm."

Önlüğümdeki kanlı bıçağın ağırlığı, beni dizlerim üzerine çökmek zorunda bırakacak gibiydi. *Ne yapacaktım?* Owen'ın katilini bulmaya bir ay önce olduğundan daha yakın değildik ve şimdi de bu kanlı bıçağın bulunması tam olarak aradığımız şey olabilirdi. Canım'ı bir Boynuzlu'nun öldürmediğine dair bir kanıt. Bir Değiştirici'nin bana mesajlar gönderirken Annie'yi suçlu göstermeye çalıştığına dair.

Beni özledin mi? yazıyordu Canım'ın tasmasının içinde. Gölgeler Birliği, sadece Margaret'ın bıçağı bulması için bunca zahmete girmişti; neden Annie'nin evcil hayvanını öldürmüştü? Âdeta Sylk onu benim bulmamı istiyor, Değiştirici beni doğruca ona yönlendiriyor gibiydi; Birlik'e. Ama neden Bay ve Bayan Hackney'yi öldürmüşler ve neden bunu bir Boynuzlu yapmış gibi göstermişlerdi? Sadece benimle oynamak için mi?

"Sen iyi misin?" Will önümde duruyordu. Zihnim hızla çalışırken ve etrafımdaki dünya bulanıklaşırken, onun Caligo'dan indiğini bile fark etmemiştim.

"Sen olmadan bunu yapamam," diye itiraf ettim sesim çatlayarak. "Sylkleri avlamak konusunda tek bir şey bile bilmiyorum."

Alnı kırıştı. "Dayım Killian bunun üzerine bir kariyer kurdu," dedi çenesini okşarken. "Ben uzaktayken sana yardım etmesini istedim ondan."

Ağzım açık kaldı. "Ona bizden bahsettin mi?"

"*Biz?*" diye mırıldandı, masum bir şekilde gözlerini kırpıştırarak.

Ellerimi yumruk yaptım, şu anda hançerimin hâlâ elimin altında olmasını hiç olmadığı kadar çok diliyordum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Bakışlarıyla yeri inceledi, yüzünde acı çeker gibi bir ifade vardı. "Bayan Hackney'nin alnında isminin olduğunu duyduğunda, işe bir Sylk'in dâhil olduğunu düşündü. Yardımcı olabileceği bir şey olup olmadığını sordu."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ya onun yardımını istemiyorsam?"

"Eğer abini öldüren Sylk'i bulabilirse onun yardımını ister miydin?"

Dişlerimi gıcırdattım. Owen'ı öldüren Sylk'i bulmak... Daha en baştan Will ile birlikte çalışmaya başlamamızın tek nedeninin bu olması gerekiyordu.

Olması gerekiyordu.

"Annie için endişeleniyorum," diye itiraf etti Will yumuşak bir sesle. "Ben uzaktayken ona göz kulak olur musun? Demek istediğim, onu beladan uzak tutar mısın?"

"Onun İblis'e giden bir gemiye gizlice girmesine engel olmayı mı kastediyorsun?"

Yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade belirdi ama bakışları hüzünlü ve donuktu. "Eğer yapabilirsen."

Bir an için, sanki sessizlik sonsuza kadar sürebilir ve ayrılmak zorunda kalmayabilirmişiz gibi ikimiz de konuşmadık. Ama hiçbir şey sonsuza kadar sürmezdi. Ben bunu çok iyi biliyordum.

"O zaman bu bir veda mı?"

Dudaklarını birbirine bastırıp başını önüne eğdi. "Şimdilik." Bilekliğimi bir kere daha cebinden çıkarıp bana uzattı.

Başımı iki yana salladım. "Sende kalsın," dedim. Sesimin, hissettiğim kadar hissiz çıkmadığını umuyordum. Onun yanından geçip uzaktaki eve doğru yürümeye başladım, kendimi Caligo'nun eyerinin üzerine atıp, ondan mümkün olduğunca uzaklaşmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

"Aster?" diye seslendi arkamdan. "Senin bana ne söylemen gereken şey neydi?"

Yürümem yavaşladı ve ellerimi önlüğümün cebine sokup bıçağı örten kumaşı aradım. Bunun yerine parmaklarım beyaz zakkumun kurumuş taç yapraklarına dokundu ve yüreğimin ezildiğini hissettim.

"Jack bana ata binmeyi öğretecek," diye seslendim ben de, bir yalanı maskelemek için bir gerçeği kullanarak. Omzumun üzerinden onun Caligo'nun gölgesinde duruşuna baktım, sallanan çimenlerden oluşan gümüş rengi bir denizin içinde tek başına duran karanlık bir silüet gibiydi. "Yarın başlayacağız."

Şu anda ona bıçaktan bahsedemezdim. Bu, sadece önündeki zorlu aylar boyunca onun dikkatini dağıtırdı. Ayrıca, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yarın, gitmiş olacaktı. Ama ben hâlâ burada olacaktım. Owen'ın ölmüş olduğu gerçeği değişmeyecekti. Sırrımızı benim bilgim olmadan paylaşmasının ardından, Will'e güvenebileceğimden bile emin değildim. Will olsa da olmasa da amacım hâlâ aynıydı.

O Sylk'i yakalayacaktım ve bunu tek başıma yapacaktım.

Mülkü ağır bir sis tabakası kaplıyordu. Kalın bir pus bahçelerin üzerinde sürükleniyor, dokunduğu her şeyi ardına saklıyordu.

Üst katın batı avlusuna bakan kısmından ön taraftaki araç yoluna bakıyor, Charlie'nin deri silindir şeklindeki bir çantayı orada park etmiş tek bir arabaya taşımasını izliyor ve sadece sisin içine doğru yürüyüp yok olabilmeyi diliyordum.

"Neredeyse geldiğini duymadım," dedim bakışlarımı pencereden ayırmadan. Merdivenler gıcırdamamış, halı hışırdamamıştı ama birinin varlığını hissetmek için seslere güvenmeyi bırakalı uzun zaman olmuştu.

"Tabii ki duymadın." Margaret yanıma gelip oyuncu bir şekilde dirseğiyle beni dürttü. "Bir fare kadar sessiz hareket etmeyi kimden öğrendiğini düşünüyorsun?"

Ablam, Castorların Will ile vedalaşmak için bir araya toplandıkları aşağıdaki araba yoluna bakıyordu. Arabanın direksiyonunun arkasında oturmuş olan Jack'i dikkatli bir şekilde izliyordu. "Yine de," diye mırıldandı, "düşündüğün kadar yakalaması zor değilsin." Kaşlarını kaldırıp bana bilmiş bir bakış attı. "Geceleri yatağında olmadığında... senin nereye gittiğini tahmin etmek zor değil. Onun sana nasıl baktığını gördüm." Bakışlarımı takip ederek yeşil askerî üniformasıyla dayısına sarılan Will'e baktı. Will, dayısının tazısının kulaklarını kaşımak için eğilirken hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Senin ona nasıl baktığını."

Yanaklarımın yandığını hissediyordum. "Artık bunun bir önemi yok," dedim. "Geri dönmeyebilir."

Margaret kolumu okşadı, dokunuşu babamınki kadar hassas ve rahatlatıcıydı. "Peki ya dönerse?"

Will'in, ona beklediğimden daha sıkı bir şekilde sarılan Henry'yi kucaklamasını izledim. Will geri çekildiğinde, yüzünde gergin bir ifadeyle bakışlarını yukarı kaldırıp her bir pencereye baktı. Sert bir şekilde dönüp perdenin ardına saklandım ve Margaret da yaptığımın aynısını yaptı. Will en sonunda pes edip son bir kez ailesine el salladı ve arabanın içine girdi.

Charlie kapıyı onun ardından kapatmak için ilerlerken Annie annesinin kollarından kurtulunca kendimi hazırladım. Yanımda duran Margaret gerildi ama Annie teselli edilemez bir şekilde Will'in bacağına yapıştığında, ikimiz de rahatlayarak nefesimizi verdik. Neden Annie'nin Will'in kaburgalarına kanlı bir bıçak batırmasını beklediğini bilmiyordum, özellikle de kanlı bıçak güvenli bir şekilde yatağımın ayak ucundaki sandığın içinde saklanmış olmasına rağmen. Ama... artık ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ve bir şekilde Annie'nin Gölgeler Birliği tarafından *etkilenmediğini* kanıtlayana kadar, gardımı düşüremezdim.

Lord Bludgrave, Annie'yi kollarının arasına aldı ve Will bir kere daha bakışlarını yukarı kaldırdı. Bu sefer, pencerenin yanında durduğumu gördü ve olduğum yerde kalmama neden oldu. Ağzını açtı ama sonra kapı kapanarak onu görüş alanımdan çıkardı.

Araba, yolun uzak ucundaki demir kapıya doğru ilerlerken Uğursuz Prensi'ne karşı olan nefretim yeniden canlandı. Bu nefret yeni bir şekil aldı, Will'i benden aldığı için kalbinin içine bir hançer saplamak, kanını akıtmak için berbat, saplantılı bir arzuya dönüştü. Ve prensten ne kadar nefret edersem edeyim, gittiği için Will'den daha da fazla nefret ediyordum.

"Bunun olmasını beklemeyeceğim," dedim sırtımı pencereye, Will'e dönerek.

Hızla Margaret'ın yanından geçip koridora çıktım. Merdivenlerden inip mutfağa gittim. Babam orada kahvaltı hazırlamaya çalışıyordu. Sabah için bana izin vermişti, sanırım sadece uzaktan bile olsa Will'in gidişini görmek istediğimi bilen tek kişi Margaret değildi. Beni selamlamak için başını eğdi, yüzü şefkatle doluydu. Bazen ona baktığımda Owen'ı görüyordum -onun da nazik bakan gözleri babamınkilere çok benzerdi- ve kalbimin en baştan kırıldığını hissediyordum.

Hızla kapıdan dışarı, çimenliğe çıktım. Will'e güvenerek aptallık etmiştim, doğru olduğunu bildiğim şeyden bu kadar uzaklaşarak aptallık etmiştim. Kara, bana göre bir dünya değildi. İçimdeki öfkeyi ancak deniz soğutabilirdi. Yaralarımı sadece su iyileştirebilirdi.

Onların beni ele geçirmesine izin vermeyeceğime dair Owen'a söz vermiştim. Aileme karşı duyduğum sadakatten dolayı, Sylk'i bulmak ve abimin intikamını almak için burada kaldığımı söylemiştim kendime. Ama artık Will gittiği için bunun doğru olmadığını biliyordum. Sadece Owen'a verdiğim sözü bozmakla kalmamıştım; Gece Dokuyucular beni denizden almıştı, beni kendilerinin bir hizmetlisi yapmıştı. Aynı zamanda kim olduğumu da unutmuştum.

Ama artık böyle olmayacaktı.

Ben Aster Oberon, Batı Denizi'nin bir korsanıydım. Hiç kimsenin yardımına ihtiyacım yoktu ve hiçbir kralın karşısında eğilmezdim. İntikamımı alacaktım. Ve Owen'ı benden alan Sylk'i öldürdüğümde, insanlarımı kökünü kurutmaya çalışan Gece Dokuyuculara sıra gelecekti. Albert ve Elsie'nin bir geleceği olacağından emin olmanın tek yolu buydu. Özgürce yaşayabilecekleri, bizi köleler olarak görenlerden korkarak yaşamak zorunda kalmayacakları bir dünya yaratmanın tek yolu...

Savaşarak ölmek, dizlerimin üzerinde yaşamaktan daha iyiydi.

İçimden bir parça, her zaman hizmet ettiğim bir hayata uyum sağlamamın imkânsız olacağını biliyordu. Kim olduğumu asla unutmayacaktım. Asla unutamayacaktım ve hiçbir zaman affetmeyecektim. Artık Will gittiği için bunu açıkça görebiliyordum. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Owen'ı bir Sylk öldürmüştü. Ama eğer Gece Dokuyucular gemimize saldırmamış olsaydı, Owen hâlâ hayatta olacaktı. *Işık Getiren*'i pusuya düşüren, prensin kaptanıydı. Şehir meydanında

Charlie'yi vuran, prensin muhafızıydı. Türümü avlayan ve köleleştiren, prensin anne ve babasıydı. Kötü prensin kendisinin neler yapabileceğini ancak hayal edebilirdim. Dökeceği kanları. Tüm bunların nedeni oydu. Benden her şeyimi almıştı. *Her şeyimi...*

Benim ellerimde ölecekti.

İlk olarak bir Ast'ı öldürecektim. Sonra, prensi öldürecektim.

İKİNCİ KISIM

HESAPLAŞMA

On Altıncı Bölüm

"İşte böyle," dedi Jack, Caligo'nun dizginlerini tutuşumu düzeltirken.

"Anladım," diye homurdandım, bana verdiği şaşırtıcı derecede kısa talimat listesini zihnimden geçirirken. *Yüksek ses yok, sakin kal, dik otur, sola gitmek için sola, sağa gitmek için sağa çek.*

Ondan bana at binme dersi vermesini istemiştim ve o da memnuniyetle kabul etmişti ama bana Caligo'yu nasıl eyerleyeceğimi öğretmekle *o* eyere nasıl bineceğimi göstermek arasında bir yerde, bu kararından pişman olduğunu düşünüyordum.

Jack dalga geçer gibi teslimiyetle ellerini havaya kaldırırken gözlerini devirdi. "Eğer anladıysan, öyleyse önden buyur," dedi yana çekilerek.

Derin bir nefes aldım, Caligo'ya ayağımla nazikçe dokundum ve hareket etmeye başladık. İlk başta yavaşça, düzenli bir şekilde gidiyordu. Dizginleri elinde tutmak, sadece Will'e tutunup kontrolün onda olması konusunda ona güvenmekten farklıydı. *Ona güvenmek*, diye düşündüm acı acı. *Ne büyük bir hata.*

Rüzgâr saçlarımı savuruyordu, serin bir esinti vardı. Caligo'ya bir daha dokundum ve tırıs gitmeye başladı. Planım,

meyve bahçesinin içinden geçip, mülkün uzak köşesindeki eski yel değirmenine kadar gidip geri dönmekti. Ama... yel değirmeninin yanından geçip ilerledik. Caligo da taze havanın ve özgürlüğün tadını en az benim kadar çok çıkarıyor gibi görünüyordu. İçimden gelen onu daha hızlı koşturma isteğine engel olamadım.

"Denge," diye hatırlatmıştı Jack bana, *"bir binici olarak elindeki temel kıymetli şey."* Neyse ki denizde on yedi yıl geçirmiştim. Dalgalarla baş etmesi gereken bacaklarla doğmuştum. Denge bir engel değildi. Kontrol bendeydi. Kontrol...

Caligo boru gibi bir ses çıkarıp şaha kalktı. Dizginleri sıkıca kavradım, kalbimin boğazımda attığını hissediyordum. Göz ucuyla Caligo'nun huzursuzlanmasının sebebini gördüm; atı yakalamaya kararlı bir tazı, kulakları savrularak hızla çimenliğin üzerinde koşuyordu.

Caligo hızla harekete geçti, ormanın sınırı olan uzaklardaki kayalığın dik yüzüne doğru koşmaya başladı.

"Dur, Caligo!" diye bağırdım ama bir işe yaramadı.

Gürültüyle yaklaşan ikinci bir çift toynaklı hayvanın nal seslerinin göğsümün içinde gümbürdediğini hissettim.

"Sakin şimdi, sakin." Amiral yanımda belirdi, kız kardeşinin tek boynuzlu atı Thea, Caligo'yla aynı hızla ilerliyordu. "Sakin," dedi, sesi yumuşak ama emredici bir tonda çıkıyordu. Onun sesini duyan Caligo yavaşladı.

Ormanın sınırında tamamen durduk. Tazı bize doğru geliyordu ama amiral çoktan Thea'nın üzerinden inmiş, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir şekilde duruyordu, sert bir duruşu vardı.

"Dinah." Onaylamaz bir şekilde başını iki yana salladı ve tazı olduğu yerde durup kulaklarını arkaya yatırdı. "Sana kendi boyutunda birini kovalamakla ilgili olarak ne söylemiştim?" Amiral diz çöktü ve tazı kuyruğunu sallayarak kendisini onun kollarına attı. Omzunun üzerinden bana bakıp, sesini bir

komplo yapmış gibi alçalttı. "Aslında söylemedim. Ne de olsa köpekler, Astların kokusunu almak konusunda kötü şöhretli bir biçimde beceriklidir."

Ağzım açıldı ama herhangi bir kelime çıkmadı. Caligo'nun dizginlerini daha gevşek bir şekilde tutmaya başladım, avuç içlerim sızlıyordu.

"Bunu nasıl yaptınız?" diye sordum. "Onu nasıl durdurdunuz?"

"Aslında basitçe." Ceketini düzeltti. Üzerinde, Lig'in mat, yeşil zeytin rengindeki üniformasının yerine, koyu bir *Bancroft* yeşili ceket vardı ve göğsünün üzerine gümüş renginde şahlanmış bir kurt işlenmişti. "Tek gereken biraz büyü."

İç geçirdim. "Hepsi bu mu?"

Ayağa kalkıp elini bana doğru uzattı. "Killian."

Elini sıkıca sıktım. "Aster."

"Biliyorum," dedi kurnazca göz kırparak. "Yeğenim bana bir Sylk'in peşinde olduğunu söyledi."

Ağzımın bir karış açılmasını engellemek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Will, amcasına bizden bahsettiğini söylemişti ama Killian'ın bu konuda bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordum.

"Başarılı oldun mu?" diye sordu sıradan bir şekilde Caligo'nun burnunu okşarken.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. "Gölgeyle karşılaşma şansım olsa bile, onu neyle öldüreceğimi bilmiyorum."

"Bunun gibi bir şey mi kastediyorsun?" Killian, kuşağının içinden bir çakmaklı tüfek çıkardı ve bana uzattı. "Haydi, al."

Tereddüt etmedim, serin metali elimin içinde hissetmek için sabırsızlanıyordum. Elim çakmaklı tüfeğin şeklini aldı, kaslarımın rahatlayarak nefes aldığını hissedebiliyordum.

"Cephede biz bunlara *Uluyanlar* deriz," dedi gözlerinde nostaljik bir pırıltıyla. "Bunun nedeni de bir Sylk'in iki kaşının arasına bir kurşun sıktığında böyle bir ses çıkarması."

"Yani onları *öldürebiliyor* musunuz?"

Bıyığını kaşırken bana kafası karışmış bir şekilde baktı. "Sadece onlar bir konağı ele geçirdikten sonra ve sadece Elysia Demiri'nden yapılmış kurşunlarla. Ama bir Sylk'i hiçbir zaman *öldüremezsin*, sadece geldikleri yere sürgün edebilirsin." Duraksadı, kaşlarını çattı. "Will, bana bir aydan fazla süredir bir Sylk'in peşinde olduğunuzu söyledi. Onu bulduğunuzda ne olacağını söylemeyi akıl edemedi mi?"

Midemde bir utanç yumrusunun oluştuğunu hissettim. Will ile serada çiçekler ve takımyıldızlardan bahsederek geçirdiğimiz onca geceyi düşündüm. Ona bir ipucu götürdüğüm her seferinde, bununla ilgileneceği konusunda ısrar ediyordu. Ama her ne kadar bir Sylk'i ele geçirmenin yollarını detaylı bir şekilde anlatsa da -gümüş ipten yapılmış halatlarla ya da çürümüş etlerle kurulan tuzaklarla- her zaman hızla konuyu değiştiriyordu. Kendimi kederimden uzaklaştırmaya, beni bir lanet olarak değil, kıymetli bir yetenek olarak gören biriyle yakın olmaya o kadar kapılmıştım ki... çok fazla üstelemek istememiştim.

Aptal.

"Anlıyorum." Killian omuz silkti. "Bu, mantıklı."

Çakmaklı tüfeği önlüğümün içine soktum ve çenemi havaya kaldırıp idrak edeceğim daha acı verici şeylere karşı kendimi hazırladım. "Ne mantıklı?"

"Tamam," dedi ve yeniden Thea'nın eyerine çıktı. "Eğer yeğenim sana bilmen gereken her şeyi söyleseydi, o zaman *ona* ihtiyacın olmayacaktı, öyle değil mi?"

Thea'yı sertçe dürttü ve tek boynuzlu at dörtnala koşmaya başlayıp beni yamaçta tek başıma, o gün Sylk'in peşinden kaptan köşküne gitmemiş olsaydım hayatımın ne kadar farklı olacağını merak eder bir hâlde bıraktı. Eğer Annie'yi orada saklanırken bulmasaydım. Eğer onun hayatını kurtarmak yerine onu vurmuş olsaydım. Eğer Will'le tanışmamış olsaydım. Eğer o, Elsie'nin hayatını kurtarmamış olsaydı; aileme karşı bu kadar

nazik ve cömert olmamış olsaydı. Eğer o gece benden onunla birlikte seraya gitmemi istememiş olsaydı. Eğer burada kalmamış olsaydım.

Eğer, eğer, eğer...

Killian haklıydı; eğer Will'in herhangi bir işime yarayacağını düşünmeseydim, Jack bana o çantayı verdiğinde onu alırdım. Buradan kaçardım. Burada, eyerin üzerinde doğru duruş şeklini, Elysia mermilerini ya da Will'i düşünüyor olmazdım.

Will'in yardımına ihtiyacım yok, diye hatırlattım kendime. Hiçbir zaman olmamıştı. Ve artık Sylk'i sürgüne göndermek için ne yapmam gerektiğini bildiğime göre, hiç kimseye ihtiyacım yoktu.

Serin, hızlı esen bir rüzgârı hissettim. âdeta buna mecburmuşum gibi, eyerimde dönüp arkama baktım. Dinah, kısık, yeni başlayan gök gürültüsüne benzer bir sesle dişlerini göstererek eski yel değirmenine doğru hırlıyordu. Ama bir an sonra sızlandı ve kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp Killian'ın ardından gitti.

Dumanlar yakındaki ormanın bittiği yerden yayılıyor, serin bir pus gibi tepeye doğru yayılıyordu. Bir an için onu gördüm, *Owen*'ı... Göğsündeki yaradan akan kan birikiyordu. Bana doğru uzandı, gözleri kırmızı parlıyordu. Her şeyi ele geçiren karanlık bir bulut gibi bedeninden gölgeler sızıyordu.

Killian'ın bana verdiği çakmaklı tüfeğe uzandım, abimin suretinin arkasında gizlenme cüretini gösteren bu Değiştirici'yi vurmaya hazırdım. Ama gözlerimi yeniden açıp kapadığımda Owen gitmişti.

Yine de bir ses duydum; yumuşak, tatlılıkla kandıran bir fısıltı.

"Birlikte, krallara ve krallıklara diz çöktüreceğiz," diyordu. *"İstemen yeter."*

On Yedinci Bölüm

Will'in gitmesinden haftalar sonra, Bludgrave Malikânesi, komşularının şerefine küçük bir akşam yemeğine ev sahipliği yapıyordu: boynunun kısalığını uzun boyuyla telafi eden, iri yarı bir adam olan Baron Rencourt ve hizmetliler tarafından *Takas Uzmanı* olarak bilinen, Tekinsiz'den gelen çelimsiz, ince yüzlü elçi George Birtwistle. Onlara, hizmetlilerin alaycı bir şekilde *Tekinsiz'in Dehşeti* lakabını taktıkları, Takas Uzmanı'nın on yedi yaşındaki kızı Trudy Birtwistle eşlik ediyorlardı. Castorların tatlı dilli şoförü Boris'e göre, Lord Bludgrave ve George Birtwistle, Henry ile Trudy arasında bir evlilik gerçekleştirerek aralarında ittifak kurma planları yapıyorlardı; kızın lakabına bakılacak olursa, bu birlikteliğin oldukça uygun olacağını düşünüyordum.

Hazırlıklar sırasında annem sanki vahşi, asi bir korsan tayfasının kaptanı değil de her zaman bir kâhyaymış gibi davranmıştı. Lewis de malikânenin kâhyası ve Lord Bludgrave'in özel uşağı olarak yerine geçtiği Bay Hackney'nin görevlerini gerçekleştirmek için elinden gelenin en iyisini yapıyor, oraya buraya koşarken bir yandan da gerekli olan amirlik havasını korumaya devam ediyordu. Babamla birlikte mutfakta bir birlik gibi

çalışıyorduk; başlarımız önde, bıçaklarımız keskindi, birbirimizle sadece sınırlı kelimelerle iletişim kuruyorduk. Normalde olduğundan daha perişan durumda olan Sybil lavabonun yanında tek başına dururken yerde oturan Jack ve Albert cevizlerin kabuklarını ayıklıyorlardı.

Elsie, Margaret'ın *sıcak demirler* dediği araçlarla Annie'nin saçını yapmasını izlemek için ısrar etmişti. *Işık Getiren*'in tayfa başı olarak görevlerini özleyen Charlie de bugün mutfağın yanındaki kilerdeki kırık bir dolap kapağını tamir etmeyi seçmişti, ki bu da neredeyse Lewis'in histeri krizine girmesine neden olacaktı.

"Zaman yok!" diye bağırdı. "Artık her an gelebilirler."

Charlie ağzının içinde bir dizi küfür saydırdı ama onların tartışmalarını, su ısıtıcısından çıkan ıslık sesinden dolayı duyamadım. Görevlerimin havuç doğrama alanında olmasından dolayı minnettardım. Elimdeki bıçağın tekrarlanan hareketleri, beni memnun eden bir şekilde dikkatimi dağıtmasaydı, yamaçta duyduğum sesi ve bana yaptığı teklifi düşünmekten başka yapacak bir şeyim olmayacaktı.

"Birlikte, krallara ve krallıklara diz çöktüreceğiz."

İçimdeki ürpertiyi bastırdım çünkü Birlik'in bana bir teklif yapacak kadar cesur hâle gelmesi beni endişelendirse de, kabul etme düşüncesinin bana cazip gelmesi konusunda daha da fazla dehşete düşüyordum.

Değiştirici'yi gördüğümden emindim. Soylulara karşı olan hislerimi bilecek kadar uzun süre beni gözetlediklerini biliyordum ve şimdi de intikam alma sözüyle beni kolayca kendi taraflarına çekebileceklerini düşünüyorlardı. Ama yardım için Gölgeler Birliği'ni çağırırsam, Owen'a ihanet etmiş olurdum. Alacağım intikam, Sylk'i öldürmekti. Bu değişmemişti. Ancak dünyayı Owen'ın katilinden kurtardığımda gözümü prense dikecektim ve onun kalbini kılıcıma geçireceğim zaman

geldiğinde hiç kimsenin yardımına ihtiyacım olmayacaktı. Ne bir Gece Dokuyucu'nun ne de özellikle bir Ast'ın.

Akşam yemeği herhangi bir sorun olmadan geçti ve Lewis ile Charlie şef hakkında kulak misafiri oldukları iltifatı coşkuyla babama söylüyorlardı. Bu karmaşadan keyif aldığımı fark ettim, âdeta *Işık Getiren*'in üzerinde bir çatışmanın en yoğun ânındaydık ve elimde bir kama yerine bir şef bıçağı sallıyordum. Çocuklar, tamamen bitirilmiş tatlı tabaklarıyla geri döndüklerinde babam elini sallayarak, "Bir mola ver," dedi. "Bunu hak ettin."

Ona karşı çıkmadım. Sırtım ağrıyor, omuzlarım zonkluyordu ve ellerimdeki çikolatalı tatlı kalıntısını önlüğüme silerken bile parmaklarıma kramplar giriyordu.

Benim temizlenmem bittiğinde, Castorlar ve misafirleri o gece için köşelerine çekilmişlerdi. Bludgrave Malikânesi sessizdi. Sadece Sybil ve Elsie şömineleri söndürmek için fareler gibi odaların içinde koşuşturuyorlardı. Bahçeye çıkmak yerine, merakımı yatıştırmak için fırsat varken boş koridorları keşfetmeye karar verdim.

Merdivenlerin altındaki ana koridorda ayaklarımı sürüyerek ilerledim, Will'in bir portresini gördüğümde, detaylı bir şekilde yapılmış oymalarla kaplı ahşap panellerin üzerinde parmaklarımı gezdiriyordum. Onunla tanışmamdan uzun süre önce yapılmış olamazdı ama üzerinde Lig üniforması vardı; mat, yeşil zeytin rengindeydi ve siyah kuşağının üzerinde madalyalar vardı. Asi siyah saçları, çizimde bile parlak gibi görünen zümrüt yeşili gözlerinin önünden çekilmişti.

Şimdiye kadar okyanusun diğer tarafına geçmişti, *benim* okyanusumun. Ve ben de burada tıkılıp kalmıştım, hiçbir zaman katılmayacağım ziyafetler için tavukların tüylerini yolup sarımsak doğruyordum.

Arkamdaki dolabın kapağı gıcırdayarak hafifçe aralandı. Bir hareket titreşimi, dolabın içindekilerin hışırdamasına neden oldu. Parmaklarım, bacağımın üst kısmına bağladığım çakmak tüfeğine doğru giderken, merdivenlerde bir ayak sesi duydum. Duraksayıp döndüm ama tırabzanın diğer tarafında kim olduğunu göremeden bir el ağzımı kapattı ve beni palto dolabının içine çekti.

Henry hızla parmağını dudaklarının üzerine götürdü ve ikimizi de zorla dar, loş dolabın içine sıkıştırdı. Soyluya karşı duyduğum acımaya rağmen, haftalar önce onun beni hazırlıksız yakalamasına izin vermemeye karar vermiştim; bir daha olmayacaktı. Her zaman önlüğümde taşıdığım mutfak bıçağım bacağının üstüne dayanmış, kan dökmeye hazır bir şekilde duruyordu. Tek bir bakışıyla beni alaşağı edebilirdi ama bileğimin en ufak bir seğirmesiyle onu da yanımda götürürdüm.

Ayak sesleri palto dolabına doğru yaklaştıkça, Henry'nin gözleri panikle parladı. Kapının alt kısmında bir gölge belirdi ve sessiz, kız gibi bir ses, "Henry? Henry, canım, nereye gittin?" diye fısıldadı. Kız kıkırdadı ve bir saniye sonra gölge yanımızdan geçti, koridorun sonuna doğru ilerlerken ayak sesleri uzaklaştı.

Bacağının üzerine dayanan bıçağa rahatsız olmuş bir şekilde bakan Henry, elini ağzımın üzerinden çekti. Kapı koluna doğru uzandım ama bileğimi kavradı.

"Bir hanımefendiyi bekletmek kabalıktır," dedim soğuk bir şekilde.

Henry homurdandı. "Trudy Birtwistle bir hanımefendi değil. O bir sülük."

"Mükemmel bir eşleşme."

Gözlerini devirdi. "Bir kere daha düşündüm de... beni öldür ve buna bir son ver."

"Çok dramatik," diye söylendim, bıçağı önlüğümün içine sokarken. "Jack gibi konuşuyorsun."

"Yıldızlar esirgesin." Yüzü çarpıldı, elimin üzerindeki tutuşunu gevşetirken dudaklarını tiksintiyle büzdü ama yeniden kapının koluna doğru uzandığımda, elimi bir kere daha yakaladı. "Ona nerede saklandığımı söylemeyeceğine söz verir misin?"

Alaycı bir şekilde incinmiş gibi yaparak elimi göğsüme götürdüm. "Şimdi, neden böyle bir şey yapayım ki? Sanki şunu denemiştin de... Neydi? Tek bir bakışla sonumu getirecektin?"

İncinmiş gibi bir havayla elimi bıraktı, dudakları hırlar gibi kıvrılmıştı. "Öyle olsun. Babam beni o berbat kızla evlendirme niyetinde." Birbirimizin gözlerine baktığımızda, bakışları nefretle yanıyordu. Bir an için tüm öfkesini bana kusacağını düşündüm. "Sanırım bunu hak ettiğimi düşünüyorsun."

Elimi kapı kulpundan geri çektim. "Kiminle evleneceğin konusunda bir söz hakkın yok mu?" diye sordum onun Bay ve Bayan Hackney'yi bulduğu gece Dorothy'yle ne kadar nazik bir şekilde ilgilendiğini hatırlayarak.

Parmağının ucundaki aleve, sanki bunu yakan babasıymış gibi kötü kötü baktı. "Eğer olsaydı bile, *seçeceğim* kişi..." Başını iki yana salladı ve kısa, kıvırcık, siyah saçları, çatılmış kaşlarının üzerine düştü. "Bu, bir seçenek değil."

"Dorothy *nerede*?" diye mırıldandım, Sybil'in diğer genç hizmetliyle sohbet etmek yerine mutfak lavabosunun başında, tek başına sessizce bulaşıkları yıkamasını düşünerek. Henry hislerini inkâr etmeye çalışmadı ama bunun yerine bu gözlemim üzerine rahatlamış gibi görünüyordu.

Bakışları titreşti, yüzü kuşkuyla gerilmiş gibi görünüyordu. "Haberler dün gece geç saatte geldi." Yanında duran kürke âdeta kürk canlıymış ve onun başında dikiliyormuş gibi kaşlarını çattı. "Annesinin uzun bir vakti kalmadı. Dorothy, zamanı gelene kadar onunla ilgilenmek için gitti."

"Ah..." Söyleyecek başka bir şey aklıma gelmedi. Dorothy benden hiç hoşlanmamıştı, bu kadarı açıktı. Lewis ve küçük

Elsie'ye oldukça hızlı ısınmıştı ama geri kalanımızla olan mesafesini korumuştu, bizim denizde yaşayan vahşiler olduğumuz ve bize güvenilmemesi gerektiği konusundaki inancını korumuştu. Hackneylerin öldürüldüğü gece gördüklerinin ardından, hizmetliler arasında Percy'nin çetesi tazıların bununla bir ilgisi olduğu söylentisi yayılmıştı. Ama Dorothy'nin bana karşı olan davranışlarını görmezden gelememiştim, yok sayamadığı bir kuşkusu var gibiydi. Yine de, sadece Henry'nin adına olsa bile, onun gitmesine üzülmüştüm.

"Eğer herhangi birine bildiğini düşündüğün şeyi söylersen..."

"Beynimi yakarsın." Onun sözünü kesip kapı kulpunu çevirdim. "Endişelenme. Sırrın bende güvende. Margaret'a karşı nazik olacağına söz verdiğin sürece."

"Ablanın benden korkması için bir neden yok," dedi sessizce, yüzünde ciddi bir ifadeyle. O korkunç gecede Margaret'ın Dorothy ile nasıl ilgilendiğini onun da hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

Hemen sonra, alev yok oldu. İki çift ayak sesi bize doğru yaklaşıp, iki gölge hızla palto dolabının yanından geçerken Henry bir kere daha ağzımı eliyle kapattı.

"Killian şimdiden diğerleriyle birlikte orada," diye fısıldadı Lord Bludgrave.

"Bir sera..." dedi ikinci bir adam, sesi boğuk ve soğuktu. "Kesinlikle kralın adamları orada neyin peşinde olduğunu kolaylıkla bulabilirdi, değil mi?"

Bir sera mı? Will'in serasından bahsediyor olamazlardı, değil mi?

Bizim seramızdan?

"Leydi Isabelle, o açık alana benim tarafımdan ya da Lord Castor tarafından davet edilmedikçe kimsenin girmediğinden emin olmak için önlemler aldı," diye cevap verdi Lord Bludgrave ama sesinin kendisini ele verebilecek şekilde kaygıyla titremesini saklayamıyordu. "Ve sana söyledim, Lord Rencourt. Bizim..."

"Evet, evet," diye usulca söylendi baron. "Devamlı duyup durduğum şu gizli silah. Bir yerde sakladığınız bu *gizli silahı* Düzen'le paylaşmayı değerlendirmeyi sence ne zaman düşünürsünüz?"

"Bu benim söyleyebileceğim bir sır değil." Lord Bludgrave'in sesi gittikçe uzaklaştı ve bundan sonra ne söylediğini duyamadım.

Ayak sesleri uzaklaştı ve Henry beni serbest bıraktı. Ama ben düşüncelerimi toplayamadan önce, Henry sessizce palto dolabından çıktı ve sessizce koridorda ilerledi. Ben de parmak uçlarımda, hemen ardından onu takip ettim.

"Beni takip etme," diye fısıldadı omzunun üzerinden.

"Tamam," diye iç geçirdim sesimi hafifçe yükselterek. "Ben de gidip Bayan Birtwistle'ı bulacağım ve..."

İnledi ve köşeden ileri doğru bakmak için ön kapıda durdu. "Lanet olası korsanlar..." diye homurdandı. Bahçenin içinde dikkat çekmeden ilerlerken, bana hızlı olmamı işaret etti. Köşede yeniden durdu, sonra batı çimenliğinde, gül fidanlarının arkasında saklanarak hızla ilerledi. Etrafın temiz olduğundan emin olduktan sonra, tepeden yukarı, elma ağacı tüneline doğru hızla koşmaya başladık.

Ben ondan daha sessiz ilerliyordum; Henry her bir adımda yaprakları eziyor, küçük dalları kırıyordu. Seraya yaklaştıkça içerideki seslerin anlamsız uğultusu durmamıza neden oldu. Aşağı doğru eğildim ve kulağımı cama dayadım.

"...korsanları Düzen'e dâhil etmek mi?" diye küçümsedi Baron Rencourt. "Bundan sonra ne gelecek? Bir Değiştirici mi?"

"Onlar insan, lordum," diye cevap verdi Leydi Isabelle sakin bir şekilde, sesi yumuşak ama kararlı çıkıyordu. "Oberon ailesinin bizim tarafımız için güçlü bir varlık olacağına inanıyorum. Bizim davamıza kendilerini adamış olan tüm insanlar içinde, bu savaşta bizim yanımızda olmak için onların daha çok sebebi var."

Will her zaman ailesinin farklı olduğundan, içerideki soylularla mücadele ettiklerinden bahsetmişti. Bu *Düzen* her şeyin merkezinde olmalıydı. Oturum sırasında bizi her ne karar bekliyorsa, ailemi ve beni ondan kurtarmasının nedeni bu muydu? Denizde hayatlarımızı bağışlamasının nedeni bu muydu? Ve bu Düzen, ne elde etmeyi bekliyordu?

Biri boğazını temizledi.

"Pekâlâ, George," dedi Lord Bludgrave yüksek sesle ve içtenlikle, "söyle artık."

"Beni affedin, lordum." Yoğun yeşillikler tarafından boğuk çıkan uysal sesi çimlerin arasından neredeyse duyulmuyordu. "Kral, İblis ve Uğursuz arasındaki ticareti artırarak dengeyi bozdu. Zorlu koşullara karşı denizde yaşamaktan memnun olacak kadar cesur insanlar, artık kendi paylarına düşenle yetinmiyorlar. Zaman geldi. Leydi Isabelle'e katılıyorum. Eğer Düzen, korsanlarla bir ittifak kurmak istiyorsa, onlardan birkaçının bizim tarafımızda olmasının yardımı olacaktır."

Baron Rencourt homurdandı: "Yani bizim ne yapmamızı öneriyorsun..."

Arkamızda yakın bir yerden kısık bir hırlama duyuldu. Ay ışığının altında, sadece onların sık kürklerini, açığa çıkmış dişlerini ve parlayan sarı gözlerini görebiliyordum. Onları, Elsie'nin kitaplarındaki resimlerden tanımıştım.

Kurtlar...

On Sekizinci Bölüm

Daha önce gördüğüm kurt ve yanındaki iki kurtla birlikte hırlayarak ve çenelerini birbirine çarparak bize doğru ilerledi. Elimi bacağıma bağlı olan çakmak tüfeğe uzattım ama Henry endişelenmiş gibi görünmüyordu. Sadece iç geçirip bana hareketsiz kalmamı işaret etti.

Açıklıktan sakinleştirici ve tatlı bir ses duyuldu: "Hepsi bu kadar." Bu sesin üzerine kurtlar uysallaşıp yeniden çalılıkların arasına geri çekildi.

Leydi Isabelle, ellerini birleştirmiş bir şekilde benim ve Henry'nin tepesinde duruyordu. "Yeterince fazla şey duydunuz," dedi tek kaşını kaldırarak. "İçeri de gelebilirsiniz."

Henry, azar işitmiş bir köpek yavrusu gibi onun ardından seraya girdi ama ben kapıda duraksadım. En son buraya geldiğimde, çiçeklerin kokusu ve perilerin göz kırpan renkli kürelerinin arasındayken, Will bana gideceğini söylemişti. Güllerin etrafında toplanmış küçük kalabalığa rağmen, Will'in yokluğu bahçeye soğuk ve cansız bir nitelik veriyordu. Çiçeklerin taç yaprakları solmuştu ve periler her zaman oldukları kadar neşeli değillerdi.

"Gölgeden bahsetmişken," dedi Killian, sesi kız kardeşi kadar yumuşak ve sağlamdı. Yaşlı meşenin alçaktaki dallarından birinin üzerine oturmuştu, bir ayak bileğini diğer dizine yaslamıştı ve parmaklarının arasında bir puro vardı. Liv onun omzuna oturmuş, ayaklarını sallıyordu ama ben içeri girdiğimde beni karşılamak için hızla bahçenin içerisinde ilerleyip alnını burnuma yasladı.

"Buraya yabancı değilmişsin gibi görünüyor," dedi Baron Rencourt, yüz ifadesi bir şekilde ekşimişti.

Liv, ellerini beline koyup, omzumun üzerinde ayakta durdu. Yaşlı barona doğru dilini çıkardığında, dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Siz yabancıymışsınız gibi görünüyor," dedim sakin bir şekilde.

Baron yüzünü buruşturdu, kaşlarını çatmıştı. "Kız *bu* mu?" diye homurdandı Lord Bludgrave'e yan bir bakış atarken.

Leydi Isabelle tatlı bir şekilde gülümsedi ama muhteşem dişlerini ona göstererek gülümsemesinde hafif bir uyarı vardı. "Bu, Aster," dedi dirseğime hafifçe dokunup, Baron Rencourt ile arama girip aramızda annelere özgü bir barikat oluştururken.

Baron Rencourt, şişkin dudaklarını tiksintiyle büzdü.

"Bayan Oberon." George Birtwistle yanıma yaklaştı, omuzları görünmez bir yük altında çökmüştü, devamlı bir şekilde hareket ederek düşüncelerini düzeltecekmiş gibi kuruntulu bir şekilde parmaklarını birbirine doluyordu. "Kesinlikle arkadaşlarınızdan Hildegarde Düzeni hakkındaki söylentileri duymuşsunuzdur, değil mi?"

"Bizim arkadaşımız yoktur," dedim kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

Henry homurdandı.

"Olsaydı da fark etmezdi," dedi Killian. "Düzen, sadece Uğursuz'da dolanan bir söylenti. Hayatına değer veren herhangi

bir insan -hatta herhangi bir Gece Dokuyucu- Diken'de olanlar hakkında fazla yüksek sesle konuşmaya cüret etmez."

Diken... Kıyıya çıktığımız ve şehir meydanındaki oturuma götürüldüğümüz gün, bizi ele geçiren Gece Dokuyuculardan biri, orası hakkında olan *bir şeyden* bahsetmişti.

"Diken'de ne oldu?" diye sordum ama herkes açılan kapıya doğru başını çevirdi.

Bahçeye giren garip grubun karşısında, kendimi Elsie'nin Mitler hakkındaki kitaplarının sayfalarını çevirir gibi hissediyordum; o yaratıklar sayfalardan çıkıp önümde belirirken gözlerim açılmış, ağzım açık kalmıştı. Yarısı kadın, yarısı yavru geyik şeklinde olan bir kadın toynaklı ayaklarıyla içeri girmişti, onu bir keçinin bacakları ve boynuzlarına sahip genç bir erkek izliyordu. Onların arkasında da brokar yelek giymiş gözlüklü bir porsuk, kendisine pek uymuyor gibi görünen papyonunu düzeltiyordu.

İnsanlar denize kaçtıklarında, Mitler bunu yapmamışlardı. Onların avlanma sonucu soylarının tükendiğini düşünmüştüm ama görünüşe göre onlar saklanmak konusunda bizden bile daha iyiydiler. Ve buradaydılar, Will'in serasının içinde. Önümde duruyorlardı. Yaşayan, nefes alıp veren *Mitler*.

Ama altmış santim boyunda, pembe yanaklarıyla iyi giyimli porsuğun ardından gelen adamdan daha şoke edici olan, onların ardından içeri en son gelen kişiydi.

"Jack?" Seyis kapıyı ardından kapatırken nefesimi tuttum.

"Aster?" Kocaman açılmış gözlerle bana, Henry'ye, sonra yine bana baktı. "Burada ne işin var?" diye geveledi.

"Neden bana söylemedin?" Göz ucuyla, parıldayan yeşil saçlarının üstüne boynuzlardan oluşan bir taç takmış olan kadına baktım. *Bir cervitaur* diye hatırladım, içim tatminle dolarken. Bir an için, Elsie'nin benimle gurur duyacağını düşündüm.

Jack gömleğinin manşetleriyle oynadı, omzundaki toprakları silkeledi. "Ben... şey..."

"Sorun yok, Jack," dedi Leydi Isabelle, bana doğru dönerek. "Aster, canım, son yüzyıl boyunca, insanlar, Gece Dokuyucular ve Mitler bu dünyaya bir değişim getirmek için birbirlerinin yanında savaşıyorlar. Bu..." Eliyle serayı işaret etti. "...çok daha büyük bir koalisyonun sadece küçük bir parçası."

"*Hildegarde Düzeni*..." Bakışlarımı, parlak kırmızı yaprakları Will'in gidişinden etkilenmemiş tek bir kırmızı güle diktim. "Ailemin *-benim-* ayaklanmanıza katılmasını mı istiyorsunuz?"

"Belki de *ayaklanma* doğru kelime değildir." Lord Bludgrave öne doğru bir adım attı, ellerini arkasında kavuşturmuştu. Bakışları endişeyle Mitlere kaydı. "Görüyorsun, doğru zamanı bekliyoruz. Eğer uygun kanallardan ilerlersek..."

"Tüm uygun kanalları kullandık, Silas," diye araya girdi Killian, yumuşak sesinde daha önce hiç duymadığım bir keskinlik vardı. Lord Bludgrave'in ilk ismini kullanması sarsıcıydı ve ancak o zaman daha önce kimsenin ona bu şekilde seslenmediğini fark ettim, kendi karısı bile.

"Anteres soyu, Düşüş'ten bu yana insanları köleleştiriyor," diye devam etti Killian. "Bilinen Dünya'nın geri kalanıyla birlikte, insanların iş gücünden, buluşlarından, askerlik hizmetlerinden faydalandılar ama hiçbir zaman onlara özgürlüklerini vermediler, *hiçbir zaman da vermeyecekler.*" Sonra bana döndü, yüz ifadesi yumuşamıştı. "Bizim türümüz buraya insanları Astlardan korumamız için gönderildi, onları yönetmemiz için değil. Denge yeniden sağlanana ve insanlarla Gece Dokuyucular, Astlara karşı savaşmak için eşit bir şekilde güçlerini birleştirene kadar, Astlar bu dünyaya musallat olmaya devam edecekler."

Toplanmış olanlara bir kere daha seslenmeden önce, purosundan bir nefes çekerek etrafının dumanla kaplanmasına neden oldu. "Şimdi, İblis Krallığı, zamanı geldiğinde ve Anteres

adalete teslim edildiğinde, prenseslerinin hâlâ tahtta kalması karşılığında Düzen'in yanında olacağına söz verdi. O zamana kadar, önümüzdeki kış İblis Prensesi'yle evlenene kadar prensimizin güvende olduğundan emin olmaya devam etmek zorundayız." Baron Rencourt'a döndü. "Adamların onu sıkı gözetim altında tutuyorlar mı?"

Baron dudak büktü. "Mümkün olduğu kadar sıkı. Prens düzenbaz küçük bir pislik."

Duyduklarıma inanamıyordum. Prensi adalete teslim etme amacım konusunda yalnız olduğumu düşünüyordum ama bu koalisyon da -bu *Hildegarde Düzeni de-* aynı amaç için çalışıyordu.

"Gölgeler Birliği, hem prens hem de prenses *-ikisi birden-* ölmeden rahat durmayacaktır," dedi Birtwistle kurbağa gibi bir sesle. "İblis, Düzen'e ne söz vermiş olursa olsun, bu ancak prenses güvende olduğu sürece geçerli olacaktır. Şimdilik, Korkunç Kale'nin duvarlarının ardında iyi bir şekilde korunuyor. Ama evlilik resmîleştikten sonra, ne planladığımızı öğrenirse, prensin kendi eşini öldürmesine ne engel olacak? Eğer prenses ölürse, İblis'i kendimize düşman ederiz."

Birtwistle'la aynı fikirdeydim. Killian, Birtwistle'a cevap verirken, Düzen'in kendi babasına karşı kurduğu komployu -İblis'in Uğursuz'un kontrolünü ele geçirmesine dair planlarını- öğrenirse, prensin prensese ne yapabileceğini merak ediyordum.

"İblis *zaten* bizim düşmanımız." Killian, Lord Bludgrave'e anlamlı bir bakış attı. "Ama onlar, amaca götüren bir adım. Kullanışlı bir adım. Prens ve prenses evlendiklerinde, prensesin burada Uğursuz'da, Korkunç Kale'yi çevreleyen koruma kalkanlarına erişimi olacak. İblis'in orduları yardımımıza geldiğinde, akşam yemeği davetleri vermekten ve ormanda gizli cemiyet oyunları oynamaktan daha anlamlı bir şeyler yapma şansımız olur."

"Sen alaycı birisin," diye karşı çıktı Lord Bludgrave. "Her zaman öyleydin."

"Belki sen de cephede savaşsaydın, alaycı biri olurdun." Killian kıpırdanıp iyi ayağını da yere bastı. "Diken'de olan şey -ayaklanmaları, kralın hızla cezalandırılması- sadece bir başlangıçtı. Bizim eylemsizliğimiz..."

"Eylemsizlik mi?" diye bağırdı Lord Bludgrave kızgınlıkla. "Ben kendi ailemi riske attım..."

Yeşil saçlı kadın boğazını temizledi. "Diken'deki isyancılar yardım istediğinde, insaların yardımına Mitler geldi," dedi, net bir sesle. "Gece Dokuyucular değil. Bu, doğru değil mi, Tollith?"

Porsuk -Tollith- patisini kaldırıp, gözlüğünü düzeltti. "Elatha doğru söylüyor," diye cıyakladı insan sesiyle. Ağzımın açık kalmasına engel olmak için alt dudağımı ısırdım.

Lord Bludgrave'in yüzü kızardı ve düğme iliklerini incelemeye başladı. "Bu akşam burada birbirimizi suçlamak için toplanmadık." Derin bir şekilde nefesini verdi ve bedeninin altı keçi olan adama döndü. "Bronmir. Zalim Kıyı'dan haber getirdin mi?"

Adam, hafifçe eğilerek selam verir gibi bir hareket yaptı, yüzünde yalın bir ifade vardı. Siyah gözlerinde, benim de çok iyi bildiğim bir bitkinlik vardı: kaçarak geçirilen bir hayatın işareti. Fiziksel olarak da zarar veren bir hayatın işareti... Soyutlanma ve korkunun da eklenmesiyle birlikte geçen yılların yıprattığı genç yüzündeki her bir çizgiyi görebiliyordum.

"En son buluştuğumuzdan bu yana Boynuzlu saldırılarının sayısı ikiye katlandı." Bronmir'in kısık, pürüzlü sesinin, neredeyse uyuşturucu derecede nazik bir yönü vardı. "Her gün daha fazla insan saf değiştirerek Ast ordusuna katılıyor. Gölgeler Birliği onlara Ast rejimine karşı güvenlik ve Gece Dokuyuculardan özgürlük sözü veriyor, hem de kesin olarak."

"Diken'de olanlar bu kadar şanslı değiller," diye ekledi Tollith, yeleğiyle oynayarak.

"Tollith, oradaki isyancıları belirlemeleri için kurulan Kan Şövalyeleri tesislerinin içindeydi," dedi Elatha. O, Lord

Bludgrave ile konuşurken Mitlerin onun ünvanını kullanmayı reddettiklerini fark etmiştim.

"Kan Şövalyeleri mi?"

Bu sefer, herkes başını bana doğru çevirdi.

"Kralın özel muhafızları," diye açıkladı Jack, yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. "Ölümcül vahşiler."

Tollith başıyla onaylarken, gözlüğünü yeniden düzeltti. "Ne gençlere ne de yaşlılara acıyorlar." Sesi titredi ve kısa boylu sakallı adam destek olmak için elini onun omzuna koydu. "Koşullar..." Cümlesini tamamlamadan başını iki yana salladı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Her gün, cesetleri atmak için yeni çukurlar kazıyorlar."

"Peki sen bu tesisler hakkında ne diyorsun, Grendwin?" diye sordu Killian, ufak tefek yaşlı adama. Adam bir cüceydi.

Cüce, yuvarlak, vişne rengi burnunu ovuşturdu ve tükürdü. "Krala ölüm," dedi koyu, hareketli bir aksanla.

Baron Rencourt acımasızca sırıttı. "Değerli bir düşünce."

Kalp atışlarım hızlandı. İhanetten, sanki sıradan bir şeymiş gibi bahsediyorlardı. Onlar, kraldan kaçmıyorlardı; kesin bir şekilde onunla yüzleşiyorlardı. Ve isyancıların arasında Gece Dokuyucular da varken, kralın saflarını istila edebilirlerdi. Aynı Will'in bana haftalar önce söylediği gibi, onların sistemlerini içeriden imha edebilirlerdi.

"Başka bir şey öğrendin mi?" diye sordu Birtwistle.

"Onlar..." Porsuk duraksayıp bana doğru yan bir bakış attı.

Leydi Isabelle, onu cesaretlendirmek için eliyle bir hareket yaptı. "Devam et, Tollith."

Tollith başıyla onayladı. "Henüz elimde kanıt yok," diye fısıldadı boğuk bir sesle, "ama onların *Manan* topladıklarından şüpheleniliyor."

"Her Şeyin Yaratıcısı," dedi Jack tükürür gibi, yüzü solmuştu. "Ama kanuna göre..."

"Ne zaman herhangi bir kral ya da kraliçe kendi hükümlerine uyarak yaşadı ki?" diye homurdandı Baron Rencourt. "Bunu biliyordum! Korkunç Kale'deki Kan Güllerinin hepsini kendilerine saklamak ve geri kalanımızı Gerçek Kral tarafından yasaklanmış olanı tüketmeye zorlamak istiyorlar!"

İnsan kanının Gece Dokuyucular için olası bir kaynak olduğuyla ilgili Will'le yaptığımız bir konuşma hafızamda belirdi. "*Son derece değerli bir kaynak*," demişti. Kanunun bunu yasakladığını söylemişti... ama başka bir şey söylememişti. Kralın, krallığa isyan eden insanları alıkoymak için tesisler inşa ettiğinden ve onların kanlarını boşalttığından bahsetmemişti.

Castorların pelerinlerini ve eldivenlerini boyamak için kullandıkları *Manan*'ın bu... *tesislerden* birinden gelip gelmediğini merak ettim. Gece Dokuyucuların insanlara besi hayvanı muamelesi yaptıklarına dair duyduğum her şeyin yanlış olduğunu düşünüyordum. Ama şimdi... eğer Gece Dokuyucular kendi kanunlarını çiğneyecek -hizmet ettiklerini iddia ettikleri Gerçek Kral'a karşı gelecek- kadar çaresiz durumdalarsa, o zaman durum daha önce düşündüğümden daha da vahimdi.

Elsie ve Albert'ın, sadece kurbanlık koyunlar olarak görülecekleri bir dünyada büyümelerine göz yummayacaktım. Eğer bu konuda bir şey yapabileceksem...

"Ben de size katılmak istiyorum."

Bir kere daha herkes başını bana doğru çevirdi.

Leydi Isabelle kaşlarını kaldırdı. "Peki ya ailen?"

Biz konuşurken çok sevdiği yastığının üzerinde muhtemelen salyalarını akıtarak uyuyan Margaret'ı düşünüp tereddüt ettim. "Nefes aldıkları süre boyunca hayatları için savaşıyorlar. En sonunda huzur buldular. Bunun bu şekilde kalmasını istiyorum."

Leydi Isabelle başını eğdi. "Pekâlâ."

"Yemin etmeye hazır mısın?" Killian uzun adımlarla bana doğru geldi, Will'in oyuncu dayısından çok bir amirale benziyordu.

"Korsanlar yemin etmez," dedim omuzlarımı dikleştirip, doğruca gözlerinin içine bakarak.

Sırıttı ve bir an için kendimi Will'e bakıyormuşum gibi hissettim. "Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm."

"Eğer yemin etmezse..." diye homurdandı Baron Rencourt.

"Ben ona kefil olacağım." Killian gömleğinin kolunu yukarı doğru kıvırıp, kolundaki dövmeyi gözler önüne serdi. Kanatlı bir hançer ve kabaca yazılmış kadim kelimeler olan *nivim derai.* Kelimeler gözlerimin önünde solup, sonra âdeta kendi iradeleri varmış gibi yeniden belirdi. Killian beklenti içinde elini bana doğru uzattı.

"Yemin etmeyeceğimi söyledim," diye karşı çıktım.

"Biz dostlarımızı düşmanlarımızdan bu şekilde ayırt ederiz." Parmağıyla kadim kelimeleri gösterdi. "*İhtiyaç ânında,*" diye çevirdi. "Bu, sadece bir sihir, sadece kendilerinde de bu işaret olanlara görünür; tabii eğer biz kendimizinkini göstermeyi seçmezsek. Eğer amacımıza sadakatsizlik edersen... üzerindeki işaret, niyetini açığa çıkarır."

Jack'e baktım ve o da gömleğinin kolunu sıyırıp kendi kanatlı hançer dövmesini gösterdi. Onun arkasında olan Lord Bludgrave gözlerini kısmış, dikkatle beni izliyordu.

Elimi yumruk yaptım. Owen'ın öldüğü andan beri olan her şey -esir alınmamız, hizmetliler olarak geçirdiğimiz hayatımız- benim kontrolüm dışında olmuştu. Owen'a onların beni ele geçirmelerine izin vermeyeceğime dair söz vermiştim. Bu sözümü tutamamıştım. Ailem için hayatıma devam edeceğime dair kendime söz vermiştim. Ama bunu yapamamıştım. Gölgeleri görebiliyor olmama rağmen, Sylk'i yakalamaya yaklaşamamıştım ve şimdi de Birlik bana işkence etmek için Değiştiricileri

gönderirken, sahip olmadığım kaynaklara sahip olanlardan yardım istemekten başka bir şansım yoktu.

Yemin yok, diye hatırlattım kendime. Ben, Hildegarde Düzeni'ne bağlı değildim. Birlik'in beni kullanmayı amaçladığı gibi ben de onları kullanacaktım. O Değiştirici'yi avlamak için Killian ile birlikte çalışacaktım. Düzen'in aracılığıyla kralı ve onun tüm soyunu alaşağı edecektim. Elsie ve Albert için. Annem ve babam için. Margaret, Charlie ve Lewis için. Bizim gibi olan diğerleri için.

Owen için.

Elbisemin kolunu yukarı doğru sıyırıp, örgülü deri bilekliğimi ortaya çıkardım ve kolumu Killian'a doğru uzattım. "Krala ölüm."

On Dokuzuncu Bölüm

Hizmetlilerin geri kalanı yemeklerini yedikten sonra yatmaya gittiler. Geç bir akşam yemeği için masanın etrafında toplanmış aileme baktım. *Işık Getiren*'deyken, hepimiz yemeklerimizi birlikte yerdik ama artık nadiren birkaçımız akşam yemeğini birlikte yeme fırsatı buluyorduk. Keşke onlara Düzen'den, Sylk'ten, bana musallat olması için Gölgeler Birliği'nin gönderdiği Değiştirici'den bahsedebilseydim. Ama onların anlamayacağını biliyordum. Benim bir şeyleri serbest bırakmam gerekiyordu, sıkıca tutunmam değil.

Elsie, dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrılırken yulaf lapasına hafifçe dokundu. "Kitaplarımı özlüyorum."

"Lord Bludgrave'in kitaplarla dolu bir kütüphanesi var." Margaret özlemle dolu bir şekilde iç geçirdi. "Harika bir yer."

Albert homurdandı. "Aferin Lord Bludgrave'e."

Lewis, Albert'ın saçlarını karıştırdı. "Birileri iyi havasında değil."

"Tüm bu anlamsız angaryalardan sıkıldım," diye homurdandı, ağzı yulaf lapasıyla dolu olan Albert. "Ayrıca neden babamızın Castorlar için yaptığı o leziz yemeklerden yiyemiyoruz?"

"Albert," diye uyardı annem, tavrı sanki esintili bir koridorda yulaf lapası yemek zarif bir olaymış gibi sakin ve aklı başındaydı.

"Ne?" Albert kaşığını gürültüyle boş kâsesine bıraktı. "Bu, adil değil. Bunların hiçbiri. Neden yeniden korsan olamıyoruz?"

"Albert!" dedi Margaret alçak bir sesle. "Böyle söylememen gerektiğini biliyorsun!"

"Öyle mi?" derken omuz silktim, kaşığımı lapanın içinde dikkatsizce halkalar çizerek hareket ettiriyordum. "Hepimiz eski hayatımızı arkamızda bırakmaya o kadar istekli değiliz."

"Buradaki hayatımızın herhangi bir parçasını istediğimi mi düşünüyorsun?" Margaret bana kemiklerimi donduracak kadar soğuk bir bakış attı. "Daha önceki hayatımızı seviyordum. Belki de senin herhangi bir zaman sevdiğinden daha da çok."

Charlie ağzına yulaf lapası tıkarken bakışları Margaret ile benim aramda gidip geliyordu.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" diye sordum, kaşığı elimle daha sıkı kavrayarak.

"Eğer Owen, Korkunç Alan'ın daha derinlerine doğru gitmemiz için ısrar etmemiş olsaydı, Gece Dokuyucuların gemisinin yakınına gitmeyecektik! Eğer sen onun... onun... Kızıl Ada'yı bulmak konusundaki sanrılarına katılmasaydın!"

"Margaret." Annemin sesi Albert'a karşı olduğundan daha sert çıkmıştı. Ama abimizden Albert bahsetmemişti, Margaret bahsetmişti.

"Ve ne için?" Margaret'ın yüzü parlak bir kırmızı tonu almıştı. "Siz ikiniz bir peri masalına inandığınız için! Kızıl Ada gerçek değil. Hiçbir zaman gerçek olmadı. O bir fantezi, Aster. Her zaman da öyleydi." Hızla kendini masadan iterek kalktı ve koşarak merdivenlerden yukarı çıktı.

Öfkeyle yulaf lapama baktım, kalbim hızla atıyordu. Başımıza gelenler için nasıl Owen'ı suçlayabilirdi? Owen, annem ve babamdan Korkunç Alan'ın bilinmeyen bölgelerini keşfetmemizi

talep etmişti ama onlar bunun fazla tehlikeli olduğu konusunda ısrar etmişlerdi. Saldırıya uğradığımızda Korkunç Alan'ın sınırlarının yakınındaydık. Aksine, eğer annem Owen'ın talebini dikkate almış olsaydı, daha güvende olacaktık. Owen hâlâ hayatta olacaktı.

Yulaf lapamın üzerinde, âdeta kaynayacakmış gibi minik kabarcıklar oluşmuştu.

"Günlük işler beni rahatsız etmiyor," dedi Charlie, konuyu değiştirmek için başarısızca gizlenmiş bir girişimde bulundu. "Bana düşünecek başka bir şey veriyor..." Annemin ters bir bakışı üzerine cümlesini tamamlamadı, geniş omuzları çökmüştü.

"Owen'dan başka bir şey mi?" Göğsümde öfkenin kabardığını hissederken elimdeki kaşık ikiye bölündü. "Onun ismini söyleyebilirsin, biliyorsun." Sinirlenmiş bir yüz ifadesiyle yulaf lapama bakan anneme kötü bir bakış attım. "Artık korsan değiliz, öyle değil mi? Babam, Kralın Yetkisi'ne isimlerimizi yazarak bunu kesinleştirdi." Kendimi iterek masadan kalktım. "Owen bizim abimizdi. Ve onu unutmak gibi bir niyetim yok."

Lewis arkamdan bana seslendiğinde bile dönüp bakmadım, onun sesi de benim kadar kırılmış çıkıyordu. Hızla mutfağa girdim. Babam ve Henry başlarını eğmiş, ocağın yanında duruyorlar, benim öfke patlamamı duymamış gibi davranıyorlardı.

Omzumla kapıyı açıp ay ışığının aydınlattığı çimenliğe çıktığımda, Henry hemen arkamdan geldi. Düzen'e katılmamızın üzerinden bir ay geçmişti ve ondan uzak durmak için her girişimime karşın, devamlı olarak babamla mutfakta takılıyordu. Bir şekilde daha farklı görünüyordu. Aileme karşı herhangi bir saldırganlık göstermemişti. Hatta geçen gün Margaret'ın kilerden un çuvallarını taşımasına yardım etmişti ama bunun karşılığında ablamdan huysuz bir *teşekkür*, Lewis ve Charlie'dense birkaç şüpheli bakış almıştı.

Leydi Isabelle, Henry'den gözünü üzerimden ayırmamasını istemiş olabilir miydi, merak ediyordum. Ama başka bir parçam da Will yokken Henry'nin kendisini yalnız hissettiğini söylüyordu. Yüzünde un, önlüğünde yağ lekesi olduğunda daha katlanılır olduğunu inkâr edemezdim. Ve her ne kadar babamın Owen'dan -ve benden- başka biriyle yemek pişirdiğini görmek zor olsa da... bu, ikisine de iyi gelmiş gibi görünüyordu.

"Nereye gittiğini biliyorum," dedi Henry beni yakaladığında. Mutfakta çalışmasından dolayı alnı terlemişti ve elindeki bir avuç cevizi atıştırıyordu, normal bir şekilde yediği her lokma beni daha da sinirlendiriyordu.

"Yani?" dedim tersçe, kanımın kaynadığını hissediyordum.

"Killian dayım sana eğitim veriyor, değil mi?"

"Ben de Düzen'in bir parçasıyım, değil mi?"

Henry etrafımdan dolanıp önümü kesti. "Tamam... İşe yarar bir şey öğrendin mi?"

"Tabii ki," dedim onu itip ilerleyerek. *Will'in bana öğrettiklerinin hepsinden fazlasını.* Killian ile serada buluştuğum birkaç hafta içinde, Astlar hakkında, Will ile geçirdiğimiz bir ayda öğrendiğimden fazlasını öğrenmiştim. *Sylkler duman gibi kokar. Değiştiriciler parfümden nefret eder. Boynuzlular geriye doğru yürüyemezler.*

Will'in Sylk'i bulmama hiçbir zaman niyetli olmadığı açıktı. En azından, kendi başıma bulmama. Onunla geçirdiğim zaman boşa harcanmıştı. Onun beni bir arkadaştan fazlası olarak gördüğünü gerçekten düşündüğüme inanamıyordum, *benim* böylesini arzu etmeye başlamama... Tüm bu zaman boyunca beni durdurmuştu. Benden bazı sırları saklamıştı: Hildegarde Düzeni hakkında, kralın devrilmesi hakkında, her şey hakkında...

Ve yine de... geceleri uyumaya çalışırken, zihnimde dönüp duran o soruya bir cevap bulamıyordum: *Onun bundan kazancı neydi?*

"Beni takip etmenin bir nedeni var mı?"

Henry omuz silkti ve ağzına bir ceviz daha attı. "Sadece iyiliğinin karşılığını veriyorum." Bir an sonra garip bir şekilde ekledi: "Ve ben, şey... Ben, söylediğin şeyi duydum. İyi olduğundan emin..."

"Ben iyiyim, Henry." Tepeden yukarı, meyve bahçesine doğru yürümeye başladım. Bahçedeki ağaçlar alev almış gibi görünüyordu, parlak yakut ve kehribar rengi tonlarındaki yaprakları, sonbaharın gelişini işaret ediyordu. "Ne zamandan beri umurunda?"

Yanakları kızardı ve omuz silkti. "Umurumda değil."

"Harika. Eğer hepsi bu kadarsa..."

"Değil," dedi aniden, göğüs cebinden bir zarf çıkarırken. "Will bunu sana vermemi istedi. İşine burnumu soktuğum için beni suçlamadan önce söyleyeyim, zarf büyülü. Yani sadece sen açabilirsin."

Tereddüt ettim. Zarf barut kokuyordu. İçindeki parşömeni çıkarırken parmaklarım hafifçe titriyordu, mektubu açtım.

Mektubun sayfalarının arasında kurutulmuş mavi ada çayı filizi vardı.

"Ve bu da seni düşünüyorum anlamına geliyor."

Kalp atışlarım hızlandı. Bir şekilde, onun bana mektup yazmak için zaman ayırdığını bilmek, midemin suçlulukla burulmasına neden oldu. Gittiği için -ve daha da kötüsü bana Düzen hakkındaki gerçeği söylemeden gittiği için- ona öfkelenerek o kadar fazla zaman geçirmiştim ki... hâlâ evine geri dönememe ihtimali varken, şimdi söylemek istediklerini okursam kendimi affedemeyecek olmaktan korkuyordum.

Kaşlarımı çatıp tek bir kelimesini bile okumadan mektubu Henry'nin göğsüne fırlattım ama çiçeği elimde tutmaya devam ettim. "Bizden nefret ettiğini düşünüyordum," diye mırıldandım, parmak uçlarımla kuru çiçek yapraklarını okşarken.

"Evet, tamam... Bu, senin Trudy Birtwistle'ı uzakta tutmak için tam da ihtiyacım olan şey olduğunu fark etmeden önceydi." Mektubu yavaşça cebine geri koydu. "Konusu açılmışken, Hesap Günü Balosu bundan bir ay sonra olacak. Oldukça etkileyici bir kutlama. Şafağı karşılamak için bütün gece uyumuyoruz. Annem hiçbir masraftan kaçınmaz."

"Tabii ki kaçınmaz," diye mırıldandım. Biz, bir geminin rutubetli gövdesinde, altı yüzyıl önce bizi savunmak için hayatlarını feda eden insanları hatırlayarak karamsar bir şekilde otururken, Hesap Günü, kazandıkları zaferi şık balo salonlarında kutlamanın Gece Dokuyucular için güzel bir şey olması gerektiğini düşündüm.

Henry boğazını temizledi. "Her neyse, Trudy'yi uzakta tutmak için birine ihtiyacım var. Onun benimle dans etmek istemesine engel olmak için. Birazcık yardımla, gerçekten bir insandan daha fazlası gibi görünebilirsin." Yeniden düşününce bu iğnelemesinin üzerine yüzünü buruşturdu ama söylediğini düzeltmedi. "Ne diyorsun? Biraz haylazlık yapmaya var mısın?"

Ben? Onunla birlikte bir baloya gidecektim? Geçen son birkaç hafta içinde onda her ne değiştiyse, bunun açık bir şekilde doğru düzgün düşünemiyor olduğu gerçeğiyle bir ilgisi olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Hayır." Mavi ada çayı filizini yere attım. Ayağımın altında tatmin edici bir çıtırtıyla parçalandı.

"Hadi ama," diye sızlandı. "Gerçekten Gece Dokuyucuların partisindeki tek insan olma şansını geri mi çevireceksin?"

"Evet."

Ofladı ve durdu. "Will de orada olacak."

Birkaç adım atarken ayaklarım bocaladı ama silkinip kendime geldim ve yürümeye devam ettim, önümdeki geceden başka bir şeye dikkatimi vermemek konusunda kararlıydım.

Henry koşarak yanıma geldi ve ince dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle arka arka koşmaya başladı. "*Ve*... prensi de getirecek."

Kalp atışlarım hızlandı. "Yani?"

"*Yaniii*," diye cıvıldadı. "Düzen, ikimizin de gözlerimizin onun üzerinde olması için orada olmamızı istiyor."

"Neden?"

Sesini alçalttı: "Bazı söylentiler var. O sorun çıkaran korsan Kaptan Shade'in Hesap Günü'nde burada olması bekleniyor."

Kalbimin teklediğini hissettim, neredeyse tamamen duracaktı. "Burada mı?"

Başıyla onayladı. Abisinin muhbiri hakkında hiçbir şey bilmediği hissine kapıldım. "Babamın kaynakları, prense suikast düzenleme girişiminde bulunacağını söylediler bize. Tabii ki hâlâ hayır diyebilirsin ama prensi güvende tutma görevimiz düşünüldüğünde..."

Doğruydu. Son buluşmamızda geleceğe dair aldığımız emir buydu; prensin hayatta kalması gerekiyordu, en azından İblis Prensesi'yle evlenene kadar. Ama bu ailenin aşağılık doğasını -insanları nasıl *hasat* için kullandıklarını- duyduktan sonra, prensin kalbine bir kılıç saplamayı tercih ederdim.

"Sanırım sana teşekkür etmeliyim," diye ekledi başını kaşırken. "Senin sayende ebeveynlerim en sonunda Düzen'e katılmama izin verdiler."

"Daha önce katılmana neden izin vermiyorlardı?"

"Belli ki tavırlarımda bir sorun vardı."

"Öyle mi diyorsun?"

Tahtının üzerinde rahatsız bir şekilde oturmuş bir kral gibi arazilere bakarken tembel bir şekilde ağzındakini çiğniyordu. "Mürekkep Sığınağı'nda bir kadın terzisi var. Jack seni oraya götürecek."

İnledim ve yeniden onun yanından geçip elma ağacı tüneline doğru ilerledim. "Tamam," diye homurdandım. "Sadece... benden dans etmemi bekleme."

"Bu bir randevu," diye seslendi, onunla bir gece geçirme fikri tenimin karıncalanmasına neden olmasına rağmen içimdeki giderek artan korku ve heyecan karışımını bastıramıyordum.

Prens, Bludgrave'de olacaktı. Düzen benim onun kalbine bir bıçak saplamama izin vermeyecek olsa bile, bu onu yakından inceleyebilmek için tek şansım olabilirdi. O, bir gölge değildi, etten ve kemikten oluşuyordu. Diğer herkes gibi onun da zayıflıkları vardı. Ve ben de bu zayıflıkları öğrenecektim, böylece zamanı geldiğinde onu indirecek kişi ben olacaktım.

Yirminci Bölüm

"Dikkatin dağınık," dedi Killian. Ay ışığı koyu renk alacalık veriyor, serayı gümüş rengi bir parlaklığa boyuyor, yaşlı meşe ağacının etrafında Liv ile diğer perilerin kayan yıldızlar gibi görünmesine neden oluyordu.

Henry'nin beni Hesap Günü Balosu'na davet etmesinin ardından iki hafta geçmişti. Yaz yerini nihayet sonbahara bırakırken, Bludgrave'de kısalan günler ve uzayan gecelerden başka değişen pek bir şey yoktu. Günümün en heyecan verici saatleri, serada Killian ile birlikte çalıştığımız saatlerdi. Ama bu gece odaklanmakta zorlanıyordum, sanki söylediği her kelime bir sonrakine karışıyor, hiçbir zaman hatırlamayacağım isimlerden, gerçeklerden ve tarihlerden oluşan puslu bir bulanıklık hâline geliyordu.

"Yorgunum," diye yakındım, üzerinde oturduğum dalın kabuğundaki bir yarığın üstünde parmağımı gezdirirken.

Killian tek kaşını kaldırdı ve kucağındaki ağır, deri ciltli kitabı kapattı. "Garip, Ehli Topraklar tarihinin canlı bir konu olduğunu düşünüyordum." Dinah'nın sarkık kulaklarının arasını

kaşıdığında, tazı tatmin olmuş bir şekilde iç geçirdi. "Aklında ne var?"

Sylk'i bulmak.

Prensi öldürmek.

Bir krallığı devirmek.

Will.

"Hiçbir şey." Başımı ağacın gövdesine yaslayıp zihnimin sürekli olarak çalkalanmasını durdurmaya çalıştım. "Astları avlamaktan bahsedecek miyiz, bahsetmeyecek miyiz?"

"Onun yerine takımyıldızlardan da bahsedebiliriz?" Koyu renk, çizgili yeleğinin düğmelerini düzeltti. İlk kez amirali her zaman giydiği üniformasından başka bir şeyle görüyordum ve bu, onun garip bir şekilde insan gibi görünmesine neden olmuştu. "Ya da belki de çiçeklerden? Bu işe yarıyormuş gibi görünüyordu."

Kitabı kaydırarak Killian'ın kucağından alırken eskiden Will ile birlikte yattığımız yere kötü bir bakış attım. "Kral ve kraliçelerin olduğu altı yüzyıl. Savaşın olduğu altı yüzyıl. Altı yüzyıl ve benim insanlarım asla özgürlüğün ne olduğunu bilmedi. Hildegarde Düzeni'ni farklı kılan ne?"

Killian dudaklarından sarkan puroyu yaktı, dikkatle bakarken yüzü kırışmıştı. "Hiç *Kızıl Ada* diye bir şey duydun mu?"

Kalbim tekledi ama ilgisiz görünmeye çalışarak başımla onayladım.

Killian purosundan derin bir nefes alıp dumanını üfledi. "Savaş bittiği zaman, tahtta yeniden bir insan oturacak." Durakladı, bana yandan bir bakış attı. "Bazıları tacı takan bu kişinin, Kraliçelerin Annesi, Hildegarde'ın bir varisi olacağına inanıyor."

Başımın üzerinde mistiklerden oluşan tacı ve Will'in fısıldadığı kelimeleri hatırlayarak ürperdim. "*Bence, mükemmel bir kraliçe olurdun.*"

Bileğimdeki örgülü deri bilekliği çevirirken olduğum yerde kıpırdandım. "Ona neden *Kraliçelerin Annesi* diyorlar?"

Killian purosunun külünü silkti ve gözlerini kısıp ayaklarının dibinde için için yanan korlara baktı, âdeta onlardan bir şey öğrenebilirmiş gibi. "Uzun süre önce Uğursuz, büyüye, özgürlüğe ve iyiliğe inanan bir kraliçe tarafından yönetiliyordu. Hildegarde, adil olduğu kadar sert, cesur olduğu kadar bilgeydi. Deneyimli bir büyücü olarak, insanlarını mucizevi bir şekilde iyileştiriyor ve göğsü madalya dolu savaşçıların bile yüzleşme cüretinde bulunmayacağı ölümcül Mitlere karşı onları iyileştiriyordu. Hildegarde'a olumlu bir şekilde bakan Gerçek Kral, kraliçeyi sadece kralın sahip olduğu bir güçle kutsaması için bu âleme bir Elysia rahibesi göndermişti."

Purosundan ciğerlerini dolduracak kadar derin bir nefes çekerken, Killian'ın gözleri purosunun ateşinin kırmızılığını yansıtıyordu. Nefesini verdi ve ayın solgun mavi ışığının altında bana meraklı bir şekilde baktı. "William bana geminizin adının *Işık Getiren* olduğunu söyledi." Başını kaldırıp bana bakarken, yüzümü dikkatle inceliyordu. "Bunun, Astların kraliçesi Morana'nın başka bir adı olduğunu biliyor muydun?"

Kalbimin ezildiğini, bir taş kadar ağırlaştığını hissettim. Hafifçe başımı iki yana salladım. "Bunun bir anlamı yok. Annem ve babam neden gemimize bir Ast'ın adını versin ki?"

"Morana her zaman bir Ast değildi." Killian kaşlarını çattı, purodan hipnotize edici kurdeleler gibi dumanlar çıkıyordu. "O, Gerçek Kral'ın komutan muaviniydi."

Yapraklar hışırdayarak sessizliği dolduruyordu. Liv ve diğer periler bile sessizleşmiş, Killian'ın söylediği her kelimeyi dinliyorlardı.

"Gerçek Kral, Hildegarde'a gücünün bir kısmını verdiğinde, Morana kıskançlığa kapıldı. Kraliçeden, Gerçek Kral'ın gücünü çalmak için, Elysia kapılarından geçerek bu âleme girdi. Morana,

Hildegarde'ı öldürerek onun kanındaki *Manan*'ı boşalttı. Ama çok uzun zamandır çok istediği güce sahip olduğunda, Gerçek Kral onun Elysia'nın kapılarından geri girmesine izin vermedi. Ceza olarak onu, sonsuza kadar kalacağı, mutlak bir karanlığın ve umutsuzluğun hüküm sürdüğü bir âlem olan Havok'a gönderdi. Bu, sizin insanlarınız Havok'a bir kapı açıp, Morana'yı hapsolduğu yerden serbest bırakana kadar geçerli oldu."

Yanan Topraklar, diye fark ettim. Astların bizim dünyamıza akın ettiği kapı. Will, Hackneylerin öldürüldüğü gecenin sabahında bana bu kadarını söylemişti.

"Bunların herhangi birinin Kızıl Ada'yla ne ilgisi var?" diye sordum Owen'ın bilekliğini çekiştirirken. Kızıl Ada... Owen'ın hayali. *Bizim* hayalimiz.

"Hildegarde, Morana'nın gazabını bekliyordu. Ölmeden hemen önce, hiçbir Ast'ın ayak basamayacağı söylenen bir adaya sakladığı bir varis doğurdu. Orada, Hildegarde'ın soyundan gelenler, yüzyıllar boyunca hakları olan tahtı ele geçirmelerinin zamanının gelmesini bekleyerek orada hüküm sürdüler."

"Kızıl Ada," dedim nefes verir gibi, kalbim hızla atıyordu.

Killian başıyla onayladı. "Güç, Morana'nın Hildegarde'dan çaldığı tek şey değildi. Gerçek Kral'ın Hildegarde'a verdiği hediyenin aynı zamanda bir ünvanı da vardı."

"Işık Getiren..." Will ile trende ilk karşılaştığımda içimde hissettiğim aynı şey, yeniden geri çekildi. Ama yeniden duymak -ya da duyulmak- ister gibi yavaşça öne doğru ilerledi. "Neden Hildegarde'ın varisi, Gerçek Kral'ın büyüsünü Morana'dan geri almadı? Neden saklandı?"

Killian purosunu yaşlı meşenin kabuğunda söndürdü, yüzü bitkin görünüyordu. "Çünkü böylesi bir gücü geri almak için, Morana'nın gerçek bedensel hâlinin *Manan*'ını boşaltmak gerekiyordu. Ama Ast Kraliçesi, Hildegarde'ı öldürdüğü günden bu yana bedensel hâline geçmiyor."

Sylk Kraliçesi. Kendine ait kanı olmayan bir gölge. Öfke, acı ve buruk bir şekilde boğazımın arkasını yakıyordu.

Killian, yün paltosunun altına saklanmış iki hançeri yukarı çıkardı. Koyu renk demirden bıçak ağızları, yanardöner yeşil, mor ve mavi renkleriyle pırıldıyordu. "Lig beni Bilinen Dünya'nın her yanına gönderdi. Kane, Tyton, Harabe Cumhuriyeti... Batıdaki İblis'ten güneydeki Nera'ya seyahat ederken, gemi kazası geçirdik. Sadece ben hayatta kaldım. Beni kurtaran aile beni Kızıl Ada sahilindeki evlerine götürdü. Beni sağlığıma kavuşturdular. Bana bunları verdiler." Hançerleri bana doğru uzattı. "Bunlar Elysia Demiri'nden yapılmış, bir Sylk'i sürgüne gönderebiliyorlar."

Her iki elimle iki hançerin de kabzasını kavradım. Kollarımdaki kaslar, yanlış kullanılmadan dolayı inlerken midem buruldu. Bedenimin zayıflamasına izin vermiştim. Ama şu anda bunu düşünemezdim. Bulmak için bütün hayatımı harcadığım şeye bu kadar yakınken bunu yapamazdım. Bir an için Sylk'i unuttum. Prensi unuttum. Düşünebildiğim tek şey o sabah Owen'ın yüzünde gördüğüm ifadeydi, en sonunda özgür olabileceğimiz korsan sığınağından bahsedildiğinde Owen'ın nazik bakan gözlerinin parlamasıydı.

Gerçekti. Kızıl Ada gerçekti.

"Bu, şu anlama mı..." Zorlukla yutkundum, kalbimin göğsümde acı verici derecede zonklayarak attığını hissediyordum. "Kızıl Ada'ya nasıl gidileceğini biliyor musun?"

Killian'ın gözlerinde kedere benzeyen bir ifade belirdi ama o kadar kısa sürdü ki bunu hayal ettiğimi düşündüm. "Oradan ayrılacak kadar iyileştiğimde, gözlerimi kapattılar. Beni bir kayığın içine koyup, Zalim Kıyı'nın yakınlarında bıraktılar."

Çifte hançeri inceleyerek, hayal kırıklığımı saklamaya çalıştım. Her bir hançerin kılıç başlarını sitrin mücevherler süslüyordu, balçakları kanat gibi şekillendirilmişti. İnce bir zanaat işiydi;

hafifti, kemiği kesecek kadar keskindi. Bu hançerler benim halkıma aitti, insanlara. "Bunları neden bana verdin?"

Killian bakışlarını kaldırıp, cam panellerin arasından gökyüzüne baktı. Yıldızlara bakışı dikkatimi çekti. Onlara âdeta arkadaşlarıymış gibi bakıyordu. Âdeta hepsini ismen tanıyormuş gibi. "Gözündeki o bakışı tanıyorum. Bunu daha önce de gördüm." Yüzünde sert bir ifadeyle, hançerlere baktı. "Eğer bu yolda ilerleyeceksen, bunlara ihtiyacın olacak."

Gece yarısından oldukça fazla bir zaman sonra, parmak uçlarımda odamıza girdiğimde, Margaret hâlâ uyanıktı. Hıçkırıklar yüzünden nefesleri pürüzlü bir şekilde çıkarken, beni çekip sıkıca sarıldığında, onun gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne zar zor bir bakış atmıştım. Hançerlerden ayrılmaktan nefret etsem bile, Killian'ın hediyelerini bu gece için Liv ve diğer perilerin gözetiminde bıraktığıma memnundum. Eğer Margaret onların üzerimde olduğunu hissetseydi, cevap vermeye bile başlayamayacağım sorular soracaktı.

"Söylediğim şeyi söylememeliydim," dedi hafifçe ağlayarak. "Çok üzgünüm."

Ben de ona, acı verecek kadar sıkı bir şekilde sarıldım. "Üzgün olma," dedim saçlarını okşayarak. "Seni ben kışkırttım."

"Ben ablayım," dedi yarı ağlar yarı güler bir şekilde. "Senin beni kışkırtmana izin vermemeliydim." Omuzları sarsılıyordu, bana sarılmaya devam ediyordu. "Uyuyamadım. Devamlı olarak senin gittiğini ve geri gelmeyeceğini düşündüm ve ben... ben..."

"Ben tam buradayım, Marge," dedim. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Geriye doğru çekildi, ellerini omzuma koyup bana kuşkuyla baktı. "Gitmiyor musun?" Burnunu çekti. "Bu fikrinden vazgeçmemiş gibi görünüyordun."

Ağzımı açtım ve kapattım. Killian bu akşam Kızıl Ada'nın var olduğunu onaylamıştı. O ada, annem ve babamın inanmamıza izin verdiği bir peri masalı, efsane ya da yalan değildi. Oraya gidebilirdik. Özgür olabilirdik. *Güvende olabilirdik.* Dünyada bunu Margaret'a söylemekten daha çok istediğim bir şey yoktu.

Ama bunu yapmadım.

"Sen haklıydın," dedim bunun yerine. "Kızıl Ada'yı bulmak bir fanteziydi. Artık buradayız." Ama ona söylemediğim şey şuydu ki, sonsuza kadar burada kalmayı planlamasam da yakın bir zamanda gitmeye niyetim de yoktu. Owen'ın katilini bulmadan gidemezdim. Prensin kalbine bir kılıç saplamadan gidemezdim. Uğursuz Kralı ve Kraliçesi *Aster Oberon* ismini duymadan ve denizin kendisinin bile evcilleştiremediği kızın korkusuyla sinmeden... gidemezdim.

Başını kaldırdı, parlak, safir rengi gözleriyle sadece Margaret'ın yapabildiği gibi delici bir şekilde bana bakıyordu. Sanki Kızıl Ada hakkındaki hikâyeleri duyduğum ilk andan beri beni ele geçiren o çocuksu umudu *hissedebiliyordu.*

Kalbimi sıkıştıran bir şekilde gülümsedi, gülümsemesi sadece hayal kurma cüretinde bulunanların bilebileceği bir hayal kırıklığıyla doluydu. "Güzel bir fanteziydi."

Yirmi Birinci Bölüm

Akşam, Mürekkep Sığınağı'nın üzerine çökerken, yumuşak, kayısı rengi ışık, tozlu terzi dükkânını aydınlatıyordu. İkinci kattaki dükkânın aşağıdaki kanala bakan penceresinden içeri hoş eylül esintisi giriyor, Bayan Carroll'un pastanesinden gelen taze pişmiş ekmek kokusunu içeri taşıyordu.

"İlkini daha çok sevmiştim." Dudaklarını büzmüş olan Margaret, başını iki yana sallıyordu. "Sana yakışmıştı."

Terzi, bir başka kaşındırıcı ve hantal elbisenin daha bağcıklarını çözerken inledim. Gece Dokuyucu kadınların kendilerini nasıl zorla bu gülünç mekanizma gibi elbiselerin içine soktuklarını hiçbir zaman anlayamayacaktım. "Bu, çok yorucu."

"Anlat bana," diye mırıldandı Jack. Sırtı bize dönüktü, küçük soyunma odasının pembe çiçekli duvar kâğıdına bakıyordu.

"İlk olanı alacağım," dedim yaşlı kadına, Margaret siyah elbisemi giymeme yardım ederken. Hiç hizmetli kıyafetimi giymeyi tercih edeceğimi düşünmezdim ama pamuk kumaş tenime rahat bir şekilde oturuyor, özgürce hareket etmeme ve rahatça nefes alabilmeme olanak veriyordu. Margaret ve Jack, terziyle ödeme ve teslimat konularını görüşürken, önlüğüme sakladığım

çakmak tüfeğini yeniden bacağıma bağladım, rahatlatıcı ağırlığını hissetmekten dolayı minnettardım.

Terzi bizden kurtulduğuna memnunmuş gibi bizi uğurladı ama küçük dükkânı benim fark ettiğimden daha sık ziyaret eden Lewis'e sevgilerini yolladı. Batan güneş Mürekkep Sığınağı'nı kehribar rengi bir ışığa boyarken, Bludgrave'e dönmek üzere yola çıktık, yüzleri isle kaplı olan kızlar ve oğlanlar kalabalık sokağın fenerlerini yakıyorlardı.

Jack üçümüze, mum ışığıyla aydınlatılmış bir tezgâhtan tek bir kızarmış tatlı çörek aldı ve karşılığında yeni, simsiyah tenorla ödeme yaptı. Üzerinde kızıl rengi güneşleri bulunan tenor, Uğursuz'un para birimiydi. Bludgrave'de çalıştığımız süre boyunca, babamın Lord Bludgrave'den aldığı tenor destelerini cebine koyduğunu görmüştüm ama henüz bu garip, mürekkepli kâğıtlardan hiçbirine dokunmamıştım. Ailem ve benim aramda kaynakların dağıtılmasından babam sorumluydu ve ondan maaşımı isteme ihtiyacı duymamıştım. Tüm hayatım boyunca, ihtiyacımız olan tüm alışverişleri bizim için babam yapmıştı. Kendi paramla kendime bir şey satın alma düşüncesi bana garip geliyordu. Gemi ve tayfa için ödeme yapmak dışında, nereden başlayacağımı bile bilemezdim.

Ağzındaki çöreği çiğneyen Jack, homurdanarak konuştu: "Bir elbise daha deneseydiniz, yemin ederim ben..."

Bir köşeden dönüp, kendimizi canı sıkkın bir kalabalığın arkasında bulduğumuzda Jack donakaldı. Yanımda duran Margaret gerildi. Ön tarafta sokağın ortasına bir platform kurulmuştu. Yapının üzerinden, dört cesedin ağırlığı ile gerilmiş dört halat sarkıyordu. Bir adam, bir kadın ve iki çocuğun alınlarına kabaca kazınmış *P* harflerinden, taze kan sızıyordu.

Platformun altında, yüzü kan içinde kalmış, bıçağı ıslak bir hâlde Percy duruyordu.

Jack'in âdemelması aşağı yukarı hareket etti. "Geri dönmemiz gerek," diye fısıldadı.

Ama Margaret ile Jack, oradan ayrılmak için dönerken, ben kalabalığın içinde ite kaka ilerledim. Percy'nin kalbini göğsünden kesip çıkarmak için duyduğum ezici arzunun dışında beni neyin motive ettiğini bilmiyordum.

"*Aster!*" dedi Margaret tıslar gibi, ben elinden kurtulurken parmak uçları bileğime dokundu.

Başımı öne eğip, kalp atışlarımın kulaklarımda çıkardığı gümbürtünün üzerinden Percy'nin ne söylediğini duymaya çalıştım.

"Bu, bir uyarı olsun," diye seslendi. "Korsanlara yataklıktan suçlu bulunan herhangi bir insan, kendisini darağacının ilmeğinde bulacak."

"Ya yargılama ne olacak?" diye bağırdı biri endişeli fısıltıların üzerinden. "Kral..."

"Mürekkep Sığınağı'nda bir kral yok!" Percy'nin dudakları neşeli bir küçümsemeyle kıvrıldı. "Ve yargılama olmayacak. Sadece idamlar olacak."

Kalabalığın arasında paniğe kapılmış mırıldanmalar başladı. Birkaç Gece Dokuyucu ve Percy'nin etrafındaki, hepsinin üzerinde siyah pelerinler olan adamlar ona katılarak başlarını salladılar. Tam ben ön tarafa yaklaşmışken, biri beni kolumdan yakaladı.

"Gitmek zorundayız," dedi Jack tanımadığım bir sesle. Bu bir seyisin değil, bir askerin sesiydi. "Şimdi."

Çocukların gevşemiş yüzlerine son bir bakış attım; boynumdaki ilmeğin hissettirdiği kaşınmayı ve yanmayı hatırlayarak son bir nefes aldım. Ama ben kalabalığın arasında Jack'i izlemek için dönerken, Percy havaya bir el ateş etti.

"Ah, ambar fareleri." Kıkırdadı. "Siz korsanlar çöpün kötü kokusundan uzak duramıyorsunuz, değil mi?"

Bana hitaben konuştuğunu anlamam için yüzünü görmem gerekmiyordu. Omzumun üzerinden arkama baktığımda, kalabalığın ikiye ayrıldığını ve Jack ile benim doğruca görüş alanında kalmamıza neden olduğunu gördüm.

Midemin ağırlaştığını hissettim. Percy'nin yardakçılarından bir tanesi Margaret'ın kolunu yakalamış, boğazına bir bıçak dayamıştı. Percy, çarpık ve sarı dişlerini ortaya çıkaracak şekilde sırıttı. Yaylanarak bana doğru ilerledi ama Jack aramıza girdi.

"Lord Bludgrave..."

Percy elinin tersiyle ona bir tokat attığında, Jack'in kanı yüzüme doğru fışkırdı. Kanın keskin ve mide bulandırıcı bir şekilde tatlı, metalik kokusu burun deliklerimi işgal etti.

"Küstah çocuk," diye gürledi Percy, sanki Lord Bludgrave'in isminden bahsedilmesi bile öldürücü bir öfkeye kapılmasına neden olmuş gibi vahşi bir görünüşü vardı. Eliyle yüzümü kavradı, başparmağıyla dudaklarımdaki kanı çeneme doğru bulaştırdı. Öne doğru eğildi. Sıcak, alkollü nefesi gözlerimin yaşarmasına neden olmuştu. Elini yüzümden boynuma doğru indirirken ağzıma gelen safrayı yuttum. "Küçük lordunuz şu anda sizi korumak için burada değil."

Kan çanağına dönmüş gözlerine tükürdüm. "Peki seni kim koruyacak?"

"Aptal *ve* kör." Beni yere itti, adamlarına eliyle Jack'i yakalamalarını işaret etti. Onu öne doğru getirip, tekmeleyerek düşmesine neden oldular. "Bludgrave Malikânesi'nin duvarlarının ardında güvende olduğunuzu düşünebilirsiniz ama bu sokaklar *bana* ait."

Üzerinde siyah pelerin olan bir adam ateşte bir demiri kızdırdı ve Percy'ye uzattı. Bir başkası, öne doğru çektiği Margaret'ın kolunu uzattı. Percy, âdeta bir hediye paketini açıyormuş gibi Margaret'ın elbisesinin kolunu sıvadı.

"Kim olduğunuzu anlamalılar," dedi sakin bir şekilde, gözleri neşeli bir nefretle parlıyordu. "İğrenç korsan pisliği."

Percy, kızgın demiri tenine bastırırken Margaret çığlık attı. Jack zorlukla ayağa kalktı ama tekmelenerek yeniden dizlerinin üzerine çöktü. Çaresiz bir şekilde izliyordum, Percy'nin demiri çekmesinden uzun süre sonra bile Margaret'ın çığlıkları kulaklarımda yankılanmaya devam etti. Tırtıklı, kırmızı bir *P* harfi, Margaret'ın kolunun ön kısmını büzüştürmüştü. Hıçkırarak, kendini yere bıraktı. Jack, kendisini tutanlara karşı mücadele ederken dişlerini gıcırdatıyordu.

"Bunu yapamazsın!" diye gürledi Jack. "Onların isimleri Kralın Yetkisi belgesinin üzerinde yazılı! Onların suçları affedildi!"

Percy, başını adamlarından birine doğru salladı. Birkaç hassas darbenin ardından, Jack'in şişen yüzü tanınmaz bir hâle gelmişti. Ağzından, burnundan ve kulaklarından kan fışkırıyordu. Morarmış göz kapakları dışarı doğru şişmişti ve nefesleri pürüzlü inlemeler hâlinde çıkıyordu.

Percy kolumu kavradı ve iki adam beni omuzlarımdan sıkıca tutup, kıpırdamadan olduğum yerde kalmamı sağladı. Kalbim göğüs kafesimin içinde hızla atıyordu ama elbisemin kolunu sıyırdığında, Killian'ın yaptığı büyülü dövmeden hiçbir iz yoktu.

Çığlık atmayacaktım. Çığlık atmayacaktım. Çığlık...

Sıcaklık tenimi yaktı ve yüksek sesle bağırmamak için alt dudağımı ısırdım, kendi kanım Jack'in kanıyla karışıyordu. Siyah noktalar görüşümü kararturken, bacağıma bağlanmış olan çakmak tüfeğini düşündüm. Önlüğümün cebine saklanmış olan hançerleri düşündüm. Daha o göz kırpamadan boğazını kesebilirdim. Ama tazıları etrafımı çevirmişti ve Percy'yi ne kadar hızla öldürebilecek olsam da, Margaret ve Jack'i de kurtaracak kadar hızlı değildim.

"İşte," diye cıvıldadı Percy, demiri tenimden çekerken.

Pişmiş et kokusu Jack'in öğürmesine neden oldu ama acının ve öfkenin ardında benim algılarım yok olmuştu. Kan dökme arzusunun ardında... Bunların hepsinin üstünde bir ses vardı: dalgaların gemiye çarpması ya da *Işık Getiren*'in kuzinesinden sızarak damlayan sular kadar tanıdık ama tamamen yeni bir sesti. Yeniydi ama yine de sesini tanıyordum, hatırlayabildiğim kadar öncesinden beri gelgitlerde uğuldarken duyduğum bir sesti.

Percy demiri yere düşürdü, bıraktığı ize dikkatli bir şekilde bakıyordu. Parmağını cızırdayan *P* harfinden bileğimdeki örgülü deri bilekliğe doğru götürdü. "Bu da ne?"

Ona dokun ve kör olan sen olacaksın.

Hareket etmedim. Tek bildiğim, bu düşünce aklımdan geçer geçmez, Percy'nin gözlerinden sürekli olarak kan akmaya başlamasıydı. Percy acıyla çığlıklar atarak elleriyle başını kavradığında, adamları beni serbest bıraktı. *Aptallar.*

Dikkatlerinin dağıldığı o anda, Margaret kendisini tutan iki adamın elinden kurtulup, boğazına doğru tuttukları bıçağı ikisinin de boğazını kesmek için kullandı. Önlüğümün içindeki hançerleri çıkardım ve onlar bir tepki veremeden önce, hançerleri Jack'i tutan adamların göğüslerine sapladım.

Margaret, Jack'in ayağa kalkmasına yardım ettiği sırada bir ıslık sesi duyuldu ve bunu at nallarının patırtılı sesleri izledi. Will'in Mürekkep Sığınağı'na geldiğimiz ilk gün selamlaştığı pastaneci Bayan Carroll, akşam soğuğundan kızarmış yanaklarıyla, küçük bir at arabasının başında, dizginler elinde oturuyordu. Birbirimizin gözlerine baktığımızda, şaşırmış gibi göründü ve bana daha iyi bakmak için oturduğu yerde öne doğru eğildi. Ama gözlerini kırpıştırdı, başını hafifçe iki yana salladı. Bana yeniden baktığında, daha önce gördüğü şeyi görmemiş gibi baktı çünkü tombul yüz hatlarında kafası karışmış bir ifade belirmişti.

"Hadi, çabuk olun," dedi, Jack'in vagona binmesine yardımcı olan Margaret'ı bekleyecek kadar yavaşlayarak. Kendimi yukarı doğru çektim, hançerlerimi kınına koyup bunun yerine çakmak tüfeğini çektim, vagon sarsılarak ileri doğru ilerlerken izimizi kaybettiriyorduk. Silahlarımızı doğrultmuş bir şekilde ilerlerken, karaya ayak bastığımdan beri hissettiğimden daha canlı hissediyorum.

Etrafı adamlarıyla çevrelenmiş olan Percy çığlıklar atıyor, kanlı gözlerini kaşıyordu. Biz köşeden dönerken, sokaktaki insanlar yabalarını ve basit silahlarını ellerine alıp, Percy ve tazılarının üzerine çullanıyorlardı. Tüm bu kaosun üzerinde onların bağırışlarını duyuyordum:

"Krala Ölüm!"

Ay Işığı Kitaplığı

Yirmi İkinci Bölüm

Göğsümden yayılan tatmin ışımasını azaltamıyordum.

Muhafızlar kapıları açarken Margaret ve Jack arabanın arkasında bir araya gelmiş, birbirlerini teselli ediyorlardı. Bayan Carroll, Bludgrave Malikânesi'ne giden uzun, fenerlerle aydınlatılmış yolda ilerlemeye başladı.

Bu şekilde hissetmemem gerektiğini biliyordum. Benim de onların yanında olmam, Jack ile ilgilenmen, Margaret'a anlayış göstermem gerektiğini biliyordum. Ama kolumun üzerindeki damga her yandığında, dudaklarımda bir gülümseme beliriyordu.

Ben bir korsandım, artık bunu inkâr etmek mümkün değildi.

Tazıların kanlarıyla ıslanmış olan ellerimi hançerlerimin kabzalarında gezdirdim. Zihnimde Percy'nin çığlığını defalarca duyuyordum ve bu içimin gururla dolmasına neden oluyordu. Yine de ne olduğunu ve neden gözlerinden kan aktığını açıklayamıyordum. Bunun lanetimle bir ilgisi olabilir miydi? Sylkleri görebilme yeteneğimin bana aynı zamanda böylesi bir acı verme kabiliyeti de verip veremediğini bilmiyordum. Sadece onun

kanamasına neden olduğumu düşündüğümde içimde dolanan güç uğultusundan kurtulamadığımı biliyordum.

Muhafızlar, Gylda ve Hugh, alarmı açtılar ve biz ön basamaklara ulaştığımızda, Boris bir motorlu vagon getirirken, Lord Bludgrave ve Henry deri eldivenlerini giymekle meşguldüler. Leydi Isabelle titreyen Bayan Carroll'u bir fincan çay içmek için içeri davet ederken, çift kanatlı kapılardan dışarı sıcak, altın rengi bir ışık yayılıyordu, Albert da onun vagonunun dizginlerini eline almıştı. Margaret ile birlikte, Jack'in vagondan inmesine yardım ettik ve Lewis ile Charlie onu bizim ellerimizden alıp, merdivenlerden çıkıp, evin içine girmesine yardım ettiler. Margaret sendeleyerek onların ardından giderken, sanki kelimeleriyle onu iyileştirebilecekmiş gibi yumuşak bir şekilde Jack'le konuşuyordu.

Killian ön taraftaki sütunlara yaslanmış, purosunu içiyordu, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Beni selamlar gibi başını eğdiğinde, ben de aynı hareketle karşılık verdim, sessiz bir şekilde önlüğümün cebinde ağırlık yapan hançerler için ona teşekkür ediyordum. Bir duman bulutu yüzünü görünmez hâle getirmeden önce, hafifçe gülümsediğini gördüğümü düşündüm.

"Oraya geri döneceksiniz, değil mi?" diye sordum, yavaşça merdivenlerden inen Henry'ye dönerek.

Bileğinin üst kısmına kadar uzanan eldivenini çekiştirerek iç geçirdi. "Babam, Percy'nin yeteri kadar uyarıldığını söylüyor. Onun ve tazılarının ibret olsun diye cezalandırılması gerekiyor."

"Ben de sizinle geliyorum."

Kuşkuyla bana baktı. "Silahlı mısın?"

Elimi bacağıma bağlı olan çakmaklı tüfeğin kılıfına götürdüm. "Korsanım, hatırladın mı?"

Dudakları iğneleyici bir şekilde kıvrıldı, kömür karası gözleri hınzır vaatlerle parlıyordu. "Nasıl unutabilirim ki?"

†

Kan izlerini takip ettik. Cesetler rastgele bir şekilde sokağa yayılmıştı. İnsanların ve Gece Dokuyucuların cesetleri, daha sonra azman akbabalar tarafından alınmaları için bırakılmıştı. Platform bir yığın hâlinde devrilmiş, dört kişilik aile parçalanmış tahtaların arasında kalmıştı. Tenleri morarmış, yüzleri ölümden dolayı şişmişti. Henry'nin elleri statik elektrik ile çatırdıyordu, eldivenlerindeki *Manan* dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Lord Bludgrave onların yanından geçerken kendisini toparladı, alnı kırışmıştı. Şehre giden yolculuğumuz sırasında onu birden fazla kez bana bakarken yakalamıştım ama benim de onlara katılmama karşı çıkmamıştı. Aslında, bunu hoş karşılamıştı.

"Percy sana ve ablana karşı yanlış yaptı," dedi, ben arabaya binerken. "Bunun karşılığını vermen hakkın olacaktır diye düşünüyorum."

Parmaklarımla, kalçamın üzerindeki hançerin kabzasını kavradım. Önlüğümü çıkarmış, Lord Bludgrave'in isteği üzerine Sybil'in bana getirdiği koyu renk pelerini giymiştim. Pelerin, Gece Dokuyucuların büyülü pelerinleri gibi değildi -en azından büyülü gibi *hissettirmiyordu*- ama artık üstünde Killian'dan gelen hem iki hançeri hem de çakmaklı tüfeği gizlemek konusunda işe yarıyordu.

Eğer Will şu anda beni görebiliyor olsaydı ne düşünürdü diye merak ettim. Oturum sırasında sözleşmesini satın aldığı, yas tutan çaresiz kızı mı, yoksa *Işık Getiren* batmadan önce olduğum kızı mı daha çok önemserdi, merak ettim. Çünkü zekâmdan, kullanabileceğim birkaç bıçaktan ve birkaç çelik bilyeden başka bir şeyim olmadan doğruca tehlikenin içine girerken, kendimi

Owen'ın ölümünden beri hiç olmadığı kadar kendim gibi hissediyordum.

Yolcu hanı sola doğru eğilmiş, bir kasap ile demirci arasında sıkışıp kalmıştı, bir zamanlar parlak zümrüt yeşili olan cephesi solarak, sararmış, mide bulandırıcı bir yeşil hâlini almıştı. Sadece yarım saat önce sokak tıka basa doluydu. Şimdi ise her yer sessizdi. Hatta ay bile yüzünü saklamış, bulutların arkasına gizlenmişti.

Motorlu araba tekleyerek durup park etti, ardından Henry ile birlikte hanın kapısına doğru Lord Bludgrave'in ardından ilerledik. Kırılmış cephesini kanlı el izleri kirletiyordu.

Lord Bludgrave kapının kulpunu çevirdi.

Ölüm kokusu bir dalga gibi bana çarptı. Lobi ve yan tarafındaki meyhanenin arasına dağılmış olan ceset parçaları, parçalanmış sandalyeler ve kırılmış tabaklardan oluşan enkazı pisletiyordu. Bunlar da yine insanlar ve Gece Dokuyucuların karışımından oluşuyordu. Açılmış gözleri boş bakıyordu. Ağızları, artık duyulamayacak çığlıklarını atar gibi açılmıştı. Yerleri kaplayan kan, ayakkabılarımızın tabanlarını dolduracak kadar yoğundu.

Biri inledi ve tezgâhın üzerinden baktığımda, hancının aşağı düşmüş, bir tırmığın kırılmış koluna tutunmuş, paslı, sivri uçları bedenine geçmiş şekilde durduğunu gördüm. Gözlerini kaldırıp bana baktı, bakışları donuktu ve çenesine doğru kanlar akıyordu.

O, bir Gece Dokuyucu, dedim kendime. Onun ölmesine izin vermeliydim.

"Lütfen," dedi boğulur gibi, bir elini bana doğru uzatmıştı. Koyu yakut rengi olan kan, sivri uçların yara açtığı yerlerde birikmişti. Gece Dokuyucu ya da insan, aynı şekilde kan dökü-yorduk. O, birinin abisi olabilirdi. Birinin babası. Eğer Owen

hakkında bir şey yapılabilecek olsaydı, Will gibi bir Gece Dokuyucu onu kurtarmaya çalışır mıydı?

Will onu kurtarmaya çalışabilir miydi?

"Henry," diye fısıldadım. Döndüğümde, adamı acımayla izliyordu. "Onu iyileştiremez misin?"

Henry kaşlarını hafifçe çatarak olumsuz anlamda başını salladı. "Bu, benim yeteneklerim arasında değil."

Henry, Lord Bludgrave'in ardından merdivenlere doğru gitti ama ben tereddüt ettim. Çömeldim, elimi adamın yanağına koydum; teni soğuktu.

"Her şey yolunda," diye fısıldadım ama bu kelimeleri ona mı yoksa bana mı huzur vermesi için söylemiştim, bilmiyordum.

Merdivenlerin başında olan Lord Bludgrave, eliyle bize beklememizi işaret etti. Birkaç kat yukarıdan bir çığlık duyuldu, âdeta biri son nefesini veriyormuş gibi fazlasıyla kırılmış, fazlasıyla zayıftı.

Bir çift kıpkırmızı eldiven giymiş gibi görünen ellerime baktım. Gece Dokuyucu'nun yüzüne dokunduğumda -elimi çektiğimde parmaklarım kanla kırmızıya bulandığında- Percy'nin dizlerinin üzerine düştüğü zamanki gibi içimin aniden güçle dolduğunu hissetmiştim. Fıskiyenin içine adımımı attığım gece içimi güçle dolduran aynı canlılığı. *Güç ve kontrol...* Belki ben de Gece Dokuyuculardan ya da Astlardan çok farklı değildim.

Belki ben, daha da kötüydüm.

Henry ile birlikte, dar merdivenlerden ikinci katın yanından geçip üçüncü kata çıkan Lord Bludgrave'i takip ettik. Attıkları her adımla birlikte eski, çürüyen ahşap, ayaklarının altında gıcırdıyordu. *Onların ayaklarının altında,* benim değil. Ben ağırlığımı doğal bir şekilde ayarlıyor, fark edilmemeye dikkat ediyordum. *Bir fare kadar sessiz,* diye düşündüm göğsümde boğuk bir sancı hissederek.

Elimle hançerlerimden birinin kabzasını sıkıca kavradım.

"Küçük fare bu sabah güvertede koşuşturuyor muydu?" diye sorardı Owen Margaret'a, tam ben onun arkasına gizlice yaklaşmadan önce. Şu anda neredeyse onun kulağıma fısıldadığını duyar gibiydim, *"Dikkatli ol, küçük fare. Eğer kan ararsan, onu kesinlikle bulursun."*

Yıldızlara kan bulmak için dua ediyordum: Percy'nin kanını. Yıldızlara onun kalbini göğsünden sökecek gücümün olması için dua ediyordum. Ve eğer yıldızlar bana lütfederse buraya almak için geldiğimiz şeyi aldığımızda, Castorların kolumdaki damganın ne anlama geldiğini anlamaları için dua ediyordum. Beni okyanustan almışlardı ama okyanus unutmazdı ve onlar da unutmamalıydılar. Ben, onların korktuğu katildim. Ben, karanlıktaki canavardım. Ve Percy'yi bulduğumda, acımasız olacaktım.

Merdivenlerin en üstünde, üzerinde siyah pelerin olan bir Gece Dokuyucu sahanlıkta yatıyordu, kabaca yapılmış ahşap bir mızrağın sivri ucu bedenine geçirilmişti. Eğilip, onun elinde sıkıca kavradığı pirinç muştayı incelerken metal gaz lambasının ışığında parıldıyordu.

Zaman harcamadan onun şişmiş parmaklarını açtım ve pirinç muştayı onun elinden aldım. Owen aynı buna benzer bir çift muştayla savaşırdı.

"Sadece kişisel olduğunda," diye, söylediğini düzeltirdi.

Bu gece, kişiseldi.

Dördüncü katta durduğumuzda, Lord Bludgrave gecikmeden kapıyı tekmeleyerek açtı. İçeride Percy arkasını açık pencereye dönmüş, yüzü bize dönüktü, gözleri kurumuş kanlarla kapanmıştı. Kokunun altında Mürekkep Sığınağı'ndaki ilk günden hatırladığım kız vardı. Ya da daha doğrusu onu boyundan ve vücut şeklinden tanımıştım. Açık sarı saçlarından geri kalanlar tutamlar hâline gelmişti, yüzü o kadar şişmiş ve morarmıştı ki yüzünün hatlarını fark edemiyordum.

Kız küçük bir çığlık daha attı, bu sesle birlikte kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettim. *O, Elsie de olabilirdi.* Başımı iki yana salladım ama Percy'nin kolunu Elsie'nin boynuna doladığı, bir silahın namlusunun ağzını onun boynuna dayadığı görüntüsünü zihnimden çıkaramıyordum.

"Bunun senin işin olduğunu biliyordum, ambar faresi," diye tükürdü Percy. "İşin bittiğini görmeleri için efendilerini getirdin mi?"

"Onu bırak, Percy," diye emretti Lord Bludgrave. "Her şey bitti. Adamların öldüler."

Percy kıkırdadı, kahkahası kulağa pürüzlü cam parçaları gibi geliyordu. "Mürekkep Sığınağı'nın tazıları!" diye bağırdı alaycı bir şekilde iki büklüm olurken. Acıyla mı eğilmişti yoksa neşeyle mi, anlayamıyordum. "Anlaşmamın gerçekten, bahçe aletleriyle saldıran birkaç insana bile karşı koyamayacak, bitip tükenmiş sokak çetesiyle olduğunu mu düşünüyordun?" Bedeninin her yanından gölgeler, kara bir duman gibi sızıyordu. O beni göremese bile, doğruca bana bakıyordu, başını öne doğru uzatmıştı ve konuştuğu zaman, kısık, pütürlü sesi kendisine ait değildi. *"Gölgeler Birliği'ne kabul edildim."*

Kulaklarımdaki zonklama sesi, tiz bir inleme sesinin altında zayıfladı. Sakinleşmek için nefes almaya çalıştım ama hava kuru ve kavrulmuş gibiydi. Bunu -bayat, küle benzer kokuyu- daha önce fark etmemiştim. Dumanın keskin, pis kokusundan boğulmak üzere olduğumu hissediyordum.

Onu ele geçirmişler, diye fark ettim bir panik sancısıyla. Henry ve Lord Bludgrave bunu anlayabiliyor muydu? Sylk'i sadece ben *görebiliyordum* ama onlar da bu kokuyu alabiliyorlar mıydı? Bunun ona ne yaptığını görebiliyorlar mıydı?

Percy yeniden konuştuğunda, kendi sesiyle konuşuyordu: "Saygıdeğer Henry Castor da sizinle birlikte mi?"

Çenesiyle Henry'nin yakınındaki makyaj masasının üzerindeki küçük, ahşap bir kutuyu işaret etti. Percy dudaklarını yaladı. Dudaklarında geniş, kötücül, alaycı bir sırıtış vardı.

"Aç onu."

Henry, kaşlarını çatarak Lord Bludgrave'e baktı. Tereddütlü bir şekilde eldivenli eliyle kutunun kapağını açtı ve ben de içinde ne olduğunu görmek için başımı uzattım. Henry, Percy'ye doğru saldıracakken Lord Bludgrave kendisini ikisinin arasına attı. Bu âna kadar kanlı, koparılmış parmağı ve parmağa bağlanmış siyah, kadife kurdeleyi -Dorothy'nin her zaman saçına taktığı kurdeleyi- zar zor görmüştüm.

"İnsan evcil hayvanın çok tatlı bir yaratık," diye cıvıldadı Percy yüzünde aşağılık bir ifadeyle.

"Dorothy nerede?" diye gürledi Henry. Ve sonra telaşlı bir şekilde ekledi: "Onu nerede tutuyorsun?"

Percy dilini şaklattı. Alnında boncuk boncuk terler vardı. "Ne kadar ayıp... Muhteşem Lord Bludgrave'in oğlu insan kızlarla gönül eğlendiriyor." Yere tükürdü, yüzü tiksintiyle çarpılmıştı. "Ama zaten ebeveynleri de insan sempatizanlarıyken -kendi krallarına ve ülkelerine karşı birer hainken- ne beklenebilir ki?" Âdeta söylediği kelimeler zehirmiş gibi yeniden tükürdü ama bu sefer kan tükürdü. "Kendi türlerinin yüz karaları." Ve sonra, daha önce duyulan o ses -o kısık, pütürlü ses- antik bir lisanda konuştu: "*Palomi havella dinosh beyan.*"

Henry'nin hıçkırdığını duyduğumu düşündüm, bu ses âdeta genç bir erkekten değil de bir canavardan çıkmış gibi insanlık dışı ve boğuktu. "Bu yanına kalmayacak, Percy. Kral."

Percy havlar gibi keskin bir kahkaha attığında korkuyla sindim. "*Küstah çocuk,*" dedi Sylk'in sesi. Silahın namlusunu yavaşça küçük kızın yüzünden çekerken, Percy'nin dudakları gerilip kanlı dişlerini gözler önüne serdi. "*Çoktan başladı. Kralların ve*

krallıkların tek gerçek kraliçenin önünde diz çökmesinin zamanı geldi. Herkes diz çökecek."

Dudaklarının kenarlarında uğursuz bir gülümseme belirirken, Lord Bludgrave'e nefret dolu bir bakış attı. Percy'nin sesi titrek bir nefes gibi çıkıyordu, bakışları ölümcül bir keyifle parlıyordu. "Kudretli Castorlar bile."

Percy, göz açıp kapayıncaya kadar küçük kızı açık pencereden dışarı attı. Kulaklarımda şoke olmuş küçük bir çığlık yankılandıktan sonra bunu ıslak bir çıtırtı izledi.

Saldırdığımın bile farkına varmadan hançer elimdeydi. Bıçak Percy'nin göğsünü, tam kalbinin üzerini kesmişti.

Onun ölmesini istemiyordum.

Henüz değil.

Ben hançeri geri çıkarırken, Percy'nin dizleri yere değdi ama kan akışını durdurmaya çalışmadı. Kollarını âdeta davet eder gibi açmıştı. Onun bu teslimiyetini sorgulamam gerekiyordu ama etrafımda dönerek, hançerleri iki düzgün kavis şeklinde hareket ettirirken aklımda tek bir düşünce vardı. Percy'nin kopmuş olan elleri tok bir *pat* sesiyle yere düşerken yüzüme kan sıçramıştı.

Bu eller bir daha asla başka bir çocuğa zarar veremeyecekti.

Hançeri sol elime kaydırdım ve sağ yumruğumu geriye doğru gerdim, pirinç muşta çok güzel bir altın ışıkla parlıyordu. *Çat.* Elimin ağırlığı altında kemik paramparça oldu. Ona defalarca vurdum, artık sağ kolum ağrıyordu ama bunu hoş karşılıyordum. Omzumdaki ağrıyı hoş karşılıyordum. Zihnimin arka tarafında bana Percy'nin kanını akıtmamı söyleyen sesi hoş karşılıyordum. Beni ele geçirirken, akkor gibi saplantılı öfkeyi hoş karşılıyordum.

"Aster..." İsmimi kimin söylediğinden emin değildim. Sesleri, kulaklarımda ilkel bir tempoyla pompalandığını duyduğum kan sesinin altında boğulmuştu.

Percy, kırık cam parçalarına benzeyen bir sesle yeniden kahkaha attığında, kolum havada kaldı. "*Vahşi Aster,*" diye fısıldadı Sylk, bu sesin Percy'nin biçimi bozulmuş yüzünden nasıl çıktığına emin olmasam da. Mantıklı olan tüm sezgilerin aksine, âdeta büyülenmiş gibi ona doğru eğildim. Sylk yavaşça cıkladı: "*Abine çok benziyorsun.*"

Abi... Bu kelime beni gerçeğe döndüren bir cankurtaran halatı gibiydi.

Buydu. Owen'ı öldüren Sylk buydu.

Akıcı tek bir hareketle kemerimdeki hançeri kınından, kalçamın üzerindeki çakmaklı tüfeği kılıfından çıkardım. Percy'nin şişmiş, kanlı gözlerinin arasına nişan aldım ve...

"*Owen selam söyledi.*"

Duraksadım. Âdeta odadaki tüm hava çekilmiş gibi hissediyordum.

"Owen?" diye inlediğimi duydum.

Henry beni yakamdan yakalayıp geriye doğru çekerken çakmaklı tüfeği indiriyordum.

"Gitmek zorundayız!" diye bağırdı, parçalanan ahşapların sesinin altında sesi neredeyse duyulmuyordu. Ateşli bir ışın üzerimizden geçip, sadece birkaç saniye önce olduğum yere düşüp Percy'yi dümdüz etti.

Duman. Kokunun Sylk'ten geldiğini düşünmüştüm ama... koyu, siyah dumanlar havayı boğucu bir hâle getirip gözlerimi yakıyordu. Kendimi öfkemin içinde o kadar kaybetmiştim ki bir yangın başladığını fark etmemiştim. İnsanı ele geçiren sıcağa rağmen, damarlarımdaki kanın buz gibi aktığını hissediyordum.

Owen selam söyledi.

Henry beni odanın dışına, merdivenlerden aşağı doğru taşıdı. Yangın ayaklarımızın dibinde bizi takip ediyordu. "Bu bir kazaydı," diye ofladı, Lord Bludgrave'in ardından hızla sokağa çıkarken. "Baba," dedi Henry beni bırakırken. "Üzgünüm."

Başını iki yana salladı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ben... Ben bunu kontrol edebileceğimi düşünmüyorum."

"Sorun değil, oğlum." Lord Bludgrave, Henry'nin omzunu kavradı. Göz ucuyla bana doğru baktı, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

Henry doğruldu ve eldivenli ellerini ileri doğru uzattı ama Lord Bludgrave onun kollarını aşağı indirdi.

"Hayır," dedi hızla. Henry kafası karışmış bir şekilde ona döndüğünde, Lord Bludgrave'in yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bırak yansın."

Henry zayıf bir şekilde başıyla onayladı. Lord Bludgrave bir kez daha bana baktı, alevler gözlerinin içinde dans ediyordu. O, bana baktığını yakaladığımı fark etmeden önce döndüm ama içimdeki o *bakışı* daha önce gördüğüme dair histen kurtulamıyordum; sorulmaması gereken bir soruyu arayan o bakıştan...

Yangın yolcu hanını yiyip bitiriyor, onu sadece korlardan oluşmuş bir hâle getiriyordu. Orada, merdivenlerin ön kısmında, parçalanmış ahşapların üzerine bedeni saplanmış olan Percy'nin pencereden aşağı attığı kız, yıldızların olmadığı gökyüzüne boş gözlerle bakıyor, aralanmış dudaklarının arasından kan sızıyordu.

"Henry," diye fısıldadım boğuk bir sesle, çocuğun cesedine doğru ilerlerken. "Onu bu şekilde bırakamayız."

Bir an sonra Henry yanımdaydı, yüzünde sert bir ifade vardı. Bir kere daha eldivenli ellerini öne doğru uzatırken Dorothy'yi düşünüyor olması gerektiğini biliyordum, sonra tereddüt etti.

"Bu da ne?" diye mırıldandı.

Kızın sakatlanmış bedenine doğru bir adım daha atıp Henry'nin durmasına neyin neden olduğunu görmek için gözlerimi kıstım. Kız düştükten hemen sonra, âdeta biri onu oraya koymuş gibi, çocuğun yırtılmış bluzunun üzerinde bir iskambil

kâğıdı duruyordu. Sinek valesi. Ama bu herhangi bir iskambil kâğıdı değildi.

"Bu, bir mesaj." Bir zamanlar Owen'a ait olan kartı -onun şanslı kartını- aldım ve kolumun içine soktum. "Sylk inanmamı istiyor ki... abim hâlâ..." Kelimeler boğazıma tıkanıp kaldı. "Onun hâlâ..."

"Hayatta olduğuna." Henry yavaşça başını salladı, kaşlarını çatmıştı. "Ve sen inanıyor musun?"

Cevap vermedim.

"Başka bir yere bak," diye ekledi Henry, avuçlarını açmış bir şekilde.

Ama bunu da yapmadım. Bir çocuğun cesedi alevlere boğulurken bile.

İzledim. Henry'nin dönüp, sadece saatler önce cesetlerin asılı olduğu, sokağın ortasındaki ahşap yığınına doğru ilerlemesini izledim. Darağacından geri kalanları ateşe vermesini, siyah dumanların dalgalar hâlinde gökyüzüne yükselmesini izledim. Tüm bu süre boyunca, zihnimde Sylk'in sesini -o antik lisanda söylediklerini- duyuyordum. Bu sözlerin anlamını biliyordum çünkü bana Owen öğretmişti. Bu kelimeler insanlarımızın -denizdeki insanların- senede sadece bir kere, Hesap Günü'nde fısıldayarak söylediği sözlerdi. Gökyüzünün kan kadar kırmızı olduğu günde.

Palomi havella dinosh beyan...

Yargı günü geliyor...

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Yargı günü..." Jack bir elini saçlarının arasından geçirdi, dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. Kilerin loş ışığında, kurumuş kanla lekelenmiş olan iskambil kâğıdını inceliyordu. "Görünüşe göre, siz hayatlarını denizde geçirmiş olanlar için Hesap Günü başka bir anlam içeriyor."

Birkaç gün önce, Mürekkep Sığınağı'ndan döndükten sonraki birkaç saat içinde Killian da bu kadarını söylemişti.

"Bize, onun bir hatırlama günü olduğu öğretildi," dedim. "Altı yüzyıl önce, kaçmaya zorlanmadan önce dökülen kanların bir hatırlatıcısı olarak hizmet ediyor."

Jack başıyla onayladı. "Gece Dokuyucular için de aynısı geçerli," dedi kısık bir sesle. "Kaçma kısmı haricinde," diye ekledi garip bir şekilde ensesini ovuştururken. "Ama yargı..."

"O kısım bize ait," dedim göğsüm daralırken. Hesap Günü'nün bir söz olduğuna inananlar var. Bir gün, Gerçek Kral'ın bizi Bilinen Dünya topraklarından temizleyen Gece Dokuyucular hakkında hükmünü vereceğine ve bizim de hakkımız olanı talep etmek için denizden döneceğimize inananlar.."

Jack kaşlarını kaldırdı. "Radikal."

Gözlerimi devirdim. "Uğursuz Kralı'nı ve Kraliçesi'ni devirmek için savaşan gizli bir organizasyona dâhilsin. Şunu düşünmüyorum: Sen.

Kilerin kapısı hızla savrularak açıldı. Margaret göremeden önce iskambil kâğıdını Jack'in elinden hızla alıp önlüğümün cebine soktum. Margaret ellerini beline dayayıp ikimize de kuşkulu bir şekilde baktı. Onun arkasında çınlayan tavaların gürültüsünün arasında babam emirler yağdırırken mutfak hareketle doluydu.

"Yapabileceğin en iyi şey bu muydu?" dedi Margaret, tek kaşını kaldırıp Jack'e bakarak. "Kesinlikle saklanacak daha akıllıca bir yer bulabilirdin."

Jack alaycı bir şekilde teslim olur gibi ellerini havaya kaldırırken, onun yanından geçerek kilerden dışarı çıktı. "Hiçbir zaman akıllı olduğumu iddia etmedim."

Margaret'ın dudakları gülümsemek üzereymiş gibi kıvrıldı. "Seninle konuşmuyordum."

Zincirlenmek ve öldürülmeye götürülmek üzereymiş gibi ellerimi öne uzatırken inledim. "En kötüsü neyse onu yap."

Margaret homurdandı. "Siz ikinizin birlikte bu kadar çok zaman geçirmeyi bırakmanız gerek," dedi, beni el bileğimden kavrayıp kilerden dışarı sürüklerken. "Fazlasıyla dramatik bir baş belasıyla baş etmek yeterli."

"Ben olsam kendime fazla dramatik demezdim," diye mırıldandı Jack.

Margaret onu yanağından öptü ve Jack'in yüzü kızardı. "Peki, kendine ne derdin?"

Jack, gözleri parlayarak yanağına, Margaret'ın dudaklarının temas ettiği yere dokundu. "Yıldızlar tarafından tercih edilen."

Boğazımı temizledim. "Üst katta beni her ne bekliyorsa... bu her neyse, ondan daha tercih edilebilir olduğunu düşünüyorum."

Margaret'ın yüzü kızardı ama babam onun eline bir soyma bıçağı tutuşturup, bir yığın patatese doğru yönlendirirken Jack bana göz kırptı. Bunun karşılığında Margaret beni üst kata, koridordan ileri yönlendirdi ve...

Yeşil çuha kapı açıktı.

Kalbim dörtnala atarken Margaret'a baktım. "Biz ne..."

Margaret, verdiğim tepkiden açık bir şekilde memnun olarak gülümsedi. Kolunu koluma geçirerek, hizmetlilerin bölümünü Castorların yaşam alanlarından ayıran eşikten beni geçirdi. "Leydi Isabelle, bu akşamüzeri için kendi odasını kullanmamıza izin verdi."

Margaret'ın ne söylediğini zar zor algıladım. Sağ taraftaki, benim odamla aynı duvarı paylaşan ilk odanın yanından geçtik ve kendimi devam etmek için zorladım. Ama bakışlarım parlayan kapı kulpunun üzerinde gezinmeye devam etti. Bir an için, Will'in odasına açılan kapıyı açma dürtümle savaşmak zorunda kaldım. Onu orada, yatağının üzerinde bulacak mıydım? Yatağı nasıl görünüyordu?

"Aster?" Margaret beni hafifçe dürttü.

"Üzgünüm," diye mırıldandım, koridorda ilerlerken onun gözlerine bakmadım. Ama kolumu sıkarken onun bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Buna hazır mısın?" diye sordu Margaret.

Neye hazır mıydım? Saçlarımın sıcak demirlerle şekillendirilmesine ve zarif cam çanaklardan yüzüme boya sürülmesine mi? Bana küçük bir gemi alacak kadar yüksek fiyatı olan güzel, ipek kumaştan yapılmış bir elbise giymeye mi? Tüm geceyi Henry'nin kolunda, Gece Dokuyucularla dolu bir salonda, kendimden... daha fazla bir şey gibi davranarak geçirmeye mi? Uğursuz Prensi'yle tanışmaya mı? Will'i görmeye mi?

Will. Bir şekilde her şeyle *-ondan* başka her şeyle- baş edebilirmişim gibi hissediyordum. Ama onu yeniden görme düşüncesi...

"Hazırım," diye yalan söyledim. Çünkü gerçek, geri dönmek, o yeşil çuha kapıdan geçmek ve o eşikten içeri bir daha asla adım atmamak anlamına geliyordu.

†

"O, kalıyor." Beni zincirlemiş gibi makyaj masasının önündeki tabureye oturttuğundan beri Margaret'a söylediğim ilk kelimelerdi. Dudaklarıma ve yanaklarıma ölçülü bir şekilde gül renginde bir boya sürerken buna karşı çıkmamıştım. Saçlarımı lüleler hâline getirdikten sonra, yarısını omuzlarımdan çekip yukarıda yarım bir topuz yaparken buna direnmemiştim. Bakışlarımla çok fazla karşı koymadan kirpiklerimi kıvırmasına bile izin vermiştim. Ama Owen'ın bilekliğini çıkarmayacaktım. Bu akşam bile. Hiçbir zaman.

Margaret elini geri çekti. Başıyla onayladı, gözleri tanıdık bir ateşle parlıyordu; onunla *Işık Getiren*'de sayısız kere yan yana savaşırken gözlerinde gördüğüm bir ateşle. "O, kalıyor."

Titrek bir nefes aldım. Margaret'ın yüzündeki savaşla sertleşmiş ifade yumuşayıp çocuksu bir haylazlığa dönüşürken omuzlarımdaki gerginlik biraz da olsa yumuşuyordu.

Yüzü ışıyarak gardıroptan deri elbise çantasını aldı. "Şimdi de eğlenceli kısım."

Kaşlarımı çattım. "Senin kirpiklerime siyah yapışkan maddeyi sürerken eğlendiğini düşünüyordum?"

"Ah, o da eğlenceliydi," dedi elbise çantasının fermuarını açıp etrafımda dönmemi ve kollarımı kaldırmamı işaret ederken. "Ama bu, hayat değiştiren bir şey olacak."

Hayat değiştiren. Bunu, sonsuza kadar bana yetecek kadar çok yaşamıştım.

Margaret elbiseyi başımdan aşağı geçirirken gözlerim kapandı. Kumaş, tenimin üzerinden serin ve yumuşak bir şekilde, su gibi akmıştı.

Çocukluğumda bir gün, Lewis ve ben, Margaret kendisini boğarcasına ağlarken annemin onu teselli ettiğini duymuştuk. Margaret'ın doğum gününe daha bir hafta vardı. Tek istediği -o zamana kadar tek istediği- babamın çaldığı kitaplardaki çizimlerde gördüğü gibi bir elbise giymekti. O hafta, Lewis düşman gemilerinden aldığı kumaş parçalarından bir şey yaratmak için parmakları kanayana kadar çalışmıştı. Bittiğinde yaptığı sonuç uzman bir şekilde el yapımı olarak güzeldi. O zamanlar Margaret'a imrenmiştim. Şimdi, gözlerimi açıp kanarya sarısı elbiseye bakarken, arkamda duran Margaret'a bir bakış atma fırsatı yakaladım, yüzünde sadece hayranlık ve abla sevgisi ifadesi vardı.

Suçluluk duygusu bir yumruk gibi göğsümü sıkıyordu. Bunun gibi malzemelerin asla bir korsanın çamurla ve kanla kaplı teninin üzerinde olmaması gerekiyordu. Ama Margaret -hissettiğinden emin olduğum kıskançlığa rağmen, şu anda kendi arzularını itiraf etmeye cesaret etmeyen sadık, adanmış ablam- bunun gibi elbiselerle dolu bir gardırobu hak ediyordu.

"Vay canına," dedi Margaret nefesini verirken.

Boy aynasında kendi yansımama baktım. Bir zamanlar Owen'ın beni hizmetli üniformam içinde tanıyamayacağını düşünmüştüm. Ama Leydi Isabelle'in lüks odasında, fildişi rengi cildim mum ışığında parlarken ben bile kendimi zar zor tanıyordum.

Elbisenin malzemesi, bedenimin -*Işık Getiren*'in üzerinde asla olmadığım bir şekilde iyi beslenmiş, artık cılız olmayan olan bedenimin- üzerine yapışıyor ve batan güneş renginde olan ipek, ayaklarımın etrafına dökülüyordu. Elbisenin nefes kesici yakasında, Oberon klanını belirleyen renk tonu olan kanarya sarısının üzerine işlenmiş gümüş rengi yıldızlar vardı. Aynı benim

istediğim gibi dokuz yıldız vardı. Ailemizin her bir üyesi için bir yıldız. Ve Owen için de bir tane.

Yere kadar uzanan elbise, kollarımı ve köprücük kemiklerimi açıkta bırakıyor, çilli tenimin üzerindeki çeşitli yara izlerini göz önüne seriyordu. Bakışlarım boynuma, tenimi bozmuş olan ilmekten kalan soluk, beyaz çizgiye takıldı.

Margaret boğazını temizleyip dikkatimi elindeki eldivenlere çekti. Dirseğe kadar uzanan eldivenler, elbiseyle aynı renkteydi. İlk eldiveni koluma geçirirken, parmaklarımı açtım. Margaret, ikinci eldiveni, işaretin damgaladığı kolumun üzerine geçirirken, onun koluna yakılarak bırakılmış olan *P* damgası gözüme takıldı. Birbirimizin gözlerine baktık ve Margaret'ın yüzü yeniden sertleşti.

Burada, etrafımız böylesi bir varlık ve güzellikle çevriliyken, neredeyse her iki elinde birer kama varken, Margaret'ın güzel yüzünün kanla kirlendiğini hayal etmek zordu.

"Eğer bunu yapabilseydin, eldivenlerden vazgeçerdin," diye mırıldandı, dudaklarında bir tür hüzünlü gülümsemeyle.

Uzun bir süre boyunca konuşmadım. "Ben kim olduğumdan utanmıyorum," dedim en sonunda. Ama hayatımda ilk defa, bunu kastettiğimden emin değildim.

Margaret başıyla onaylayıp ellerimi ellerinin arasına almadan önce eldiveni yukarı kadar çekti. "Owen seninle gurur duyardı," dedi yumuşak bir sesle.

Ona inanmak istiyordum. Eğer Owen, Gece Dokuyucuların tüm sistemini ortadan kaldırmak için çalıştığımı bilseydi -eğer Astları avladığımı ve prensi öldürmek için komplo kurduğumu bilseydi- benimle gurur duyardı, diye düşünmek istiyordum. Ama Margaret'ın abimizin ismini söyleme şeklindeki bir şey, koyu renk gözlerinin parlamasına neden olan bir öfke belirtisi, onun da Owen'ın ölümünü kabullenip kabullenemediğini merak etmeme neden oldu.

"Jack, bana Dorothy'den bahsetti." Margaret ellerimi bırakıp başını iki yana salladı. "Sence o..."

"Öldü mü?" Bundan emin olamıyordum. "Onun adına, umarım ölmüştür."

Margaret ağzının içinde lanet okudu. "Keşke ben de orada olabilseydim." Uzun bir sarı, ipek şifon şeridi aldı ve solmuş yara izlerimi kapatacak şekilde boynuma doladı. "Keşke o Gece Dokuyucu'nun göğsüne bıçağı saplayan ben olsaydım."

Donakalmış bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım. Margaret'ın, şiddet ve kan dökmekle dolu bir hayatı geride bırakmak konusunda herhangi birimizden daha eğilimli olduğunu düşünüyordum. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama Margaret'a oradaki büyülü dövmeyi ve ne anlam ifade ettiğini göstermek için eldivenimi sıyırdım. Ne de olsa Jack, izni olandan daha fazlasını paylaşmıştı ve Margaret benim ablamdı. O da aynı benim gibi damgalanmıştı. Eğer istediği intikamsa, Düzen ona bir çıkış yolu verebilirdi.

"Margaret," dedim, siyah mürekkebin soluk izleri kolumun iç kısmında yüzeye çıkmaya başlarken, "sana söylemek istediğim bir şey var..."

"Sürpriz!" Annie hızla kapıdan içeri girdi. Elinde çiçekle dolu bir vazo olan Elsie onun hemen ardından geliyordu. İki kız da kıkırdıyordu, kuşkusuz gece daha başlamamış olmasına rağmen, kendilerini gecenin heyecanına kaptırmışlardı; Annie'nin geceye katılacağı ama Elsie'nin üst katta tecrit edilmiş bir hâlde kalmasına ve katılmasına izin verilmemesine, duvarların ardından müziği ve kahkahaları dinleyecek olması gerçeğine rağmen.

Eldiveni yeniden dirseğime kadar çektim. Margaret'a Düzen'i yarın sabah, balodan sonra anlatacaktım. Onun hakkında yanılmadığımı ve onun da katılmak isteyeceğini umuyordum. En azından bunu ablamdan saklamak zorunda olmamak

iyi olacaktı. Kendimi bu kadar... yalnız hissetmemek iyi olacaktı.

Hem Elsie hem de Annie cıyaklayarak durdular. İkisi de ağızları açık bir şekilde bana bakıyorlardı.

Elsie nefesini tuttu. "Sen tam bir..."

"...prenses gibi görünüyorsun!" diye tamamladı Annie.

Yüzümün kızarmasına engel olamadım. Ama kızlar elbiseye övgüler yağdırmaya devam ederken, Elsie'nin elinde taşıdığı çiçekler gözüme takıldı ve kalbim ezildi.

Hınzır bir bakışla buketi bana verdi. "Gizli bir hayranından."

Buketi ondan alırken zorlukla yutkundum. "Benim için mi?" Çiçeklerin tatlı, sarhoş edici kokusunu içime çekerken karnımda kelebek kanatlarının titreştiğini hissettim. Hayalci zambaklar, altın rengi mum ışığında alaca hâle gelen pembe ve beyaz yaprakları, zihnimin dönmesine neden olmuştu. Bunların neyi temsil ettiğine dair Will'in bana anlattıklarını hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım.

Gizli bir hayranından.

Will ile birbirimize *hayran* olduğumuzun bir sır olmadığı izlenimi altındaydım. Ama hiçbir zaman birbirimize bunu söylememiştik, en azından kelimelerle. Yine de bu çiçeklerin ancak ondan gelmiş olabileceğini biliyordum. Ve artık bana bu kadar çok konuda yalan söylediğini bildiğim için -en azından bana Hildegarde Düzeni ve planladıkları her şey hakkındaki gerçeği söylemediği için- karmaşık duygulardan oluşan bir düğüm midemde yumrular oluşmasına neden olmuştu. Öfke. Kafa karışıklığı. İncinme. Nasıl bana çiçek gönderme cüretinde bulunabilirdi? Bu, daha şimdiden geri döndüğü anlamına mı geliyordu? O, evin içinde miydi? Birbirimizden sadece bir oda uzakta olabilirdik.

Kendimi kusacak gibi hissettim.

"Bak, bak." Annemin sesi, boğazıma doğru hızla yükselen safranın geri çekilmesine neden oldu. Kapı aralığında duruyordu, saçlarını geriye doğru sıkı bir topuz şeklinde toplamıştı. Eskiden yanaklarına düşen yabani, el değmemiş saçlarını özlediğim kadar, kaygısız gülümsemesini de özlemiştim. Elinde küçük kadife bir kutuyla bana doğru yaklaşan kadın, anılarımdaki şiddetli korsan değildi. Ama yine de o benim annemdi; güçlü, güzel, bilge. Ve benim bir elbise içindeki görüntümü incelerken, yıpranmış yüzünde beliren gurur ifadesi, sadece bir an için bile olsa Will'i, Sylk'i, her şeyi unutmamı sağladı.

"Beğendin mi?"

Annem gülümsedi ama dudaklarının hatlarındaki hüzün ifadesi gözümden kaçmamıştı. "Bu elbiseyi giymek için doğmuşsun."

Biraz endişeli bir şekilde, yakama işlenmiş yıldızları saymasını izledim. Elini uzatıp, parmak ucuyla dokuzuncu yıldıza dokundu.

"Owen için," dedi neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir sesle. Koyu mavi gözlerinde yaşlar belirdi ama boğazını temizledi ve kadife kutuyu açarken yüzündeki gülümseme genişledi. Kutunun içindeki iki inci küpe, mum ışığında pembemsi bir şekilde parlıyordu. Annemin ve babamın düzgün maaşları olduğunu biliyordum ama Castorların annemin bana bu kadar gösterişli bir mücevher alabileceği kadar çok ödeme yaptıklarıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Annem kutudan ilk küpeyi çıkarıp, şimdiye kadar çoktan kapandığını düşündüğüm kulağımdaki deliğe geçirirken, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. "İşte," dedi ikinci küpeyi de takarken. Geriye çekilip bir eliyle yanağımı kavradı. "Bu gece, üzerinde denizden bir parça olacak."

Söylediği kelimeler çözülmeme neden olacak gibi görünüyordu ama hassas da olsa duruşumu korudum. "Teşekkür ederim,"

diye mırıldandım boğuk bir sesle, boğazımda oluşan yumrunun üzerinden.

Gülümserken annemin yüzünde Owen'ı gördüm ve kalbimde bir şeyin parçalandığını hissettim.

"Kendini aştın, Margaret, canım." Leydi Isabelle kızıl bir hayal gibi görünerek odaya girdi. İtinayla şekillendirilmiş saçlarının üzerindeki tacı, minik yıldızlar gibi parlıyordu. Bir kolunu bana doğru uzattı. "Aster?"

Bana cesaret vermek için başıyla onaylayan ve titreyen ellerimdeki buketi alan Margaret'a baktım. Killian'ın bana kendimi koruyacak malzemeleri vermesinden bu yana ilk defa, üzerimde hiçbir silah yoktu. Hançerlerimi elbisemin altına saklamanın bir yolunu bulması için Margaret'a gerçek anlamda yalvarmıştım ama sıkı kumaşın buna izin vermeyeceği konusunda ısrar etmişti. Gerçekten kim olduğumun anlaşılması durumunda kullanabileceğim bir şey -bir tereyağı bıçağı, bir makas- bağlamış olmayı dilediğimi fark ettim. Percy ve tazılarının Mürekkep Sığınağı'nın ortasında yaptıkları ve bunun sonrasında insanların onlara karşı birkaç ayaklanma gerçekleştirmesinin ardından, Killian, Gece Dokuyucuların benim türümle aralarının daha da açıldığını iddia etmişti. Eğer öfkelerini benden çıkarmaya karar verirlerse...

"Aster," diye fısıldadı Margaret, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. Bir şekilde göze çarpmadan eliyle başının arkasına hafifçe vurdu. Ben de aynı hareketi yapıp başımın arkasına dokunduğumda, orada Margaret'ın saçıma taktığı uzun, sivri saç tokasını hissettim. Parmaklarım serin metalin üzerinde gezerken, yaşların gözlerimi yaktığını hissettim. Margaret, elimde kendimi savunacak hiçbir şey olmadan kalmamamı garantileyecek bir yol bulmuştu. Onun yanağını öpmek istedim ama gereğinden biraz fazla oyalanmıştım.

Derin bir nefes alarak Margaret'a minnettar bir şekilde gülümsedim ve Leydi Isabelle'in koluna girdim.

"Ah, bekle!" Margaret makyaj masasından süslü kehribar rengi bir şişe aldı. Bana baştan aşağı püskürterek vanilyalı parfümle beni yıkadı. Aksırdığımda, Leydi Isabelle neşeyle kıkırdadı.

"Gidelim mi?" diye sordu Leydi Isabelle, sıcak bir şekilde gülümseyerek.

Fikrimi değiştirmeden başımla onayladım ve onun beni odadan çıkarmasına izin verdim. Uzun koridorda attığımız her adım, gümbürdeyerek atan kalbimle birlikte yankılanıyordu. Yanından geçtiğimiz her kapıda neden Will'in karşımıza çıkmasını beklediğimi bilmiyordum ama koridorun sonuna geldiğimizde ve aşağıdaki misafirlerin boğuk konuşmalarının sesi yükselerek üst kata geldiğinde, kalbim tamamen başka bir nedenden ötürü hızla atmaya başladı.

Geçen hafta boyunca Henry, Killian, Jack -ve hatta minik Annie bile- bu akşam uymam gereken münasip görgü kuralları hakkında buldukları her fırsatta bana alıştırmalar yaptırmışlardı. *Dansa kaldırma tekliflerini zarif bir şekilde kabul et. Aynı kişiyle üçten fazla kez dans etme. Yanında bir eşlikçin olmadan balo salonuna girme ya da dolaşma. Yemek masasının etrafında oyalanma.* Her bir kuralın üzerinden titizlikle geçmiş, dikkatle hepsini hafızama kazımaya çalışmış olsam da Henry beni yönlendirmek için orada olacağı için, bir baloda ne yapılıp ne yapılmaması gerektiği şu an endişelerimin en küçüğüydü.

İç organlarımı kemiren şey, *nasıl* olmam gerektiği değildi. Konu, *kim* olmam gerektiğiydi.

Aster Wagner, Zalim Kıyı'daki bir ayakkabı tamircisinin öksüz kızı. Sahte kimliğimle ilgili anlatacağım hikâyeye göre, ben küçük bir çocukken babam Hans Wagner, kendi işini kurmak için Lord Bludgrave'den borç almıştı. Hans bir önceki sene sebebi bilinmeyen bir hastalıktan dolayı vefat etmişti ve sonunda

oldukça kazançlı bir hâle gelen işin başına ben geçmiştim. Eğer herhangi biri sorarsa, eski bir aile dostu olarak Castorları ziyaret ediyordum.

Ama Killian böyle bir hikâye oluştururken, sözde özgürlüğümün baloya katılan Gece Dokuyucuların umurunda olmayacağını itiraf etmişti. Özgürlük sözleşmesini ciddiye alınmaması gereken bir saçmalık olarak görecekler ve Henry'nin misafiri olsam bile, pek çoğu beni bir tür eğlence malzemesi olarak değerlendireceklerdi.

Midem bulandı ve herhangi birinin benim hakkımda ne düşündüğünün bir önemi olmadığını kendime hatırlattım. Onlar gerçeği bilmiyor olabilirlerdi ama ben biliyordum. Ben sadece sergilenecek insan bir bebekten daha fazlasıydım.

Ben, korkulacak bir şeydim.

Ben, bir kılıcın... *şey*... saç tokasının diğer ucundaki ölümdüm.

Ben... kendimi hiç rahat hissetmiyordum.

"Burada bekle," dedi Leydi Isabelle yatıştırıcı bir sesle. "Henry hemen seni almaya gelecek."

Ağzım, konuşamayacak kadar kuruduğu için sadece başımla onayladım. Leydi Isabelle köşeyi dönüp merdivenlerde gözden kaybolduğu anda, bir tür baş döndürücü his beni ele geçirdi. Bedenim karıncalanıyor, yüzüm yanıyordu. Geriye doğru bir adım attım, kaçmaya hazırlanıyordum... ta ki kısık bir ıslık duraksamama neden olana kadar.

"Aster?" Henry'nin sesi kısık, çekingendi.

Döndüğümde onun merdivenlerin başında, gözleri kocaman açılmış durduğunu gördüm.

"Ah, bana öyle bakma," diye tersledim, yüzüm kızarırken.

Kahkaha attı ve bir kere daha onun da *Ölüm Çığlığı*'nda esir tutulduğunu hatırladım. Onu kıyıya yakın bir yerde gemiden attıklarını, ölmeye bıraktıklarını ama yine de onun hayatta

kaldığını. Onun kahkahası beni garip bir şekilde rahatlatıyordu. Bana umut veriyordu. Bana cesaret veriyordu. Düşünmeden, âdeta kendimi o halatın anısından kurtarmak ister gibi boynumdaki şifon ipi çekip çözdüm.

Henry bir adım daha attı, dar koridorda tepemde dikiliyordu. Bakışları boynumdaki yara izlerine kaydı ve dişlerini gıcırdatmaya başladı, yüzünde kahkahasından herhangi bir iz kalmamıştı. Kaşlarını çatarak gözlerime baktı. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra tekrar düşünüp vazgeçti.

Başını iki yana salladı. "Abim bir aptal."

Yara izlerini saklamak için şifonu yeniden boynuma bağlarken neredeyse boğuluyordum. "Neden böyle söylüyorsun?"

Olduğu yerde kıpırdandı ve omzumun üzerinden yeşil çuha kapının olduğunu bildiğim yere doğru baktı. "Kaybedene kadar gerçek anlamda neye sahip olduğunu hiçbir zaman anlamayacak."

Göğsümün sancıdığını hissettim ama bunun nedeni Will hakkında söylediği şey değildi. "Onu bulacağız, Henry."

Başıyla sertçe onayladı, gözlerini kısmıştı. Sonra yüz ifadesi rahatladı, doğruldu ve kolunu bana doğru uzattı. Dudağının tek kenarı hafifçe kalktı. "Küçük kek gibi kokuyorsun."

Homurdanırken onun koluna girdim. "Bu bir iltifat mıydı?"

Burnunu kırıştırdı. "Pek sayılmaz."

Merdivenlerin ilk birkaç basamağında bana eşlik ederken, kulağının arkasındaki *X* dövmesini görmeye çalıştığımı fark ettim. *Ölüm Çığlığı*'nda esir tutulanları gösteren o işaret... Köşeden dönmeden hemen önce, bizi aşağıda toplanan kalabalığın gözler önüne sereceği sahanlıkta Henry bana döndü, bense ona bakmıyormuşum gibi davrandım.

"Sen herhangi bir Gece Dokuyucu'nun hayalini bile kurabileceğinden daha iyi görünüyorsun," dedi içten bir ifadeyle. Sonra yüzünde alaycı bir gülümsemeyle ekledi: "*Bu* bir iltifattı. Ama ben

senin yerinde olsam hâlimden pek memnun olmazdım. Trudy Birtwistle gece bitmeden önce seni bıçaklamaya çalışabilir."

"Seninle dans etmek için mi?" dedim alaycı bir şekilde şaşırmış gibi yaparak. "Eğer böyle bir şey olursa seninle dans etmek için düello yaparız."

Henry yeniden kahkaha attı ve bir adım, sonra bir adım daha atarken midemdeki gergin çırpınış hafifledi. Aşağıdan gelen konuşma sesleri kulakları sağır edici boyuttaydı. Köşeden dönüp sahanlığa doğru adım attık ve...

Sessizlik.

Daha önce ana salonu hiç bu kadar fazla insanla dolu görmemiştim. Herkes gözlerini bana çevirmişti ama görmeyi beklediğim nefret dolu bakışlar yerine, neredeyse sendeleme neden olacak, canlı bir merakla karşılaşmıştım. Hatta Henry boğazını temizleyip bana merdivenlerden inmeye devam etmemi işaret ettiğinde, bazıları kıskanmışlar gibi görünüyorlardı. Ama bir adım daha atmak için ayağımı kaldırmayı başardığımda onu gördüm ve kalbimin tamamen durduğunu hissettim.

Will...

@ayisigikitap

Yirmi Dördüncü Bölüm

Genç Lord Castor, parlak altın rengi iplerle işlenmiş, mükemmel kızıl askerî ceketiyle bir kemerli yolun altında duruyordu. Will'in koyu renk, kıvırcık saçları kısa kesilmişti ve devamlı olarak dikkatli olması gereken aylar nedeniyle daha da dik duruyordu. Odanın karşısından iri gözleriyle bana baktı ve nasıl nefes alacağımı unuttum.

Birbirleriyle savaşan tüm duygularım; öfke, kafa karışıklığı, incinme, hepsi yok oldu. İçimden gelen ilk dürtü, Henry'yi bırakmak ve merdivenlerden koşarak inip, kendimi Will'in kollarına atmak oldu. Geçen son üç ay, uzak bir anı hâline gelmişti. Ama tam ben Henry'den uzaklaşmaya başlarken, kalabalık, Will'in kollarına girmiş şatafatlı balo elbiseleri giymiş iki kadını gözler önüne serecek kadar açıldı. Sağ tarafındaki kız cilveli bir şekilde kulağına bir şeyler fısıldarken diğer kız başını geriye yatırıp kahkaha atıyordu. Boğazımın arka tarafında asit gibi bir şeyin tadını aldım.

Will bakışlarını benim üzerimden hiç ayırmıyordu, dişlerini sıkmıştı ve yanındaki kadınlar çirkin bir şekilde yeniden kıkırdamaya başlamasına rağmen yüz ifadesi keyifsizdi. Henry'nin kolunu daha sıkı kavrarken, bakışlarımı başka yere çevirip Will

ile aramızdaki bağlantıyı kestim. Kalbim boğazımda atıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. İlerlemeye devam etmek istiyordum ama kalabalığın boğucu dikkati -ve Will'in sadece birkaç adım ötemde durduğunu bilmeme rağmen, onun bana hiç olmadığı kadar yabancı hissettirmesi- benim olduğum yerde kalmama neden oluyordu.

"Henry?" Ona döndüğümde onun kömür rengi gözlerinde anlayışlı bir ifadeyle zaten bana bakıyor olduğunu gördüm. Ancak bu bakışların altında gözleri haylazlıkla parlıyordu.

Henry bana muzip bir şekilde gülümsedi. "Eğer benden abimi kıskandırmaya yardım etmemi isteyeceksen, cevabım evet."

Ne söyleyeceğimden emin değildim ama bu fikrin üzerine dudaklarımda belirmeye başlayan gülümsemeyi bastırmadım. *Işık Getiren*'deyken, Owen ile her zaman entrikalar çevirirdik. Denizdeki o uğursuz günün ardından, sorun çıkarmakla benim kadar çok ilgilenen birini bir daha asla bulamayacağımı hissetmeye başlamıştım. Ama Henry beni eğlendirmeye eğilimli gibi görünüyordu ve beni daha da yakınına çekip, gösterişli bir şekilde bana doğru eğilirken garip bir heyecan dalgası tüm korkularımı yok etti.

"Bu yüzden beni öldürecek," diye fısıldadı Henry, merdivenlerden aşağı inerken nefesi kulağımı gıdıklıyordu.

Kendimi merdivenlerin sonuna asla gelmeyecekmişim gibi hissediyordum. Kalabalık, gözlerini dikmiş bize bakmaya devam ediyordu. Bir araya gelmiş yerli tüccarlar, aristokratlar ve seyahat eden mevki sahipleri... Hepsi, Gece Dokuyucuların karanın kontrolünü ele geçirdiği ve bizi denize gönderdikleri bir dönemin başlangıcını kutlamak için buradaydı. Ve bir araya toplanmış Gece Dokuyucuların arasında, Leydi Isabelle'in işe aldığı hizmetliler dışında, tek insan bendim. Gece Dokuyucular bunu fark ettikçe, meraklı olan bakışları ekşimeye başlamıştı. Eğer bir korsan olduğumu bilseydiler, bana nasıl bakacaklarını

merak etmeme gerek yoktu. Sadece insan olduğum için bana bakış şekilleri, o zamanki bakışlarının pek de dost canlısı olmayacağını anlamam için yeterliydi. Ama bu gece, Eldritch'in küçük bir kıyı kasabasından gelen, Henry'nin arkadaşı olan Aster Wagner maskesini takacaktım. Bu gece, Uğursuz'un bir şekilde özgür olan birkaç insanından biriymişim gibi davranacaktım. Bu gece, Will'i özleyerek geçirdiğim aylar hiç var olmamış gibi davranacaktım.

Çünkü... kendisi de bu şekilde hissetmeyen birini nasıl özleyebilirdim ki? Bu akşam balodan önce beni bulma zahmetine bile girmemişti. Üç ay boyunca onu beklemiş olmam ve birlikte geçirdiğimiz zamanlar onun için hiçbir anlam ifade etmemiş gibi davrandığını düşünmek...

Onun için hiçbir anlam ifade etmediğimi...

Odaklan Aster, diye kendimi azarladım. Bu akşam tek ama tek bir sebep için buradaydım: Uğursuz Prensi hakkında elimden geldiği kadar çok şey öğrenmek. Ve eğer Kaptan Shade ortaya çıkarsa... Pekâlâ, o zaman ne yapacağımdan emin değildim.

"Keşke gözlerini dikip bakmayı bıraksalar," diye mırıldandım sıktığım dişlerimin arasından.

Henry kıkırdadı. "Muhtemelen bu akşam kendinde hangi güzelleştirme tılsımlarını kullandığını anlamaya çalışıyorlardır."

Onun kolunu çimdikledim. "Bana iyi davranmayı bırak."

Yeniden kahkaha attı ve kalabalık bize yol açarken bir an için Will'in kardeşine kötü bakışlar attığını gördüm, sonra onu yeniden gözden kaybettim.

"Sana," dedi Henry, "bu akşam sana eşlik etmek için burada olduğumu hatırlatmalı mıyım? Sana iltifat etmemek kabalık olurdu."

Homurdandım. "Sanırım senin kaba olduğun zamanları tercih ediyorum."

En alt basamağa eriştiğimiz an, açık pembe bir elbise giymiş, uzun, ince bir kız, koyu kızıl lüle lüle saçları aşağı yukarı sıçrayarak bize doğru geldi. "Henry!" Yüzünde geniş bir gülümseme vardı ama bana baktığında gözleri tiksintiyle parlamıştı. "Hesaplaşma Günü'n kutlu olsun."

"Trudy," diye cevap verdi ifadesiz bir şekilde. Beni biraz daha kendine doğru çekip bir kalkan olarak kullandı. "Aster ile tanıştın mı?"

Onun beni tanımasını bekleyerek gerildim. Henry'ye bağırmasını ve benim aslında kim olduğumu ifşa etmesini.

Neyse ki bana zar zor ikinci bir bakış attı. "Çok memnun oldum," dedi sıktığı dişlerinin arasından, yüzündeki o geniş gülümseme, gözü dönmüş görünmesine neden oluyordu. Başının etrafında sanki gölgelerden oluşan haleye benzer dumandan bir bulut var gibiydi. Ama eldivenli parmakları arasında bir sigara olduğunu gördüğümde kaslarım gevşedi. "Henry, sen..."

Kalabalığın üzerine bir sessizlik daha çöktü ve ana salonun girişine bakmak için dönen Trudy'nin kelimeleri ağzında yok oldu.

Prens salona takdim edilmeden girdi ama bu, fark edilmediği anlamına gelmiyordu, ellerini gevşek bir şekilde ceplerine sokmuş, âdeta pazar yürüyüşüne çıkmış gibi, tembel, uzun adımlarla ana salona doğru ilerledi. Evdeki herkes bir anda o kadar sessizleşmişti ki attığı her adım endişelendirici bir tempoyla kalabalık alanda yankılanıyordu.

Uğursuz Prensi, kâbuslarımdaki canavara hiç benzemiyordu.

Kızıl iplerle işlenmiş siyah askerî ceketinin içinde boy gösteren çarpıcı biriydi, omuzlarındaki yaldızlı apoletler gaz ışığının altında parlıyordu. Onun bir şekilde zarif yüz hatlarını inceledim; köşeli bir çenesi, çıkık elmacık kemikleri vardı. Savaş meydanı ve denizde geçirdiği aylardan dolayı teni bronzlaşmıştı. Salona sanki at üzerinde girmiş gibi görünüyordu, çenesine kadar uzanan kum sarısı saçları, çaba harcamadan, karışık bir şekilde

duruyordu ve bu da ona bir tür kutsal otorite havası aktaran karanlık bir nitelik veriyordu.

Tehlikeli bir nitelik. Ölümcül.

İlgisiz bir ifadeyle kalabalığı inceliyordu. Birkaç kadın -ki aralarında Trudy Birtwistle da vardı- âdeta onun azametli varlığına karşı verilecek tek uygun tepki buymuş gibi reverans yaptı ama prens bunu fark etmiş gibi görünmüyordu. On adım öteden bile mavi gözleri içinden parlıyor gibi görünüyordu ve gözlerini dikmiş... ah, yıldızlar... *Bana* bakıyordu.

Kaşlarını kaldırdı ve dolgun dudaklarında bir gülümseme gördüğümü düşündüm ama bakışlarını o kadar hızlı başka yöne çevirdi ki hepsini hayal etmişim gibi hissettim. Üzeri madalyalarla donanmış kan kırmızı kuşağını düzeltti, Will'i görünce dudakları acımasızca kıvrıldı. Kalabalığın ne zaman Will ve iki yanında diz çökmüş kadınla birlikte Henry ile beni en önde bırakacak kadar geri çekildiğini fark etmemiştim.

"Beni uyarmalıydın." Prensin sesi beklenmedik derecede hafif ve hoştu. Bir kraliyet mensubuna uymayan bir aksanla konuşuyordu. Daha ziyade sıradan bir kişi gibi konuşuyordu hatta bir... "Bir korsan mı?" Prens yumuşak bir şekilde cıkladı. "Bir balo elbisesi içinde? Ve bir de her şeyi gördüğümü düşünürdüm."

Kanımın donduğunu hissettim. Rol yapmak buraya kadardı. İki kadının kolundan kendisini kurtarıp, salonun ortasında prensle buluşmak için uzun adımlarla ilerlerken Will'in yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Sakin bir hızla yürüyordu, telaşsız bir duruşu vardı. Ama Henry'nin kolundaki kaslar gerilmişti ve âdeta bana kalkan olmak ister gibi hafifçe yerini değişirdi. Will boğazını temizleyip göz ucuyla bana baktı. Gözlerinde küçük bir incinme olduğunu gördüğümü düşündüm... ve şaşkınlık. "Kardeşimin bu akşam Bayan Oberon'a eşlik edeceğini bilmiyordum."

Oberon. Wagner değil.

Bu akşamki sahte kimliğim hakkında Will'i bilgilendirecek zaman bulamamıştık. Henry, Will ile özel olarak konuşmak için bir fırsat bulabileceğini düşünmüştü. Ama şimdi... gerçekten aralarında bir korsan olduğunu duydukları için, her bir misafirin bakışları yine bana dönmüştü. Sadece bu sefer, âdeta somut bir şeymiş gibi nefretlerini hissedebiliyordum; üzerime doğru bastırıyorlar, küçülmeme neden oluyorlar ve...

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi prens, tüm dikkatini bana yöneltirken, yüzündeki o muzip gülümseme midemin bulanmasına neden oluyordu.

Castor erkeklerinden bir baş daha uzundu, üzerimde yükseliyordu ama Will'den bile daha esnekti, eğitimli bir dansçının zarafetiyle hareket ediyordu. Siyah eldivenli elini bana doğru uzattı ve... *eğilerek selam verdi.*

Birinin nefesini tuttuğunu duydum -muhtemelen Trudy'ydiama başım statik, akkor gibi bir heyecanla uğulduyordu. Henry, beni bırakmadan önce bir şeyler mırıldandı. Onu neredeyse duymadım bile. Bundan sonra tek bildiğim, parmak uçlarımın prensin eldiveninin satenine dokunduğu ve prensin elimi nazikçe tuttuğuydu.

Elime bir öpücük kondurduğunda, göz ucuyla Trudy'nin sanki bayılacakmış gibi kendini yelpazelediğini gördüm. Hissettiğim heyecandan zevk almadan edemedim.

"Ziyaretim sırasında sizinle tanışmayı umuyordum," diye mırıldandı, dudakları eldivenli elime yakın duruyordu, okyanusun kendisi kadar derin olan mavi gözlerini asla benimkilerden ayırmıyordu. Tamamen doğruldu ve herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Bu baloya katılmanız bir keyif, Bayan Oberon," diye ekledi. "Ve iyi niyetle bu balonun onur konuğu olma ünvanını kabul etsem de bu gece buraya gelme cesaretini gösteren tek insan olduğunuz ve bir korsanın da aslında detaylı

bir şekilde... *ıslah olabileceğini* kanıtladığınız için, bu konumu sizinle paylaşmayı çok istiyorum."

Bastırılmış fısıltılar, dikenli sarmaşıklar gibi salonun içinde dolanıp, her bir fısıltıyla birlikte sinirlerimin içine batarken yanaklarımın ısındığını hissettim. Yine de prens gözlerimin içine bakıyordu, bir meydan okuma gibi.

"Bayan Oberon," dedi prens, muzip gülümsemesi ürpermeme neden oluyordu, "ilk dansı benimle etme zevkini bana bahşeder misiniz?"

Yirmi Beşinci Bölüm

Buraya nasıl geldim? diye merak ediyordum. Prens kolunu bana doğru uzatırken, kalbim göğsümün içinde çılgınca atıyordu. *Işık Getiren*'in mutfağındaki sessiz yalnızlığıma, saatlerce kendimi görevlerime ve kendim hakkındaki rahatsızlıklara kaptırmış hâldeyken kimsenin beni fark etmediği zamanların rahatlığına özlem duyuyordum. O zamanlar yabancıların düşünceleri ve dikkatleri yüzünden utanmıyordum. Ben prensin uzattığı elini tutmak için tereddüt ederken ağızları açık bakmaktan başka bir şey yapmayan yabancıların...

Henry boğazını temizlediğinde, sendeleyerek öne doğru ilerledim ve âdeta bir can simidiymiş gibi prensin kolunu sıkıca kavradım. Beni ana salondan doğu kanadındaki balo salonuna doğru yönlendirdi. Düşüncelerim uğuldarken onun koluna tutundum. Eğer bunun beni ana salondaki tüm o gözetleyen, meraklı bakışlardan kurtaracağına dair herhangi bir fikrim olsaydı, meşe kapıların ardında beni ne beklediğini düşünmezdim.

"Yaşadığım tüm yıllar boyunca," diye mırıldandı prens, sıcak nefesi kulağımı okşarken, "kraliçenin kendisinin bile böyle bir şekilde tüm dikkatleri üzerine çektiğini görmedim." Sesinde hafif bir gülümseme tınısı vardı ama bu oyunculuğu artık bana

yabancı gibi geliyordu. Midemde yumruların oluştuğunu hissediyordum.

Midem bulanacak gibi hissediyordum.

Bizi takdim eden sesi duydum ama kulaklarımda zonklayan kan basıncı yüzünden onun ne söylediğini anlayamıyordum. Bakışlarımı gereksiz derecede gösterişli balo salonunda gezdirdim. Leydi Isabelle, bana söylediği kadarıyla korkunç Kale'deki balo salonuyla karşılaştırıldığında eski ve küçük olan bu alanı kraliyetin de dâhil olduğu bir organizasyona uygun bir şekilde dekore etmek için çok uğraşmış, hazırlıklar esnasında Sybil ve Lewis'e yardımcı olmaları için kasabadan genç kızları ve erkekleri işe almıştı. Henry, annesinin herhangi bir harcamadan kaçınmadığını söylerken doğruyu söylemişti. Kırmızı kurdelelerle donanmış kristal avizeler, büyük buketler şeklinde düzenlenmiş kızıl karanfiller, Uğursuz'un kızıl güneşinin işlendiği siyah ketenler... Balo salonunun her santimi Leydi Isabelle'in zarafetini ve varlığını gösteriyordu.

Odanın her iki tarafında, kadife perdeler misafirlerin istedikleri gibi içeri girip çıkmalarını cesaretlendirecek şekilde çifte kapıları çerçeveliyordu. Perdeler, gümüş rengi iplerle işlenmiş, altın rengi kordonlar ile çerçevelenmişti. Hafif bir esinti içeri girerken güllerin ve nemli çimenlerin kokusunu kendisiyle birlikte taşıyordu. Açık kapılardan dışarı, bahçeye ve elma ağacı tüneline doğru koşma isteğimi bastırmak için kendimle mücadele ettim.

Prens elini belime koydu ve diğer eliyle elimi sıkıca ama zarif bir şekilde kavradı. Mavi gözleriyle bir kere daha gözlerime baktığında, bedenimin tutuştuğunu hissettim. Margaret'ın bana hediye ettiği saç tokasını -onunla prensin gözünü şişlemeyi- düşündüm ama maalesef ki bu gece kan dökmek için değildi.

Prens beni dans pistine, âdeta ayaklarının yere değmesi gerekmiyormuş gibi kayarak götürdüğünde, müzisyenler çalmaya başladılar. Ahırda Jack ile dans ediyormuş gibi davrandım.

Bunlar hayatta kalmam için son derece önemliymiş gibi, zihnimde adımların üzerinden geçiyordum. Ama bu hantal elbisenin içinde zorlukla ona ayak uydurabiliyordum.

"Bu, kılıç düellosuna benzer," demişti Killian dün, bana uygun duruş ya da hareket hakkında talimatlar verirken, *"sadece burada yaralanma tehlikesi yok."*

Buna rağmen yaralanmayı tercih ederdim.

Prens bir şey fısıldamak ister gibi bana doğru eğildi ve o anda Owen'ın bana korkunç prens hakkında anlattığı tüm hikâyeleri hatırladım. Bunun için kendime engel olmayı dilesem bile... irkildim.

Prens, hafifçe kaşlarını çatarak başını yana eğdi. "Benden korkuyorsun."

"Korkmak mı?" diye homurdandım, kanımın kaynadığını hissediyordum. "Sizden mi?"

Sırıttı. "İrkildin."

"Seğirdim."

"Seğirmek gibi bir huyun mu var?"

"Hep vardı."

Kahkaha attı ve bu berrak ses beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, *lanet olsun,* yeniden irkildim.

"Belki de bir doktora görünmelisin," dedi yumuşak bir şekilde.

Neredeyse kendi ayağıma takılıp sendeliyordum. "Bir fizik sınavı bundan daha eğlenceli olabilirdi," diye mırıldandım.

Başparmağıyla belimin üzerinde tembelce bir daire çizdi ve midemin bulandığını hissettim. Mükemmel dişlerini -bir zamanlar tenime batacağından endişelendiğim dişlerini- göstererek gülümsedi. "Bunu ayarlayabiliriz."

Bu sefer, *kaza eseri* onun ayağına bastım. O, yüzünü buruştururken içimi bir tatmin duygusu kapladı. "Tam olarak

olmanızı beklediğim gibisiniz," dedim onun bu kadar... normal olmasını beklemesem de. Ya da yakışıklı.

Jack'in söylediklerine göre bir balo salonunda olması gereken mesafeden daha yakınına doğru beni çeken prensin mavi gözleri parlıyordu. "Ve bu da?"

Ağzımı açtım ama herhangi bir ses çıkmadı. Esintide bir şey değişti ve tuzlu deniz kokusunu yakaladım. Üniformasına kolonya gibi yapışmış bir şeydi, temiz ve tazeleyiciydi, bana yuvamı hatırlatıyordu.

Göğsümün içinde bir titreşim uğulduyordu. O kadar hafifti ki zar zor farkına varıyordum ama... bakışlarım onun boğazında atan nabza, sanki teninin altındaki damarları *görebiliyormuşum* gibi bedenine pompalanan kana odaklanmıştı. Çok sevdiğim okyanus gibi beni kendine çağırıyor, beni içine doğru çekiyor, beni yatıştırıyordu...

"Bir sorun mu var?" Prensin çilek şarabı kokan nefesi burnumu gıdıklıyordu. Ona biraz önce olduğumdan daha yakındım ama... bu, doğru olamazdı. Aramızdaki mesafeyi ben mi kapatmıştım?

Mavi gözleriyle yüzümü inceledi. Kendime engel olamadan, gözlerinde parlayanın samimi bir endişe olup olmadığını merak ettim. "Aster?"

Sıradan bir şekilde ilk adımı kullanması, sarsılarak sersemliğimi üzerimden atmama neden oldu. Az kalsın nerede olduğumu, kiminle birlikte olduğumu unutuyordum. Prensin beni bir dans partneri değil de bir un çuvalıymışım gibi balo salonunda taşıyor olmasına rağmen, yıldızların lütfuyla neyse ki dans etmeyi tamamen bırakmamıştım. Ve garip bir şekilde, biz konuşurken bile, etrafımızdaki aşağı yukarı yüz kişinin her bir hareketimizi izlediğini fark etmemiştim. Ama şimdi onları fark ediyordum. Safranın yeniden boğazıma kadar yükseldiğini hissettim.

Baron Rencourt, Leydi Isabelle ve George Birtwistle ile birlikte Lord Bludgrave'in yanında duruyordu. Dördü birden, evlerindeki bir hizmetli kızla, Uğursuz tahtının varisinin dans etmesi manzarasına pek de uygun düşmeyen sıradan bir ilgiyle bizi izliyorlardı. Ama Lord Bludgrave'in yüz ifadesinde... *garip* bir şey vardı. Sanki salonun ortasına bir çekiç düşecekmiş gibi çevresine göz gezdirirken hafifçe suçlu görünüyordu. Bunun, bu akşam buradaki varlığımı kesinlikle takip edecek olan yansımalarla ilgili olabileceğini fark ettim. Yine de onu görünce mideme yoğun ve rahatsız edici bir ağırlık oturdu.

Ama onun yanındaki Killian gülümseyerek bana kadehini kaldırdı ve amiralin solunda duran Henry de bu hareketin aynısını yaptı. Midemde hissettiğim ağırlık yok oldu ama o rahatsız edici his kalmaya devam etti.

Will etrafta görünmüyordu.

"İsminiz," dedim, Gece Dokuyuculardan oluşan kalabalıktan, Lord Bludgrave'in rahatsız edici tavrından ve Will'in yokluğundan başka bir şeye odaklanabilmek için olsa bile. "Siz benim ismimi biliyorsunuz ama ben sizinkini bilmiyorum."

Ama sorduğum için bile içimden kendime lanet okudum. Lewis, birinin boğazına bıçak dayamanın, ismini bildiğiniz zaman daha zor olduğunu söylerdi hep. Yine de... bir isim kadar önemsiz bir şeyin, ömür boyu duyulan nefreti bastırabileceğini düşünmüyordum.

"İsmim mi?" Prensin sesi yumuşak çıkıyordu. Kaşlarını kaldırıp sanki az önce açıklanması gereken büyülü bir numara yapmışım gibi merakla beni inceliyordu. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Bilmeli miyim?"

"Ben prensim."

"Bu bir ünvan, bir isim değil."

"Elbette," dedi, dudaklarında küçük bir gülümseme belirmişti. "Ama prens olduğum için, vatandaşlarımdan birinin bu ünvanı takip eden ismi bilmemesi pek alışılmış bir şey değil."

"Ben sizin vatandaşlarınızdan biri değilim." Sadece ailemin uğruna bile olsa bu kelimeleri ânında geri alabilmeyi diledim. Prensin cezasından korkmuyordum ama saygısızlığım, aileme ve son aylarda emniyete almak için çalıştıkları geleceğe mal olabilirdi. Ve hayatlarına da...

Prens yeniden bir kahkaha attığında, kalbimin teklediğini hissettim. "Sen vatandaşlarımdan biri değilsin, Aster Oberon."

Dudaklarım hafifçe aralandı ama aldığım nefes ciğerlerime kadar ulaşmadı. "Siz... Siz bana kızmadınız mı?"

Tek kaşını kaldırdı. "Kızmalı mıyım?"

"Bunu söylememeliydim."

"Söylediğine sevindim."

"Ama..." Başımı iki yana salladım. *Kesinlikle*, hissettiğimden daha cahil görünüyordum. "Siz prenssiniz."

"Titus," diye mırıldandı. "Benim adım Titus."

Titus. Bu isim, ciğerlerimde kalan havanın da boşalmasına neden oldu.

"Takımyıldız gibi mi?" demeyi başardım.

Çenesini öne doğru eğdi, gülümsemesine rağmen dişlerini sıkmıştı. "Ta kendisi."

Kulaklarıma inanamıyordum. Uğursuz Prensi'ne, yıldızlarda ölümsüzleştirilmiş belki de en saygıdeğer kahramanın adı verilmişti. Bir insanın. Bir korsanın.

İlk korsanın.

Owen eskiden bana Titus ve On İki Anahtarın hikâyesini anlatırdı. Onun, dünyanın bütün suları üzerinde hüküm sürme hakkı âdeta kendisine verilmiş gibi denizleri nasıl yönettiğini.

Bizim insanlarımız arasında o sadece bir efsaneden fazlasıydı. O, korsanların Öğreti'sini *yazmıştı.*

"Senin ne düşündüğünü biliyorum," dedi prens kuru bir sesle, dudaklarının bir kenarı havaya kalkmıştı. "Neden ebeveynlerim bana sizin insanlarınızın kahramanının adını verdi?"

Onun yüzünü inceledim, öfkeli denizler kadar coşkulu olan mavi gözlerini. Artık müziği duymuyordum. Artık Gece Dokuyuculardan oluşan kalabalığın her hareketimi yargılamasını ve varlıklarının her bir zerresine kadar benden nefret etmesini fark etmiyordum. Sadece prens ve ben vardık. Sadece bu an.

"Neden?" diye fısıldadım.

Yüzündeki gülümseme soldu, bana doğru yaklaşırken yüzünde garip bir şekilde ciddi bir ifade vardı. O kadar yakındı ki sıcak ve tatlı nefesinin yansımasını dudaklarımda hissedebiliyordum. "Nefret tuhaf bir şeydir."

Hızla tek bir hareketle benden uzaklaştı ve sanki hafif bir esintide bile basitçe uçup gidecekmiş gibi beni dengesiz bir hâlde bıraktı. Müziğin durduğunu fark etmemiştim. Hatta artık dans etmediğimizi bile fark etmemiştim.

Prens eğilerek selam verdi. Zarif duruşu, kötü bir şekilde ünlü gaddarlığıyla bir tezat oluşturuyordu ve neredeyse reverans yapmayı unutuyordum, ***neredeyse.*** Bu hareketim katıydı ve doğal değildi. Az kalsın düşüyordum ama prens -*Titus*- ben bir kere daha ayaklarımın üzerinde doğrulurken elimi tuttu. Bir çocuğun bir kelebeği izlediği gibi beni izliyordu, gözleri hayretle açılmıştı.

"Bunu hissettin mi?" diye sordu ama müzik hızlanarak daha tempolu bir şeyler çalmaya başlarken onu zar zor duyabiliyordum.

"Neyi hissettim mi?" Orkestra sesimi boğdu.

Birleşmiş ellerimize bakıyordu, nefesini verirken dudakları aralandı. Gece Dokuyucular dans pistinde toplanıyorlardı ve

aniden her yer tamamen fazlasıyla sıcak oldu, ter ve parfümün boğucu kokusu yoğun bir sis gibi etrafımızı kaplamıştı.

Titus'un yüz ifadesinde sanki bir maske takmış gibi bir değişiklik oldu. Bir an içinde yüzündeki meraklı ve alaycı ifade, soğuk ve umursamaz bir ifadeye dönüştü. Omzumun üzerinden kısa bir bakış attı, dudaklarının hafifçe kıvrıldığını gördüm ama bunun da zihnimin bana oynadığı bir oyun olduğunu varsaydım çünkü şimdi de yeni bir sır öğrenmiş bir çocuk gibi sırıtıyordu.

Titus elini elimin içinden çekerken, arkamızda birinin olduğunu hissettim.

"Bu dansa ben devam edebilir miyim?" Will'in boğuk sesi içimin ürpermesine neden oldu.

Titus başıyla onayladı ama ikimiz de bakışlarımızı kaçıramıyormuşuz gibi birbirimize bakmaya devam ediyorduk.

Bunu hissettin mi?

"Onu sizin sorumluluğunuza teslim ediyorum, Lord Castor," dedi Titus, benim yanımdan geçip, dans pistindeki Gece Dokuyuculardan oluşan kalabalığın içinde gözden kaybolmadan önce.

Göğsümde bir şeyin parçalandığını hissettim ve bu neredeyse nefesimin kesilmesine neden olacaktı. *Çok şükür!*

Will'e ve uzattığı eline doğru döndüm. Üç ay önce tanıştığımız zamanla aynı görünüyordu. Ama bir şey değişmişti. Koyu yeşil gözlerinde dans eder gibi görünen keyif yerine, lanetli bir ifade vardı.

Sadece üç ay mı geçmişti?

Onun elini tuttum. Onun dokunuşu karşısında, avuçlarımız arasında sıcak ve cızırdayan o elektrik akımı gerçekleşti; eldivenlerimizin oluşturduğu bariyere rağmen o eski, tanıdık rahatlık hissi tüm bedenimi kapladı. Hızla nefes alırken gözlerim açıldı. Gür kirpiklerinin altından bana baktıktan sonra bakışları,

yakama işlenmiş olan dokuz yıldıza kaydı. Yüzünde ufak bir gülümseme belirdi ve kalbimin hopladığını hissettim.

O kısa saniye içinde, haylazlık ve gururla parlayan gözleriyle gözlerime baktı ve bir an için onu gördüm: Will. *Benim* Will'im.

Ama o Will göründüğü kadar hızlı bir şekilde yok olmuş, onun yerini önümde duran bu yeni, duygusuz asker almıştı. Müzik bizi daha yavaş, nazik bir tür dansa götürürken, Will nazikçe diğer elini belime götürdü. Sevgililerin ettiği türde bir dans. Biz... her neysek, ona göre değil.

Will, beni kendisine doğru çekerken dudakları kulağımın yakınındaydı ve bu yakınlığın, bu hareketinin samimiliğinin karşısında rahatlayarak iç geçirecekken kendime engel oldum. Ama tam ben rahatlamaya, gerilimin eriyip gitmesine izin vermeye başlamışken, sessizce kulağıma doğru konuştu ve boğuk sesi kanımın donmasına neden oldu: "Bu numarayı yaparken, ne *kahrolası* şeyi düşünüyordun?"

Yirmi Altıncı Bölüm

O nun ne söylemesini beklediğimi bilmiyordum ama beklediğim bu değildi.

Kaşlarımı kaldırıp geriye doğru çekildim. "Affedersin?"

Dişlerini gıcırdattı, balo salonunda benden başka her yere bakıyordu. "Seni bu işe Henry mi bulaştırdı?"

Öksürür gibi kuru bir kahkaha attım. "Birbirimizle en son konuşmamızın üzerinden üç ay geçti ve bana söylediğin ilk kelimeler bunlar mı?"

Will'in gözlerinin altındaki gölgeler daha da kararmış gibi görünüyordu. "Burada olmamalısın."

Kelimeleri, kalbime saplanan birer hançer gibiydi. Çekilerek ondan uzaklaşmaya çalıştım ama elimi daha sıkı tutmaya başladı, parmakları belimi aşırı derecede sıkı kavrıyordu.

"Neden?" diye sordum, öfke gözyaşları boğazımda bir yumru oluşturuyordu. "Senin gibi olmadığım için mi?"

Yüz ifadesi yumuşadı ve başını iki yana salladı, kendisini içinde bulunduğu sersemlikten çıkarmak ister gibi gözlerini kırpıştırıyordu. "Aster, demek istediğim bu değil..."

"Bilgin olsun diye söylüyorum," dedim tersçe, "Henry beni davet etti çünkü biz... *arkadaşız.*" Bu kelimenin benim ağzımdan çıkıyor olması kulağa garip geliyordu ama bunun doğru olduğunu hissediyordum. Gerçek olduğunu. "Seninle benim aksime. Ve bununla birlikte, burada senin hayatını perişan bir hâle getirmek için bulunmuyorum. Sana daha *uygun* partner seçimlerin olduğu oldukça ortadayken neden benimle dans etmek istediğinden bile emin değilim. Ne olursa olsun, seninle hiç konuşmamayı tercih ederdim. Ben sadece... Düzen, Henry'nin ve benim gözlerimizin prensin üzerinde olmasını istediği için buradayım."

Will homurdandı. "Bu konuda muhteşem bir iş çıkarıyorsun."

Umursamaz cevabı beni aşırı derecede rahatsız etti. "Zaten biliyordun," diye fısıldadım, zar zor hâkim olduğum öfkemden dolayı sesim titriyordu. "Düzen'e katıldığımı biliyordun."

"Tabii ki biliyordum," dedi kükrer gibi. "*Biri* mektubuma cevap vermeye tenezzül etti."

Bizim birkaç adım ötemizde dans eden kardeşini izlerken, ateşli yeşil gözleri incinmiş bir ifadeyle doluydu. Trude Birtwistle, aralarına mümkün olduğunca fazla mesafe koymaya çalışırmış gibi görünen Henry'ye yapışmıştı. Onların arasına girmediğim için içimde bir suçluluk hissettim. Ama son üç aydır, gittiği için Will'e kızarak, onu özlediğim için kendime kızarak günlerimi geçirdikten sonra, görüşümü bulandıran öfkemin ötesini göremiyordum.

"Bana bak," dedim sesim çatlayarak. "Lanet olsun, *bana bak,* Will."

Bakışlarını hızla gözlerime çevirdi ve bir anda ne söyleyeceğimi unuttum.

"Ne?" diye sordu kabaca.

"Ne?" diye tekrarladım. Sesim, istediğimden daha haşin çıkmıştı. "Bana yalan söyledin. Benden sır sakladın. Bana Düzen'den ne zaman bahsedecektin? Her şeyden?"

Yeniden başka bir yere bakarken âdemelması hareket ediyordu. "Anlamıyorsun."

"Haklısın," dedim sessizce. "Anlamıyorum."

Başını yana eğdi. Bakışları, bir tür yaralanma olup olmadığını kontrol edermiş gibi yüzümde dolanıyordu.

"Ben düşündüm ki..." İç geçirdim, öfkem dinerek yerini katı bir duyarsızlığa bırakıyordu. "Ne düşündüğümün bir önemi yok. Son üç ayın her gününü, o günün senin öldüğünü duyacağım gün olup olmayacağını merak ederek geçirdim. Ve bu gece, gelip beni göreceğini düşünecek kadar aptaldım. Senin de beni özlediğini düşünecek kadar."

"Sen beni özledin mi?" diye mırıldandı, beni gözlerine bakmaya teşvik ederek. Kocaman açılmış gözleri, tam olarak adlandıramadığım bir duyguyla dolup taşıyordu.

Yanaklarımın rahatsız edici bir şekilde ısındığını hissettim. "Bu, önemli değil," dedim hızla. "Geldiğin an beni aramak yerine -ve şimdi bunun nedenini görebiliyorum çünkü görünüşe göre o sırada meşgulmüşsün- bana o buketi gönderdin ve..."

"Bir buket mi?" Kaşlarını çattı, alnı kırışmıştı. "Ben sana bir buket göndermedim."

Bu itirafı, bütün algılarımın üzerine bir kova soğuk su dökülmüş gibi hissetmeme neden oldu. "O zaman kim..."

Müzik durdu ve kelimelerim aniden gelen sessizlikle tüm salonda duyuldu. Birkaç Gece Dokuyucu bana nefret dolu bakışlar attı ama sonra Henry yanımıza gelip partiye gelen diğer kişileri görmeme engel oldu. Trudy'yi kollarından, gerçekten bir sülükmüş gibi çekip uzaklaştırdı.

"Eş değiştirme zamanı," dedi Henry, bana anlamlı bir bakış atarak.

Henry'nin bana uzattığı elini tutarken, bir daha Will'e bakmadım. Ama Henry beni bir başka, daha neşeli bir dansa sürüklerken, onun omzunun üzerinden baktığımda Trudy'nin orada tek başına durduğunu ve Will'in ortalıkta olmadığını gördüm.

"Seni bilmiyorum ama," dedi Henry, "kahrolası danstan sıkılmış durumdayım." Bizi balo salonunun kenarına doğru götürdü. "Biraz temiz hava almak ister misin?"

"Bunu sormak zorunda mıydın?"

"Kibarlık yapıyordum."

Gözlerimi devirdim. "Bu konuyu konuştuğumuzu düşünüyordum."

Dudakları kıvrıldı. "Ne konuştuk?"

"Bunu yapmaman gerektiğini."

Henry kahkaha attı ve beni neredeyse sürükleyerek bir çifte kapıdan geçirip çimenliğe çıkardı. Dışarıda gezinen misafirlerin bizi duyamayacağı bir yere geldiğimizde ve doğu bahçenin gül fidanları görülmemizi engellediğinde Henry elimi bıraktı.

"Evet?" dedi smokinin yakasını düzeltirken. "Bu da neydi?"

"Ne de neydi?"

Bana donuk bir bakış attı. "Bu gece *başka* bir prensle mi dans ettin?"

"Ah," diye mırıldandım. "O."

"Evet." Sırıttı. "O."

Omuz silktim. "Sen bana söyle. Onun beni... fark edeceğini bile beklemiyordum."

Henry sertçe güldü. "Seni fark etmesini mi?" Koluna girmem için kolunu uzatırken yeniden güldü. "Ciddi anlamda kendini hafife alıyorsun."

"Almıyorum!" diye ısrar ettim, onun koluna girip bahçede miskin bir tempoyla yürürken.

Tek kaşını kaldırdı. "Sen öyle diyorsan..."

Uzakta, Mürekkep Sığınağı'nın altın rengi ışıkları, *Manan*'dan oluşan bir battaniyeye sarınmış gibi ışıldıyordu. Ilık gece havası okyanusun tuzundan yoksundu ama bunun yerine çiçeklerin ve pastaların tatlı kokusuyla doluydu.

"Abim..." Henry başını iki yana salladı. "Savaştan her döndüğünde daha farklı görünüyor. Ama bu sefer..." Kısık sesle iç geçirdi. "Daha önce onu hiç böyle görmemiştim."

Boğazımı tıkayan duyguya aldırmadan burnumu kırıştırdım. "O, bir pislik."

"Savaştan eve yeni döndü."

"Ben tüm hayatımı savaşta geçirdim," dedim tersçe. "Bu, bir pislik olmak için bahane değil."

"Ama sen de bir tür pisliksin."

Dirseğimle onun kaburgalarına vurdum. "Sen beni öldürmeye çalıştın!"

Acıyla öksürür gibi bir kahkaha attı. "Ben de bir tür pisliğim."

Dudaklarımda beliren gülümsemeyi bastırmaya çalışmadım. Ama bir grup beyaz zambağın yanından geçerken yüzümdeki gülümseme soldu. "Henry?"

"Evet?"

Durup ona doğru döndüm. "Hiç düşünüyor musun?"

Bu soru onun için olduğu kadar benim için de şaşırtıcıydı.

Kaşlarını çattı, sesi yumuşak çıkıyordu. "Neyi düşünüyor muyum?"

"O..." Duraksayıp alt dudağımı çiğnedim. "*Ölüm Çığlığı*'nı."

Henry geriye çekilip aramıza bir mesafe koydu, daha önce aramızda olmadığını fark etmediğim bir mesafeydi. Dudakları hiddetli bir şekilde aşağı doğru kıvrılmıştı. "Bana neden bunu soruyorsun?"

Boğazımdaki izleri saklamak için taktığım sarı fuları çıkardığımda, Henry'nin bakışları oraya takıldı. Gözlerinde anladığını gösteren bir ifade belirdiğinde yüz ifadesi yeniden yumuşadı.

"Doğru. İblis'e doğru yola çıkmadan önce Will bahsetti..." Cümlesini tamamlamadı, kendisinden emin değilmiş gibi görünüyordu. "Dürüst olmak gerekirse ona inanmadım. Senin yara izini fark etmemiştim..." Gözlerini kaldırıp bana baktı, yutkunurken âdemelması hareket ediyordu. "Ne kadar süre?"

"İki ay." Sesim bir fısıltı kadar kısık çıkıyordu. "Bazen ben hâlâ... ben hâlâ orada hapsolduğumu hissediyorum. Özellikle daha kötü oluyor, ben...

"Yalnız olduğunda," diye tamamladı, aramızdaki mesafeyi kapatıp elini bana doğru uzatırken. Nazikçe, tereddüt ederek parmaklarını boynumdaki izin üzerinde gezdirirken onun dokunuşundan kaçınmadım. "Onu düşünmediğim tek bir gün bile yok." Elini geri çekti, dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı. "En kötü zamanları atlatırken Dorothy bana yardımcı oldu," diye itiraf etti. "Amcam kâbusları uzak tutan koruma kalkanlarını yaratmadan önce, gecenin ilerleyen saatlerinde gizlice odama gelir ve... sadece bana sarılırdı. Tek bir şey bile söylemezdi. O sadece..." Yüzü buruşmuştu. "Sadece yanımda olurdu."

"Onu seviyorsun," dedim yumuşak bir sesle.

Gözleri, dökmediği yaşlarla parlıyordu. "O gecelerden birinde, onunla birlikte olduğum sürece, nerede olduğumun umurumda olmadığını fark ettim." Dişlerini sıktı, uzaktaki Mürekkep Sığınağı'na bakarken alnı kırışmıştı. "Ve şimdi o yapayalnız ve ben sadece *ona* sarılabiliyor olmayı diliyorum."

Ağır ve özlemle dolu bu itirafı havada asılı kalmış gibiydi. *Evet, onu seviyorum,* demenin birden fazla yolu olduğunu fark ettim.

Yüzünü buruşturup boğazını temizledi. "İki ay," dedi başını iki yana sallayarak. Bu, *Ölüm Çığlığı*'nda geçirdiğim

zamanlardan bahsetmek anlamına gelse de konuyu Dorothy'den başka bir yere çektiği için onu suçlamıyordum. "Yıldızlar, Aster. Hiç kimse o hücrelerde olmaya birkaç günden fazla dayanamaz."

"Sen dayandın," dedim. Kendime engel olamadan, elimi uzatıp parmak uçlarımı şakağından başlayıp yanağından aşağı inen pürüzlü yara izinin üzerinde gezdirdim, dokunuşum tüy kadar hafifti. Parmağım gömleğinin yakasına değdiğinde elimi geri çektim.

Duyulur bir şekilde yutkundu. Bana bir *bakış* attı ve... yarasını gördüm. Gururla taşınacak bir yara izi değildi ama daha... derinde bir şeydi. Hiçbir zaman gerçek anlamda iyileşmeyen türde bir yaraydı.

"Bazen..." Boğazını temizledi. "Bazen on iki gün boyunca dayanmamış olmayı diliyorum."

Kömür karası gözleriyle gözlerime baktı ve eğer ay ışığı olmasaydı, yaralı yüzünden akan gözyaşlarını görmeyebilirdim. "Benden her şeyimi aldılar." Bakışlarını kaçırdı, teninin üzerinde öfkeden dolayı kırmızı benekler belirmişti. "Bunu anlayabilecek başka biriyle hiçbir zaman karşılaşacağımı düşünmezdim. Ama iki ay... Aster, nasıl hayatta kaldın?"

"Bazen hayatta kalmamışım gibi hissediyorum." Boğazıma dokundum, parmaklarımı kabarık derinin üzerinde gezdirdim. "Benden korkuyorlardı. Bana dokunmuyorlardı. Onlar..." Ağzımdan keyifsiz bir kahkaha kaçtı. "Onların üzerine bir lanet getireceğimi düşünüyorlardı. Bu yüzden beni asmaya çalıştılar."

"Sonra ne oldu?"

"İlk seferinde işe yaramadı."

Gözleri açıldı. "İlk seferinde mi?"

Başımla onayladım, Kaptan Shade o ipi kesip beni ipin ucundan kurtardıktan sonra Owen'ın benimle nasıl ilgilendiğini hatırlayınca göğsüm sıkıştı. İlk birkaç gece boyunca, Margaret ona beni rahat bırakmasını emretse bile yanımdan ayrılmamıştı.

"Beni astıkları ilmekle ilgili bir sorun olduğunu düşündüler. Bu yüzden de ipi kesip yeniden denediler."

"Yüce yıldızlar," dedi Henry boğulur gibi, bakışlarında acıma değil, acı vardı. "Nasıl hayattasın?"

Tek omzumu kaldırdım. Shade *Ölüm Çığlığı*'nın tayfasını ele geçirip ilmeğin ipini kesmeden önce altı dakika boyunca ana direkte asılı kalmıştım. "Bilmiyorum," dedim. "Ama ben..." Boğazım daraldı, sesim dışarı boğuk ve boğulurmuş gibi çıkıyordu. "Lanetli olduğumu *hissettim*."

O gün trende Will'in bana Sylkleri görebilmem hakkında söylediği şeyi düşündüm. "*Senin bu yeteneğinin bir lanetin parçası olduğu düşünülüyor.*" Bir Değiştirici olmadığını biliyordum ama... Bu, doğru olabilir miydi? Gerçekten lanetlenmiş olabilir miydim?

Henry ellerimi ellerinin içine aldı. "Ben yaşadığına memnunum," diye mırıldandı, yüz ifadesi alaycılıktan yoksundu.

"Asla bunu söyleyeceğimi düşünmezdim ama..." Ellerini sıktım. "...seninle tanıştığıma memnunum, Henry Castor."

Hafifçe gülümsedi. "Seni öldürmeye çalışmama rağmen mi?"

"Özellikle beni öldürmeye çalıştığın için."

İçimde bir kahkahanın kaynamaya başladığını, ağzımdan çıktığını hissettim. Her şeye rağmen bunu kontrol edemiyordum. Kontrol etmek istemiyordum. Henry bir an için şaşırmış gibi göründü. Ve sonra o da kahkahalar atmaya başladı. Ne kadar süre boyunca bu şekilde kaldığımızdan emin değildim ama o kadar çok gülmüştüm ki karnım ağrıyordu. Bu kadar çok gülmemiştim... Owen'dan beri.

Ve böylece kahkahalarım söndü. Sessizleşip deri bilekliğin eldivenin altında minik tümsekler oluşturduğu yeri kavradım.

Henry hareketsiz kaldı. "Aster, sen..."

Bir dal çatırdadı. Boğuk nefes alıp veriş sesleri benim olduğum yerde kalmama neden oldu. Çalıların arasındaki boşlukları

bakışlarımla aradım, baktığım her yerde Kaptan Shade'in kızıl maskesini gördüğümü düşünüyordum. Söylentilerin iddia ettiği gibi prensi öldürmeye mi gelmişti? Onun böyle bir şeyi, sözde sırdaşı olan Will'in malikânesinde yapma girişiminde bulunacağını hayal edemiyordum ama her şey mümkündü. Ve eğer o *geldiyse,* Henry ile Düzen'in bizden istediği tek şeyi yapmakta başarısız olmuş oluyorduk.

"Orada biri mi var?" diye sordu Henry, bakışlarıyla sık gül fidanlarını tararken.

Elimi yavaşça başımın arkasındaki saç tokasına götürdüm, vurmaya hazırdım ki...

"Sizi yakaladım!" Albert bir gül fidanının arkasından üzerime sıçrayarak çıkıp beni yere düşürdü.

Her şey çok hızlı olmuştu ama Albert'ın ortaya çıktığı an, Henry elini uzattı ve elektrik kıvılcımları hızla havada hareket etmeye başladı. Bir yıldırım Albert'a sırtından çarptı. Gözleri şokla kocaman açılmış bir şekilde üzerimden yana düştü.

Gözlerini kırpmıyordu.

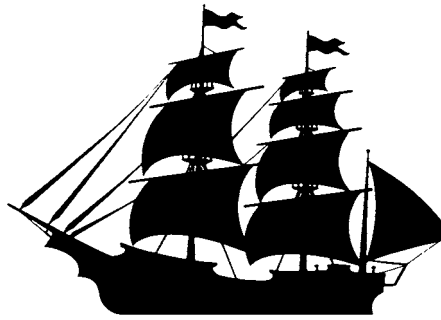

Yirmi Yedinci Bölüm

"Albert?" Onu sarstım. "Henry..." Sesim panikle titriyordu. "Nefes almıyor. *Nefes almıyor.*"

Henry beni önünden itip, Albert'ın yanına diz çöktü. Bir elini Albert'ın göğsünün üzerine koyup, gözlerini kapattı. Saniyeler uzayıp, sonsuzluk hâline geliyordu.

"Hadi," dedi Henry sıktığı dişlerinin arasından. "*Hadi!*"

Hiçbir şey olmadı. Göğsüm fazlasıyla sıkışıyor, nefes almamı imkânsız hâle getiriyordu. Bir erkek kardeşimi daha kaybedemezdim. *Bu olamazdı...*

Albert'ın dudakları zorla nefes almaya çalışır gibi aralandı. Yalpalayarak ona doğru ilerleyip onu göğsüme bastırdım.

"Bunu yapmak istemedim," diye kekeledi Henry başını iki yana sallayarak. "Ben istemedim..."

"Ama *yaptın!*" diye onu tersledim. Korkum öfkeye dönüştü ve onu yeniden azarlamak için ona doğru döndüm ama gözlerindeki canlı dehşet ifadesi duraksamama neden oldu. Derin bir nefes alarak kendime bunun bir kaza olduğunu hatırlattım. Ben de Albert'a bir darbe vurmaya hazırdım ama Henry benden daha önce davranmıştı.

"Bunu yapmak istemedim," dedi Henry yeniden, sesi bir şekilde kırılmış gibi çıkıyordu.

İç geçirdim. "Biliyorum," dedim Albert'ın saçlarını okşayarak. "Onu kurtardın. Önemli olan tek şey bu."

Henry dudaklarını birbirine bastırdı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Onu kurtarmak zorunda kalacağım bir şey yapmamalıydım."

"Ama kurtardın," diye karşılık verdim. "Teşekkür ederim."

Henry, titreyen ellerini ceplerine sokarken homurdandı. "Küçük erkek kardeşini elektrikle öldürüyordum ve bana teşekkür mü ediyorsun?"

Bunu söylediğinde Albert benden uzaklaşıp Henry'ye bakmak için döndü. "Bana bunun nasıl yapılacağını öğretir misin?"

Henry ile birbirimize komik bir şekilde baktık ve bu bakış hâlâ havada yoğun bir şekilde hissedilen kalın panik bulutunun dağılmasına neden oldu.

"Sanırım senin... her ne yapman gerekirse oraya dönmenin zamanı geldi," dedi Henry, Albert'a elini uzatarak.

"Doğru!" Albert, sanki az önce ölümcül bir yara almamış gibi sıçrayarak ayağa kalktı. "Jack beni sizi bulmam için göndermişti. Leydi Isabelle, sizinle tanıştırmak istediği kişiler olduğunu söylemiş ona."

Henry gözlerini devirirken iç geçirdi. "Her zaman vardır." Ceketinin üzerindeki tozları temizlerken bana bıkkın bir bakış attı. "Geliyor musun?"

"Henüz değil," dedim elimi sallayarak onlara gitmelerini gösterirken. "Sanırım bir süre yalnız kalmam gerek."

Henry ısrar edecek gibi göründü ama sonra başını öne doğru eğdi. "Dikkatli ol," dedi, yüz ifadesi sadece birkaç ay önce benim ölmemi isteyen biri için fazlasıyla düşünceli görünüyordu.

"Sen de," dedim onu selamlayarak. "Bu suların sülüklerle dolu olduğunu duydum."

Henry homurtu gibi bir ses çıkararak kahkaha attı ve bahçede Albert ile birlikte geriye doğru yürürken onun saçlarını karıştırdı. Diğer eliyle arkasında kaba bir hareket yaptı ve bir şekilde dudaklarımdan histerik bir kıkırdama kaçtı.

Onların kıvrımın ardında gözden kaybolmalarını izledim. Güller arasında yalnız kaldığımda, uzaktan gelen müzik ve konuşma sesleri, gül fidanlarının hışırdamalarının arasında yok oluyordu. Rüzgâr, okyanusun tuzlu havasının hafif kokusunu taşıyordu...

"*Aster.*"

Yüreğimin ağzıma geldiğini hissetim.

"Owen?" Bakışlarımı çılgınca bahçede gezdirdim. Oradaydı, önümdeki köşeden koyu sarı bir saç tutamı geçmişti.

Owen.

Onu kovaladım, dar bir yoldan ilerlerken dikenler kollarımı parçalıyordu. Köşeden döndüğümde, nabzım şakaklarımda atıyor gibiydi.

"Owen!" Kayarak durduğumda sesim titriyordu.

Owen gitmişti.

Midemin ekşidiğini hissettim. Aklımı mı kaybediyordum? Onun gerçekten Owen olamayacağını biliyordum. Owen ölmüştü. Onun ölmesini izlemiştim.

Ama Değiştirici, onca hafta önce o gün, onun *görüntüsüne* bürünmüştü...

Arkamdan gelen ayak sesleri kulaklarımda çınlayan sessizlik boşluğunu doldurdu. Ensemdeki saç tokasını hatırlayarak geridim, yeterince hızlı olabilmek için yıldızlara dua ediyordum.

Göz açıp kırpıncaya kadar saç tokasını çekmiş bir şekilde arkama döndüm. İleri doğru saldırdım ama güçlü, nasırlı bir el, bileğimi kavradı

"Bu Owen denen adamın kim olduğunu bilmiyorum," dedi prens, şah damarından birkaç santim uzakta duran sivri saç tokasına bakarken hafif bir sesle. "Ama bu, selamlama için garip bir gelenek gibi görünüyor."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Konuşmaya çalıştım ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmadı. Bakışlarımı kaldırıp prense ve boğazına dayadığım saç tokasına bakarken, dudaklarım hareket ediyordu.

"Bu, bir kadını konuşamaz hâle getirdiğim ilk sefer değil," dedi Titus usulca, dudakları hafifçe kıvrılmıştı. Hızlıca saç tokasına bir bakış attı. "Ama... bu yeni bir şey."

Saç tokasını daha gevşek bir şekilde kavradım ama o benim bileğimi tutuşunu gevşetmedi. Sıcaklığı eldivenimden içeri sızıyordu. Onun ellerinde eldiven olmadığını fark ettim. Ağzım açık bir şekilde onun dövmelerine baktım, parmaklarından başlayarak bileğinden yukarı doğru uzanıyordu. Bakışlarım çıplak elinin üzerini kaplayan dövmeye takılmıştı, uçan bir serçe dövmesine.

"Sizi kırmak istemedim," demeyi başardım, kibirli gözlerine bir kere daha bakarak.

Koyu mavi gözleri, âdeta alev almış deniz gibi parlıyordu. "Tamamen benim suçum." Elimi bırakırken birbirine bastırdığı dudaklarında mahcup bir gülümseme belirdi. "Belli ki seni ürküttüm."

"Hiç öyle bir şey yapmadınız," diye karşı çıktım, saçlarımı Margaret'ın yaptığı gibi şekillendirerek tokayla toplamaya çalışırken. Ben saçlarımın üst kısmını kıvırıp, tokayla dağınık bir şekilde sabitlerken gözlerinde hafif bir keyifle beni izliyordu. İçimden onun yüzünü iğnelik olarak kullanmak geliyordu.

"Affedersin," diye mırıldandı. "Durumu yanlış anlamışım gibi görünüyor." Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle, bakışlarını üzerimde gezdiriyordu. "Anlarsın, genellikle biri ürkmüş göründüğünde, bunun nedeni ürkmüş olmasıdır."

"Ben..." Bakışlarımı indirip çimlerin dizlerimde lekeler bıraktığı elbiseme baktım ve inledim. "Beni ürküttünüz."

"Haklısın." Bana göz kırptı. "*Ürkütmek* gerçekten doğru kelime gibi görünmüyor. Belki *telaşlanmış* desek?"

"Ben telaşlı değilim," dedim sıktığım dişlerimin arasından, onun yanından geçip giderken.

"Tabii ki değilsin." Beni takip etti, uzun adımlarıyla miskin bir tempoda ilerliyordu. "Belli ki birini bekliyordun. Sadece bu kişi ben değilim."

Gözlerimi devirdim. "Belli ki."

Birkaç dakika önce Henry ile durduğumuz yeri aradım ama sarı şifon şerit orada yoktu, o gece seranın yakınlarında çantanın yok olduğu gibi. Kalbimin sıkıştığını hissettim. Panik, algılarımı etkilemeye başlıyordu, tam o sırada...

"Bunu mu arıyorsun?" Titus kumaş parçasını bana doğru uzattı ve bu elinde de diğerindeki gibi bir serçe dövmesi olduğunu fark ettim. İkiz dövmeler...

Kumaşa doğru uzandım ama elini geri çekti. İşaret parmağına taktığı yüzük dikkatimi çekti. Kraliyet mührü. Uğursuz güneşinin üzerini kaplayan taze kızıl mum, içimin korkuyla dolmasına neden oldu.

Kaşlarını çattı. "Owen kim?"

Kumaşı elinden almak için hareket ettim ama fazla hızlıydı. Kumaşı başının üzerinde, uzanamayacağım bir yerde tutuyordu. Yüzünde tüylerimi diken diken eden beklenti içinde bir ifade vardı.

"Onu tanıyor muyum?" diye sordu, tamamen masum bir merakın betimlemesi gibiydi.

Yanaklarımın yandığını hissettim. "Tanımazsınız," dedim sertçe.

"Seni şaşırtabilirim," dedi başını komplocu bir şekilde yana eğerken. Ay ışığı yüzünün yarısında melek gibi bir ışıltı oluşturuyor, onun yumuşak, sıcak ve feci derecede güzel görünmesine neden oluyordu. Diğer yarısı ise gölgeler tarafından gizlenmişti, ona her zaman sahip olacağını düşündüğüm uğursuz bir görüntü veriyordu. Çekici olması gereken bir şekilde dişlerini göstererek gülümsedi, saldırmaya hazır bir engerek yılanı gibi. "Ben pek çok insan tanırım."

"Tanıdığınıza eminim." Parmaklarım saç tokamı onun boğazına saplama isteğiyle seğiriyordu. "Aynı onu tanımadığınızdan emin olduğum gibi."

Dudaklarının bir köşesi, sevimsiz bir şekilde oyuncu bir ifadeyle kıvrıldı. "Ve nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Bu çocuksu sataşması, içimden bir parçanın neredeyse onun bu hoş ruh hâlini mahvetmek zorunda kalmamayı diliyordu, *neredeyse.* Diğer yanım ise onun benden aldığı şeyi onun elinden almak istiyordu. Onun kanını akıtmayı.

Omuzlarımı dikleştirdim, yüzümde hissettiğim kadar soğuk ve acımasız olduğunu umduğum bir ifade olmasını sağlamaya çalıştım. "Çünkü o öldü. Bunun için kaptanınıza teşekkür edebilirsiniz."

Gözleri hafifçe açıldı, dudakları düz bir çizgi hâline gelmişti. "Ben..." Keskin bir nefes aldı, dişlerini sıkmıştı. "Çok

üzgünüm, Aster. Gerçekten üzgünüm. Will kayıplar olacağından bahsetmişti..."

Kolunu aşağı indirdi, şerit lamba ışığının altında kıyafetinin kumaşında altın rengi parlıyordu. Gözlerinde beliren bir hüzün vardı ve yüzü samimi bir pişmanlıkla asılmıştı. Elindeki sarı şifon şeride bakarken, emir bekleyen bir asker gibi görünüyordu. "İzin verir misin?" diye mırıldandı.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Uğursuz Prensi'nin özrünü nasıl kabul edebilirdim? Nefret etmem gerektiği öğretilen birinin, korkmam gerektiği öğretilen... Kara talihimin nedeninin. Owen'ın ölmüş olmasının nedeninin.

Ama... bunun sorumlusu o değildi. Gerçek anlamda değildi. Will, bana kaptanın kendiliğinden harekete geçtiğini söylemişti. Ve Titus'un yüzündeki ifadeye bakılacak olursa, Will'in prensin o adamı itaatsizliğinden dolayı asarak öldürmeye istekli olduğunu söylediğini düşününce... şu anda prensi gördüğümde, onun kaptanı ölmüş olmayı dileyeceği bir şekilde cezalandırdığını düşünüyordum. Ve Titus üzgün olduğunu söylediğinde... ona inanmaktan her ne kadar nefret etsem de ona inanmıştım.

Titus boğazını temizledi. Sert bir şekilde başımla onayladım ve eliyle bana dönmemi işaret etti. Kumaştan şeridi başımdan geçirip boynuma dolarken omuzlarım kasıldı. Kendimi boğuluyormuş gibi hissetmeye hazırladım ama parmakları köprücük kemiğimin üzerinden geçerken, tamamen farklı bir his midemde yumrular oluşmasına neden oldu.

"Bu kadar açık sözlü olduğum için özür dilemem gerek," dedi, nefesi başımın arkasını gıdıklıyordu. "Ama seni zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Kasıtlı şekilde geriye doğru bir adım attı ve dönüp ona bakmam için bana bir alan bıraktı. Döndüğümde, bakmaya değer bir şeymişim gibi bana baktığını gördüm, nefes alırken dudakları hafifçe aralanmıştı. Yüzünde korkuyla saygı arası bir ifade

vardı ama o kadar kısa sürmüştü ki, bunu hayal etmiş olduğumu düşündüm. Yüz hatları düzeldi ve bir elini cebine sokarken, her zamanki üşengeç duruşuna geri döndü.

"William senin hakkında konuşmaktan başka bir şey yapmadı." Darmadağınık saçlarının arasından bir elini geçirirken sırıttı. "Ama ne kadar kolay korktuğundan bahsetmeyi unutmuş."

Dudak büktüm. Son birkaç ay boyunca benden bahsetmiş birine göre, Will bu akşam *benimle* zar zor konuşmuştu. Ve söylediği birkaç kelime de...

Elimi yumruk yaptım. "Sizin yapıyor olmanız gereken başka bir şey yok mu?"

Gözlerini kırpıştırdı, dudaklarında hafifçe eğlenirmiş gibi görünen bir gülümseme vardı. "Senin yok mu?"

Cevap vermeden göletin çamurlu kıyısına doğru ilerlemeye başladığımda, elleri ceplerinde beni takip etti. Onun bakışlarının yüzümde olduğunu hissettiğim noktalarda tenim kaşınıyordu ve bu anı zihnimde canlandırdığım onca geceyi düşündüm. Kralın kanından olan kişiyle yalnız geçireceğim bir dakika... Kralın tek varisiyle. Onun merhamet göstermem için nasıl yalvaracağı... Onun hayatına son vermeden önce söyleyeceğim her şey... Şimdi burada, yanımda yürüyordu ve benim düşünebildiğim tek şey aşikâr saygısızlığıma karşı ne kadar *sabırlı* olduğuydu.

Bu, sinir bozucuydu.

"Eğer sizin için sorun değilse," dedim sıktığım dişlerimin arasından, "yalnız kalmayı tercih ederim."

"Ne kadar ilginç." Omzundaki görünmez bir tozu silkeledi. "Ben de yalnız *kalmamayı* tercih ederim."

"Rahatsız edici olmayı da tercih ediyor musunuz?"

Omuz silkti. "Zaman zaman."

Göletin etrafından dönerken, eteğimi kaldırıp hızımı artırdım. Elbise ne kadar güzel olursa olsun, pantolon giyiyor olmak için her şeyi verebilirdim.

"Bu durumda, içeride Uğursuz Prensi tarafından rahatsız edilmekten kesinlikle heyecanlanacak olan yaklaşık iki düzine kadar kadın var.

Bana cana yakın bir şekilde gülümsedi. "Bense burada özel olarak seni rahatsız etmeyi çok daha fazla tercih ediyorum."

"Ne kadar şanslıyım."

Bludgrave'e, sıcak bir kehribar renginde parlayan balo salonuna baktım ve zihnimde Will'in her iki kolunda şatafatlı kadınlarla durduğunu canlandırdım. Eğer Will, prensle yalnız olduğumu bilseydi... ne düşünürdü? Kıskanır mıydı? Ben onun kıskanmasını ister miydim?

Daha ben farkına varmadan Hildegarde binasına ulaşmıştık. Binanın karanlık yansıması, ayın aydınlattığı suyun üzerine çökmüştü. Bir kuzgun binanın kubbeli çatısının üzerine tünemiş, zeki, kurnaz gözleriyle beni izliyordu.

Bludgrave'de yaşadığım süre boyunca, bu toprakların neredeyse her santimini keşfetmiştim. Ama... sütunlarından kan damladığı o görüntüyü görmemin ve Martin'in Annie'nin atroxisini iç organları boşaltılmış bir şekilde bulmasının ardından, uzak durduğum tek yer burasıydı. Ama taş basamaklara yaklaştıkça, göğsümün içinde beni ileri doğru çeken bir şey hissettim. Bir adım, bir adım daha attıkça, tenim karıncalanıyordu. Binanın içine doğru adım atarken, neredeyse Titus'un arkamda olduğunu unutmuştum. Serin, kuvvetli bir rüzgâr arkaya doğru sendelememe neden oldu ve...

"Of," diye inledi, beni kaldırmak için elleriyle kollarımı kavrarken. "Muhtemelen bunu hak ettim."

Ayağımı onun ayağının üzerinden çektim. "Bu, bir kazaydı..." Biraz ağzımın içinde ekledim: "...bu sefer."

Şaşkın bir şekilde güldü ama elleri hâlâ kollarımın üzerindeydi. "Yani ayağının benimkinin üzerinde olduğu her iki sefer için de üzgün değil misin?"

"Hiç değilim."

"Şaşırdığımı söyleyemem."

"Ah?" Tek kaşımı kaldırdım. "Sizi şaşırtmıyor muyum?"

"Tam tersi," dedi, başımın arkasında hissettiğim nefesi, açık havadaki yapıda hissettiğim tek sıcaklıktı. "Örneğin, henüz benden alınmadığına şaşırdım."

Söylediği kelimeler, üzerime soğuk su sıçratılmış gibi bir etki yapıp bana şu anda nerede durduğumu hatırlattı. Görüşüm keskinleşerek binanın ortasında duran heykele baktım ve kadının yüzünü görebilmek için başımı uzattım. Alnının üzerinde aşağı kadar inmiş taştan bir taç vardı ve göğsünün üzerinde kıvrılmış yatar gibi görünen bir çocuk oyulmuştu.

"Hildegarde," diye mırıldandı Titus. Saygılı ses tonu, yüksek sesle kutsal bir dua ediyormuş gibi çıkıyordu; güçlü ve yankılı. "Kraliçelerin Annesi." Uzaklaşmadı, varlığı âdeta etrafımızdaki havada nabız gibi atıyormuşçasına beni çevreliyordu. Kalp atışlarını kulaklarımın içinde duyabiliyormuşum gibi.

"Onun hakkında ne biliyorsunuz?" diye fısıldadım, benim nabzım da hızlanmaya başlamıştı.

Ellerini kollarımdan çekerken boğazını temizledi. Yana doğru birkaç adım atıp, aramıza önemli ölçüde mesafe koydum. İstemediğim bir sıcaklık yanaklarıma hücum ediyordu.

"Sadece temel çalışmalarımda öğrendiğim kadarını," diye cevap verdi Titus kalın bir sesle, ellerini ceplerine sokarken. Ona baktığımda, bahçede bana bakarken olan o korkulu ve saygılı ifadenin aynısını gördüm. "O, ateşli bir savaşçı ve benim türüm tahtı ele geçirmeden önce Uğursuz'un koruyucusuydu."

Başımı iki yana salladım. "Tahtta bir *insan*..."

Bana doğru dönüp, dikkatimi heykelden kendisine doğru çekerken yüzünde yarım bir gülümseme vardı. "Buna inanmak bu kadar zor mu?"

Kendimi onun koyu mavi gözlerinin içine bakarken buldum. Yıldızları yansıtan deniz gibi parlıyorlardı, büyüleyici ve sınırsız. "İnanmayı zor bulduğum çok fazla şey var."

Aramızdaki mesafeyi kapatırken, yeniden alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bütün hayatın boyunca benim ölmemi dilediğin ve şimdi benimle tanıştığında beni tamamen karşı konulmaz bulman gibi mi?" Bir sır paylaşır gibi bana doğru eğildi. "Beni öldürmek istediğini biliyorum. Muhtemelen şu anda da bunu düşünüyorsun."

Kalbim duracakmış gibi hissettim.

"Bu fırsatı kalbime bir kılıç saplamak için kullanmayı düşünmediğini söyleme..." Dudakları acımasız bir sırıtışla çarpıldı. "Ben senin yerinde olsam kesinlikle düşünürdüm."

Havada bir şeyler değişti, belli belirsizdi ama yine de rahatsız ediciydi. Bir içgüdüyle hareket ediyormuşum gibi, taş sütunların arasından Bludgrave'e, uzakta işaret ateşi gibi parlayan yaldızlı ışıklarına baktım. Geriye doğru bir adım atmak için döndüm ama Titus hızla hareket edip, tek çıkışa doğru yolumu kapattı. Beni durduğum yerden gerilemeye zorlamak için sinsice bana yaklaştı, avını yutmaya hazırlanıyormuş gibi başını yana eğmişti. Sırtım kubbenin ortasındaki heykele değip, ciğerlerimdeki hava duyulabilir bir ıslık sesiyle çıkarken dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi.

Kolunu uzattı, avucunu başımın birkaç santim yanında taşın üzerine bastırıp beni hapsetti. Çimenlerin üzerinden güvenliğe doğru kaçmak konusundaki umudumu elimden aldı. Kaçabileceğimi düşünmekle aptallık etmiştim. O bir Gece Dokuyucu'ydu. Bir Kan Akıtan. Bir prens.

Ve sen de Aster Oberon'sun, diyeceğini hayal ettim Owen'ın. *Sen hiçbir kralın önünde diz çökmezsin.*

"Vazgeç artık, Aster," diye mırıldandı Titus. "Düzen'i biliyorum. Bu gece neden burada olduğunu biliyorum." Başını iki yana sallarken cıkladı, dağınık sarı saçları alnına düşmüştü. "Oldukça hızlı yükseldin. Bir korsandan hizmetli kıza, hizmetli kızdan Castor oğlanlarının ilgilerinin odağına."

Bakışları açgözlü bir şekilde herhangi bir korku belirtisi arıyormuş gibi yüzümün her yerinde geziniyordu. En sonunda onun gerçekten ne olduğunu görüyordum: kâbuslarımdaki aşağılık prens.

"Will senden ilk bahsettiğinde," dedi usulca, "genç Lord Castor'u parmağında oynatmayı başaran bu gizemli, vahşi yaratıkla tanışmak zorunda olduğumu anladım." Başparmağıyla çenemi okşadı. Dokunuşu, nasırlı teninin teminim üzerinde olduğunun farkındaymış gibi hafifti. İçim ürperdi ve midemde yumrular oluştu. Bunu fark etmiş gibiydi. O hevesli, ölümcül parıltı yeniden yerini almadan önce gözlerinde anlamadığım canı yanmış bir ifade belirdi.

"Şunu söylemeliyim ki, Will'in anlattığı kadarıyla senin bu kadar güven dolu olacağını beklemiyordum." Bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı, bana doğru yaklaştı, fısıldarken sıcak nefesini yanağımda hissediyordum. "Bunu benim için oldukça kolaylaştırdın, Aster."

Dişlerimi sıktım, ellerimi yumruk yaptım. *Aptal.* Böyle bir konuma getirilmeme izin vermem aptalcaydı. Başlangıçtaki amacımdan -prensi öldürmek ve yaptığı şeyin karşılığını ödetmek- bu kadar kısa süre içinde nasıl bu kadar uzaklaşabilmiştim? Onun alçak, kana susamış bir canavardan başka herhangi bir şey olabileceğine güvenmek benim düşüşüm olmalıydı. Ne de olsa hiç kimseye güvenmemem gerektiğini bilmeliydim, özellikle de bundan sonra tahta geçecek olan Gece Dokuyucu'ya.

Ama... hayatımda ilk defa, açıklayamadığım bir şekilde, Titus'un bir tehdit olduğunu *hissetmiyordum.* Ya da belki de sadece onun bir tehdit olduğuna inanmak istemiyordum. Çünkü eğer Uğursuz Prensi iyi olsaydı, o zaman içimden bir parça bir şeylerin değişebileceğini gerçekten umut etmeye başlayabilirdi. Ve bu, insanlarımı kurtarmanın tek yolunun kralı ve soyunu öldürmek olduğuna inanmaktan neredeyse daha acı vericiydi. Öldürmesine öldürebilirdim. Umut etmek daha zordu. Ve güvenmek...

Güvenmek *imkânsızdı.* Will'e kadar. Onun yüzünden kendimi onun halkına, onun türüne açmıştım. Güvenmek beni zayıf kılmıştı. Bu gece Titus'un gerçek niyetlerine karşı körleştirmişti. Beni, hikâyelerden çok iyi tanıdığım o kötü prens yerine kibirli, yanlış anlaşılmış genç bir erkek görmeye ikna etmişti. Ama yanılmıştım. Will'e güvenmemeliydim ve Titus'a da güvenmemeliydim. İkisi de bir daha yapmayı planlamadığım hatalardı.

Eğer bu durumdan canlı bir şekilde çıkabilirsem.

"Castorların bir şeyler peşinde olduğunu biliyordum," diye mırıldandı Titus, yüzümü incelemek için geri çekilirken. "Eğer bana ne planladıklarını söylersen seni hızlı öldüreceğime söz veriyorum."

Parmaklarını şaklattı ama -yıldızlara şükürler olsun- irkilmedim. Öfkeyle parlayan mavi gözlerinin içine baktım, nefretim tenimin altında kımıldayan canlı bir şey gibiydi.

"Nezaket büyük bir düzenbazdır." Bunu, biliyor olmalıydım.

"Daha da iyisi... Will senin ailene oldukça düşkün olduğundan da bahsetti." Dişlerini göstererek gülümsedi. "Bana Hildegarde Düzeni hakkında bildiğin her şeyi anlatacaksın yoksa kardeşlerinin cesetlerini kale duvarlarına çivilerim."

Yüzüne tükürdüm. "Pislik."

Kahkaha attı ama gözleri kararmıştı. "Tatlım, bana bütün hayatım boyunca pislik dediler." Dudaklarını yalayıp şeytanca gülümsedi. "Bundan daha iyisini yapmak zorundasın."

Midem bulanıyordu. Tüm iğrenç kelimelerin arasında, onu tanımlayacak kadar kötü bir kelime düşünemiyordum.

Başını öne eğdi ve bir saç tutamımla oynadı. "Biliyorsun," dedi kısık sesle, "sadece bu gece baloda olduğun için bile senin idam edilmeni sağlayabilirim. Ve sadece seni değil... Henry Castor da insan bir kızla kol kola girmemesi gerektiğini bilmeliydi. Tüm gece boyunca vatan hainliği yapmaktan sadece bir öpücük uzaktaydı." Saç tutamımı parmağına doladı, fısıldayarak söylediği her kelimede dudaklarıma biraz daha yaklaşıyordu. "Ve Will... Sence o, sırlarını korumak için ölür mü?"

Sorusuyla kalbime bir bıçak saplamış gibiydi. *Bunu yapar mıydı?*

Aniden Titus'un bedeni gerildi ve sık sık nefes alıp vermeye başladı. Yavaşça parmağına doladığı saçı açtı, eli boynumun yakınındaydı. Parmak uçlarıyla inci küpeme dokunurken kaşlarının arası kırıştı. Geriye çekilip yüzümü inceledi, yüzündeki sert ifade anlaşılmazdı.

Yumuşak bir sesle, "Ölümden korkuyor musun, Aster Oberon?" diye sordu.

Kahkaha attım. "Ölümden çok daha kötü şeyler var."

Dudaklarının kenarı neredeyse anlaşılmaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İşkence?"

Bileğime sıkıca bağlanmış örgülü deri bilekliği ve temsil ettiği bağı düşündüm. Owen, ailesi için -benim için- ölümü göze alırdı. O son yenilgiyle yüzleştiğinde, kendisine ne olacağından asla korkmamıştı. Yıldızlar arasında yerini alacağından ve bir gün hepimizin yeniden bir arada olacağından emindi.

Owen, bizim için, insanlarımız için daha iyi bir hayatın hayalini kuruyordu. Güvende, mutlu yaşayacağımız bir yerin hayalini. Düzen, Owen'ın her zaman hayalini kurduğu bir dünyaya inanıyordu. Eğer böyle bir dünyanın var olmasına dair en ufak bir şansı korumak için öleceksem, o zaman öyle olacaktı. En azından

ölümden sonraki hayatta Owen'ı gördüğüm zaman, korumakla görevlendirildiğim genç erkeğin hayatımı sonlandıracak olanla aynı kişi olduğu konusunda ikimiz de bolca gülebilirdik.

"Bana ne bildiğini söyle, yaşamana izin vereyim," diye fısıldadı Titus, bakışları yırtıcı bir dikkatle gözlerime odaklanmıştı. "Senin seçimin."

Benim seçimim. Sanki bunlardan herhangi biri benim seçimimmiş gibi. Sanki olan herhangi bir şey *benim* seçimim olmuş gibi.

"Neden Castorları koruyorsun?" Parmakları çeneme sürünüyordu. "Seni, mezbahadan kurtardıkları bir koyundan başka bir şey değilmişsin gibi seçtiler. Onlar için bir hiçsin. *Bir hiç.*"

Bir hiç. Haklıydı, ben bir hiçtim. Hiç kimse. Eğer ölürsem ailemdeki herkes hayatlarına devam edecekti. Aynı Owen'ın ismini söylemeyi reddettikleri gibi benim ismimi de söylemeyi reddedeceklerdi. Ama eğer Castorlardan vazgeçersem, bu onların amacına büyük bir darbe vurmuş olacaktı. *Bizim* amacımıza.

Daha önce, eğer bir savaş sırasında ölmüş olsaydım, bunun *hiçbir* anlamı olmayacaktı. Şimdi ise bu, küçük Annie'yi, hiçbir zaman arkadaşım olarak göreceğimi düşünmediğim Henry'yi ve hayatımın patates soymaktan ibaret olduğunu hissettiğim zaman bana bir amaç veren Killian'ı korurken öleceğim anlamına gelecekti. Elsie ve Albert'ın geleceğini korurken ölecektim. Will'i korurken ölecektim.

Ağzımdan çıkan kelimeleri söylemek kolay değildi ama bu kelimeler doğruydu. "Sadakatsizlik edeceğime ölürüm."

Titus elini çekti, geriye doğru bir adım attı. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirip, gözlerini bir tür kutsal mavi alevle aydınlattı. "Sanırım demek istediğin..." Resmî ceketini çıkarıp sertçe yere attı ve bir kere daha gözlerime baktı. Gömleğinin kolunu kıvırırken çekingen bir merak, açıklanamaz neşesini yumuşatıyordu. "...krala ölüm."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Titus'un derisinin üzerinde girdap şeklinde siyah mürekkepler ve kanatlı bir hançer belirdi ve bunun yanında...

"*Nivim derai*," diye mırıldandım, beynim uğulduyordu. *İhtiyaç ânında.* Ki bu da şu anlama geliyordu. "*Sen* Düzen'in bir parçası mısın?" Ve sonra aniden anladım. İlk başta, Düzen'in ailemle ittifak kurmak konusundaki konuşmalarını duyduğumda, bunun ben olabileceğimi düşünmüştüm ama eğer Uğursuz Prensi *bizim* tarafımızda olursa... "*Sen* gizli silahsın!"

"Gizli silah," diye tekrarladı kaşlarını indirip kaldırırken. "Bunu sevdim."

Ona lanet okumak için ağzımı açtım ama...

"Beni affet," diye fısıldadı Titus, dövmenin üzerini yeniden kapatmadan önce, incelemem için bana bir saniye verdi. "William'ın kararına bir lafım yok ama sana güvenebileceğimizi kendim de görmek zorundaydım." Bir an içinde çocuksu gülümsemesi, göstermek istediği kötü niyetli ve kana susamış prens portresinden kalan herhangi bir iz bırakmadı. "Anladığına eminim, değil mi?"

Nefesimi verdim, yumruk yaptığım ellerimi açtım ve ağırlığımı arkamdaki heykele verdim. Taşın dış hatları omuz

kemiklerime batıyordu ama bedenimde dolanan rahatlamanın verdiği karıncalanma, herhangi bir rahatsız edici hisse ağır basıyordu. "Güven ama teyit et," diye mırıldandım iç geçirip, annemin sözlerinden birini daha ezberimden söyleyerek. "O zaman daha fazla çaba sarf etmeliydin."

"Aa?" Titus tek kaşını kaldırdı. "Sen ne yapmamı önerirdin?"

Omuz silktim. "Dişlerimi çekebilirdin, tırnaklarımı sökebilirdin..."

Yüzünde hınzır bir gülümseme peyda oldu. "İşkenceden bahsettiğimde gözlerinde bir parlama gördüğümü biliyordum."

"Eğer bana işkence etmek istediysen, sadece benden bir dans daha etmeyi istemen yeterliydi."

"Beni affet." Alaycı bir şekilde dudaklarını büzdü. "Ben seninle dans etmekten oldukça keyif aldım ama eğer bu dans beklentilerini karşılamadıysa, belki de bana bir şans daha vermeli..."

Onun sözünü kestim: "Bir prens için çok fazla özür diliyorsun."

Dudakları seğirdi ama şakacı gülümsemesi yarı kapalı ve içten bakan gözlerine yansımamıştı. "Üzgün olacağım çok şey var."

Kumaşın altındaki yara izlerini görebiliyormuş gibi gözlerini kısarak boynuma baktı. Onun görüşünü engellemek için elimi kaldırdım ama bileğimi yakaladı.

"William biliyor mu?" diye sordu acı verici derecede şefkatli bir sesle. Tanıdıktı. Henüz tanıştığım biri için fazlasıyla tanıdıktı. Tüm hayatımı nefret ederek geçirdiğim biri için.

Midem bulandı ama boğulur gibi bir kahkaha attım. "Yara izlerimi mi? Bu bir sır değil."

Titus bileğimi bırakırken kaşlarını çattı. "O zaman neden saklıyorsun?"

İçimde, derinlerde utanç gibi bir şeyin oluştuğunu hissettim. "Bu gece hiç kimsenin kim olduğumu bilmemesi gerekiyordu." Ama söylemediğim şey şuydu ki, bir kereliğine ben de

olmadığım biri olmak istemiştim. Killian yara izlerimi kapatmanın bir yolunu bulmak zorunda olduğumuzu söylediğinde ona karşı çıkmamıştım çünkü sadece bir geceliğine bir insandan daha fazla bir şey olabileceğimi düşünmüştüm. Gece Dokuyucuların olduğu gibi mükemmel olabileceğimi. Başka biri olmak istemiştim. *Ölüm Çığlığı*'nda çektiğim acıları hiç çekmemiş biri olmak. Bir halatla soluk borusu ezilmemiş biri olmak. Yuvasını, abisini ya da özgürlüğünü kaybetmemiş biri olmak.

Başını öne doğru uzattı. "Peki o kim?"

Ben aylarımı gece yatakta uyanık bir şekilde onun iyi olup olmadığını, hayatta olup olmadığını düşünerek geçirdikten sonra Will'in bana bu akşamki davranış şeklini düşündüm. Onun da beni, benim onu özlediğim gibi özleyip özlemediğini.

"Hiç kimse," dedim çünkü artık buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim.

Ben farkına varamadan Titus ileri doğru uzandı, sarı şifonu boğazımdan çekip taş zemine bırakırken parmakları boğazımın üzerinde geziniyordu. Koyu mavi gözlerinde öylesi bir kesinlik ve anlayışla *baktı* ki bana, onun içimi görüp görmediğini, asla yüksek sesle söylemediğim kelimeleri duyup duymadığını merak ettim. "Hepimizin yara izleri var, Aster," dedi kısık bir sesle. "Gece Dokuyucuların bile."

Gömleğinin düğmelerini göğsünün yarısına kadar çözüp büzüşmüş beyaz izlerle dolu göğsünü gözler önüne serdi. Bunlar en derin, en kasıtlı kesiklerden geriye kalmış, acımasız, çirkin yara izleriydi.

Kaşlarımı çattım. "Neden Will'e onları iyileştirtmedin?"

Dudaklarının kenarları kıvrıldı, yüzünde hüzünlü, anlayışlı bir gülümseme belirdi. "Sen neden kendininkileri iyileştirtmedin?"

Titus bir kere daha sırtımı heykele dayamama neden olacak şekilde bana doğru bir adım attı. Onun ellerini başımın iki

yanına koymasına, güneşte bronzlaşmış tenine yapışmış olan tuzlu su kokusuyla, deniz beni kucağına almış gibi hissedene kadar bedeniyle beni sarmalamasına izin verdim. Mavi gözleri bakışlarımı ele geçiriyordu, tıpkı beni derine çeken bir gelgit gibi nazik ama hükmediciydi.

Nefesi yanağımı okşarken, bu akşam daha önce söylediğim kelimeleri tekrarladı: "Tam olarak olmanı beklediğim gibisin."

"Yani, bu da?" diye sormayı başardım boğuk bir sesle.

Dudakları benim dudaklarıma yaklaşacak kadar başını eğdiğinde nefes almaya bile cüret edemedim, gözlerim kapanıyordu. "Cesur," diye mırıldandı, sesi bir dalganın çarpması kadar teskin edici ve tanıdıktı. "Sadık."

Bu kelimeyi söyledikten sonra aniden geri çekildi, varlığının yok olmasını göğsüme fiziksel bir darbe almışım gibi hissetmeme neden olmuştu. Gözlerimi açtığımda, gömleğinin düğmelerini kapatıyordu. Artık bana bakmıyordu, bunun yerine sütunların ardından uzaktaki Bludgrave'e bakıyordu.

"Geri dönmeliyiz," dedi yüzünde sert bir ifadeyle.

Dudaklarım kıpırdadı ama ağzımdan bir şey çıkmadı. *Az önce ne olmuştu?*

Titus, benim onu takip etmemi beklemeden yerden ceketini aldı ve topuklarının üzerinde dönüp merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Aşağı, sarı şifon şeridin ayağımın dibinde solmuş bir çiçek yaprağı gibi durduğu yere baktım.

Hepimizin yara izleri var, Aster.

Prens bana *cesur* demişti. Ama son zamanlarda kendimi cesur hissetmiyordum. Bu yer -bu yeni hayat- içimdeki vahşiliği geri çekmişti. Beni, bir zamanlar gururla taşıdığım yara izlerini saklamaya zorlamıştı. Olduğumdan -olduğum *kişiden*- daha az bir şey gibi davranmaya zorlamıştı.

Tehlikenin karşısında kahkaha atan Owen'ı düşündüm. *O,* cesurdu. Sonuna kadar cesur.

Belki de olmadığım biri gibi davranmaya son vermemin zamanı gelmişti.

Belki de benim cesur olmamın zamanı gelmişti.

Titus ile birlikte malikâneye sessizlik içinde yürüdük. Onun biraz gerisinden yürüyordum ve ancak Bludgrave'e ulaştığımızda dönüp bana baktı, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Ağzını açtı ama ondan önce ben konuştum: "İçeride görüşürüz," dedim hızla, mutfağa açılan kapıyı açıp, o tek bir kelime bile söyleyemeden aralığın içinden geçerken.

İçeri girdiğim anda, kızarmış et kokusu burun deliklerimi doldurdu. Sırtımı kapanmış kapıya dayayıp derin nefesler aldım: Akciğerlerim taze ekmek, ezilmiş sarımsak, taze kesilmiş meyveler, kremşanti ve çikolatalı turta kokusuna karşı âdeta açtı. Gözlerimi kapattım ve kaynayan suyun sakinleştirici sesinin yorgun zihnimi sakinleştirmesine izin verdim.

"Aster?" diye yükseldi babamın sesi çınlayan tencere ve tavaların ardından. Mutfak lambasının sıcak, altınımsı ışığının içinde durmuş, ellerini yağ lekeleriyle dolu önlüğüne siliyordu. "Senin baloda olman gerekiyordu," dedi başını eğerek.

"Ben..." *Burada ne yaptığımdan emin değilim.* "Biraz yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Sanki başımı çarpmışım gibi endişeyle bana baktı. "Biz hallediyoruz," dedi eliyle mutfakta çılgınca koşuşturan Martin ve Sybil'i işaret ederek. Gözlerini kısıp bana baktı. "Sen iyi misin? Sen..."

"İyiyim iyiyim."

"...güzel görünüyorsun," diye cümlesini tamamladı, yanağımı okşamak için elini kaldırdı ama aniden durdu. Unla kaplı eli

yüzümün yanında duruyordu. Gülümsedi ve bir anda kendimi yeniden bir çocuk gibi hissettim.

Onun yağlı önlüğünü, unlu ellerini ve zaten çimenlerden dolayı lekelenmiş balo elbisemi unutarak kollarımı ona doladım. Bana sıkıca sarıldı ve bütün sesler bir fısıltıya dönüştü. Bir an için dalgalar tarafından sallanıyormuş, okyanusun beşiğinde güvendeymişim gibi hissettim. *Yuvamdaymışım gibi.*

Babam geri çekildi, yüzü endişeliydi. "Bu, ne içindi?"

"Bir kız, babasına sarılamaz mı?"

"Şikâyet etmiyorum." Bir kahkaha attı, sesi o kadar tatlı ve tanıdıktı ki neredeyse çözülmeme neden olacaktı. Ama aniden gülmeyi bıraktı, parmağını çeneme yasladı. "Aster?"

Babam yanağımdaki bir gözyaşı damlasını silerken yüzüme un bulaştırdı.

"Ben iyiyim, baba. Ben sadece..." Kelimeler boğazımda tıkanıp kaldı.

Kralın Yetkisi evrakı, ters bir şekilde yakınlardaki bir tezgâhın üzerinde duruyordu. Babamın aylar önce isimlerimizi yazdığı kâğıdın üzerinde, yeni basılmış kızıl güneş, mum ışığında kanıyormuş gibi görünüyordu.

Kraliyet mührü.

Titus... Bunu o yapmıştı. Tam olarak gerçek anlamda kaderimizi mühürlemişti. Artık Oberon klanı -Batı Denizi'nin kötü şöhretli korsanları- değildik. Biz, tahtın himayesi altındaydık. Uğursuz'a aittik.

Bludgrave... Bir zamanlar buranın benim hapishanem, benim için yeni bir *Ölüm Çığlığı* olacağını düşünüyordum. Ama şu anda tek hissettiğim... rahatlamaydı. En çok korktuğum an gelmişti. Ama yine de hiçbir şey değişmemişti. Kalbimde, özgürdüm. Ben hâlâ beni tanıyan herkes tarafından korkulan ve saygı duyulan Aster Oberon'dum. Ben, kılıcın diğer ucundaki ölümdüm. Ben kraliçelerin ve krallıkların felaketiydim. Cesurdum.

Sadıktım. Ben bir korsandım. Hiçbir prensin parmağındaki herhangi bir yüzük bunu benden alamazdı.

Babam bakışlarımı takip etti ve göğsünden gelen yorgun bir sesle iç geçirdi. "Aster, lütfen anlamaya çalış..."

"Yapma," dedim başımı iki yana sallayarak. "Sorun yok." Omuzlarımı dikleştirip sakinleşmek için bir nefes aldım. "Partiye geri dönmem gerek."

Ona arkamı dönmeden zayıfça gülümsedim, kafamda oluşan basınçtan dolayı başım dönüyordu.

"Bekle," diye seslendi babam.

Döndüğümde, önlüğünün cebinde eliyle bir şeyler aradığını gördüm. Elimi iki elinin arasına aldı, nazik gözlerinde dökmediği yaşlar birikmişti. Elimi onun elinden çekip avucumda bir şekerleme bulduğumda bana gülümsüyordu.

Başımdaki basınç yok olurken, onun yerini garip bir suçluluk duygusu alıyordu. Babamı asla Kralın Yetkisi'ni imzaladığı için suçlamamalıydım. O, sadece ailesini korumaya çalışıyordu. Ve bunca ayı burada, Bludgrave'de geçirdikten sonra... bu yeri, bu insanları yanlış değerlendirmiştim. Eğer Uğursuz Prensi iyi olabilirse, benim de uğrunda savaşmaya değer bir şeyin bir parçası olma şansım vardı; daha iyi yaşamak için Kızıl Ada'ya kaçmak zorunda olmadığımız bir dünya... Owen'ın hayal edeceği bir dünya.

"Ah, neredeyse unutuyordum." Babam bana arkasını dönüp pencerenin kenarındaki oturma yerinin üzerindeki süt şişesinden yapılmış vazoyu aldı. "Balodan hemen önce Will buraya geldi, seni arıyordu." Şişenin içindeki tek bir dal mavi ada çayını aldı ve kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bunu bıraktı."

"Ve bu da seni düşünüyorum anlamına geliyor."

Will *gerçekten* beni aramıştı, beni burada bulacağını düşünmüştü. Parmaklarımı babamın verdiği şekerlemenin üzerinde

kapatırken, bir kere daha babamın gözlerine -Owen'ın gözlerine- baktım.

"Teşekkür ederim, baba."

Şaşırmış gibi görünüyordu ama gülümsedi ve bu bana Lewis'in başını belaya sokmadan önceki haylaz görünüşünü hatırlattı. "Ne için?"

"Ailemiz için en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptığın için." Mutfağa, babamın çıkardığı işlere göz attım: bir prense layık bir ziyafet. Bir an için Kralın Yetkisi'ne baktım ve içimde garip bir huzur ve kesinlik hissettim.

"Bence Owen burada yaşamayı severdi."

Otuzuncu Bölüm

"Babam bu akşam gerçekten kendini aştı," diye fısıldadı Lewis. Elinde bir tepsi pastırmaya sarılı bıldırcınla sol omzumun arkasında belirdiğini bir an fark edememiştim.

"Yiyeceklerin tadına baktın, değil mi?" Ona alaycı bir bakış attım.

Elimdeki tabağa anlamlı bir bakış atarken dudakları kıvrıldı, verdiği tek cevap buydu. Kimse fark etmeden balo salonuna girmiş, doğruca tatlı masasının yanına gitmiştim. Dansları uzaktan izleyebileceğim, salonun arka tarafındaki bir kameriyenin altına çekildim. Artık meyveli kek, minyatür ipek turtalar, badem pudingi ve bunun gibi yiyeceklerle dolu zarif tabak, avizelerin yaldızlı ışığını yansıtarak, Lewis'in temiz yüzünü aydınlatıyordu. Balodan hemen önce saçlarını kesmişti, uzun sarı bukleleri artık kulaklarının hemen üzerine kadar uzanıyordu. Onu yanaklarında toprak olmadan ya da saçları yağla keçeleşmemiş bir şekilde görmeye alışabilecek miydim, emin değildim. Ama ne kadar yakışıklı olduğunu ve ne kadar mutlu göründüğünü inkâr etmenin imkânı yoktu.

"Tamam, hayatım boyunca bana yetecek kadar parti gördüm." Sağ tarafımda beliren Margaret, açık büfe masasının

üzerine elindeki boş tepsiyi bırakırken, dalgalı, koyu renk bir saç tutamını yüzünden geriye çekti. Annie baloya annesiyle birlikte katıldığı için, bu akşam için dadılık görevinden azledilmişti ve yiyecek hizmeti veren diğer çalışanlarla birlikte hizmet ediyordu. Ona babamın bana verdiği şekerlemeyi verdiğimde dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "O zaman üçe böleceğiz, öyle mi?"

Arkadan Charlie'nin sesi geldi: "Onu dört yapalım." Üçümüz birden dönüp, üzerinde dört tane kan kırmızısı şarap olan dört kadeh bulunan bir tepsi taşıdığını gördük. Sırıttı, yanakları pembeleşmişti. "Bir şeyler içmek ister misiniz?"

Şekerlemeyi bölerken Margaret'ın gözleri parladı. "Charlie, bunu yapamayız..."

"Tabii ki yapabilirsiniz," dedi Killian büfe masasının diğer tarafından. Kendi kadehini kaldırdı. "Israr ediyorum."

Ağzı açık kalan Margaret kızardı. "Ama..."

"Adam ısrar ediyor, Marge." Lewis hızla kendi tepsisini masanın kenarına bıraktı ve haylazca ellerini ovuşturdu. Margaret'ın avucundan küçük bir şekerleme parçası aldı ve ağzına attı. "Şerefe."

Bir kadehe doğru uzandı ama kadehe ulaşamaması için Charlie onun önüne geçti.

"Önce," diye uyardı Charlie, "kadeh kaldıracağız."

Margaret, Charlie ve bana şekerleme parçalarımızı verdi. Deniz tuzu ve vanilya tadı vardı, tadının daha önce hiç olmadığı kadar canlı olduğunu hissettim.

"Owen'a," dedim tepsiden bir kadeh alırken.

"Owen'a," diye tekrarladı Margaret, Lewis ve Charlie, kadehlerini kaldırıp son damlasına kadar içmeden önce.

"Owen'a," diye araya girdi Killian, kadehini benimkiyle tokuştururken.

Şarap pürüzsüz bir şekilde boğazımdan geçip midemde rahatlatıcı bir sıcaklık hissetmeme neden oldu. Olan her şeye rağmen -Owen'ın yokluğuna rağmen- bu an, Hesap Günü'nün arifesinde geleneksel olduğu şekilde kırmızı şarabımızı içerken dördümüzün bir arada olması... Bu, umut edebileceğimden çok daha fazlasıydı. Sanki yeniden *Işık Getiren*'in üzerindeymişim gibi hissediyordum. Sanki Owen yukarıdan, gemideki gözcü yerinden bizi izliyor, kendi kendine kadeh kaldırıyordu.

Owen'ın ölümünden bu yana ilk kez, onun yıldızların arasında huzurlu bir şekilde bize bakıp gülümsediği düşüncesi benim de gülümsememe neden oldu.

Killian'a Henry'yi görüp görmediğini sormak için döndüm ama çoktan gitmişti. Odaya bir sessizlik çöktü. Misafirler, üzerinde Lord Bludgrave ve Leydi Isabelle'in durduğu geçici platforma dikkat kesilmişti.

"Bu akşam bize katıldığınız için hepinize teşekkür ederim," dedi gürleyen bir sesle Lord Bludgrave, yüzü içtenlikle doluydu. "Pek çoğunuzun bildiğine eminim ki oğlum William kısa bir süre önce İblis'ten döndü." Herkes alkışlamaya başladı ve Lord Bludgrave zarif bir şekilde kalabalığa sessizleşmesini işaret etti. "Evet, hepimiz onunla fazlasıyla gurur duyuyoruz."

"Maalesef," diye araya girdi Leydi Isabelle, tatlı sesi kolaylıkla odanın içinde yayılıyordu, "oğlumuz uzakta, Yedili Lig'in yanında savaşırken sevgili kasabamız saldırıya uğradı."

"Endişelenmenize gerek yok," diye ekledi Lord Bludgrave ciddi bir yüz ifadesiyle. "Bu gece buradaki güvenliğinizi garanti altına almak için gerekli tedbirler alındı. Eşimle birlikte, böylesi bir vahşeti kınamak ve size gerçekten ne olduğunu anlatmak için bu zamanı ayırmamızın doğru olduğunu düşündük."

Kalabalığın arasında sessiz fısıltılar dolanırken Lord Bludgrave duraksadı.

"Malachi Shade ismiyle bilinen bir suçlu, kabul edilemez ölümlerle sonuçlanan vahşi bir saldırı düzenledi; hem kendi türümüzden hem de insanlardan ölenler oldu," dedi başını hafifçe aşağı eğerek. "Bu gece, sizi onların ölümleri adına bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum."

Bunun üzerine, mırıldanmalar homurdanmalara dönüştü ve aniden içimde bir büfe masasının altına girme isteği hissettim. Lord Bludgrave neden yalan söylüyordu? Kesinlikle Mürekkep Sığınağı'ndaki o güne şahit olanlar vardı. O gün Percy ve tazılarının ne yaptığını ve insanların sadece kendilerini kana susamış suçlulardan oluşan bir çeteye karşı savunduklarını görenler vardı. Neden Kaptan Shade'i suçluyordu?

"Aynı zamanda oğlum Henry'nin cesaretini de onurlandırmak istiyorum," diye gürledi Lord Bludgrave, kalabalığın üzerinde yeniden kontrol kurarak. "Ve onunla birlikte en değerli hizmetlilerimizden biri olan Aster Oberon'u da. Ki o... Aster nerede?"

Derin bir nefes almak, elimi kaldırmak istiyordum ama hareket edemiyordum. Yanımda duran Margaret, bir hayalet görmüş gibi görünüyordu. Lewis ayağıma bastı ve ağzımdan bir ses kaçtı. Balo salonundaki herkes kafasını bana doğru çevirmişti.

Henry koluma girerken bayılacakmışım gibi hissediyordum. "Burada, baba," diye seslendi. Ağzının içinden, "Sadece gülümse," diye ekledi.

Ama yüzüm bozulmuş gibi hissediyordum. Ben kendimi zorlayarak zayıf ve acınası bir şekilde gülümsemeye çalışırken Henry rahatlatıcı bir şekilde elimi okşadı.

"Ah, evet," dedi Lord Bludgrave. Kendime engel olamadan onun alnında terlerin biriktiğini ve kadehini kaldırırken elinin hafifçe titrediğini fark ettim. "Aster Oberon ve ailesi bir zamanlar Batı Denizi'nde korsandı..."

Bu kelimeleri söyler söylemez kalabalık arasında öfkeli fısıldaşmalar patlak verdi. Henry hafifçe önümde duracak şekilde yer değiştirirken onların kızgın bakışlarının sıcaklığını *hissedebiliyordum.* Ama hissettiğim sıcaklık Henry'den yayılıyordu.

"...ama o zamandan bu yana ıslah olarak kralın hizmetine girdiler," diye seslendi Lord Bludgrave, kalabalığın sesiyle rekabet ederek. "Ve bu gece, sevgili prensimiz bunu resmîleştirdi. Oberon ailesi, Kralın Yetkisi tarafından korunuyor. Onlara *Uğursuz'a hoş geldiniz* diyoruz, artık korsan değiller. Ve huzurlu vadimizi tehdit eden alçak isyanı ortadan kaldırarak, kralına ve ülkesine hizmet eden Aster'a minnetlerimizi sunuyoruz."

Tek bir alkış sesi, mırıldanmaları ve homurdanmaları böldü. Tüm gözler benim üzerimden, platformun yakınında kalabalığın arasında yavaşça yayılan alkışlamaya önderlik eden Titus'a döndü. İçimden bir ses, *eğer Titus başının üzerinde durursa bu odada iki ayağının üzerinde duran hiç kimse kalmaz,* diyordu.

"Hepinizin bu akşam sizinle birlikte kutlamalara insan bir kızın davet edildiğini merak ettiğinden eminim," dedi Titus rahatça, kolunun üzerindeki görünmez bir toz tanesini silkeleyerek. "Mürekkep Sığınağı'nda meydana gelenleri ve Bayan Oberon'un cesaretini duyduğumda, Castorların onu bu geceki kutlamalara dâhil etmesini önerdim. Bu önerimi kabul etmelerine sevindim. Ama bazılarınızın hatırlayabileceği gibi, *ben* de akşam Aster'ı bir balo elbisesi içinde görünce şaşırdım."

Bir başka yalan... Ama bu gerekli bir yalandı. Eğer insanlar bir insanı -hatta ıslah olmuş bir korsanı- Castorların Hesap Günü Balosu'na davet etmenin prensin fikri olduğunu duyarsa Castorların üzerindeki tüm suçlamalar kalkabilirdi. Ne de olsa, kim prensi yadsıyabilirdi ki?

Odada duyulan birkaç gergin kıkırdama, var olan gerginliği biraz daha artırdı ama Titus umursamaz bir şekilde konuşmaya devam etti: "Onur konuğumuza kadeh kaldıralım," dedi kendi

kadehini kaldırırken. "Her zaman sadık ve cesur kalman için. Ve bugünden itibaren son gününe kadar Uğursuz'un güneşinin yüzünde parlaması için. Aster'a!"

"Aster'a!"

Kalabalığın bu kelimeyi tekrarlaması beni şaşırtmıştı. Birçok kişi isteksiz gibi görünüyordu ama diğerleri tezahürat etmeye başlamıştı. Bu arada, Lord Bludgrave ve Leydi Isabelle merdivenlerden aşağı inip, ön plana Titus'u çıkarırken prens platformun üzerine çıktı.

Titus ışıkların altına doğru adım attığında, göğsümü bir korku kapladı. Eğer Kaptan Shade gövde gösterisi yapmak için ortaya çıkacaksa saldırısını şu an yapıyor olacaktı. Ama söylentilerin doğru olmasının, Shade'in prense saldıracak olmasının herhangi bir anlamı olmadığını düşünüyordum. Özellikle de artık Titus'un Düzen'le birlikte çalıştığını bildiğim için. Eğer Shade, Will'in muhbiriyse, Will'in tahtın varisine suikast düzenlemeyi planladığını herkesten daha iyi bilmesi gerekmez miydi? Ve eğer biliyorsa neden Henry'yle benim bunun aksine inanmamıza izin vermişti?

"William?" Titus, elini gözlerine siper ederek bakışlarıyla odayı taradı. Kalabalık açılarak akşamın erken saatlerindeki aynı kadınlarla duvarın kenarında duran Will'i gözler önüne çıkardı. "Hanımlar, onu biraz buraya göndermek sizin için sorun olur mu? Sadece birkaç dakika sürecek."

Kalabalık kahkaha attı ama Will durduğu yerden ayrılıp surat asan iki kadını arkasında bırakırken, yüzünde hiç eğlenen bir ifade göremedim.

"Silah arkadaşım William," dedi Titus, Will'in elini kavrayıp, platformun üzerinde durması için onu yukarı çekerek, "gerçekten İblis'e olan yolculuğundan çok kısa bir süre önce döndü ve eğer o olmasaydı, nişanlımın memleketinin doğu sınırlarını güven altına almakta başarılı olamayabilirdik, yani Ast

kuvvetlerine karşı olan ilk cephede." Duraksayarak alkışların dinmesine izin verdi. "Bana katılmasını istediğimde, Lord Castor tahtın çağrısına cevap verdi, bunun için daha fazla minnettar olamam. Ama bu gece bir isteğim daha olacak."

Midem bulandı. Prens, Will'den en son bir istekte bulunduğunda, Will genç bir erkek olarak savaşa katılmak için gitmiş ve evine lanetli bir adam gibi geri dönmüştü.

"Ben yakında evleneceğim," diye devam etti Titus. "Lord Castor ile birlikte pek çok çatışmada birlikte savaştık ve en çok güvendiğim dostum yanımda olmadan evliliğe adım atmayı hayal bile edemiyorum." Will'e döndü, dudaklarında küstah bir gülümseme vardı. "Uğursuz'un savunucusu, Mürekkep Sığınağı'nın Lordu William Castor, bana sağdıcım olma onurunu bahşeder misin?"

Will sırıttı ve bir anda savaşın getirdiği gölgeler yüz ifadesinden silindi, Titus'a sarılırken yeşil gözleri parlıyordu. Kulakları sağır edici bir şekilde alkış koparken, beni -bir şekilde kutlamalarına izinsizce katılan korsandan hizmetliye dönen kişiyi- herkes tamamen unutmuş gibi görünüyordu.

Will geri çekilip, yanlarında duran Sybil'in tepsisinin üzerinden şampanya dolu bir kadeh aldı. "Prense ve prensese!"

Will kadehini dudaklarına götürürken, odanın karşısından beni aradıktan sonra, çok iyi tanıdığım o meraklı, sorgulayıcı bakışlarla gözlerime baktı. Gömleğinin kolu, bileğindeki örgülü, deri bilekliği ortaya çıkaracak şekilde sıyrılmıştı. Benim bilekliğim.

Kalbim hopladı. Bunca zamandır bilekliğimi mi takıyordu?

Kalabalık, aynı İblis ve Uğursuz'un son üç aydır bizi ayırdığı gibi bizi ayırmak için bir araya gelirken kadehimi kaldırdım. Etrafıma bakındığımda, Lewis, Margaret ve Charlie'nin işlerinin başına döndüğünü fark ettim ama neyse ki yalnız değildim.

Henry kolumdan çıkarken boğazını temizledi. "Bu, şimdilik işleri yoluna koyacaktır."

Yorgun bir şekilde nefes aldım. "Gün doğumuna ne kadar kaldı?"

"Daha şimdiden eğlenceden sıkıldın mı, korsan?" diye sordu bana dönerek. Bana *korsan* deme şeklinde bir şey vardı ama bu yine de kalbimi ısıtıyordu. Gözleri açıldı ve yanağımdaki unu temizlerken kahkaha attı. "Yıldızlar aşkına, Aster, sana ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı, ben..."

Sıçrayan bir sıvı, görüşümü kırmızıya boyadı ve bu sıvı burun deliklerimi doldururken boğulur gibi nefes almaya çalıştım.

Kan. Her yanım kanla kaplanmıştı. Ama kimin kanı? Göremiyordum. Ben...

Bir kadın sesi, hayatımı değiştirecek tek bir kelime, beni paniğe sürükleyip bıçak gibi göğsüme saplandı:

"İhanet!"

Otuz Birinci Bölüm

Henry nazik bir şekilde gözlerimin üzerindeki kanları temizliyordu. Gözlerimi açtığımda, Trudy Birtwistle'ın masanın karşısında durduğunu gördüm; avizelerin alevleri siyah göz bebeklerinin içinde dans ediyordu, zarif eliyle boş bir kadehi kavramıştı. *Şarap.* Bu, sadece şaraptı. Kan değildi.

Trudy, dudakları tiksintiyle büzülmüş bir şekilde önce elbisemdeki çimen lekelerine, sonra da Henry'nin yanağıma bastırdığı mendiline baktı. "Bazılarının buna ne dediğini bilirsin. İkiniz bahçede bir kaçamak yaparken..."

"Trudy," diye uyardı Henry, çenemden akan şarabı temizlerken yüzü nefretle çarpılmıştı. Bana da bu şekilde baktığını hatırlıyordum... O, gözlerini kısıp soğuk bir sesle konuşurken, o günleri ardımızda bıraktığımız için yıldızlara şükrettim. "Çizgiyi aşıyorsun."

"*Ben* çizgiyi aşıyorum!" Trudy inleyerek dikkatleri üçümüze daga da çekti. Bana suçlayıcı bir şekilde parmağını uzatırken, Gece Dokuyuculardan birkaçı bizi izliyordu. "Bu *fare*..."

"Yeter."

Titus'un sesindeki otorite oldukça belirgindi. Dudakları kıpırdarken ağzı açık bir şekilde ona bakan Trudy'nin tepesinde dikiliyordu. Trudy o kadar fazla eğilerek reverans yaptı ki yere oturacak sandım.

Titus'un dudakları kırışıp hırlarmış gibi bir şekil aldı. "Aster tahtın bir misafiri ve sen de ona saygılı davranacaksın."

"Ama majesteleri..."

"Sessizlik." Kibirli, oyuncu prensten eser kalmamıştı. Bunun yerine, sadece bir saat önce eğlence olsun diye tenimi etimden ayıracağını düşündüğüm korkutucu hükümdarı görüyor gibiydim. "Bir kelime daha edersen, Bayan Oberon'dan senin dilini kesmesini isteyeceğim. Bu, açık mı?"

Trudy başıyla yavaşça onayladı, gözyaşlarına boğulacak gibi görünüyordu. Artık, Uğursuz Prensi'nin kana susamış biri olduğu yönündeki söylentilerin nasıl çıktığını anlıyordum.

Titus tüm dikkatini bana verdi ve ciğerlerimdeki tüm havanın çekildiğini hissettim. Mavi gözleri, öfkenin iki girdabı gibi dalgalanıyordu ama sesi korkutucu bir şekilde sakindi. "Sen iyi misin, Aster?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ağzımdan herhangi bir ses çıkmadı.

"Git buradan." Killian'ın arkasından ortaya çıkan Titus, Trudy'yi dans pistine doğru kovaladı. Trudy gittiği anda, Titus'un yüzündeki kötü ifade yok oldu. Titus benim üzerimdeki dikkatli bakışlarını, görünüşe göre isteksiz bir şekilde çekerken, Killian'a doğru döndü.

"Bancroft!" Titus ile amiral birbirlerine sarıldılar. "Tüm akşam boyunca seni aradım..."

Biri omzuma dokundu. Jack arkamda durmuş, benim bile kendi adıma hissettiğimden daha yanlış bir yerdeymiş gibi görünüyordu. Şarapla lekelenmiş elbiseme ağzı açık bir şekilde bakıp başını iki yana salladı.

"Sen..."

"İyiyim," dedim sıktığım dişlerimin arasından, sinirlerim gerilmişti. "Ne var?"

Jack yavaşça başıyla onayladı, ikna olmamış gibi görünüyordu. "Will seni görmek istediğini söyledi," dedi kısık bir sesle. "Ahırın orada seni bekliyor."

"Peki ya ben onu görmek istemiyorsam?"

Henry gözlerini devirdi. "Git," dedi bana mendilini verirken. "Konuşarak bir şeyleri halletmeniz gerek."

Mendili aldığımda ağırlığı beni şaşırttı. "Bu... ağırmış," dedim tek kaşımı kaldırarak.

Henry sırıttı. "Büyülü," dedi sadece. "Bir zincir zırhın koruyucu kapasitesini taşıyor. Ayrıca kendini de temizliyor," diye ekledi ukala bir şekilde.

Mendile baktım, böğürtlen rengi lekeler kayboldu ve beyaz kumaş yepyeni bir hâle gelmişti. Ağzım açık kalırken nefesimi tuttum. "Olağanüstü."

Will'in isteğini gerçekleştirmek konusunda gönülsüz olsam da, Trudy'nin patlamasına şahit olup hâlâ uzaktan pis pis bakan ve birbirlerine fısıldayan birkaç Gece Dokuyucu'dan kaçmak için hevesliydim. Henüz paylaşamadığım -ve artık şarapla vıcık vıcık olmuş- tatlı tabağımı arkamda bırakarak, Jack'in ardından salonun uzaktaki tarafındaki çifte kapıya doğru ilerledim. Kalabalık onu görünmez kılmadan ve temiz gece havası beni soğuk bir şekilde öpmeden önce, sadece bir kere arkama bakıp Titus'un beni izlediğini gördüm.

Ahıra doğru yaklaşırken, "Onun yüzünü görmeliydin," dedim Jack'e, yanaklarımı Henry'nin verdiği mendille silerek. Kirpiklerim Margaret'ın sürdüğü şeyle kapkara olmuş ama bir an içinde

bu izler yok olmuştu. Bu büyüye hayret ederek onu elbisemin göğsünün içine saklamıştım. "Utançtan ölebileceğini düşündüm."

Jack'in yüzünde her zaman var olan kahkaha ifadesi yoktu. "Hak ettiği buydu! Trudy her zaman perişan, sinsi biriydi..."

"Umarım benim hakkımda konuşmuyorsundur." Will gölgelerin arasından çıkıp ahırın kesintili, kehribar rengi ışığının içine adım attı. Siyah pelerininin kapüşonunu arkaya attı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Eğer senin hakkında konuşuyor olsaydım," dedi Jack dramatik bir şekilde eğilerek selam verirken, "lordumuzun kötü bir ruh hâlinde olduğundan ve bir şakayı kaldıramadığından bahsederdim." Jack beni selamladı, geri dönüp malikâneye doğru yürümeye başladı. Ve böylece, Will'in geri dönmesinden bu yana... yalnız kalmıştık.

Bir saniye bile harcamadan onun yanından geçip Caligo'nun bölmesine doğru ilerledim, deri ve samanın tanıdık kokusu sinirlerimi gevşetiyordu. "Ne istiyorsun?" diye sordum belki de istediğimden daha sert bir şekilde.

"Açıklamama izin ver." Kapı aralığındaki Will'in boğuk, yumuşak sesi bana ulaştı. Tıpkı döndüğünden beri yaptığı gibi mesafesini koruyordu. "Lütfen, Aster."

Lütfen derken ses tonunda bir kırgınlık belirdi ve bunun beni yumuşatmasından korktum. Kendimi çekerek Caligo'nun eyerine bindim, onun olduğu tarafa bakmaktan kaçınıyordum. "Tamam," dedim, Caligo'yu bölmesinden çıkarırken. "Ama önce beni yakalaman gerek."

Caligo'yu dörtnala koşuya alıp, o arkasında tozlar kaldırarak koşarken, hızla meyve bahçesine doğru ilerledim. Elma ağacı tüneline doğru yaklaşırken, toprağın üzerinde yankılanan bir başka toynak sesi göğsümün titremesine neden oldu, döndüğümde Will'in Henry'nin kestane rengindeki atı Muskat'ın eyersiz sırtının üzerinde geldiğini gördüm; gece yarısı rengindeki pelerini

arkasında uçuşuyordu. Seraya ulaştığımızda Caligo yavaşladı ve zorlukla nefes alan Will yanıma geldi.

"Görünüşe göre aldığın dersler işe yaramış," dedi Will nefes nefese, yeşil gözleri ay ışığında parlıyordu. Muskat'ın üzerinden hızlı, tek bir hareketle aşağı indi. Elini bana uzatırken yüzündeki çekici gülümseme yüzünden, hızla atan kalbimin bocaladığını hissettim. "Muhteşem bir binicisin."

"Jack iyi bir öğretmen," dedim, bana uzattığı elini görmezden gelirken. Ama onun övgüsünün üzerine midemin bulanmasını görmezden gelmekte zorlanıyordum. Bu, şu âna kadar duymak istediğimin farkında olmadığım bir övgüydü.

Bacağımı Caligo'nun sırtından diğer tarafa attım ve kolaylıkla yere indim, Will'in yüzündeki şok ifadesinin tadını çıkarıyordum. "Pekâlâ..." Seranın kapısını açtım. "Güneş doğmadan önce dönmek istiyorum."

Will ensesini ovuşturdu, çocuksu gülümsemesi temiz hava gibiydi. Gülerek önden benim girmemi işaret ettiğinde, tüm gece boyunca onu ilk kez görüyormuşum gibi hissettim. Sanki savaştan geri dönen çocuk partiden hiç ayrılmamıştı ve eski Will *-benim* Will'im- onun yerine buraya gelmişti.

"Kesinlikle daha iyi bir ruh hâlindesin," dedim soğuk bir şekilde, o arkamızdan kapıyı kapatırken ona dönerek.

Kaşlarını çatıp sanki bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını yaladı ama zümrüt yeşili gözleriyle elbisemden yüzüme -kulağımın arkasında duran tek bir ada çayına- kadar beni incelerken ne söyleyeceğini unutmuş gibi görünüyordu.

"Bu dünya için kesinlikle fazla güzelsin, Aster Oberon."

Şaşkına dönmüş bir hâlde gözlerimi kırpıştırdım. "Affedersin?"

Will başını yana eğdiğinde, kısa, siyah bukleleri alnına dökülüyordu. "Dedim ki..."

"Ne dediğini duydum," diye tersledim. "Sadece bunu söylemek için neden *buraya* gelmek zorunda olduğunu bilmiyorum."

"Nedenini biliyorsun." Bana doğru iki adım atıp, seranın diğer ucundaki yaşlı meşe ağacına doğru gerilememe neden olurken yüzündeki çocuksu gülümseme soldu. "Bu akşam sana karşı olan ilgisizliğim, Düzen'in yaptığı hatayı düzeltmeye çalıştığım içindi."

Boğazımın daraldığını hissettim. "*Hata* mı?"

Will dişlerini gıcırdattı. "Seni baloya davet etmek bir *hataydı*," dedi, yeşil gözleri üzerimizdeki dallardan bize bakan Liv ve diğer perilerin ışıltılarını yansıtıyordu. Liv ve arkadaşlarının kıkırdayarak onun etrafında koşuşmamalarını garip bulmuştum ama bu düşünceyi bir kenara ittim.

"Kral daha şimdiden ailenin taht'a olan sadakatini soruşturmak için Mürekkep Sığınağı'na -Bludgrave'e- bir grup Kan Şövalyesi göndereceğini duyurdu," diye devam etti. "Bu akşam Titus seni koruduğu için şanslısın ama kral ve kraliçe bu gece burada olanları öğrendiğinde ne yapabileceğinden emin değilim, insan bir kızın hem de işvereninin oğlunun eşliğinde Hesap Günü Balosu'na katıldığını öğrendiklerinde." İç çekip, elini kıvırcık saçlarının arasından geçirdi. "Aileni tehlikeye attın, Aster. Bu, senin bile vermeyeceğini düşündüğüm, inanılmaz derecede pervasız bir karardı."

Söylediği her kelime, suratıma atılmış bir tokat gibiydi. "Sırf sen bunu yapamazken, Henry beni davet ettiği için öfkelisin."

"Tabii ki öfkeliyim!" Sesi, normal tınısından daha yüksekti, yüzünde vahşi bir ifade vardı. "Her partide senin yanımda olmanı istemediğimi mi düşünüyorsun?" Bana cevap verecek zaman vermedi, becerikli parmaklarıyla pelerinini çözüyordu. "Titus bu gece sadece seninle dans ederek -ki bu benim asla yapamayacağım bir şey- senin hayatını kurtardı. Bunu yaparak, kral ve

kraliçe tarafından cezalandırılmasını da garantilemiş oldu. Ona çok fazla teşekkür borcun var."

"Hiç kimseye hiçbir burcum yok." Seradaki ılık havaya rağmen üşüdüğüm için kollarımı kavuşturdum. "Düzen, Henry ve benim..."

"Düzen, seni *kullandı*," dedi Will sertçe. Derin bir nefes alıp, pelerinini benim omuzlarım üzerine koyarken yüz ifadesi yumuşadı. O anda kemiklerime kadar ısındığımı hissettim. "Ne planladıklarını tam seninle dans etmeden önce öğrendim."

"Ama Kaptan Shade..."

"Babam, Shade'in prensten intikam alacağı söylentilerini, sadece Henry'nin dikkatini Düzen'in senin hakkında planladığı şeyden uzak tutmak için uydurdu. Ve böylece, bu gece talihsiz bir şey olursa, suçlanabilecek biri olacaktı." Dişlerini sıktı. "Hiç kimse -ailem bile- Shade'in muhbirim olduğunu bilmiyor. Ve bunu bu şekilde tutma niyetindeyim."

"Ama Mürekkep Sığınağı'nda olanlar hakkında neden yalan söylediler?" Başımı iki yana salladım. "O, insanların çıkardığı bir isyan değildi; bunu yapan, Percy ve onun pislikleriydi. Onlar..."

"Krala söylenecek hikâye buydu," dedi Will burun kemiğini sıkarak. "Düzen, çoktan kraliyette yayılmakta olan söylentilerin üzerinde bir tür kontrol sağlamaya çalışıyordu. Eğer Taht, Mürekkep Sığınağı'nda bir isyan olduğundan şüphelenirse, bizim için en iyisi bizim de bu isyanın bastırılmasında payımız var gibi görülmesiydi."

İçim ürperirken, pelerine daha sıkı sarındım. "O zaman neden beni baloya davet ettiler? Sırf o kadar insanın içinde beni ortaya çıkarmak için mi?"

"Çok az insan Titus'un Düzen'e olan bağlılığını biliyor. Babam senin varlığını Titus'un sadakatini test etmek, seni -insan bir kızı- korumak için kralın gazabına uğrama riskine girip girmeyeceğini görmek için kullandı. Bir korsanı." Kaşlarını

çattı. "Ve insanların içine, senin ve ailenin insan direnişiyle bir ilginiz olup olmadığı konusunda bir şüphe tohumu ekmek için. Titus'un insanların önünde sana iltimas göstermesi babamın fikriydi çünkü çok az kişi ona karşı konuşmak isteyecekti. Eğer burada olsaydım, asla böyle bir risk..."

"Ama burada değildin!" Ellerimi yumruk yaptım, damarlarımın içinde kanımın uğuldayarak aktığını hissediyordum. "Sen gittin."

"Gitmek zorundaydım." Göğsünden derin bir homurdanma sesi geldi. "Titus'un bana ihtiyacı vardı..."

"*Benim* sana ihtiyacım vardı!" Kelimeler kendime engel olamadan ağzımdan çıkmıştı. İkimiz de hareket etmedik, ikimiz de nefes almıyorduk, sadece şaşırtıcı bir sessizlik içinde birbirimize bakıyorduk.

Will'in yüzü yenilgiyle çöktü ve bana doğru bir adım daha attı. "Aster..."

"Hayır," dedim geri adım atmadan. "Geri dönüp, tam olarak istediğin şeyi almamış gibi davranamazsın. Düzen'e katıldım. Beni buraya getirmenin nedeni bu, değil mi?"

Bakışları parladı, gözlerindeki yeşilin arasından hafifçe bal rengi süzülüyordu. "İstediğim bu değildi," dedi kasvetle ve bana doğru bir adım daha attı. "Seni bu dünyadan mümkün olduğunca uzak tutmak istiyordum."

Geri çekildim, sırtım yaşlı meşenin gövdesine yaslanmıştı. Bu dünya... *Onun* dünyası... Haftalarca burada saklanmamızın, her gün, sanki her gece birbirimize daha fazla yakınlaşmıyormuş gibi rol yapmamızın ardından, onun hiçbir zaman bu dünyanın bir parçası olmamı istemediğini bilmeliydim.

Beni kafese kapatmasına izin vermektense, hızlı bir hareketle onun yanından geçtim. Beni soktuğu pozisyona onu da girmeye zorladım. "Bana Sylk'i nasıl yakalayacağımı öğretmeyi reddetmenin nedeni bu muydu? Onu nasıl sürgüne göndereceğimi?"

"Sana bilmen gerekeni söyledim." Çenesindeki bir kas seğirdi. "Geri kalanını ben hallettim."

"Bensiz."

Başını eğdi. "Sensiz."

Ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Arkama döndüm, güllerin arasındaki yolda hızla ilerlemeye başladım, güllerin kokularından dolayı neredeyse boğulacaktım. "Seninle neden bir daha asla konuşmak istemediğimi bana hatırlatmak için beni buraya getirmek zorunda değildin."

"Sanırım bu konuşmayı senin ölmeni isteyen bir kalabalığın önünde yapmak isterdin," dedi, hemen arkamda beni takip ediyordu.

Hızla ona doğru döndüğümde, pelerin etrafımda savruldu. "Daha önce hiç umurunda değildi!"

"O zaman işler başkaydı." Elini yüzünün üzerinde gezdirdi. Gözlerime bakmaya çalışıyor, cevaplar arıyordu. O anda korkmuş küçük bir oğlan gibi görünüyordu; bir asker, bir lord ya da bir Gece Dokuyucu gibi değil. "Sana hiçbir şey olmasını istemiyorum."

Onun gözlerine bakmaya dayanamıyordum, bu yüzden de arkamı dönüp kapıya doğru uzandım. "Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bunu biliyorum." Bileğimi kavrayıp beni durdurdu. "Ama eğer senin canın yanarsa..." dedi boğuk bir sesle başını iki yana sallayarak. Parlak, siyah bukleleri yukarıdaki perilerden yayılan yumuşak mavi ve mor ışıkları yansıtıyordu. "Kontrolümü kaybedeceğimden korkuyorum."

Kahkaha attım, sesim kırılmış ve zalim çıkıyordu. "Kimse sana söylemedi mi?" Bileğimi hızla çekerek onun elinden kurtardım, eldivenimi çıkarıp yere attım ve tenime damgalanmış olan *P* harfini göz önüne serdim.

Will, sendeleyerek geriye doğru bir adım attı, hızla bir nefes alırken dudakları aralanmıştı. Bir an için gözleri bir hedefe kilitlenmiş gibi aydınlanmış, parlak ve erimiş altın gibi yanıyor gibi göründü. Üzerine olağandışı bir hareketsizlik çökmüştü. Başını kaldırıp gözlerime baktığında, gözlerinin yeşili ortadaki yaldızlı bal rengini çevreleyen bir çizgi kadar küçülmüştü. "Bunu kim yaptı?"

"Percy," diye cevap verdim düşünmeden, âdeta sesimin irademe dışında ağzımdan çıkması için beni büyülemiş gibi. "Endişelenme," dedim, irade gücümün bir kısmını geri kazanmaya çalışarak. "Öldü."

"Kötü olmuş." Altın rengi parıltı dinip, neredeyse yeşil gözlerinin karşılaştırıldığında mat görünmesine neden olmuştu. Sakin yüz ifadesi, kısık, boğuk sesi içimin ürpermesine neden oldu. "Onu kendim öldürmek isterdim."

Will eldivenlerini çıkardı, geri çekilmeye çalışmama rağmen, miskin bir şekilde hareket ediyordum. Bileğimi kavradı ve bana dokunduğunda, aramızda bir elektrik dalgası oluştu. Damarlarımın içinde sıcaklık, rahatlık ve dinginlik aktığını hissediyordum. Nefes alıp verişlerim derinleşti, göz kapaklarım ağırlaşıyordu.

"Yapma," diye fısıldamayı başardım. "Lütfen."

Başparmağıyla damganın üzerini okşadı. Gür, koyu renk kirpiklerinin ardından bana baktı, gözleri bir kere daha altın rengi parlıyordu. "Yara izini iyileştirebilirim," dedi, sesi boğuk bir uğultu gibi çıkıyordu.

Bir damla gözyaşım yanağıma süzüldü. "Peki ya göremediğin yara izleri ne olacak?"

Alnı kırıştı ama cevap veremeden Liv ortaya çıktı. Yüzümün yakınında durup, minik eliyle gözyaşımı sildi. Will'e kızgın bir bakış attı. *"Sabba nesht, vira mayani bink fana shevant."*

Altın rengi parıltı geri çekildi. Geriye, gözlerime bakan Will'in tanıdık yeşil gözleri kaldı ve üzerimdeki garip baskısı beni serbest bıraktı.

Yine de ondan uzaklaşmadım. "Ne söyledi?"

Will hafifçe sırıttı. "Bana eğer bir daha seni ağlatırsam onunla muhatap olmak zorunda kalacağımı söyledi."

Neden bilmiyorum ama kahkaha attım. Will merakla beni izliyordu. Hâlâ bileğimi tutan eliyle beni kendine doğru çekti ve diğer eliyle yanağımı okşadı.

"Bu kahkaha," diye mırıldandı, gözleri yavaşça kapanırken sanki bu sesi içmek istermiş gibi dudaklarını hafifçe araladı. "Bu kahkahayı özledim."

Bileğine, en son gördüğümden beri biraz daha yıpranmış gibi görünen örgülü deri bilekliğe baktım. Bakışlarımı takip etti.

"Cephedeyken," dedi, nefesi yüzümü ısıtıyordu, "düşündüğüm tek şey sendin; kahkahan, gülümsemen, öfken. Düşünebildiğim tek şey eve, sana geri dönmekti. Beni hayatta tutan tek şey buydu." Eliyle yanağımı kavrayıp gözlerine bakmamı sağladı, zümrüt yeşili gözleri hatırladığımdan daha parlaktı. "Beni sen hayatta tuttun, Aster."

Ve işte, son üç ay içinde duymak istediğim her şeyi duymuştum. Ama o anda, seraya saklanmış bir şekilde, sadece perilerin ve çiçeklerin şahit olduğu bir yerde, daha önce fark etmediğim bir şey fark ettim: Will bu kelimeleri asla bir baloda söyleyemezdi, hislerini asla ailesine itiraf edemezdi. Bunca zaman boyunca, beni özlediğini söylediğini duymak istediğimi düşünmüştüm ama ikimiz de hissettiklerimize göre davranamayacaksak, bunların hepsinin ne anlamı vardı ki?

"Çok geç kaldın," dedim, sesim bir nefes kadar kısıktı. "Artık sana ihtiyacım yok."

Sanki bu kelimeler *onun* üç aydır duymayı beklediği kelimelermiş gibi, yüzünde çekingen bir gülümseme belirdi ama

gülümsemesi hafifçe aralanmış gözlerine yansımadı. "Hiçbir zaman yoktu."

Burnu yanağıma dokundu ve dudakları hafifçe benimkilerin üzerinden geçerken gözlerim kapandı. Saklanmakla, yasak olan her şeyle ilgili bütün düşünceler, onun dudaklarını dudaklarıma bastırdığını hissettiğimde yok oldu. Beni yumuşak bir şekilde, âdeta camdan yapılmışım gibi nazikçe öpüyordu. Kendimi algılarımda akan mutluluk hissine bıraktım. O anda, Will'de, kolunu belime dolayıp beni daha da yakınına çekerken bir eliyle ensemdeki saçlarla oynamasında kayboldum.

Beni daha şiddetli öpmeye başlarken mırlamakla homurdanmak arasında bir ses çıkardı ve onun bir Gece Dokuyucu olduğunu, benim bir korsan olduğumu ve ikimizin asla tanışmaması gerektiğini unuttum. Bunun doğru olduğunu hissediyordum. Daha önce hiç hissetmediğim kadar doğru... Onun asla geri çekilmesini istemiyordum, artık bir zamanlar denizin olduğu kadar tanıdık olan havadaki çiçeklerin ve ıslak toprağın kokusu baş döndürüyordu. Onun dudaklarındaki şampanya tadını binlerce kez tatmak, bununla sarhoş olmak...

Burnumdan sıcak bir şey akıyordu ve ben ne olduğunu fark edemeden, Will benden hızla uzaklaştı. Öpüşmemizden ve Will'in ani hareketinden dolayı dengemi kaybederek yere düştüm, pelerin düşüşümü yumuşatmıştı.

"Ne..." Aniden durdum. Will tepemde dikiliyordu, gözleri tamamen altın rengiyle alevlenmiş gibi görünüyordu. Kan dudaklarını kızıla boyamıştı. *Beni ısırmış mıydı?* Aşağıya, bana doğru bakıyordu, bakışları duygudan yoksundu. Liv ve diğer periler hızla güllerin arasına saklandılar, parlamaları yok olmuştu.

Will'in yaldızlı gözleri karanlığın içinde yanan iki küre gibiydi.

"Will," diye fısıldadım boğuk bir sesle. "Will, benim."

Gözlerini kırpıştırdı, koyu yeşil bir kere daha altın rengini çevreliyordu. "Burnun," dedi boğuk bir sesle. "...kanıyor."

Dudağımın hemen üstüne dokundum, parmaklarım kanla ıslanmıştı. "Neden..."

Hayatı delen bir uluma, sözümü yarıda kesti. Bir an sonra Dinah kulakları savrularak ve sıçrayarak seraya girdi. Amcasının tazısının tasmasına bağlanmış olan, üzerine kan sıçramış parşömeni görünce Will'in gözlerinin altın rengi yerini zümrüt yeşiline bıraktı.

Will ciddi bir yüzle nota göz gezdirdi. "Killian'dan."

Ne yazdığını sormak zorunda değildim. Uzaktan gelen kahkahayı duydum. Tiz, gırtlaktan gelen ve kulak tırmalayıcı o sesi -hiçbir zaman unutmayacağım bir sesti- ve anladım.

Astlar buradaydı.

Otuz İkinci Bölüm

Will ile birlikte son hızla Bludgrave'e doğru giderken, her bir toynak sesiyle birlikte kalbim gümbürdeyerek atıyordu. Malikâneye yaklaştığımızda Will, Muskat'ın dizginlerini çekti. Caligo'nun tırıs gitmeye başlaması için ben de aynı şeyi yaptım. Dışarıdan ev görece olarak normal görünüyordu. Sadece müzik susmuştu ve uğursuz bir sessizlik, ağır ve boğucu bir şekilde gece havasını örtüyordu. Korkutucu durgunluğu delip geçen sohbet edenlerin ya da birbirine çarpıştırılan kadehlerin sesleri yoktu.

Caligo'nun üzerinden indim ve malikânenin doğu kanadında olan mutfak kapısına doğru ilerledim. Kapı kulpuna doğru uzanıyordum ki...

"Dur," dedi Will tıslar gibi. "Bunu yapamazs..."

"Ailem içeride!"

"Benimki de," dedi sakin bir şekilde, elini elimin üzerine koyarken. "Eğer onları kurtarmak istiyorsak oraya öylece silahlarımızı çekip dalamayız."

"Lanet olsun," diye mırıldandım, üzerimde hiçbir silah olmadığını hatırlayarak. "Silahın var mı?"

Elini elimin üzerinden çekip kuşağından bir tabanca çıkardı. "Beni takip et."

Dış duvar boyunca parmak uçlarımızda ilerleyip, köşeden malikânenin ön tarafına doğru baktık. Ben atacağım küçük çığlığı bastırdım ve Will ağzının içinde şiddetle küfretti.

Eve giden yolun ortasında bir kadının hırpalanmış cesedi, geçirildiği kazığın üzerinde gevşek bir şekilde duruyordu. Yüzü gökyüzüne doğru dönmüştü ve ağzı son bir acı dolu çığlıkla açılmış gibi görünüyordu.

"Bu..."

"Bayan Carroll," diye cevap verdi tanıdık bir ses, omzumun üzerinden.

Hızla arkama döndüğümde, Lewis'in arkamda durduğunu gördüm. Yüzünde acımasız bir ifade vardı ve bir parmağını dudaklarının üzerine götürmüştü. Dönüp, eliyle bize mutfağa doğru onu takip etmemizi işaret etti ama Will kolumu kavradı.

"Ele geçirilmiş olabilir," diye fısıldadı.

"Geçirilmemiş," dedim onun elinden kurtulurken. "Yoksa anlardım."

"Anlar mıydın?" Hızlı bir hareketle önüme geçti. "Nasıl emin olabilirsin?"

"Ben lanetliyim, hatırladın mı?" Onun etrafından dolanıp mutfak kapısında bekleyen Lewis'e doğru ilerledim. "Lanetli olmamın tek iyi yanı bu."

Ama belli ki Will ikna olmamıştı çünkü Lewis'in yanına gittiğimizde, ceketinin cebinden kötü görünüşlü bir hançer çıkardı ve beklenti içinde elini uzattı. Aniden içim ürpererek hançeri tanıdım: Bay ve Bayan Hackney'nin alınlarına o mesajı kazıyan hançerdi.

"Elin," dedi Will sakin bir şekilde.

Lewis, avucunu açarken uzun ve sinirli bir şekilde iç geçirdi.

Will, hızlı bir şekilde eline sığ bir çizik attı. Bıçağın kenarını ağzına götürdü ve...

O bıçağı yalayıp, üzerindeki kanı tek bir hamleyle dilinin üzerine toplarken nefesimi tuttum. Gözlerini kapattı ama bu, gözlerinin altın rengini saklamak konusunda pek bir işe yaramadı. Gözlerini yeniden açtığında, her zaman olduğu gibi zümrüt yeşiliydi.

Şimdiye kadar Will'in yaptığı herhangi bir şeyden tiksineceğimi düşünmezdim. Ama bu utanç verici hareket karşısında ne kadar şoke olmuş olsam da, Lewis'in avucunda biriken kan hakkında bir şey beni çağırıyor gibiydi, fısıldaması bana dalgaların ninni söyleyen sesi kadar tanıdıktı.

Başımı iki yana salladım. "Bu, gerçekten gerekli miydi?"

Will dudaklarını silip kanlı bıçağı yeniden paltosunun cebine koydu. "Bir Sylk bir insanı ele geçirdiğinde, kanlarında sülfür tadı olur."

"Çok hoş," dedi Lewis avucunu gömleğine silerken. "Eğer tatmin olduysan..."

Will başıyla onayladı ve Lewis'in ardından mutfağa doğru ilerledik. Abim arkamızdan kapıyı kilitlerken, babam hafifçe ağlayarak kollarını bana doladı.

"Annem nerede?" diye fısıldadım omzunun üzerinden bakarak. "Elsie? Diğerleri?"

Babam titriyor, hıçkırarak ağlıyordu. Duvara yaslanmış, başını iki yana sallayan Killian dışında mutfak boştu.

Babamdan ayrıldığımda Lewis nazikçe onun sırtını tıpışladı. "Neler oluyor?" diye sordum abime. "Siz nasıl kaçtınız?"

"Bir şeylerin yolunda olmadığını anladığım an buraya geldim." Lewis ensesini ovuşturup, bir araya toplayıp dizdiği geniş mutfak bıçakları ve satırlardan oluşan yığını işaret etti. "Bunun gibi bir durumda kuralların geçerli olmayacağını düşündüm."

"Durum tam olarak neydi ki?" diye sordu kollarını kavuşturmuş bir şekilde kapının yanında duran Will.

"Trudy Birtwistle bir Sylk tarafından ele geçirilmiş," diye cevap verdi Killian, Will'e anlamlı bir *bakış* atarken.

Midem bulanıyor, boğazımda yumrular oluşuyordu. Bu akşam onun başının etrafında bir gölge gördüğümü düşünmeme rağmen, dikkatim bunu gerçekten düşünmeyecek kadar dağınıktı. "O..."

"Öyle olduğuna inanıyorum." Killian'ın alnı kırıştı. "Percy'nin ölümünün ardından, Sylk'in ele geçireceği yeni bir bedene ihtiyacı vardı. Trudy ve babası yakınlarda başka bir handa kalıyorlardı, Sylk onun iyi bir konak olacağını düşünmüş olmalı. Trudy'nin Bludgrave'e erişimi olacaktı."

"Aster'a mı?" diye sordu Lewis benim yanıma gelirken. "Bir Sylk neden Aster'a erişmek istesin ki?"

Göğsümün daraldığını hissettim. "Owen öldüğünde..." *Işık Getiren*'in battığı günden bu yana olan her şeyi açıklayacak doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Ona doğru döndüm ama ayağımın altında gıcırdayan ahşap duraksamama neden oldu. "Bekleyin..." Üzerinde herhangi bir barikat kurulmamış olan kapılara baktım. "Burada güvende miyiz?"

Killian başını eğdi. "Oda büyüyle mühürlendi. Hiç kimse benim iznim olmadan içeri giremez ve bu duvarların ardındaki hiç kimse bizi duyamaz."

Ellerimi yumruk yaptım. "Yani dışarıdaki herkes öldürülürken burada saklanıyorsunuz, öyle mi?"

"O kadar basit değil," dedi Killian nazik bir şekilde. "Trudy, malikânenin içine Astlardan oluşan bir birlik soktu. Esirler aldılar."

"Esirler?"

Başını öne eğdi, bakışları karanlıktı. "Onları zarar görmeden serbest bırakmaya söz verdiler. Gölgeler Birliği'nin tek bir talebi var."

"Yani?"

Killian paltosunun cebinden bir puro çıkarıp yaktı. Yüzünde sert bir ifadeyle purosundan uzun bir nefes çekti. "Sen, Aster. Seni istiyorlar."

Kalp atışlarım düzensizleşti, aniden ağzım kurudu. "Beni mi?"

Lewis bir adım daha atıp Killian ile arama girdi. "Bunu nereden biliyorsun? Ben kaçıp geldiğimde sen zaten buradaydın."

"Burada? Mutfakta ne işin vardı ki?" diye sordum amirali süzerken.

"Partiden sıkılmıştım," dedi Killian rahatça. "Philip'e arkadaşlık edebileceğimi düşündüm."

Philip. "İkinizin arkadaş olduğunu bilmiyordum." Doğruyu söylemek gerekirse sohbet etmek bir yana dursun, Killian ve babamın birbirlerinin yanından geçerken selamlaşmanın dışında başka bir iletişimleri olduğunu görmemiştim. Henry burada takılırken bile Killian hiçbir zaman mutfakta takılmamıştı.

"Ortak ilgi alanlarımız var." Killian bana zoraki bir şekilde gülümsedi. "Öyle değil mi, Philip?" Kaşlarını çattı. "Philip?"

Babam eski ahşap taburenin üzerine oturdu, yüzü solgun bir yeşile dönmüştü. "Ben yapmayacağım..." diye geveledi, gözleri dışarı fırlamıştı. Alnındaki damarlar, teninin altında sürünen yılanlar gibi görünüyordu. "Yapmayacağım..."

"Geri çekil!" Bu kelimeler Will'in ağzından çıktığı anda, babam elinde bir bıçakla öne doğru atıldı. Will onun bileğini kavradı ve onu duvara yapıştırdı. Babam kıvranarak onun ellerinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Aster..." Babam ondan kurtulmaya çalışırken, bir yandan hıçkırarak ağlıyordu. "Üzgünüm. Çok üzgünüm!"

İlk başta onun ele geçirildiğini -bir Sylk'in onun bedenini kontrol altına aldığını- düşündüm ama gözlerindeki çılgınca bakış, duraksamama neden oldu. Eğer bir Sylk babamı konak olarak seçmiş olsaydı, buna karşı gelemezdi, öyle değil mi?

Will dişlerini gıcırdatıp, babamın elindeki bıçağı almaya çalıştı. "Buna zorlanmış."

Zorlanmış. Tabii ki... Babam bir Sylk'e karşı mücadele etmiyordu. Kendi zihnine karşı mücadele ediyordu.

"Onu uyut," diye emir verdi Killian, onlara doğru yürümeye başlarken.

"Deniyorum. Büyü... benimle savaşıyor..."

Babam acı acı bağırdı ve bu ses kalbimin bir parçasının kırılmasına neden oldu. "Ona zarar vermek istemiyorum," diye bağırdı, camla kaplanmış gibi görünen gözleriyle, başka hiç kimsenin göremediği biriyle tartışıyor gibiydi. "Lütfen kızıma zarar vermeme neden olmayın!"

"Philip!" Killian'ın sesi emir verir gibi çınlıyordu. "Sana bunu kim yaptı?"

Babamın gözleri yeniden odaklandı ve bakışlarında bir şefkat belirdiğini gördüm. Sonra gözlerine yeniden çılgınca bir ifade geldi. "*Onun sandığına bak,* dediler." Ağzından çıkan köpük dudaklarına bulaşıyordu. "*Aster Oberon denilen kızı yarala ama ölümcül olmasın.* Sadece onu zayıflat. Onu bıçakla. Bıçak... sandık..."

Lewis ile birlikte onu dehşet içinde izlerken babamın bedeni sarsılıyordu. Kendimi daha önce hiç olmadığım kadar çaresiz hissediyordum.

"Kim, Philip?" diye sordu Killian. "Kim sana bunu yapmanı söyledi?"

O anda babam hareketsizleşti, Will'in ağırlığı altında bedeni gevşek bir hâl aldı. Gözlerini yerde bir noktaya dikmişti. Killian onun gevşek bir şekilde tuttuğu bıçağı elinden alırken, babam

karşı koymadı. Will ve amiral birbirlerine baktılar. Will babamı bırakıp, Lewis'in onu yeniden ahşap tabureye taşımasını izledi.

"Baba?" Will'in karşı çıkan bakışına rağmen onun yanına diz çöktüm.

Babam hafifçe başını kaldırdı, yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Aster," dedi titreyen elini yüzüme doğru kaldırırken. Titreyen parmaklarıyla inci küpelerimden birine dokunurken gözleri uzaklara bakıyor gibiydi. Hüzünlü, dalgın bir şekilde gülümsedi. "Bunları annene verdiğim günü hatırlıyorum. Çok güzel görünüyordu. Çok güzel..." Elini indirdi ve başı aşağı düştü. Yüzünde boş ifadeyle bir kere daha yere bakmaya başladı.

"Baba?" diye fısıldadım onun elini tutarak.

Verdiği tek tepki hafifçe elimi sıkmak oldu. Onu her ne ele geçirdiyse... Babam **hâlâ** oradaydı.

Bakışlarımı kaldırıp kurumuş kanla paslanmış olan bıçağı inceleyen Will'e baktım. "Margaret bunu Annie'nin yatağının altında buldu," dedim ona. "Sen gitmeden bir gün önce."

Kaşlarını çattı. "Neden bana daha önce söylemedin?"

"Unuttum." Bu, tam olarak doğru sayılmazdı. O gece, Will bana gideceğini söylediğinde bıçağı kendime saklamaya karar vermiştim. Sylk'i tek başıma avlamak için. Ama son birkaç hafta içinde, bunun Sylk'in benim elime geçmesini sağlamaya çalıştığı bir başka girişim olduğunu düşünerek, bu bıçak ya da Annie'nin onunla olan bağlantısını pek fazla düşünmemiştim.

"Unuttun mu?" Will keskin bakışlarla bana bakıyordu. "Margaret ailenin atroxisinin organlarını deşen bıçağı, küçük kız kardeşimin yatağının altında buldu ve sen bundan bahsetmeyi unuttun mu?"

"Ah, yani şimdi bu *benim* suçum mu oldu?" Ayağa kalkıp, Will'e meydan okudum. "Eğer buradan gitmemiş olsaydın..."

"Başka bir seçeneğim yoktu!" Will bıçağı tezgâhın kenarına yüksek bir *çat* sesi çıkararak bıraktı. göz ucuyla Lewis'in ona

doğru uyarıcı bir adım attığını gördüm. Ama Will, bir şeyler ararcasına, bu odada sadece ikimiz varmışız gibi benim gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. "Sana daha kaç kere söylemek zorundayım..."

"Yeter!" diye kükredi Killian. "Siz ikiniz çocuk gibi davranıyorsunuz."

Will dudak büktü ve Killian, yeğenine sert bir şekilde baktı.

Will kaşlarını çatıp bana incinmiş bir şekilde baktı. "Sana asla yalan söylemek istemedim," dedi yumuşak bir sesle, yüzünde nazik bir ifade vardı. "Ama gerçek..." Beni omuzlarımdan kavrayıp arkasına doğru çekerken gözleri açılmıştı.

Will arkası bana dönük duruyordu, ellerini yatıştırıcı bir şekilde öne uzatmıştı. "Philip," dedi boğuk bir sesle. "Bunu yapmak istemiyorsun."

Babam, sersemlemiş hâlinden çıktı ve bir kere daha bıçağı eline aldı. Elinde iki küçük hançer olan Lewis, Will'in yanında, babama karşı durdu.

"Baba, lütfen," diye yalvardı Lewis. "Bıçağı bırak."

Babam titriyordu, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. "Beni durdurmanıza izin vermeyeceğim." Gözlerime -nazik bakışlarıyla, Owen'ın bakışlarıyla- baktı ve o anda üzerinde hangi baskı varsa ona teslim olduğunu anladım. "Benim tatlı Aster'ım... Her zaman için onların senin için geleceklerini biliyordum. Ama onların seni ele geçirmesine izin vermeyeceğim. Bunu yapmayacağım."

Her şey çok hızlı gelişti ama babam bıçağı kendine doğru çevirip kendi göğsüne saplarken, her şey yavaşlamış, saniyeler sonsuzluğa dönüşmüş gibiydi.

ÜÇÜNCÜ KISIM

YARGI

@ayisigikitap

Otuz Üçüncü Bölüm

Çığlıklarım kulaklarıma sanki çok uzaklardan geliyor gibiydi. Babamın dizleri içimi parçalayan bir çatırtıyla yere çarptı ve gövesi yana devrildi. Lewis ve Will'in arasında babama doğru gitmek için çırpınıyordum. Lewis bir an sonra yanımdaydı, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. Benimle konuşuyordu ama söylediği kelimeler kulaklarımdaki çınlama yüzünden boğuluyor, duyulmaz hâle geliyordu.

Onların seni ele geçirmesine izin vermeyeceğim.

"Aster." Will'in sesi, derin bir kuyunun dibinden konuşuyormuş gibi geliyordu. Elini omzuma koyup beni sarstı. "Aster, bana bak."

"Gözleri!" dedi Lewis hıçkırarak. "Gözlerine ne oldu?"

Ellerimi babamın göğsünden çektim. Ellerim kanla ıslanmıştı. Ona dokunmuş muydum?

"Aster." Killian'ın sesi nazik ama emir verir gibiydi. "Nefes al."

Nefes alıp vermeyi bırakmış mıydım? Yanımda diz çökmüş, elini yanağıma koymuş olan Will'e bakmak için başımı uzattım.

"Nefes al," diye tekrarladı Will, başını cesaret verircesine sallayarak. "Sadece nefes al."

Hayır. Nefes almak istemiyordum. Trudy Birtwistle'ın her bir uzvunu parçalamak istiyordum. Onu kana bulmak istiyordum. Ben istiyordum ki...

Ben onun hareket ettiğini fark etmeden önce Will'in dudakları dudaklarımın üzerindeydi. Bu, bir şey talep eden, içinde bulunduğum hâlden çıkmamı isteyen türde bir öpücüktü. İşe de yaramıştı. Sadece gerisinde bıraktığı keder, aklımı daha da kötü kaybetmeme neden olabilirdi.

Will geri çekilip bakışlarıyla yüzümü inceledi. "Aster? Beni duyabiliyor musun?"

Zayıf bir şekilde başımla onayladım, içimdeki hıçkırık midemi buruyordu. "Benim sorunum ne?"

"Senin hiçbir sorunun yok," dedi Will yumuşak bir sesle, bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken. "Ayağa kalkabilir misin?"

Lewis ile birlikte ayağa kalkmama yardım ettiler. Kendi ayaklarım üzerinde durduğum an, abim omuzlarımı kavrayıp gözlerimin içine baktı.

"Sen *nesin*?" diye sordu sesi çatlayarak.

Cevap vermedim. Uyuşukluk tüm bedenime yayılıyor, kemiklerime kadar iniyordu. Babam için ağlamak istiyordum. Kendi bedeni de hıçkırıklarla sarsılırken, abimin kollarının arasında, onun sarılışıyla avunmak istiyordum. Ama onun omzunun üzerinden odanın uzak köşesindeki havalandırmanın vidalarını söken Killian'a bakarken, gerçekten tek istediğim bu odadan çıkmaktı; Gölgeler Birliği'nin beni serbest bırakmasıydı. Gördüğüm her Sylk'i, Boynuzlu'yu ve Değiştirici'yi öldürmek istiyordum. Bludgrave'i yakıp yerle bir etmek istiyordum. Ben...

Killian ızgarayı yukarı kaldırıp yana koydu, havalandırmanın içinden üzerinde brokar yeleği olan gözlüklü porsuk çıktı. Amiral gözlerime baktığında, babamın ölümünden en az ben ve Lewis kadar perişan olmuş gibi göründüğüne yemin edebilirdim.

"Tollith'i hatırladığına eminim," dedi boğuk bir sesle. "Bu akşam beni bilgilendiriyordu."

Tollith, kendi kan gölünün içinde yatan babama baktı. Yüzü fazlasıyla insana benziyordu ama yüz ifadesindeki içtenlik, kendi türümüzde gördüğümün çok daha ötesindeydi. "Başınız sağ olsun, Oberon çocukları," dedi eğilerek selam verirken.

Lewis beni bıraktı, sendeleyerek geri doğru bir adım attı. "O porsuk az önce..."

"Tam olarak," diye cevap verdi Tollith gözlüğünü burnunun üzerinde yukarı doğru çekerken. Patilerini birleştirerek Killian'a döndü. "Huzursuzlanmaya başlıyorlar. Onun burada olduğunu biliyorlar. Onlar..." Rahatsız olmuş bir şekilde bana baktı. "Önce çocuklarla başlamakla tehdit ediyorlar."

Çocuklar.

Hizmetlilerin koridoruna açılan kapıya doğru yürümeye başladım. Lewis hemen arkamdan geliyordu, artık azimle gerilmiş yüzündeki yaşları siliyordu.

"Aster, bekle." Will bana doğru uzandı ama kıl payı onun elinden kurtuldum.

"Ben içeri gireceğim." Tezgâhın üzerine serilmiş bıçaklardan iki tanesini aldım. "Beni durduramazsın."

Will yeniden bana doğru uzandı ama onun parmakları koluma değerken bıçaklardan birini onun boğazına doğrulttum.

"Deneme bile."

Kaşlarını çattı. "Ben de seninle geliyorum."

"Tamam," dedim bıçağı indirerek. "Sadece yoluma çıkma."

†

Hizmetli koridoru, titreşen birkaç loş ışık dışında karanlıktı. Balo salonuna açılan kapı, dışarıdan bakıldığında hiçbir kapı yokmuş gibi görünmesi için duvarın bir paneliyle kapatılmıştı.

Will ile omuz omuza durmuş, koridoru işaret eden sahte ızgaradan içeri bakıyorduk.

Beni ailemin geri kalanından ayıran süslü filigranın ardında beni ne beklediği konusunda hiç hazırlıklı değildim. Odanın zeminine yayılmış cesetler, sığ bir kan denizinin üzerinde yatıyordu. Will'in koluna yapışan kızlardan biri -ki artık kolları yoktu- parçalanmış, lime lime edilmiş cesetlerin arasında en az korkunç olanlardan biriydi. Tüm bunların tam ortasında Elsie, Annie ve Albert sırt sırta oturuyorlardı, ağızları yemek peçeteleriyle tıkanmış, el ve ayakları halatlarla bağlanmıştı.

Henry tek başına çocukların yanında ayakta duruyordu, ellerini benim görüş alanımın dışında olan bir şeye doğru uzatmıştı.

"Dorothy, lütfen..."

Tiz bir kahkaha onu yarıda kesti. "*Dorothy, lütfen,*" dedi alaycı bir ses. Ayak sesleri duyuldu ve tanıdık görünen bir kız görüşüme girdi. Dudakları alaycılıkla kıvrıldı ve onu tanıdığımda midemin bulandığını hissettim: Dorothy... Henry'nin gizlice özlemini çektiği hizmetli kız. Dorothy'nin her zaman düzgün bir şekilde geriye doğru, siyah bir kurdeleyle toplanmış olan koyu renk saçları keçeleşmiş tutamlar hâlinde sarkıyordu, yüzünde toprak ve dışkıdan oluşan bir tabaka vardı. Bir zamanlar dikkatle ütülenmiş olan üniforması yırtılmış, çeşitli kesikler, tırnak izleri ve berelerin olduğu bedeninin büyük bir kısmını gözler önüne seriyordu. Dorothy ele geçirilmiş olabilirdi ama bundan önce onlara karşı savaştığı açıktı.

Dorothy, hafif bir merakla kopmuş bir bacağı dürttü. "*Planın bu mu?*" Farklı bir ses konuşuyordu, Dorothy'nin bedenini ele geçirmiş olan Sylk'in sesi. Bu ses Percy'yi ele geçirmiş olan Sylk'in sesi değildi, bu ses daha boğuk, daha vahşiydi. "*Güzelce istemek mi?*"

"Sana zarar vermek istemiyorum, Dorothy," dedi Henry sesi titreyerek.

"Dorothy, Dorothy, Dorothy," diye tekrarladı alaycı bir şekilde. "Zavallı kızın ismini bu kadar tatlı bir şekilde söylemeni duymaya bayılacağından eminim. Ama Dorothy burada değil. İstersen ondan dışarı çıkıp oynamasını isteyebilirim?"

Bir an sonra Dorothy gözlerini kırpıştırdı, etrafına bakınırken ağzı dehşetle açılmıştı. "Henry?" diye bağırdı ellerine, eksik parmaklarına bakarak. "Henry!" Hıçkırıklara boğularak kendini yere bıraktı. "Ah, ben ne yaptım!"

"Hiçbir şey, sevgilim, hiçbir şey," dedi Henry nazik bir şekilde, ona doğru temkinli bir adım atarken. "İyi olacaksın. Her şey..."

Dorothy'nin ağzından kıkırdamaya benzer bir kahkaha daha çıktı ve miskin bir şekilde ayağa kalktı. *"Sevgilim,"* dedi alaycı bir şekilde surat asarak. *"Ne tatlı."*

Dişlerini gıcırdatırken Henry'nin avuçlarından elektrik kıvılcımları çıkıyor, bedeni öfkeyle titriyordu. "Onu serbest bırak."

"Bak, bak. Eğer bunu yaparsam, zavallı, masum Dorothy ölür. Kesinlikle bunu istemezsin, değil mi?"

Henry'nin solgun, yaralı yüzünden bir damla yaş süzüldü. "Senin bunu yapmana izin vermeyeceğim." Duruşunu sağlamlaştırdı. Ellerini, titremesine rağmen indirmedi. "Dorothy, eğer beni duyabiliyorsan, üzgünüm. Seni seviyorum. Seni hep sevdim."

Avuçlarından kıvılcımlar sıçradı ve Dorothy'nin bedeni yere düşüp, çılgınca sarsılmaya başladığında, onun ne yaptığını anladım. Dorothy'nin beynindeki şalteri bulmuş ve onu kapatmıştı. Bunu hızlı -acısız- bir şekilde gerçekleştirmeye çalışmıştı.

Henry yere devrilmek üzereymiş gibi görünüyordu, hıçkırıklarına hâkim olmaya çalışırken dudakları çarpılıyordu.

Ama Dorothy yerde kalmadı. Kızın bedeni yeniden kalktı. Dilini çıkarıp yüzünden damlayan kanları yaladı, yüzünde kötücül bir sırıtış vardı. *"Güzel hile,"* dedi Sylk, Dorothy'nin boynunu kütleterek. *"Ama gücün zayıf."*

Dorothy, Henry'ye doğru bir adım attı ama Henry olduğu yerde kaldı. Ve Dorothy'nin beynindeki elektriği kesme girişimi işe yaramamış olsa bile, yine de bir şekilde rahatlamış görünüyordu. Çünkü bunun işe yaramaması, Dorothy'nin hâlâ orada bir yerlerde olduğu anlamına geliyordu.

"Beni al," dedi hızla. "Çocukları bırak. Beni al. Birlik'e hizmet ederim. Lütfen, onlara zarar verme."

Dorothy bir kere daha alaycı bir şekilde dudaklarını büzdü. "Üzgünüm, küçük lord. Bu, anlaşmanın bir parçası değildi."

"Yeni anlaşma," dedim rutubetli koridordan balo salonunun parlak ışıklarına doğru adım atarken, Will hemen arkamdan geliyordu. "Ben seni geldiğin yere geri göndereceğim, Birlik beni ve ailemi rahat bırakacak."

Solumdan, Trudy Birtwistle'ın geçici platformun kenarında oturduğu yerden yavaş, yankılanan bir alkışlama sesi geldi. Kan sıçramış yüzünde rimeli çizgiler hâlinde akmıştı, ayağa kalkarken harap olmuş elbisesinden kulağa benzer bir şey çekti, çıplak ayaklarıyla kızıl birikintiye batmıştı.

"Ne zaman ortaya çıkmaya karar vereceğini merak ediyordum," dedi Sylk'in sesi. Bu sefer, Percy'nin öldüğü geceden bu sesi tanıdım. *"Vahşi Aster..."* dedi Trudy dilini şaklatarak. *"Buketimi sevdin mi?"*

Kulağı sağ tarafına doğru fırlattı, mor bir duman bulutuyla birlikte, korkunç, kambur bir yaratık belirdi ve -Killian'ın benimle paylaştığı tasvirlere dayanarak- Hackneyleri öldüren Ast türünü gördüğümü anladım. Bedeni Elsie'nin kitaplarında gördüğüm gorillere benzeyen Boynuzlu, Trudy'den en az bir metre uzundu, teni kırmızı deri gibiydi ve yüzü sadece çiğ etten oluşuyordu. İnsan kulağını geniş ağzıyla yakalayıp jilet kadar keskin dişleriyle parçalarken, sürüngenlere özgü altı gözü her yöne doğru dönüyordu. Kahkaha attı, çıkardığı doğa dışı ses algılarımı

tırmalıyordu, kafasına bağlı olmayan çenesi devamlı olarak gülümsüyormuş gibi görünmesine neden oluyordu.

Trudy, yüzümdeki ifadenin karşısında sırtı. "*Korkma,*" dedi Sylk. "*Ona bunu yapmasını söylemediğim sürece ısırmaz.*"

Henry'ye kısa bir bakış attım ve omuzlarının rahatlamayla çökmüş olduğunu gördüm. Hepsinin işini kendi başına bitirmeye hazırdı. Bu da merak etmeme neden oldu.

"Diğerleri nerede?" diye sordum Henry'ye, gözümü Trudy'den ayırmadan.

"*Ah, tabii ki!*" Trudy ellerini çırptı ve bir anda âdeta bir perde ortadan kalktı. Etrafları çevrilmiş, ağızları tıkanmış, elleri ve ayakları bağlanmış diğer misafirlerle birlikte müzisyenlerin bulunduğu oyuğun önünde, Lord Bludgrave ve Leydi Isabelle'in yanında bir araya toplanmış olan Margaret, Jack, Charlie ve annemi gözler önüne serdi.

Bağlı olmalarına rağmen Margaret ve Jack parmaklarını birbirlerine dolamışlardı, gözlerini sımsıkı kauf patmış olan Jack başını Margaret'inkine yaslamıştı.

"*Şimdi, kimi unutuyorum...*" Trudy parmağıyla çenesine vuruyordu. "*Ah, doğru...*"

Bir kere daha ellerini çırptı ve bir anda platformun üzerinde elleri ve ayaklarından duvara çivilenmiş biri daha göründü. Ortaya çıktığı an onu tanıyamadım ama... siyah üniforması, kana bulanmış sarı saçları...

Titus'un yüzü tanınmayacak kadar dövülerek ezilmişti. Başı önüne düşmüştü ama göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu. Hayattaydı. Şimdilik.

Trudy yavaşça bize doğru ilerlerken, "*Söyle bana,*" dedi Sylk, George Birtwistle'ın kopmuş başına tekme atıp yolunun üzerinden çekerek. "*Eğer insanlarını koruyamıyorsa, bir prens ne işe yarar?*" Homurdanır gibi bir kahkaha attı. "*Kendini bile koruyamadı!*" Trudy duraksadı, kurumuş kanla kabuk tutmuş tırnaklarını

inceledi. "*Tamam, adil olmak gerekirse, oldukça fazla mücadele etti. Bu onu bilinçsiz hâle getirmeden önce on iki tane Boynuzlu'mu buradan sürdü.*"

"Neredeyse senin konuşmayı ne kadar çok sevdiğini unutmuştum," dedim Trudy'ye doğru ilerlerken. "Buraya sadece bunu yapmak için mi geldin yoksa bunu ilk ve son olarak halledelim mi?"

"*Bunu ilk ve son olarak halletmek...*" diye tekrarladı Sylk alaycı bir şekilde kıkırdarken. "*Bak, bak, sen gerçekten bir korsansın.*"

Henry ve çocukların yanından geçerken sağıma baktım, Albert'ın gözyaşı izleriyle dolu kızarmış yüzüne fazla yakından bakmaktan kaçınıyordum. Henry gözlerini, daha fazla emir beklermiş gibi hareketsiz kalmış olan Dorothy'den ayırmıyordu.

"Bu iş bu gece sonlanacak," dedim gözlerimi hem sağ tarafımda olan Dorothy'den hem de Trudy'den ayırmadan. Her iki elimdeki bıçakları daha sıkı kavradım, hızla tavana bir bakış attım. Bir adım daha attığımda, ızgaranın altında olacaktım.

"Ne yapacaksın?" Trudy cıyaklayarak kahkahalar atıyordu. "Bana bir mutfak bıçağı mı saplayacaksın? Bu konağı öldürmeyi başarsan bile, öylece gidip başka bir konak bulurum. Bu, belki de küçük kız kardeşin ya da o seyis olur?"

Bir adım daha atıp doğruca ızgaranın altında durdum. *Hadi ama, Lewis. Neredesin?*

"Bu, senin son konağın Ast," dedim. "Aster Oberon ismini asla duymamış olmayı dilemene neden olmak niyetindeyim."

Trudy bir adım daha atarken daha fazla kahkaha attı, artık benden sadece on adım uzaklıktaydı. "*Owen senin hakkında yanılmamış*," dedi Sylk kötü niyetli bir şekilde sırıtarak. "*Gerçekten pes etmiyorsun.*"

Owen?

Başımı iki yana salladım. Bu, sadece başka bir oyundu, başka bir hile. Ama bu sefer buna kanmayacaktım.

"Hayır, pes etmem," dedim tavana bakarken, ızgaradan aşağı sarkan gümüş rengi bir parıltı gördüm. "Ve asla pes etmeyeceğim."

Bir an içinde yukarıdaki ızgaradan aşağı düşen iki hançer, gökyüzünden kayan iki yıldız gibi inmişti. Mutfak bıçaklarını elimden bıraktım ve her iki elimle hançerlerden birini yakaladım. Siyah Elysia Demiri çeşitli mor, mavi, yeşil tonlarında yanardöner bir şekilde parlıyordu ve kabzalarını süsleyen sitrin mücevherler, kristalleşmiş ışık parçaları gibi görünüyordu.

Trudy'nin durgun yüz ifadesinde bir şey değişti. "*Menfur şeyler,*" diye tısladı Sylk, bir önceki konağının ellerini kesmek için kullandığım hançerlere korkuyla bakıyordu. "*Önemli değil,*" dedi Trudy, sakinliğini geri kazanmaya çalışarak. "*Geçen sefer işimi bitirmeyi başaramadın. Yine başarısız olacaksın.*"

Will, paltosunun cebinden çakmaklı tüfeğimi çıkardı, Dorothy'nin başına nişan aldı ve Henry de avuçlarını Trudy'nin yanında duran Boynuzlu'ya doğru çevirdi.

"İşin bitti, Ast," dedim hançerlerimi elimde çevirerek. "Eve gitme zamanın geldi."

"*Ah!*" diye kıkırdadı Trudy. "*Owen, senin çok güven dolu olmayacağın konusunda beni uyarmıştı ama görünüşe göre seni kandırmışlar,*" dedi Sylk, sesi kumlu ve boğuk çıkıyordu. Trudy iki elini kavuşturdu ve mor bir duman bulutuyla birlikte yedi Boynuzlu bir anda ortaya çıktı. Parçalanmış Gece Dokuyucuların cesetleri kana bulanmış yerden ayağa kalktılar; bazılarının kafaları kopmuştu, bazılarının Boynuzluların et şeklindeki ellerinden çıkmış muz boyutundaki pençeleriyle parçalanmış çeneleri, kafataslarından aşağı sarkıyordu.

Trudy, gözlerinin beyazları siyaha dönerken, irisleri kırmızı kırmızı parlarken gülümsedi. "*Daha yeni başlıyorum.*"

Otuz Dördüncü Bölüm

Trudy'nin kahkahası havayı delerken, Boynuzlulardan oluşan küçük bir ordu etrafımızı kuşatmıştı.

"*Ah canım,*" dedi Trudy, yüzünde alaycı bir anlayış ifadesi vardı. "*Görünüşe göre sayıca üstünüz.*"

"Tamam o zaman," dedim hançerleri elimde bir kere daha çevirirken. "Bunu neden adil bir savaş hâline getirmiyoruz?"

Omuzumun üzerinden geriye doğru baktım, yukarıdaki ızgaradan daha fazla silah düşerken, bağlandıkları iplerden kendilerini kurtarıp ayağa kalkan Margaret, Charlie, annem ve Jack'e baktım. Periler onların omuzlarının üzerinde vızıldayarak uçuşuyor, artık ışıltılarını saklamıyorlardı.

Lewis, Margaret'ın en yakınındaki ızgaradan aşağı atladı. Bacakları açık bir şekilde yere düşerken dişlerinin arasında bir hançer vardı. Tek elini uzatarak düşüşünü destekledi.

"Gösterişçi," diye mırıldandı Charlie.

Lord Bludgrave ve Leydi Isabelle serbest kaldıktan sonra, periler Annie, Albert ve Elsie'yi bağlayan ipler üzerinde çalışmaya başlayıp, kemirgenlerinki gibi keskin dişleriyle halatları kemirdiler.

"Annie," dedi Will, o serbest kalır kalmaz, "bize biraz temiz hava verir misin?"

Annie anlamış bir bakışla gülümseyip, iki elini iki yana doğru açtı. Hem kuzey hem güney taraftaki duvarlar doğa dışı sert bir rüzgârla devrildi ve içeri her iki taraftaki kapılardan da sürü hâlindeki kurtlar hırlayarak içeri girdi.

Elini çok büyük siyah bir kurdun başının üzerine koymuş olan Killian salınarak içeri girdi. "Bir parti olduğunu duydum," dedi amiral sakince. "Arkadaşlarımla birlikte bir şeyler yemek için uğrayabileceğimizi düşündük."

Sırıtarak, en sonunda Trudy'ye baktım. Yüzündeki ifade hayranlığa benzer bir hâl almıştı.

"*Etkileyici,*" dedi Sylk. "*Birlik'in, yaşamasına göz yummama izin verdiği tek kişinin sen olması çok yazık.*"

Diğerleri arkamda bir yelpaze gibi sıralanırken, öne doğru bir adım attım, bakışlarım sadece ama sadece Trudy'nin üzerindeydi. "Gölgeler Birliği'ne, benim bir şey yapmama kimsenin *izin vermediğini* söyle."

Bunun üzerine annem, uzun bir kılıcı havaya kaldırdı ve kükreyerek çatışmaya başladı.

Ailem Castorlar ile birlikte savaşmaya başlarken, etrafımızda kaos ortaya çıkıyordu, sadece Trudy ile ben hareket etmiyorduk. Bir an için, her şey birbirine çarpan metal seslerinin gürültüsü ve Boynuzlu kahkahaları arasında yok oldu. Sol tarafımda, Lewis, Charlie'nin sırtını kullanarak kendisini havaya fırlatıp, bir Boynuzlu'nun omuzlarına inip, hançerini onun kafatasının içine saplıyordu. Sağ tarafımda, kopmuş parmaklarından uzun, siyah pençeler çıkmış olan Dorothy, onların etrafında daireler çizerek dolanırken Margaret, Henry ve Jack, çocukların etrafında bir koruyucu kalkan oluşturmuştu. Titus'a doğru ilerleyen Killian, yumruk yaptığı elindeki Uğuldayan'dan çıkan mermileri, ele geçirdikleri cesetlere sıkarak Sylkleri sürgüne

gönderiyordu; karanlık, biçimsiz şekilleri tüyler ürpertici çığlıklarla gözden kayboluyordu. Yakınlarda bir yerde Leydi Isabelle, iki Boynuzlu'yla savaşmakta olan annemin üzerine atlayan, kafası olmayan bir cesedin kontrolünü ele geçirdi ve elini yumruk hâline getirirken onun kemiklerini kırıp, korkunç bir çatırtı sesiyle bedenini etten oluşan bir top hâline getirdi.

"Aster." Kumlu, çarpık bir ses kulaklarımdaki çınlamayı deliyordu.

Sesin kaynağını bulmak için, gözlerimle salonu araştırdım ama bu kaosun içinde sesin kaynağını bulamadım.

"Bir şeyi mi bölüyorum?" diye sordu Trudy, bana doğru adım atarken ayağının altındaki kanlar etrafa sıçrıyordu. Başını öne doğru uzattı. *"Aster, hasta gibi görünüyorsun. Belki de...* yatmalısın."

Sesindeki büyü beni zorladığı için kendi irademin dışında yüzüstü yere düştüm. Burun deliklerimi dolduran kanları yuttum. Kan, aldığım her nefesle beni boğuyordu. Üzerimdeki bu baskıya karşı koymaya çalıştım ama açıklanamaz bir kuvvetle beni aşağı bastırıyordu.

Bu nedenle de karşı koymayı bıraktım. Kendimi serbest bıraktım. Boğulmama izin verdim. Çünkü Sylk'in bilmediği bir şey biliyordum.

Kanın içinde su vardı.

Ve su asla benim düşmanım olmamıştı.

Otuz Beşinci Bölüm

Kendimi kaderime bıraktığımda, metalik tat bütün algılarımı boğarken, her yönden ayırt edilmesi olanaksız fısıltılar geliyordu. Tıpkı fıskiyenin oradaki gece, kan gölünün altında gömüldüğümde olduğu gibi, âdeta yıldırım her bir hücremi elektriklendiriyormuş gibi, içimi bir canlılığın kapladığını hissettim. Bir güç damarlarımın içinde akıyordu, bu güç hem bana yabancı hem de kendi kalp atışım kadar tanıdıktı. Buna tutundum; cesaretime, umuduma, meydan okumama.

Astlar her şeyi almışlardı. Abimi. Babamı. Yuvamı.

Beni ele geçirmelerine izin vermeyecektim.

Üzerimdeki baskı, âdeta sırtımdan bir ağırlık kalkmış gibi yok oldu ve her iki elimde sıkıca kavradığım hançerlerle, bir dizimin üzerinde doğruldum. Öksürdüm ve kan tükürdüm, çenemden kan damlıyordu ama boğulur gibi aldığım her nefes göğsümde yanan ateşi körüklüyor, içeriden yayılan bir sıcaklıkla tenimi ısıtıyordu. İlk başta, bakışlarımı kaldırmadım, bakışlarım yerdeydi. Kanın altımda kıvrılıp bükülmesini, her bir kalp atışımla dalgalanmasını izliyordum...

"*Ne kadar ilginç bir yaratıksın,*" diye mırıldandı Sylk. "*Seni paramparça etmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.*"

Kana, kızıl yüzeyine yansıyan iki altın rengi küreye baktım. Bir Gece Dokuyucu'nun gözleri gibiydi.

Trudy bir adım daha atacakmış gibi ayağını kaldırdı ama başımı kaldırıp öfkeli bir şekilde gözlerine baktığımda, aniden durdu. Yüzünde bir korku ifadesi vardı ve sonra...

"*İşte, buradasın,*" diye fısıldadı Sylk, "*Vahşi Aster. Artık biraz eğlenebiliriz.*"

"Birisi *eğlenebiliriz* mi dedi?"

Titus'un kıvrak ses tonunu duyduğumda, kalbim yerinden oynadı. Trudy'nin sağ omzunun arkasında belirdi, adını aldığı ünlü korsan kadar kahraman gibi görünüyordu. Killian onu hızla iyileştirmek için çalışmış olmalıydı çünkü yüzündeki şiş inmişti ve ellerindeki delikler onarılmıştı.

Titus, sanki az önce ölü bir böcek gibi duvara çivilenen o değilmiş gibi yakasını çekiştirdi ve parçalanmış manşetlerini düzeltti. "Bu konu üzerinde bir uzman olduğum düşünülüyor," dedi çömelirken. Elini bileğine kadar yükselen kanın içine soktu, kana dokunduğu anda gözleri altın rengi parlamaya başlamıştı. Yaldızlı gözlerini Trudy'den bana doğru çevirdi ve berelenmiş yüzünde aniden bir endişe belirdi. "Her Şeyin Yaratıcısı..." dedi nefes verir gibi, patlamış dudaklarının kenarında muzip bir gülümseme belirmişti. "Sen tam bir yürüyen çelişkisin, Aster Oberon."

Trudy, inanmaz bir şekilde bir ona bir bana bakıyordu, sonra başını arkaya yatırarak dengesiz bir kahkaha attı. "*İlginç, değil mi? Prens ve korsan.*" Titus'a döndü ve olumsuz anlamda dilini şaklattı. "*Anneciğin ve babacığın ne düşünürdü?*"

"Bilirsin," dedi Titus yavaşça, başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirip kana boyarken. "Hiçbir zaman ebeveynlerimin ne düşündüğünü pek umursamamışımdır. Ama Aster düğünüme katıldığında onlardan izin alacağımdan emin olacağım." Bana ciddi bir bakış attı. "Sarayda sen de Will'e eşlik edeceksin, değil mi?"

Kekelerken ağzım açıldı. "Will'e eşlik etmek mi? Sarayda?"

Titus odaya göz gezdirdi, kızıl dudaklarında gülecek gibi bir ifade vardı. Sadece birkaç dakika önce hayata zar zor tutunuyor olduğuna inanmak zordu. "Bir yankılanma mı oldu?"

Trudy gözlerini devirdi. "*Efendim senin nefes almaya devam etmeni istediği için şanslısın,*" dedi Sylk bana. "*Yoksa sadece onun ağzını tıkamak için senin kalbini söküp çıkarırdım.*"

"Şimdi, bu pek hoş değildi," diye cıvıldadı Titus. "Eğer Bayan Oberon'u kazanmaya çalışıyorsan, *Lütfen kötücül ölüm tarikatımıza katılır mısınız?* gibi bir şey söyleyebilirsin ya da... *Boynuna veda et.*"

Trudy'nin kafası bir kamçı gibi Titus'a dönerken, yüzünde kafası karışmış bir ifade vardı. "*Veda etmek mi?*"

Trudy bakışlarını benden çektiği anda, hançerlerden birini onun boynuna doğru fırlattım, hançer havada uçarken kalbim gümbürdüyordu, omuriliğini parçalamasına birkaç saniye kala...

Trudy bakmadan hançeri teninin iki santim uzağındayken yakaladı. Onu yakmış gibi tıslayarak hançeri yere attı. Yavaşça başını çevirdi, gözleri için için yanan bir çift kor gibiydi.

"*Aptal kız,*" dedi Sylk öfkeyle. "*Bunlar sadece seni kullanmaya çalışıyorlar. Sen, onlar için bir nesnesin. Bir ödül.*"

"Gururum okşandı," dedim, elimde kalan hançeri havaya atıp yakalarken, avucumun içinde metalin sıcaklığını hissediyordum. "Ama Birlik'in de bana yapmak istediği şey tam olarak bu değil mi?"

Kötücül bir sırıtış. "*Ah, Gölgeler Birliği'nin senin için büyük planları var. Özgür olabilirsin. Güçlü olabilirsin. Kraliçe Morana seninle özellikle ilgileniyor. Eğer sen...*"

Titus, gümüş iplerle örülmüş uzun bir halatı -bunun perdelerden birinin kordonu olduğunu fark etmiştim- Trudy'nin boğazına dolanacak bir beceri ve güçle savurdu.

Trudy elleriyle halatı kavradı. Yüzü morarıyor, gözleri dışarı fırlıyordu.

"Ne kadar kabayım," dedi Titus usulca. "Sanırım bir şey söylüyordun?"

Trudy'nin parmakları şekil değiştirdi. Uzun, siyah pençelerle pek bir çaba göstermeden halatı parçaladı. Zafer kazanmış şekilde bir nefes aldı, parlayan kırmızı gözleri nefretle doluydu. Nefesini verdiğinde, mor alevli yarasa sürüsü ağzından çıkıp hızla bana doğru ilerledi.

Her şey yavaşladı. İşte, buydu. Benim ânım gelmişti. Soğan doğrayıp patates soyarak geçirdiğim bunca ay, dökülen bunca kan... Owen'ın öldürülmesinden sonra geçen her saniye beni bu âna getirmişti. Ve şaşırtıcı bir açıklıkla ne yapacağımı biliyordum, sanki beni kaçınılmaz bir şekilde karaya doğru yönlendiren nazik bir dalganın üzerindeymişim ve çok uzun süre sonunda, en sonunda kıyıya ulaşmışım gibiydi.

Kaçmadım. Trudy'ye doğru koştum. Sylk'e doğru. İntikama doğru.

Ölüm, tek yenilgiydi. Ve bu gece ölmeyi planlamıyordum.

Bu, Bay ve Bayan Hackney içindi. Percy'nin soğukkanlılıkla öldürdüğü çocuk için. Bayan Carroll için. Dorothy için. Babam için.

Owen için.

"Hayır!" diye kükredi Titus sesi çatlayarak, ben gözlerimi kırpmadan, giderek hızlanarak öfkeli yarasaların saldırısına doğru koşarken ve...

En son saniyede dizlerimin üzerine çöktüm, alevli mor sürünün altında yerde kayarak, doğruca Trudy'ye doğru ilerledim. Ona saldırırken kendimi güçlü bir çarpışmaya hazırladım ve Trudy'nin karnını keserek geniş bir şekilde yardım.

Sylk uludu.

Nefes nefese bir hâlde Titus'un ayaklarının dibinde durdum. Bakışlarımı kaldırıp ona, kanla lekelenmiş yüzüne baktım. Göğsü hızla inip kalkıyordu, mavi gözleri açılmıştı. Yüzünde korku, şok ve hayranlık duyguları birbirleriyle savaşıyordu.

"Sen delisin." Elini bana doğru uzatırken sesi çatlıyordu. Eğer kan, görüşümü bulanıklaştırmamış olsaydı, onun gözlerinde yaşlar olduğunu düşünürdüm.

"Hayır," dedim kendi başıma ayağa kalkarken. "Ben bir korsanım."

Dönüp, Trudy'nin açılmış karnını kavramış bir şekilde dönmesini izledim. Kök salan büyü, Sylk'i buradan uzaklaştırıp Havok'a sürgüne gönderirken, Elysia Demiri'nin etkisiyle yaralarından altın rengi bir ışık yayılıyordu. İç organları parmaklarının arasından çıkıyor, bağırsakları yere yayılıyordu. Ama yine de gülümsedi; dişleri kızıldı, gözleri kırmızı parlıyordu.

"*Yeniden karşılaşacağız, Vahşi Aster,*" dedi Sylk, Trudy'nin gırtlağındaki köpürmenin üzerinden açık bir şekilde. Sesi, ele geçirdiği bedenin sesinden tamamen ayrılmıştı. "*Efendimin senin için büyük planları var.*"

Bir güç dalgası hızla damarlarımda dolaşmaya başladı. "Görüyorsun, seninle benim aramdaki fark bu," dedim, cıvık bir ses çıkararak hançeri Trudy'nin alnına saplarken. "Benim bir efendim yok."

Sylk'in gölge gibi şekli Trudy'nin teninden dışarı sızıp duman gibi dağılırken gıcırdayan bir sesle kıkırdayarak güldü.

"*Hepimiz birine bağlıyız,*" dedi Sylk, sesi yok olurken. Sadece rüzgârda duyulan bir yankı gibiydi. "*Soru şu ki... seni kim bağlıyor, denizin çocuğu?*"

Otuz Altıncı Bölüm

Trudy'nin bedeni, ezilmiş, kanlı bir yığın gibi yere çöktü. Ve böylece, abimi öldürmüş olan Sylk sürgüne gönderilmiş oldu. Owen'ın intikamını almıştım. Kendimi rahatlamış hissetmeliydim. Hakkımı korumuş gibi hissetmeliydim. O zaman neden kendimi sadece Sylk'e tam olarak istediğini vermiş gibi hissediyordum?

"Bu iş bitmedi," diye mırıldandım, her iki hançeri geri almak için diz çökerken ensemdeki tüyler ürperiyordu. "Bu, çok kolay oldu."

"*Kolay*, göreceli bir kavram. Sen de öyle düşünmüyor musun?" dedi Titus, ceketinden metal bir yıldız çıkarırken. Bakmadan fırlattığı yıldız, bize doğru gelen ele geçirilmiş bir Gece Dokuyucu'nun kafasını kopardı. "Ben, bir Sylk'i sürgüne göndermek gibi gittikçe daha zorlaşan bir işi oldukça kolay gibi gösterdiğini söylerdim."

Sarışın muhafız Gylda'yı gördüm ve yanımdan hızla geçerken onu kolundan yakaladım. Yüzüne kan sıçramıştı ve elindeki pala kana bulanmıştı ama yine de az önce Uğursuz Kraliçesi olarak taç takmış gibi gülümsüyordu.

"Will'i gördün mü?" diye sordum.

Olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır ama Astlar geri çekiliyorlar."

Daha önce bunu fark etmemiştim ama haklıydı. Giderek azalan kalabalığın içinde, Killian'ın Boynuzlu'sundan kalanların üzerine üşüşmüş kurtlarının hemen ardında Henry'yi gördüm, Dorothy ise Elsie ve Albert'ın etrafında halkalar çizmeye devam ediyordu.

"Dorothy!" diye seslendim. Ayak bileğime kadar gelen kan, iç organ ve dışkı karışımın arasında zorlukla yürüyordum. Cesetlerin -ceset *parçalarının*- arasından, bu geceden daha önce ölmüş olduğunu düşündüğüm kıza doğru ilerledim. "Hâlâ orada olduğunu biliyorum."

Bana bakmak için başını döndürdü, kırılan kemiklerin çıkardığı ses duyulabiliyordu. Sylk kahkaha attı ağzı doğal olmayan bir genişlikle açılırken dişleri sivriliyordu. "*Dorothy öldü.*" Dorothy'nin ağzından çıkan seste, son aylarımı beraber çalışarak geçirdiğim iyi huylu kızdan hiçbir iz yoktu. Bu ses, gırtlaktan geliyordu ve karanlıktı, kâbusların çarpık sesi gibiydi. "*Onu yiyip bitirdik.*"

Dorothy'nin arkasında, Henry'nin yüzü durgunlaştı. Ben Trudy ile savaşırken biri ona bir yay vermişti, Dorothy'nin başının tam arkasına nişan almıştı, mükemmel bir atış yapacak gibi. Ama oku atmadı.

"Yapamam," dedi bana, sesini çıkarmadan dudaklarıyla. Yaralanmış yüzünde yaşlar süzülüyordu. "Yapamam."

Dorothy'ye -ya da daha doğrusu, onu ele geçirmiş olan Sylk'e- yaklaştım. "Dorothy, kötü bir başlangıç yaptığımızı biliyorum." Her kelimeyle avantaj elde ediyordum. "Eğer geri dönebilseydik, burada geçirdiğim zamanla ilgili herhangi bir şey değiştirebilseydim, senin arkadaşın olmaya çalışırdım. Bunu biliyorsundur."

Sylk başını yana eğdi ve ilk defa, parlayan o kırmızı gözlerin ardında Dorothy'ye benzeyen bir şey gördüğümü düşündüm.

"Senin arkadaşın olmak isterdim," dedim Dorothy'nin beni duyabilmesini umarak. Bir yandan da Sylk'in üzerine saldırıp, Dorothy'nin kalbine hançerimi saplarken onun acı hissetmemesi için yıldızlara dua ediyordum.

Sylk, kan dondurucu bir çığlık attı, karanlık şekli tıslar gibi bir ses çıkararak havada dağıldı ve ben de iltihapla siyahlaşmış kanla kaplı hançerimi çıkardım. Henry, Dorothy'nin bedenini yakalayıp, onu kollarının arasına alarak diz çöktü. Sylk'in Dorothy'nin bedenini ele geçirdiğine dair işaretler yok olurken, geriye Dorothy'nin parmaksız elleri, koyu kahve gözleri ve sade, sivri dişler olmayan ağzı kaldı.

Dorothy -Sylk değil, insan kız- kan öksürüp nefes alabilmek için hırıltılı sesler çıkardı. "Aster?"

Onun yanına diz çöktüm. "Buradayım."

Dorothy'nin dudakları gülümsemeye çalışırken seğirdi. "Bunu ben de isterdim."

Henry yarı gülüyor, yarı ağlıyordu. Dorothy bakışlarını kaldırıp ona baktı, gözleri cam gibiydi, dudaklarından kan sızıyordu.

Zayıf ve yumuşak bir şekilde mırıldandı: "Seni seviyorum, Henry."

Göğsü, son bir hırıltılı nefesle titredi ve sonra bedeni gevşedi. Henry yüzünü onun boynuna gömdü, onun kanla kaplı saçlarına doğru hıçkırarak ağlarken, omuzları inip kalkıyordu.

Her şey çok hızlı gerçekleşti ama yine de bir kıvılcım çakıp, Henry'nin sağ tarafındaki perdeyi alevler sararken dünya yavaşlamış gibi görünüyordu. Bir başka kıvılcım dans pistinin üzerinde parladı, sonra bir başkası, ta ki alevler tüm balo salonunu ele geçirip bir meşale gibi yanmaya başlayana kadar. Killian bağırarak, cehennem gibi yangının gürlemesinin arasında duyulmayan

bir şeyler söyledi. Duman burnumu ve boğazını yakıyordu ama Henry'yi bırakmadım. Bırakmayacaktım.

"Henry, buna son vermek zorundasın."

Onun kolunu çekiştirdim ama alevler her yandan etrafımızı sararken yerinden kımıldamadı.

"Bırak, yanayım!" Bağırırken sesi gırtlağından geliyordu, gözleri altın rengi parlıyordu. "Bırak, onunla birlikte olayım!"

"Gerçekten Dorothy'nin bunu isteyeceğini mi düşünüyorsun?"

Çarpılmış, yaralı yüzünden yaşlar akıyordu. Kendini yeniden Dorothy'nin yanına atıp, elleriyle yanaklarını kavradı. Tutkuyla bir şeyler fısıldıyordu, neredeyse kendi hıçkırıkları yüzünden boğulacaktı.

Odayı siyah bir duman kaplamıştı, yanmış et kokusu midemi bulandırıyordu.

Henry'nin bileğini yakaladım. "Beni dinle," diye bağırmaya çalıştım ama balo salonunu tamamen ele geçirmeye başlayan alevlerin çıtırtılarından kendi boğuk sesimi duyamıyordum. Bu alevler bu gece burada gerçekleşen katliama dair her kanıtı yok ediyordu. En sonunda biri yangını söndürmeyi başardığında, geriye kalan tek şey kömürleşmiş kemikler ve Bludgrave Malikânesi'nde gerçekleşen gizemli trajediye ait söylentiler olacaktı. "Alevleri durdur, Henry. Lütfen."

"Yapamam," diye kükredi. "Yapamam!"

Yapamazdı. Yapmayacaktı. Gerçekten bir önemi yoktu. Henry burayı kendi isteğiyle terk etmeyecekti.

"Bana daha sonra teşekkür edeceksin," dedim hançerimin küt kısmıyla onun kafasına hızla vururken. Bedeni gevşeyerek yere düştü. Kollarımı onunkilerin altına geçirdim ve alevlerin arasındaki bir boşluktan çekerek, körü körüne en yakınımızdaki çift kapıya doğru sürükledim. Henry inledi ama karşı koyacak durumda değildi. "Ya da teşekkür etmeyeceksin."

Ateş almış bir kiriş tam yolumun üzerine düştüğünde, neredeyse çıkışa varmak üzere olduğumu düşünüyordum. Eğer sadece ben olsaydım, kolaylıkla onun üzerinden tırmanıp kendimi güvene alabilirdim. Ama Henry'yi onun üzerinden sürükleyemezdim. Bunu yeterince hızlı yapamazdım.

Öksürdüğümde, duman ciğerlerimi iki kat hızlı bir şekilde doldurdu. Henry'yi sırtıma almaya çalıştım ama kendimi sersemlemiş hissediyordum. Fazlasıyla sersemlemiş...

"*Aster.*" Daha önce duyduğum o bozuk sesi duydum. "*Ayağa kalk, Aster. Onu bırak.*"

Gözlerimi kırpıştırıp duyduğum şeyi anlamlandırmaya çalıştım. Bu ses benim her hareketimi izleyen, şu anda bile benimle oynamaya azimli olan Değiştirici'ye ait olabilir miydi? Değiştirici benim bu yangından kaçmama yardımcı olmaya çalışıyor olabilir miydi?

Hayır... Sadece duman yüzündendi. Kafam karışmıştı. Ben... Ben Henry'yi geride bırakmayacaktım. Ben...

"Aster!" Uzaklardan farklı bir ses geldi. "Onları buldum!"

Killian'ın sesi.

"Buradalar!"

Biri, beni göğsüne bastırıp havaya kaldırdı. Killian'ın Henry'yi doğudaki çimenliğe doğru sürüklediğini ve orada Leydi Isabelle'in oğlunu sanki küçük bir çocukmuş gibi kollarında taşıdığını görmeme yetecek kadar hafifçe gözlerimi araladım. Ama görüşüm kararmıştı, göz kapaklarımın inanılmaz derecede ağır olduğunu hissediyordum.

Uyku. Sadece uyumaya ihtiyacım vardı.

"Ah, hayır. Yok, canım."

Bir nefes alma fırsatı bile bulamadan suyun altına batırıldım ve göz kapaklarım hemen açıldı. Titus tepemde durmuş, beni fıskiyenin yüzeyinin altında tutuyordu. Kendimi onun

ellerinden kurtarmak için kıvrandım ama bunu yaptığı anda, beni suyun içinden çıkardı ve göğsüne bastırdı.

"İşe yaradı." Titrek bir şekilde nefes verirken dudakları aralandı.

"Titus!" Killian çimenliğin karşısından bağırıyordu. Başımı hızla sağa çevirdiğimde, annemin, Jack'in, Annie'nin ve Sybil, Boris, Gylda ve Hugh ile birlikte kardeşlerimin beşinin de canlı bir şekilde dışarı çıkmayı başarmış olduklarını gördüm. Yangın daha da şiddetlenip doğu yakasını harap ederken, yoğun dumanlar dalgalanarak sütunlu girişe doğru ilerliyordu.

Bir an için Titus beni bırakmayı planlamıyor gibi göründü, beni daha sıkı tutmaya başlamıştı. Ama Killian ona bir daha seslendiğinde, Titus pes etti ve beni kolaylıkla fıskiyenin içinden kaldırıp nazikçe ayaklarımın üzerinde çimene bıraktı.

"Bu sadece bir saniye sürecektir," dedi dudaklarının kenarında kuru bir gülümsemeyle.

Titus doğu yakasına doğru dönerken derin bir nefes aldı. Elini akıcı bir şekilde kıvırdı ve bunun karşılığında fıskiyedeki sular bir dalga gibi yükseldi. Bileğini hafifçe hareket ettirdiğinde, bir sağanak gibi çimenlerin üzerinden geçen sular, tam bir kesinlikle alevleri hedef aldı.

Bu tür bir gücün denizde neler başarabileceğini -dalgalarının bir kan akıtanın her bir isteğine nasıl boyun eğeceklerini- düşündüm ve içimdeki ürpertiyi bastırmaya çalıştım.

Ama onun gücü kısıtlı gibi görünüyordu. Sular malikânenin hemen önünde yere düşerken, Titus dizlerinin üzerine çökerek kükredi. O zorlukla nefes almaya çalışırken kendimi onun yanında buldum, sıvı bal gibi görünen gözleriyle bana bakıyordu.

"Zayıfım," diye inledi, eliyle kalbini kavrarken. Âdeta kalbinin attığını duyabiliyordum, çılgınca atan nabzı somut bir şekilde duyulabiliyor gibiydi. "Sen... Sen denemek zorundasın."

"Denemek mi?" diye sordum, sesim titriyordu. "Neyi denemek?"

"Su." Öksürdüğünde, dudaklarının kenarından kan sızıyordu. "Bunu hissediyorsun, değil mi?"

Fıskiyedeki sulara bakmak için bakışlarımı gözlerinden çektim. Ağzım açık bir şekilde kendi yansımama baktım, bana bakan bir çift yaldızlı göze.

"Biliyordum," dedi Titus nefes verir gibi.

Sanırım ben de biliyordum. Gece Dokuyucuları -ve büyüleri- hakkındaki gerçeği öğrendiğim andan beri. Suyun beni kendine çekmesinden, sadece bir düşüncemle Percy'nin gözlerinden akan kandan. Bunun lanetimin bir parçası olması gerektiğini düşünmüştüm. Ama bunca zaman boyunca bu güce sahiptim. Sahip olmamam gereken bu güce.

Titus'un güneş kadar parlak, yaldızlı gözlerine baktım.

"Ama," diye fısıldadım, doğudaki çimenlikte bir araya toplanmış olanlardan uzakta olmamıza memnun olmuştum. "Ben insanım?"

"Sadece yarım," dedi Titus yumuşak bir şekilde, dövmeli parmakları yüzümdeki bir gözyaşını silerken. "Sen bir Gece Dokuyucu'sun, Aster."

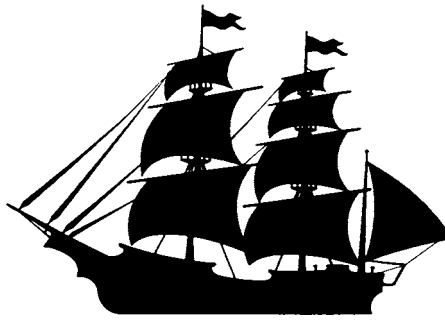

Otuz Yedinci Bölüm

Kalbim tekliyor, tamamen duracak gibi görünüyordu.

Eğer damarlarımda Gece Dokuyucu kanı varsa... bu, ebeveynlerim konusunda ne anlama geliyordu? Kendi annemin ya da babamın tam olarak nefret ettiğim şey olduğunu asla bilmeden, Gece Dokuyucuları'ndan nefret ederek mi geçirmiştim hayatımı? Annem de babam da birbirileriyle tanışmadan önceki hayatları ya da nereden geldikleri hakkında bize pek bir şey anlatmamışlardı. Sadece birbirlerini bulduklarını ve hayatlarının gerçek anlamda o zaman başladığını söylemişlerdi.

Kalbim paramparça oluyordu. *Babam...*

"Odaklan, Aster," dedi Titus. "Yangını söndürebilirsin. Suyu nereye gitmesini istiyorsan oraya gitmesi için yönlendir."

"Yapması kolaymış gibi söylüyorsun," dedim yarı gülüp yarı ağlarken.

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "*Kolay*, göreceli bir kavramdır." Destek almak için fıskiyenin kenarına tutunarak ayağa kalktı. "Şimdi, derin bir nefes al."

Onun dediğini yapıp derin bir nefes aldım. Duman pütürlü ve acımasız bir şekilde ciğerlerimi doldururken öksürdüm.

"İşte, böyle," diye mırıldandı Titus, sesinin tınısı bir ninni kadar nazikti. "Su, sana itaat eder. O senin hizmetlin. Dinlemesini sağla. Onu sana ait yap."

Fıskiyede hafifçe çalkalanan su, fısıldayarak garip bir ricada bulunuyordu ve ben de elimi suyun yüzeyinde gezdirerek ona cevap verdim. Su, avucuma doğru yükselirken yüzeydeki yansımam dalgalandı; bana doğru çekiliyor, sözcüklere dökülmemiş isteğime boyun eğiyordu...

Benim. Bu güç benimdi.

Titus'un yaptığını gördüğüm gibi sol elimi akıcı bir hareketle, âdeta Bludgrave'e uzanıyormuşum gibi kaldırdım. Su, devasa bir dalga gibi havada duruyor, üstümüzden yükseliyordu. Sudan oluşan yeni bir sağanak, birkaç saniye önce onun yönlendirdiğinden çok daha güçlü bir şekilde Bludgrave'in doğu kanadına çarparken, Titus beni yüzünde bir hayranlık ifadesiyle izliyordu. Güç damarlarımda uğuldayarak akarken kemiklerim sarsılıyordu. Bu güç içimden gelen bu dünyaya ait olduğuma dair bir hisle beni besliyordu. Ben suydum. Su ise bendi. Pes etmeyecektim. Tereddüt etmeyecektim.

Ama çağırdığım güç, iliğimden, kanımdan besleniyordu, ta ki verebileceğim son *Manan* damlası da bitene kadar. Dizlerim büküldü, kaslarım beni yüzüstü bırakıyordu ama Titus elimi tutup, parmaklarını parmaklarıma geçirdi. Diğer eliyle bileğimi kavradı, uzattığım elimi doğu kanadına doğru havada tuttu. Yüzü yüzüme dönük duruyor, yaldızlı gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu ama âdeta onun içini görebiliyor gibiydim; yüzündeki damarları, bütün bedenine pompalanan kanı. Benimle konuşuyordu ama onun benimkiyle beraber atan kalp atışlarının sesinden onu duyamıyordum. Onun göğsünün içinde uğuldayan güce tutundum, *kendi* gücüme. Onun gücünü kendi gücüm yaptım.

Fıskiyenin altından çağırdığım suyun gücü, taşları çatlattı ve toprağı yardı. Serbest kalan su her yönden etrafımızı çeviriyor,

kabararak Bludgrave'e doğru bir tünel oluşturuyor, en son alevi bile söndürüyordu, ta ki Titus'un uzaklardan gelen, bana durmam için yalvaran sesini duyana kadar.

"Her şey yolunda," dedi, bir eli yanağımın üzerindeydi. "Geçti. Artık durabilirsin. Güvendesin. Hepimiz güvendeyiz."

Güvende.

Elimi sıkarken, yüzü gözümün önünde belirdi; solan teni, mavi gözleri, dağınık sarı saçları. Kollarını bana doladı, açıklayamadığım bir şekilde sağlam, gerçek ve tanıdıktı.

Güvende.

Kendimi yere bıraktım ve Titus da benimle birlikte yere yattı. Duman dağılıp, bir zamanlar balo salonu olan yerin göçük iskeleti açığa çıkarken zorlukla nefes almaya çalışıyordu. Titus'un içinde kalan gücün tamamından -sakladığı azıcık *Manan* deposundan- faydalanmış ve bunu kullanmış olmalıydım. Bu büyünün nasıl çalıştığını bilmiyordum ama görünüşe göre bir dakika önceki enerjisinin tamamı tükenmişti. Bedeni gevşedi ama hâlâ kalp atışlarını duyabiliyordum. Göğsünün inip kalkması bana onun baygın ama hâlâ hayatta olduğunu gösteriyordu.

Hayattaydı. *Yıldızlara şükürler olsun.* Bu akşamın erken saatlerinde, Uğursuz Prensi'nin hayatını sonlandıran kişi olmaktan zevk alırdım. Ama şimdi... sadece birkaç saat içinde her şey değişmişti.

Her şey.

Titus'u nazik bir şekilde yere yatırdım ve Killian'ı bulmak için harekete geçtim. (Will'i bulmak için.)

"Annie?" Elsie'nin küçük sesi kaosun içinde yankılanıyordu. Yüzü isle kaplı olan küçük kız kardeşimin çimenliğin diğer tarafında olduğunu gördüm. "Annie nerede?"

Elsie'ye doğru yürümeye başladım ama başımda ani bir ağrı belirip görüşümü bulandırdı.

"*Aster.*" O bozuk sesi yeniden duydum. Değiştirici'nin sesiydi, artık bundan emindim. Bu sefer daha önce olduğundan daha

da yüksekti. Kafatasımı deliyor, ses içeriden mi yoksa dışarıdan mı geliyor, anlayamadan bilinçaltıma erişiyordu.

"Hayır," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Zihnimden çık!"

Bir silah sesi göğsümün sarsılmasına neden oldu. Hayır, bu bir silah sesi değildi. Uzakta, havai fişekler Mürekkep Sığınağı'nın üzerinde patlamıştı. Her patlama beni *Işık Getiren*'e geri döndürüyordu, Owen'ın öldüğü günkü gök gürültüsü gibi yapılan top atışlarına. Denizdeyken, her korktuğum zaman kaçamıyordum. Gidilecek hiçbir yer yoktu. Her çatışmayla burun buruna yüzleşmek zorundaydım. Ayaklarımı yere sağlam basmak ve *savaşmak* zorundaydım. Ama şimdi... Şimdi kaçabilirdim; kalp ağrısından uzağa, korkudan uzağa, her şeyden uzağa.

Öylece *kaçabilirdim.*

Ayaklarım beni batıya doğru götürürken birinin adımı bağırdığını düşündüm, Bludgrave ile arama ne kadar mesafe koyarsam koyayım beni izleyen acıyı geçmek için çılgın bir girişimde bulunarak hızla koşarken, safranın boğazımda yükseldiğini hissediyordum. Bludgrave... Babamın, mutfağında ölmüş bir şekilde yattığı yer. Bludgrave... Gerçekten ne olduğu gözler önüne serilmiş yaldızlı kafesimiz. Bir savaş alanı. Bir hapishane. Bir mezar.

Babamı kurtaramamıştım. Owen'ı kurtaramamıştım. Ya bundan sonraki Elsie ise? Ya da Albert? Lewis? Margaret? Charlie? Annem? Sevdiklerimi kaybetmeye mahkûmdum. *Lanetlenmiş.* Bu gece sadece bir başlangıçtı. Birlik, hayatım boyunca sevdiğim herkesi benden koparıp, beni elimde hiçbir şey kalmamış bir hâlde bırakana kadar durmayacaktı. Bu içi boş keder ve bu vahşi öfkeden başka hiçbir şeyle. Hiçbir şey. Hiçbir şey. *Hiçbir şey.*

Acı beni bir kılıç gibi kesiyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm, kafatasımı ellerimle sıkıca kavrarken, dudaklarımın arasından ağıt gibi bir feryat çıktı. Ama ben tam içimde filizlenen öfkenin sıcaklığının içimde yükseldiğini hissederken soğuk bir şey algılarımı söndürdü.

Neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir hırıltı ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Sulanmış gözlerimle, düştüğüm yerden on adım uzakta pelerinli bir silüetin, gevşemiş bir cesedin yanında diz çökmüş olduğunu gördüm. Solgun dudakları ve çenesi kanla kaplanmıştı, vahşi bir hayvana aitmiş gibi görünen aç bakışlarıyla bana bakarken gözleri altın rengi parlıyordu.

Will?

Başını öne doğru uzattı, dudakları geri çekilip kanlı dişlerini ortaya çıkarırken, üzerinde olağan dışı bir durgunluk vardı.

"Will?" Nabzım hızla atarken gözlerimi kısıp ona baktım. Öldürdüğü hayvanı koruyan bir kurt gibi, cansız bedenin üzerine eğildi. Ve ceset... bahçıvana benziyordu. "Ah, yıldızlar... Martin?"

Will, sanki ona vurmuşum gibi irkildi. Bana doğru hareket ederken ağzından çıkan kısık bir hırıltı, kanımın donmasına neden oldu. İçim ürpererek o anda, Gece Dokuyucuların görünmesini beklediğim gibi göründüğünü fark ettim. Tıpkı en kötü kâbuslarımdan çıkmış gibi.

Bir canavar gibi.

"Will, benim," dedim titrek bir nefesle. "Benim, Aster."

Will homurdandı, ellerinin ve dizlerinin üzerinde Martin'in cesedine doğru sürünürken öldürücü bir duruşu vardı. Dilini çıkarıp dudaklarını yaladı.

Onun arkasına, Martin'in yüzüne, ifadesiz gözlerine baktım; ölürken hiç acı çekmemiş gibi çok sakin bir ifadesi vardı. Boynundaki açık yara, ütülenmiş beyaz gömleğini kirletiyor, kanla ıslanmasına neden oluyordu.

"Kan Manan*'ın en saf hâlidir ama insan kanı en güçlü olanıdır,"* dediğini hatırladım Will'in bana, Bay ve Bayan Hackney'yi bulduğumuz gece. *"Ama bu kan Gece Dokuyucuların bilinçsiz bir şekilde kana susamış hâle gelmesine neden oluyor. Bir Ast'tan*

farksız bir hâle geliyoruz. Bir Boynuzlu kadar vahşi ve iki kat daha ölümcül."

"Sen ne yaptın?" diye fısıldadım. Ortaya çıkmış atardamarlar ve dokulardan oluşmuş biçimi bozulmuş enkazdan gözlerimi alamıyordum. "Sen ne *yaptın*?"

Will bana doğru ilerlemeye devam ediyordu, altın rengi gözleri beni olduğum yere çiviliyordu. Onun bu görüntüsünün karşısında nefesim tıkandı. Üzerine kızıl lekeler sıçramış beyaz zambaklarla çevriliydi. *"Sona varmak zorunda olan şey için gösterdiğimiz anlayışı temsil ediyor,"* dediğini duydum Will'in onca ay önce. *"Ve yeni başlangıçları."*

Ağzıma tuzlu bir tat geldi ve yanaklarımdan gözyaşlarımın aktığını fark ettim.

Will artık o kadar yakındı ki... ağzımdan çıkacak kadar çılgınca atan kalbimin sesini duyabildiğinden neredeyse emindim. Bana doğru eğildi. Mide bulandırıcı metal kokusu olan sıcak nefesi yanağımı ısıtıyordu. *Sıcaktı,* soğuk değildi. Will *-benim* Will'im- sıcaktı. O, düşünceli, sadık ve nazikti. O, genç bir erkekti; her yeri, masum birinin kanına bulanmış bir hâlde üzerime eğilmiş olan bu canavar değildi.

"Will?" Adı dudaklarımdan paniklemiş bir fısıltı olarak çıkmıştı. "Will, lütfen. Ben buradayım. Tam buradayım."

Burnu, boynumun kıvrımına yakın bir yerde koklayarak geziniyordu. Burnunu boynumun ortaya çıkmış bölgesinin üzerinde gezdirdi ve duruşunda bir şey değişti. Elini kaldırıp, başparmağını yara izimin üzerinde gezdirirken daha insan gibi görünüyordu.

Konuştuğunda sesi daha kontrolsüz, normaldeki tenor tınısından daha boğuk çıkıyordu ve o kadar kısıktı ki söylediği kelimeyi zar zor anladım.

"Kaç."

Otuz Sekizinci Bölüm

Gözlerimi kırpıştırarak kekeledim, "Will, ben..."

"Kaç!"

Çabalayarak onun altından kurtuldum, hızla koşarak yanından geçtim. Martin'in yattığı yerin üzerinden atladım ve ahıra doğru ilerledim. Will'i, Elsie, Albert ya da başka herhangi birine zarar verebileceği eve doğru geri yönlendiremezdim. Ama eğer onu uzağa, ormanın içine doğru yönlendirebilirsem...

Bahçeden tüyler ürpertici bir uluma duyuldu. Kendi ayağıma takılarak sendeledim ama durmadım. Arkamdaki çimenler çıtırdadığında, Will'in beni kovaladığını anladığımda bile durmadım.

Onun hiç bu şekilde kontrolünü kaybettiğini görmemiştim -bunu yapabileceğini bile bilmiyordum- ama insan kanı... Balo salonunda çok fazla insan kanı vardı, bu onu çıldırtmış olmalıydı. Yine de diğer Gece Dokuyucular vahşileşmemişlerdi. Titus, kandan hiç tedirgin olmuş gibi görünmüyordu. Aksine, bunu kendi avantajına kullanmıştı. O zaman neden Will kana susamışlığını kontrol edemeyen, bu korkunç canavara dönüşmüştü?

Will, bu sefer daha yakından hırladı ve dehşet hissi damarlarımın içinden akarken, neredeyse beni teslim olmaya ikna edecekti. Göğsümde bir sızıyla, onu geçemeyeceğimi fark ettim. Yeterince hızlı değildim. Hiçbir zaman yeterince hızlı olmamıştım.

Ama bir Gece Dokuyucu'dan daha hızlı olmak zorunda değildim. Sadece ondan daha akıllı olmam gerekiyordu.

Hızla ahırın açık kapısına doğru koşarken ayağımın altındaki bir şey düşmeme neden oldu. Ağzıma giren toprakları tükürüp, uğraşarak sırtüstü döndüm. Düşüşüme neyin neden olduğunu fark ettiğimde, soğuk bir dehşet tüm benliğimi kaplayıp kanımın buz gibi donmasına neden oldu.

Parçalanmış camgöbeği bir elbisenin yarısını örttüğü bir insan gövdesi. Baloda Will'in koluna girmiş olan diğer Gece Dokuyucu kız. Sadece birkaç saat önce onun kıkırdadığını görmüştüm.

Will, başını yukarı doğru uzatmış bir şekilde, parçalanmış cesede bakıyordu.

"Will," diye konuşmaya başladım, ağzım acı verici derecede kurumuştu.

Will'in çenesi seğirdi, dudakları hırlar gibi geri çekilmişti. Kızın gövdesinden bakışlarını kaçırmıyordu, yaldızlı gözlerini kısmıştı; kana susamışlığının altında bir yerde o tanıdık, sorgulayan bakış vardı.

"Bana geri gel, Will," dedim yumuşak bir şekilde, ayağa kalkarken. "Ailenin sana ihtiyacı var. *Annie*'nin sana ihtiyacı var."

Bakışları beni bir bıçak gibi delip geçti. Kendimi ciğerlerimdeki tüm hava boşaltılmış gibi hissettim.

"Annie kayıp," dedim ona doğru çekingen bir adım atarak, aramızda duran cesedi görmezden gelmeye çalışıyordum.

Hırladı ama yüzündeki ifade yumuşamıştı, yüz hatları düzeliyordu; sadece hayalimde olsa bile...

"Sana ihtiyacı var." Ona doğru uzandım ve titreyen elimi onun kanla ıslanmış yanağına bastırdım. O kan dokunduğumda uğulduyor, parmaklarımın arasında titreşiyordu...

Zorlukla yutkunup, boğazımdaki yumru yüzünden boğulmak üzereyken fısıldadım: "*Benim* sana ihtiyacım var."

Parmaklarıma bir damla gözyaşı düştü. Will, gözlerini sımsıkı kapatırken elimi yakaladı ve başını avucuma soktu.

"Kan..." dedi boğulur gibi, sesi pürüzlü çıkıyordu. "Orada... çok fazla kan vardı..."

Gözlerini açtı, zümrüt yeşili gözlerini çevreleyen ince bir altın rengi vardı. Yanaklarına gözyaşları dökülüyordu. "Kaçtım ama orada... başkaları vardı." Âdemelması inip kalktı. "Duramadım. Denedim. Durmayı denedim."

Omuzları sarsılırken kollarını kendine doladı, o sırada ben de onu kollarımın arasına aldım. "Biliyorum," dedim. Aklıma gelen, söyleyebileceğim tek şey buydu. "Denediğini biliyorum."

Hızla benden uzaklaştı, ağır basan elleriyle omuzlarımı kavradı. "Annie?"

Başımı iki yana salladım. "Yangından sağ çıktı ama ondan sonra yok oldu."

Başını sertçe salladı. Beni yarı yönlendirir yarı sürükler gibi Caligo'nun eyerine doğru götürdü. Kendisi yürüyerek yola çıkmadan önce, dünyevi olmayan bir güçle beni eyerin üzerine çıkardı.

"Ben serayı arayacağım," diye seslendi Will omzunun üzerinden. "Hildegarde binasına git. Yeniden kendi başına uzaklaşmış olabilir."

"Bekle!" dedim dörtnala onun ardından giderken. "Neden Thea'yı almıyorsun?" diye sordum çenemle tek boynuzlu atı işaret ederek.

Will arkasına bakmadı. Karanlığın içinde yok olup, zorlukla kavrayabileceğim sersemleştirici bir hızla hareket ederken cevap vermedi.

Hildegarde binasına doğru ilerlerken rüzgâr yüzümü kamçılıyordu. Güneş yükselmeye başlamıştı, ufukta kızıl renkli bir katman görünüyordu. Gecenin daha erken zamanlarında mekânda kahkahalar ve müzik duyulurken, artık sadece Caligo'nun toynak sesleri ve çimenliğin üzerinde hızla ilerlerken benim hızla atan kalp atışlarım vardı.

"*Aster.*" Değiştirici'nin sesini yeniden duydum.

Caligo'nun üzerinden indim, binanın merdivenlerinden sendeleyerek çıkarken, ellerimle ağrıyan başımı kavradım. "Annie?" diye seslendim. "Annie?"

"*Aster!*"

"Dur!" diye çığlık attım. "Zihnimin içinden çık! Dışarı çık! Dışarı çık! *Dışarı çık!*"

Başıma, gözümü kör eden bir ağrı saplandı ve sendeleyerek binanın ortasındaki heykele tutundum. Gözlerimi kırpıştırarak, görüşümü etkileyen siyah benekleri yok etmeye çalıştım. Taş sütunların arasından bakarken, ormanın yaklaşan sınırını gördüğümü hayal ettiğimden emindim. Orada, gölgelerle örtülmüş bir silüet duruyordu. Dönüp karanlığın içine karıştılar ve ben daha farkına varamadan, kendimi onları kovalarken buldum.

Caligo'nun çalılıkların arasından geçerken yakınmasını duymazlıktan gelerek kendimi binanın basamaklarından aşağı doğru attım, kişnemesi ağaçların arasındaki yoğun çalılıklar arasında boğulup gitmişti. Önümde, o silüet hızla hareket ediyor, düşmüş olan tomrukların üzerinden kolaylıkla atlıyordu. Mücadele ederek aynı hızda hareket etmeye devam ettim ve tüm bu süre boyunca zihnimdeki tiz bir ses durmamı söylüyordu. Geri dönmemi. Will'i bulmamı. Ama duramazdım. Açıklanamaz bir

şey beni ilerlemem için teşvik ediyordu. Devam etmek zorundaydım. Yeterince hızlı olmak zorundaydım. Ben...

Tam bacaklarımdaki kaslar pes etmek üzereyken, o silüet ilerideki böğürtlenlerin arasına daldı. Sıktığım dişlerimin arasından tısladım, bir diken bedenimin yanını kesiyor ve yavaşça bedenime tırmanıyordu.

Zorlukla nefes almaya çalışırken, sendeleyerek küçük bir açık alana çıktım, görüşüm zifirî karanlığa alışıyordu. Açık alanın ortasında Annie öne arkaya doğru sallanıyor, duyulamaz bir şeyler mırıldanıyordu, kocaman açılmış gözlerini toprağın üzerindeki boş bir yamaya dikmişti.

Başımın içine bir basıncın dolduğunu hissetim ve buklelerini yüzünün önünden çeken Annie'nin önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Garip görünen hâlinden başka, zarar görmemiş gibi görünüyordu.

"Gel," dedim nefes nefese onu kolundan kavrayarak. "Seni geri götürmemiz gerek. Abin..."

Annie kolunu hızla benden çekti. Mırıldanmaları daha yüksek sesli, daha telaşlı bir hâle gelmişti. Ona doğru eğildim, onu duymaya çalışıyordum. Eğer sadece söylediği kelimeleri anlayabilsem...

"Sen olmadan buradan ayrılamaz," diye geldi Lord Bludgrave'in zayıf sesi sol tarafımdan bir yerden. Gözlerimi kıstım, onun bir ağaca bağlanmış iri silüetini zar zor seçebiliyordum, yüzü kanlı ve berelenmiş bir hâldeydi. Titus beni yangının içinden çekip çıkardıktan sonra, Will'in babasının hayatta kalanlar arasında olmadığını fark etmemiştim bile. Sadece onun da sağ salim kurtulduğunu varsaymıştım. Ama şimdi bunu düşündüğümde... Lord Bludgrave'i, periler onu balo salonundan serbest bıraktıktan sonra bir daha görmediğimi fark ediyordum.

"Neden olmasın?" diye sordum ona doğru yürüyerek. Ona doğru uzandım, ellerim onu bağlayan halatlara yaklaşırken açıklığın diğer ucundaki bir ses duraksamama neden oldu.

"Senin yerinde olsam bunu yapmazdım." Bu tanıdık ses, içimi ürpertti.

Yavaşça -uyanık olduğum her an aklımdan çıkmayan- sese doğru döndüm, artık nefes alamıyordum. Neredeyse onun sesinin neye benzediğini unutuyordum, devamlı olarak bir şekilde sesinin neye benzediğini yanlış hatırlayıp hatırlamadığımı merak ediyordum ama hayır. Oydu. Her zaman o olmuştu.

Açık alanın ucunda, umursamaz bir şekilde ağaca dayanmış olan, şık mor kıyafetler içindeki bir hayalet, sanki bunların hepsi acımasız bir şakaymış gibi bana göz kırptı.

"Bunu anlaman uzun zaman aldı, küçük fare."

Ay Işığı Kitaplığı

Otuz Dokuzuncu Bölüm

"Owen?" Nefesim tıkanıyordu. Ona doğru sendeleyerek birkaç adım attım. "Bu... Gerçekten sen misin?"

Owen eğilerek selam verdi, dudaklarında gergin bir gülümseme belirmişti. "Kanlı canlı."

Bir hıçkırık, sesimin boğulmasına neden oldu ve bir an için kendimi bir çocuk gibi hissettim. Küçük. Çaresiz. Zayıf. Rüya görüyordum, rüya görüyor olmalıydım. Ona doğru koşmak istiyordum. Kollarımı boynuna dolamak ve hiç bırakmamak istiyordum. Abim -en yakın arkadaşım- benden on adım uzakta duruyordu, onu daha önce hiç görmediğim kadar canlı görünüyordu.

Canlı. Göğsümün acı verici derecede sıkıştığını hissettim. "Nasıl?"

Owen akıcı bir zarafetle ağaç kütüğünün üzerinden indi, koyu sarı saçları gözlerinin içine giriyordu, gözleri artık nazik değildi. Gözleri... tamamen yanlıştı. Kurnaz. Boş. Alaycı. Owen'ın gözlerine benzemiyordu.

"Sen gerçekten o değilsin," dedim, sendeleyerek gerilerken. "Sen... Sen sadece Owen'mış gibi davranan bir Değiştirici'sin. Owen öldü. Onun öldüğünü gördüm."

"Kısmen yanılıyorsun," dedi bana ağlamadan nasıl soğan doğranacağını ve bıçakla birini hızlı, onurlu bir şekilde öldürmenin doğru tekniğini öğretirken kullandığı sabırlı ses tonuyla.

Yavaşça bana doğru bir adım attı. "Benim öldüğümü gördün." Mor paltosunu açtı, altındaki siyah gömleğin düğmelerini çözerek, bıçağın kalbini delip geçtiği yerdeki korkunç yarayı gözler önüne serdi. "Öldüm, Aster. Ama ben... yeniden doğdum. Gölgeler Birliği beni bir Değiştirici hâline getirdi, bana yeni bir amaç verdiler. Yeni bir hayat. Ben hâlâ benim, sadece... *daha iyiyim*," diye ekledi yeniden göz kırparak.

Duyduklarıma inanamıyordum. Ama yine de hepsi çok mantıklıydı. "Sendin," dedim. "O akşam Albert ve Elsie'nin odasındaki sendin." Sendeleyerek geriye doğru bir adım daha attım, nabzımın kulaklarımda attığını duyabiliyordum. "O zavallı kızın üzerinde bulduğum kart... *senindi*."

Beni cesaretlendirmek ister gibi başını eğdi. "Çok güzel," dedi, bir boks alıştırması sırasında düzgün bir vuruş yaptığımda diyeceği şekilde, gözleri gururla parlayarak. "Başka?"

Soğuk dehşet damarlarımda akıyor gibiydi. "Bay ve Bayan Hackney'nin alınlarına o mesajları sen kazıdın." Boğazım tıkanıyordu. "Bulmam için onların gözlerini sen bıraktın."

Yeniden başıyla onayladı. "Seni buraya, onların mülkünün sınırlarının dışına çekmek için bu kadar çaba harcamam gerekeceğini hiç düşünmezdim," diye itiraf etti Owen. "Ama o *Gece Dokuyucu*..." Çenesindeki bir kas gerildi, dudakları küçümser bir şekilde kıvrılmıştı. "Ne zaman sana bulman için bir ipucu bıraksam, seni uzaklaştırdı."

Will. Gerçekten beni yanlış yönlendiriyordu, sadece bunu düşündüğüm sebepten ötürü yapmıyordu. Ki bu da şu anlama geliyordu: Will *biliyordu*. Bana işkence eden Değiştirici'yi nasıl bulacağını -*Owen*'ı nasıl bulacağını- biliyordu ve bana söylememişti.

Daha fazla sır. Daha fazla yalan.

"Canım'ı sen öldürdün." Sesim neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Bıçağı Annie'nin yatağının altına sen sakladın."

Ah, yıldızlar. Hayır. *Hayır.*

"Babamı sen zorladın," dedim boğuk bir sesle, bacaklarım titriyordu. Owen'ın gözlerinde şefkate dair bir iz, babama dair bir iz aradım ama ikisini de bulamadım. "Babam beni öldürmeye çalıştı."

"Ona özellikle seni *öldürmemesi* talimatı verdim." Owen, katran karası tırnaklarını incelerken kısaca iç geçirdi. "Ama gerçekten, Aster, senin dikkatini çekmek için her çareyi denedikten sonra, birinin seni buraya sürüklemesinin daha kolay olabileceğini düşündüm. Ve senin buna karşı mücadele edeceğini bildiğim için, seni yaralamanın seni buraya her kim getirirse, onun için adil bir şans olacağını fark ettim."

Boğazımda bir çığlık oluşuyordu. "O, öldü, Owen! Babam öldü!"

Gözlerinde bir şey parladı. İnsani bir şey.

Tek kaşını kaldırdı. Soğuk, donuk bir şekilde beni incelemek için bakışlarını tırnaklarından kaldırdı. "Çok yazık."

Owen'ı hayatta, önümde ayakta dururken gördüğümde hissettiğim o çocuksu hissin yerini, kemiklerimdeki bir yangın gibi dizginlenemez, her şeyi tüketen bir öfkeye dönüştü. "*Çok yazık* mı?"

Omuz silkip gözlerini devirdi. "Senin için tabii ki." Bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi biraz daha kapattı, artık aramızda sadece beş adım kalmıştı. "Canını yaktığını biliyorum ama böyle olmak zorunda değil. Olmayacak." Sırtına bağlanmış olan kılıftan siyah bir hançer çıkardı, hançerin siyah bıçağının üzerinde mor, parlayan bir şeyler yazıyordu. Anlayamadığım kadim kelimeler vardı. "Artık çok uzun süre daha değil."

Midemde hissettiğim çukur daha da derinleşti. "O zaman beni öldürmeyi düşünüyorsun, öyle mi?"

"Bizim gibiler için ölüm yok, Aster," dedi bir adım daha atarken.

"Bizim gibiler?" Geriye doğru bir adım attım. Benim yarı Gece Dokuyucu olduğumu bilip bilmediğini merak ettim. Bu *onu* da bir yarı Gece Dokuyucu yapmaz mıydı? Bu, kardeşlerimizin geri kalanının da öyle olduğu anlamına gelmiyor muydu? "Ben... Ben senin gibi değilim."

"Tam olarak değil. Ama birbirimize senin düşündüğünden daha çok benziyoruz."

"Senin yüzünden içinde yüksek ceset yığınları olan bir balo salonu var," dedim hırlar gibi. "Birbirimize *hiç* benzemiyoruz."

"Ah?" Kaşlarını kaldırdı. Arsızca sırıttı ama bu ifade artık bana annemi hatırlatmıyordu. "Masummuşsun gibi davranma, küçük kardeşim. Senin de öldürdüğünü gördüm. Okyanus senin gemiden attığın cesetlerle dolu. Erkekler, kadınlar." Hâlâ öne arkaya sallanırken, çılgınca bir şeyler mırıldanan Annie'ye baktı. "Çocuklar."

Göğsümün içinde bir şeyler parçalandı. "Başka bir seçeneğim yoktu."

Owen kahkaha attı ama sesi kulağıma yabancı geliyordu. "Demek hâlâ kendine o yalanı söylüyorsun, öyle mi?" Bir adım daha attı, neredeyse beni sırtımı ağaca yaslamak zorunda bırakacaktı ama dönerek onun ve Annie'nin arasında durdum.

Başını iki yana sallarken bana âdeta bir komployu paylaşıyormuşuz gibi sırıttı. "Bir seçeneğin vardı. Her zaman bir seçeneğin vardı. Sen *onları* seçtin: annemi, babamı, Charlie, Margaret, Lewis, Albert ve Elsie'yi." Yüzündeki gülümseme soldu, küçümseyici bir şekilde dudak büktü. "Sen, onları korumak için öldürdün. Bu, bir *seçimdi*."

Bir adım daha attı. "Çok kere buradan ayrılabilirdin ama kendi mutluluğun yerine onları seçtin." Bir adım daha. "Kendi özgürlüğün yerine." Bir adım daha. "Bu gece, Castorları açığa çıkarmak yerine kendi hayatını vermeyi seçtin. Evet," diye

ekledi gözlerimin açıldığını görünce. "Seni oldukça yakından izliyordum. Bir Değiştirici olarak yeteneklerim benim istediğim herhangi bir şeye dönüşmeme olanak sağlıyor: bir kişi, bir hayvan, bir *kuzgun*."

Bir kuzgun... Tam bizi kıyıya doğru yönlendirmelerinden önce güvertede Owen'ın şanslı kartını aldığını gördüğüm kuzgun gibi. Ve yine, o gece Değiştirici, Elsie ve Albert'ın odasından aşağı atladıktan sonra olduğu gibi. Yüzmeye gittiğim gece, Hildegarde binasının çatısına tünemiş olan kuzgunu gördüğümü hatırlıyordum. Bunca zaman boyunca Owen buradaydı. Beni izliyordu. Bana işkence yapıyordu.

"Neden?" diye sordum, gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarıma engel olmaya çalışırken. "Bunu neden yapıyorsun?"

Bitkin bir şekilde iç geçirdi ve ortaya çıktığından bu yana ilk defa onun ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim. "Hiç denizde onca yıl geçirmemizin ardından Gece Dokuyucuların neden en sonunda bizi yakalamayı başardığını merak etmedin mi?" Yavaş adımlarla açık alanın etrafında daireler çiziyordu. "Ben merak ettim. Bu ikinci hayata uyandığımda..."

Bilekliğe bir bakış attı. "Eski büyü," dedi. "Gece Dokuyucular Elysia'dan düşmeden, bizim topraklarımızı, bizim tahtlarımızı, *bizim* büyülerimizi çalmadan önce var olan büyü." Kendi bileğine, bir zamanlar örgülü deri bilekliğin olduğu yere dokundu. "Annem ve babam bize pek çok şey hakkında yalan söyledi." Ellerini yumruk yaptı. "İtiraf edeceğim, bileklikleri kullanmak akıllıcaydı. Onları çıkarmadığımızdan emin olmaları kolaydı. Onların... faydalarını sorgulamamamızı sağlamak da öyle."

Âdeta bilekliğimi korumak ister gibi bileğimin üzerini elimle kapattım. Kendimi korumak ister gibi. Tüm bu süre boyunca Owen daireler çizmeye devam ediyordu.

"Onlar büyülüydüler."

"Büyülü mü?" Duraksadım. "Ama büyü yapmak..."

"Yasak mı? Tabii ki öyle." Yine o sabırlı ses tonuyla konuşuyordu. "Annem ve babam bilekliklerimize koruyucu tılsımlar yerleştirmek için oldukça fazla para ödemişler. Kimsenin hiçbir zaman bizi bulamayacağından emin olmak için yapılan bir büyü." Durdu, açıklığın kenarını incelerken yüzünde sert bir ifade vardı. "Hiç kimsenin *seni* asla bulamayacağından emin olmak için."

"Beni mi?" Sesim cılız çıkıyordu. "Neden ben?"

Bilmiş bir bakış. "Sen lanetlisin, hatırladın mı?"

Annie'nin anlamsız mırıldanmaları kesilirken midemde bir yumrunun oluştuğunu hissettim. Owen'ın yavaş, düzenli ayak sesleri, sessiz ormanın içindeki tek sesti.

"Bu olduğunda biz daha çocuktuk," diye devam etti sohbet eder gibi. "Annem ve babam yiyecek bulmak için İblis kıyılarının yakınlarında bir yerde kıyıya çıkmak zorunda kaldılar." Bana bakmıyordu, bakışları açık alanın etrafını çevreleyen dikenli bitkilerin ve çalıların üzerindeydi. "Isırıldın."

Midemdeki yumru daha da sıkılaştı. "Isırıldım mı?"

Yavaşça başıyla onayladı, yüzünde anlaşılamaz bir ifade vardı. "Neredeyse sol kolunu koparıyordu."

Omzuma doğru uzandım. Etimi delen dişlerin verdiği his bir kalıntı gibiydi; tenimin üzerinde, kemiklerimde kalmıştı.

Bakışlarımı kaldırdığımda, Owen yeniden hareketsiz kalmış, beni izliyordu.

Kaşlarını çattı. "Annem seni bir kadın büyücüye götürdü. Atalarımızın büyüleri konusunda oldukça yetenekli bir insandı. Kadın yarayı iyileştirmeyi ve kalbine kalkan oluşturmayı başardı. Bu, zehrin yayılıp senin tam olarak bir Değiştirici'ye dönüşmeni engelleyecekti. Ama saldırıya uğradığımızda orada bir Sylk de vardı, senin kokunu almıştı. Nereye gidersek gidelim, takip edilebilecektik. Suyun üzerinde bile. Annemin büyücüye bilekliklerimize büyü yaptırmasının nedeni buydu. Seni korumak."

Ağaçların üzerinde, karanlık, kızıl gökyüzünde güneş yavaşça yükseliyordu. Yapraklar parlıyor gibi görünüyordu, hepsi kanla ıslanmıştı.

"Bileklikleriniz bizi güvende tutması gerekiyordu," dedi Owen kısık sesle bana doğru bir adım atarken, bakışları bilekliğin üzerindeydi. "Onları hiçbir zaman çıkarmamız gerekiyordu."

"Çıkarmadık..."

Beni geçiştirir gibi elini sallayarak sözümü kesti. "Hayır, siz hiçbiriniz çıkarmadınız." Dişlerini sıktı ve yine açıklığın köşesindeki bir şeye baktı, benim göremediğim bir şeyi kötü kötü süzüyordu. "Yıllar boyunca, ailemiz için güvenli bir sığınak aradım; Kızıl Ada'yı aradım. Hayatımı buna adadım. Ama annemle babam aramayı bile düşünmediler. *Bir mit*, dediler bana." Küçümseyici bir şekilde dudaklarını büzdü, bu onun yüzünde görmeye o kadar alışkın olmadığım bir ifadeydi ki irkildim. "*Yalancılar.*"

Ellerimi kalçamın iki yanındaki hançerlere götürdüm. (Killian bu hançerlerin Kızıl Ada'dan, bizim insanlarımızdan geldiğini iddia etmişti.) Owen bakışlarıyla bu hareketimi izledi ve hafifçe sırıttı.

Açık kahverengi gözlerinin içinde abimin eski hâline benzeyen bir şey yakaladım. Maceracı. Denizci. Hayalperest.

Astlar onu... *buna* çevirmeden önce.

Işık Getiren'in batmasından sonra geçen ayların onun için nasıl olduğunu -yapmaya, görmeye, olmaya zorlandığı şeyleri- düşününce göğsüm sıkıştı.

"Cross gemisiyle karşılaşmadan bir hafta önce, bir sandal hazırladım," dedi Owen, yıldızlar gözlerinde parlarken. Dudakları aşağı doğru kıvrılacakmış gibi seğirdi. "Annem ve babamın beni hiçbir zaman dinlemeyeceklerini biliyordum. Kızıl Ada'yı tek başıma bulmaya karar verdim. Bilekliğimi çıkardım, birinin bulması için arkamda bıraktım."

Aramızdaki gergin sessizlik uzadı.

"Ama bunu yapamadım." Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Sizi arkamda bırakamadım."

Bana baktı, bir adım daha atarken gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu.

"Seni ayrılmaya ikna etmeden önce bir sene daha beklemeye karar verdim. Elsie'nin seninle biraz daha zaman geçirmesine izin vermek için. *Birlikte gideriz, öyle değil mi?"* Yüzü çarpıldı, bir anlam veremediğim katıksız, bozulmuş bir kırgınlık vardı. "Ama o zaman bile bunu asla yapmayacağını biliyordum. Hiçbir zaman beni onlara tercih etmeyecektin."

Göğsümde bir şeyler paramparça oldu. "Owen, ben..."

"Bundan bir hafta sonra," dedi hızla sözümü keserek, "Mary Cross'u *Işık Getiren*'e aldık."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Zihnimde bir görüntü canlandı: Gece Dokuyucular bizi esir almadan hemen önce, Korkunç Alan yakınlarında gemiye aldığımız sığınmacı Mary Cross.

Owen kaşlarını çatarak, açık alanın sınırına baktı. "Görüyorsun, bilekliğimi çıkardığımda... büyüyü bozdum. Sylk yeniden bizim peşimize düştü. Senin peşine."

Her şeyin farkına varmaya başladım, gözlerimin hemen arkasında yakıcı bir acı vardı. "Mary Cross ele geçirilmişti." Owen'ı öldüren Sylk; bilinmeyen bir Gece Dokuyucu'dan diğerine, sonra Percy'ye, en sonunda da Trudy'ye geçen Sylk. Bunca zaman boyunca o Sylk'in peşinde olduğumu düşünmüştüm. Ama aslında tüm hayatım boyunca o benim peşimde olmuştu. Tüm bir hafta boyunca gemimizin üzerindeydi, hiç kimsenin hayatlarımıza böylesi bir kötülük getireceğinden şüphelenmediği iyi huylu bir kız olan Mary Cross olarak aramızda dolanmıştı.

Owen hançerini elinde salladı, durumu çözmeme memnun olmuş gibi görünüyordu. "Mary sadece bir işaretti," yavaşça bana doğru bir adım daha atarken, bir kere daha aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışıyordu. "Kraliçe Morana uzun zaman

boyunca seni aradı. *Değiştirici olması gereken çocuk.* Senin benzersiz yeteneklerine sahip, kanında yeterince kullanılırsa ruhların konaklarını Değiştiricilere dönüştürebilecek kadar Ast zehri taşıyan ama yaşamaya devam eden insan bir kız." Bana garip bir merakla, neredeyse acıyarak bakıyordu. "Gece Dokuyucu'n sana hiç ölmüş olman gerektiğinden bahsetmedi, değil mi?"

Kalbim göğüs kemiğimin ardında hızla atıyordu. Göğsümün içinde nabız gibi atan bir acı vardı.

Owen başını iki yana sallayıp, sert bir kahkaha attı. "Hayır, bahsedeceğini düşünmemiştim." Bir adım daha attı, artık sadece üç adım uzağımdaydı. Öldüğü günden beri birbirimize hiç bu kadar yakın olmamıştık. Açık kahverengi gözlerinde, tanıdığım Owen hâlâ orada bir yerdeymiş gibi hafif bir şefkat izi vardı. "Okyanus, kalbinin etrafındaki büyüyü destekliyor, zehri zapt ederken bir yandan da... *yeteneklerini* engelliyordu. Ama karaya ayak bastığın andan itibaren, büyü zayıflamaya başladı. Ve artık büyü seni tam olarak korumadığı için, omzunda, ısırıldığın yerde bir ağrı hissetmeye başladın... Öyle değil mi?"

Bir adım daha atıp, beni gerilemeye zorladı. Neredeyse sendeleyerek Annie'nin üzerine basacaktım ama ayaklarımı sabitçe yere bastım, titreyen ellerim hançerlerin yakınındaydı. Aramızdaki mesafeyi tamamen kapattı ve ilk defa üzerindeki berbat metalik kan ve çürüme kokusu öğürmeme neden oldu.

"*Hastalanacaksın.* Kanındaki zehir seni içten dışa doğru zehirleyecek." Bir adım daha atacakmış gibi göründü ama burnunu kırıştırdı ve ben de bu gece Margaret'ın balodan hemen önce bana sıktığı parfümü hatırladım. Bu onu uzaklaştırmış gibi görünüyordu; gözlerini kısıp bana bakarken, aramızda en az bir ayak mesafe bırakmıştı.

"Bu, seni yavaşça öldürecek, Aster." Owen yüzümü inceliyordu, soğuk bakışları dudağımın hemen üzerine, kurumuş kanın olduğu yere kaydı. "Şimdiden başlamış bile."

Kırkıncı Bölüm

Gözyaşları yanaklarımı yakıyordu. "Yalan söylüyorsun."

Owen'ın bakışları karardı. "Keşke öyle olsaydı," yumuşak bir sesle, aramızda bir vaat gibi tuttuğu hançerin kabzasını kavrayan eklemleri beyazlaşmıştı. "Gece Dokuyucu'n bunu biliyordu. Seni gördüğü ilk andan itibaren senin tam olarak kim ve *ne* olduğunu biliyordu."

Zihnim hızla çalışıyordu. Ben, Kaptan Grace ve Philip Oberon'un kızları Aster Oberon'dum. Ben bir korsandım. Bir mutfak hizmetlisi. Ben, babamın ölmesinin nedeniydim. Pek çok insanın ölmesinin nedeni. Owen'ın bir Ast olmasının nedeni. Ben hiçbir şeydim. Hiç kimseydim.

Sadece, bu tamamen doğru değildi. Artık değildi. "Biz neyiz?" diye sordum sessizce, bir an için nihayetinde birbirimizden o kadar da farklı olmadığımızı hissettim.

"Biz nefret edilen karışımlarız," diye cevap verdi Owen yüzünde neredeyse alay eden bir gülümsemeyle. "Yarı Gece Dokuyucu, yarı insan. Ben, bir Değiştirici; sen ise olmak üzeresin. Büyünün üç kaynağı... Bu oldukça heyecan verici, öyle değil mi?"

Dişlerimi gıcırdattım. "Peki ya diğer kardeşlerimiz? Onlar da kısmen Gece Dokuyucu mu?"

Owen gözlerini devirdi. "Bu kalıtsal yeteneğe sahip değiller, eğer sorduğun buysa. Sen ve ben gibi değil. Ama düzgün bir şekilde yönlendirilirlerse, daha düşük seviyeli büyüler yapabilirler. Ve hayır," diye ekledi ben ağzımı açarken, "kanımızı ebeveynlerimizden hangisinin kirlettiğini bilmiyorum. Umurumda değil. Senin de umurunda olmamalı."

Bir an içinde Elysia hançerlerimden birini çekip, Owen'ın sendelemesine neden oldum. Geriye doğru birkaç adım attığında, onun yerine geçip, onu geriye doğru itmiş oldum. "Will benim yeteneğimi nereden biliyor?" diye sordum. "Bana bildiklerini söyle, Owen. Sana yardım edebilirim. Biz..."

Dudaklarından kırık, histerik bir kahkaha kaçtı. "Bana yardım etmek mi?" Owen başını iki yana salladı. "Benim yardıma ihtiyacım yok. Ben ölümü yendim. Ve sen de yeneceksin. Bana katıl ve birlikte bize yanlış yapan herkesten intikamımızı alalım. İşimiz bittiğinde, Morana yeni bir dünyanın kralları ve kraliçeleri olacağımıza söz verdi, bir daha asla korkmak zorunda kalmayacağımız bir dünyanın."

Hançerlerimizi çekmiş, birbirimizden beş adım uzakta duruyorduk. Bir an için, sanki *Işık Getiren*'in üzerinde ahşap bıçaklarımızla dövüş idmanı yapmaya hazırlanıyormuşuz gibi hissettim. Ama artık çocuk değildik. Ve bu bıçakların amacı oyun oynamak değil, öldürmekti. Owen hafifçe doğruldu, göğüs cebinin tozunu silkeledi. Kıyafetinin kaliteli, koyu mürdüm rengi kumaşı, son ayları gölgeler içinde yaşayarak geçirdiği için ne kadar solgunlaştığını gösteriyordu. "Eğer anlamanı sağlayacaksa," dedi gösterişli bir şekilde eğilerek, "bir oyun oynayalım, olur mu?"

Cevap vermedim, elimdeki hançeri daha sıkı kavradım.

"Annie," dedi yumuşak bir sesle, "buraya gel."

Dönüp, ikisinin arasına gitmeye çalıştım ama Annie etrafımdan dolanıp, Owen'ın yanında durdu. Bedeni titriyordu, dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı. Ama Owen çömelip, hançeriyle onun siyah buklelerini omzunun arkasına iterken gözleri boş bakıyordu, herhangi bir duygudan yoksundu.

"Sana üç tahmin hakkı vereceğim," dedi ayak bileğine bağlı bir kılıfın içinden bir bıçak çıkarırken. Bıçağı Annie'ye verdi. "Doğru tahmin edersen, seninle sırlarımı paylaşacağım; Gece Dokuyucu'nun senden sakladığı sırları. Yanlış tahmin edersen, Annie'ye zavallı, savunmasız babasına acı vermesi talimatını verdim. Şahsen ben, böyle bir talimatı nasıl yorumlayacağıyla ilgileniyorum."

Gözlerim açıldı. "Bunu yapamazsın..."

"Yaptım bile," dedi Owen tersçe, yüzü dikkatle bastırdığı bir gaddarlıkla parlıyordu. "Şimdi, başlayalım. Gece Dokuyucu'n bileklikleriniz seni ilk esir aldığında almıştı, değil mi?"

Ağzımı açtım ama Owen beni geçiştirmek için elini salladı.

"Hayır, hayır. Bu fazla kolay oldu." Owen gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine yansımamıştı. Hançerini inceliyor, solgun parmağını parlayan mor yazıların üzerinde gezdiriyordu. "Ah, işte yeni bir soru." Hançeri elinde çevirip ucunu bana doğru yöneltti. "Atalarımız hangi yaratıklar aracılığıyla büyük mesafeler arasında iletişim kuruyorlardı?"

Gözlerimi dikip ona baktım, bu soruyu beni kandırmak için sorup sormadığını merak ediyordum. Âdeta sessiz kalmaya zorlanmış gibi sessiz hıçkırıkla ağlayan Lord Bludgrave'e baktım."

"Su perileri," diye cevap verdim yavaşça.

"Doğru!" dedi Owen gösterişli bir şekilde eğilerek. "Bir sır öğrenmek ister misin, Aster?"

Dişlerimi sıktım, ona kötü kötü bakıyordum.

"Tabii ki istiyorsun." Sesini kısıp, alaycı bir dikkatle açık alana doğru göz gezdirirken sadist bir şekilde gülümsedi. "Bir Sylk, İblis'te *Mutlu Yol*'a gizlice bindi."

"Bu sır değil," diye tersledim. Will zaten, *Mutlu Yol*'a bir Sylk binmiş olması gerektiği sonucuna varmıştı. Ama Bludgrave'e kadar peşimden gelen Sylk ile İblis'te *Mutlu Yol*'a binen Sylk'in aynı olduğuna inanıyordum. Ama eğer Mary *Işık Getiren*'e binmeden önce zaten ele geçirilmişse, bu başka bir Sylk daha olduğu anlamına geliyordu, aynı Will'in şüphelendiği gibi *Mutlu Yol* tayfasının bilmediğimiz bir üyesini ele geçirmiş bir Sylk. Şu anda bile bizi izliyor olabilecek bir Sylk.

Kalbimin ezildiğini hissettim. Önce Mary'yi, sonra Percy'yi ve en sonunda Trudy'yi ele geçiren Sylk dikkatimizi dağıtmak için yapılan bir şeydi. Bir tuzak. Ve Will ile birlikte bu tuzağa düşmüştük.

"Belki," diye kabullendi Owen, gözleri haylazlıkla parlıyordu. "Ama *nedenini* biliyor musun?"

Dişlerimi gıcırdattım. "Neden?"

Owen cıkladı. "Oyunu biliyorsun. Soruları ben soruyorum." Hançerini gösterirken boğazını temizledi. "Sence *Mutlu Yol* seni nasıl bulabildi?"

"Owen..."

"Düşün." Bakışları karardı. "Bulabileceğine eminim."

İnlerken yumruklarımı sıktım. "Bir Sylk, *Mutlu Yol*'un kaptanını *Işık Getiren*'i bulması için zorlamış olmalı," dedim, parçaları bir araya getirirken. "Mary koordinatları su perileri aracılığıyla vermiş olmalı."

Owen alkışladı, samimi bir şekilde etkilenmiş görünüyordu. "Çok güzel." Omuz silkti. "Biz saldırıya uğramadan önce Sylk, Will'i seni esir alması ve Uğursuz'a geri getirmesi için zorladı. O kadın, Will'in bileklikleri çıkarmasını, büyücü kadının onların

üzerine yaptığı koruyucu büyüyü geçersiz hâle getirmesini ve Sylk'in senin hareketlerini kolaylıkla takip edebilmesini sağladı.

Kadın. Demek, *Mutlu Yol*'a gizlice binen Sylk dişiydi.

"Sonraki soru," dedi Owen, bıçağının kör tarafını göğsüne vurarak. "Nasıl..."

"Hayır," dedim, sesim titriyordu. "Senin oyununu oynamayacağım."

Burun kemiğini sıkarken iç geçirdi. "Sanırım kuralları detaylı bir şekilde açıklamalıydım."

Annie, ona verdiği bıçağı aldı ve Lord Bludgrave'in bacağının üst kısmına sapladı. Birbirine sımsıkı bastırdığı dudaklarının ardından boğuk bir çığlık attı ama bıçağı geri çekerken Annie'nin yüzü ifadesiz kalmaya devam etmişti. Bıçaktan damlayan kanlar, elini kaplıyordu.

Kalbim tekledi, âdeta tamamen duracak gibiydi.

"Eğer yanlış tahminde bulunursan *ya da* oynamayı reddedersen, Annie'ye acı vermesi emredildi." Owen boynunu kütletti. "Önemli değil, ben de bu oyunu oynamaktan sıkıldım." Diz çöktü, bıçağı Annie'nin elinden alıp yeniden bileğindeki kılıfa soktu. "Gece Dokuyucu'n seni aramaya gelmeden önce az bir zamanımız var. Kadın onu hafife aldı," diye devam etti Owen, bana doğru yavaşça bir adım daha atarken üstünlüğü eline geçirmişti. "Ben bunu yapmayacağım."

"*Kadın?*" diye sordum kalp atışlarım hızlanırken. "Kim o kadın?"

"*O kadın* senin burada bulunmanın nedeni," dedi tiz bir sesle, âdeta artık sabrı tükenmeye başlamış gibi. "Senin değerli Gece Dokuyucu'nu baskı altına alan Sylk, Castorların seni içeri alacaklarını hiç düşünmedi. Kesinlikle zalimlerin arasından William Castor'un bırak bunları sana geri vermesini, bilekleri saklayacağını bile düşünmedi." Uzunca bir süre bilekliğime

baktı. "Tesadüfen ya da değil, görünüşe göre Will bir boşluk bulmuş oldu."

Ben buraya geldikten hemen sonra Will bana ne söylemişti? *"Eğer onu ben almasam... başka biri alabilirdi."* Owen'ın gerçeği söylüyor olması ve Will'in bunu zorlandığı için yapmış olması mümkün müydü? Ve eğer söylediği şey *gerçekse,* o zaman Will'i zorlayan Sylk'in bana korkmam gerektiği öğretilen herhangi bir Sylk'ten çok daha güçlü olması gerekiyordu çünkü bana bir Gece Dokuyucu'yu baskı altına almanın kolay bir şey olmadığı söylenmişti. Özellikle de Will kadar zorlu bir Gece Dokuyucu'yu.

"Bana söylerdi," dedim ama bu kelimeler ağzımdan çıktığı anda, kendime engel olamadan merak ettim: *Söyler miydi?*

"Söyleyemezdi. Will'in araya girmek için yaptığı her şeyin içinde, Sylk'in zorlamasının tıkandığı yer burasıydı. O, Gece Dokuyucu'nun ikna etme yeteneğiyle ilgili olduğunu düşünüyor. Belki de yıllarını yeteneğini güçlendirmek için insan kanı tüketerek geçirmeseydi, başka birilerine kendi isteğini dayatacak kadar güçlü olmazdı." Yüzümdeki ızdıraplı ifadeyi görünce dudakları yavaşça kötücül bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Onun beslendiğini gördün, öyle değil mi?"

Safranın boğazıma kadar yükseldiğini hissettim. Bu gece gördüğüm şey... Will ilk kez kontrolünü kaybetmemiş olabilir miydi? O gün trende konuştuğum soğukkanlı, sakin Will'in insanlardan beslenmek gibi bir alışkanlığını hayal etmek zordu.

"İblis'e geldiği ilk gün bana, muhteşem William Castor'un kendisini yeterince *Manan* ile doldurduğu söylendi." Bir adım daha attı, koyu renk görünen gözleri haylazca parlıyordu; bu, bir zamanlar ilham verici bulduğum bir bakıştı. Şimdi ise, dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrılırken, midem bulanıyordu.

"O yolculuğa çıkmayı kabul etmemin tek sebebi prense karşı olan sadakatim değildi."

Owen onaylamadığını gösterecek şekilde dilini şaklattı. "Dönüştükten sonra *Ölüm Çığlığı*'nı kendim bulmayı düşündüm," dedi hançeri elinde çevirirken. "Ama bu, Gece Dokuyucu'nun minik yoldan sapmasını öğrenmeden önceydi."

Yükselen güneş tenini taze akan kan rengine boyarken kötücül bir şekilde neşeliydi.

"Onu bulmuş mu?" diye sordum zar zor duyulan bir şekilde fısıldayarak.

"Ah, o kesinlikle öyle düşünmüş." Bir adım daha atarken Owen'ın hevesli bakışlarını gölgeler çevrelemişti. "Gecenin yarısında onlarla kendisi yüzleşmek için kayıkla açılmış. Görünüşe göre, gemi sadece zavallı, açlıktan ölmek üzere olan bir korsan klanına aitmiş." Owen başını iki yana salladı, yüzünde vahşi bir ifade vardı. "Duyduğum kadarıyla, yanlış gemiye saldırdığını anladığında bile, onları yine de katletmiş. Ama bir tanesini kaçırmış. Zavallı Mary Cross'u Korkunç Alan'da akıntıya kapılmış bir şekilde bırakmış."

Korsan klanlarının kendilerine saldıranları uzaklaştırmak için *Ölüm Çığlığı* bayraklarını astığını duymuştum. Ama eğer Mary Cross zaten ele geçirilmişse bu, Will'in onları *Ölüm Çığlığı* ile karıştırmasının bir tesadüf olmadığı anlamına geliyordu. *Işık Getiren*'e yapılan saldırıyı ve sonrasında bizim esir alınmamızı düzenleyen Sylk, Will'in *Ölüm Çığlığı*'nı aradığını biliyor olmalıydı; Will'in o gemiye saldırmasını planlamış olmalıydı. Mary'nin oradan çıkması için. Bizim Mary'yi bulmamız için...

Güneş daha da yükseliyor, gökyüzünü, açık alanı ve dokunduğu her şeyi kan kırmızısına boyuyordu.

Yargı zamanı geliyordu.

Owen dişlerini yaladı. "Will, senin Değiştiricilerin yeteneklerine sahip olduğunu ama hâlâ hayatta olduğunu fark ettiğinde..." Boynunu kütleterek iç geçirdi. "Senin öylece gitmene izin veremezdi. Senin, *Mutlu Yol*'da kendisini zorladığından

şüphelendiği Sylk'i bulmanın anahtarı olduğunu düşündü." Dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gece Dokuyucu'n, intikam almaya oldukça aç."

Bileğimdeki bilekliğe baktım; kendimin değil, Owen'ın bilekliğine. Sylk, Will'in anılarını değiştirmişti. Daha ilk başta bileklikleri mizi neden aldığını unutmasını sağlamıştı. Ama Will bana Owen'ın bilekliğini vererek, bunca zaman boyunca farkında bile olmadan beni korumuştu.

Bir şey beni rahatsız ediyordu, anlam veremediğim bir şey. "Atroxisi neden öldürdün?"

Owen, yüzünde kötü niyetli bir ifadeyle başını yana eğdi. "Doğaçlama yapmak zorundaydım." Eliyle sağ tarafımda bir ağaca bağlanmış, bacağının üst kısmındaki yaradan kan akan Lord Bludgrave'i işaret etti. "Doğru motivasyon sağlandığında, bu gece başarı elde edilmesini garantilemek için fazlasıyla istekliydi."

Lord Bludgrave'e baktım, kıpkırmızı olmuş yüzünde akan gözyaşlarına. Kömür karası gözlerini, elinden kan damlarken hareketsiz bir şekilde duran Annie'nin üzerinden hiç ayırmıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, hançeri nemli avucumun içinde yeniden kavrarken.

Owen bir sır bilen bir çocuk gibi gülümsedi. Konuştuğunda sesi sakindi ama sesinde tehdit eder gibi bir ton vardı. "Söyle ona."

Will'in babası kendisini bağlayan halatları zorlarken yüzünü ekşitti. "Annie ellerindeydi," dedi öfkeli bir şekilde burnunu çekerken. "Sen ve ailenin Bludgrave'e geldiği gece. Ormanın içine çekilmişti. Percy ve... ve onun yardakçıları. *O*..." Lord Bludgrave Owen'a baktı. "Gölgeler Birliği için çalıştıklarını iddia ettiler. Annie'nin zorlandığını onun... onun..." Cümlesini tamamlayamadı, hıçkırarak ağlıyordu.

Jack ile birlikte Annie'yi kanlar içinde gördüğümüz gece -Canım'ın kaybolduğu gece- Annie garip davranıyordu. Şimdi, onun baskı altında olduğunu anlıyordum.

"Geçti, geçti," dedi Owen yavaşça gözlerini devirerek. "Gerçekten onun neden bu kadar endişeli olduğunu bilmiyorum. Ona sadece eğer benimle işbirliği yapmazsa, minik Annie'yi o acınası atroxise yaptığı şeyi kendisine de yapmaya zorlayacağımı söyledim."

Kalbim boğazımda atıyor gibiydi. Lord Bludgrave'in attığı tüm o tuhaf bakışlar... Bu geceki garip davranışları... Owen'ın ve Sylk'in burada olduğunu biliyordu, olan her şeyin ardında onların olduğunu biliyordu: Canım, Hackneyler, Dorothy'nin kaçırılması, Trudy'nin ele geçirilmesi. Artık anlıyordum. Oydu. Koruma kalkanlarını indirmiş ve Gölgeler Birliği'nin malikâneye girmesine izin vermişti. Owen, tüm bunları planlamak için onu kullanmıştı; Lord Bludgrave aylar boyunca Owen'ın ne yapmayı planladığını biliyordu, Annie'yi bir yem olarak nasıl kullanmayı planladığını.

Lord Bludgrave yalvaran bakışlarla gözlerime baktı. "Sen olsaydın ne yapardın?"

Elsie'yi düşündüm, zihnimde Percy'nin bıçağını onun boğazına dayadığını canlandırdım. Yaptığı şey için Lord Bludgrave'i suçlayamazdım. Ben de kız kardeşimi kurtarmak için ardımda bir dizi ceset bırakırdım.

Owen'a baktım. Abime. En yakın arkadaşıma.

"Her şeyi," dedim. "Ailemi korumak için her şeyi yapardım."

"Bunu söylediğine sevindim." Owen kolunu kaldırdı ve görünmeyen bir güç elimdeki hançeri düşürdü. Onun da bir kan akıtan olmasını bekliyordum ama... bunu ancak bir *rüzgârda yürüyen* yapabilirdi.

Şaşkınlığımdan yararlanıp, üstünlüğü elde etti. Bıçağının ucu hafif bir şekilde boğazımın üzerinde duruyordu. "Senin daha fazla acı çekmene izin vermeyeceğim, kardeşim."

Hançerin ucundan yayılan yozlaşmış büyü, dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. Beni hızlıca öldürmek niyetindeydi, aynı

bana *Işık Getiren*'in üzerinde bana söz verdiği gibi. Beni, onun gibi yapmak için. Bir Değiştirici. Bir Ast.

Lanetli.

Bludgrave'de babamın gevşemiş bedenini kollarının arasında tutan annemi düşündüm, Elsie ve Albert'ı. Margaret ve Charlie'yi. Lewis'i. Nasıl onları bir daha asla göremeyecek olduğumu. Eğer görebilecek olursam, nasıl artık kendim olamayacağımı...

"Endişelenmene gerek yok," dedi, âdeta düşüncelerimin ne yöne gittiğini hissetmiş gibi. Boş elini elbisemin yakasının üzerinde havada gezdiriyor, oraya işlenmiş olan gümüş rengi yıldızları sayıyordu. "Onları özlemeyeceksin. Ayrıca, onlar da seni bu kadar kolaylıkla unutacaklar." Dudaklarını büzdü. "Bunu kendi gözlerinle gördün."

"Bu, adil değil," diye tersledim. "Bunca zaman boyunca hayattaydın! Bize gelebilirdin. Yeniden bir aile olabilirdik. Sen..."

"Ben ne?" Dişlerini gıcırdattı, gözleri kırmızı parlıyordu. "Ben *insan* değilim, Aster. Ben artık bir Ast'ım. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor musun?" Yarı deli bir şekilde kahkaha attı, gözlerindeki kırmızı parlama azalıyordu. "Benim kana ihtiyacım var. Biz onların arasında yaşayamayız. Bazı sonuçları olmadan yaşayamayız."

Biz. Sanki ben daha şimdiden bir Değiştirici'ymişim gibi.

Boğazımın yakınında duran hançere, Owen'ın kabzasını tutan solgun eline baktım. *Abimin elinde hızlı bir şekilde ölmek şefkatli bir şey*, diye hatırlattım kendime. İstedikleri herhangi bir zaman beni öldürebilir, beni bir Değiştirici'ye dönüştürebilirlerdi. Owen şu anda beni öldürebilirdi. Ama o zaman... neden tereddüt ediyordu?

Bir kere daha ancak Owen'ın yapabildiği şekilde, düşüncelerimi algıladı. "Bileklik seni birden fazla şekilde koruyor," dedi ve bilekliğe kısa bir bakış attı. "Sadece izlenmeni engellemekle

kalmıyor, aynı zamanda Astlar tarafından zorlanmanı da imkânsız hâle getiriyor." Dişlerini sıktı, ellerindeki eklemler kemik kadar beyazlamıştı. "Ve onu taktığın sürece, hiçbir Ast tarafından bir zarar göremezsin."

Göğsüm sıkıştı. "Beni öldüremezsin," dedim, zihnimin rahatladığını hissederek.

Çenesini aşağı indirdi. "Onu çıkarana kadar bunu yapamam."

"Çıkaracağımı düşünmene neden olan nedir?"

Owen'ın yüzünde yavaşça beliren yozlaşmış gülümseme tüm bedenimin ürpermesine neden oldu. "Bileklik seni koruyor," dedi, bir an için Annie'ye bakarak, "ama ya o?"

"Bunu yapmazsın."

"Yapmaz mıyım?" Hançeri boğazımdan çekti. "Senin dikkatini çekmek için neler yapmaya hazır olduğumu görmedin mi?"

Yüzü tamamen yenilgiyle dolu olan Lord Bludgrave'e baktım. Benim bir seçim yapmam gerektiğini biliyordu: kendi hayatım ya da Annie'nin hayatı.

"Senin Gece Dokuyuculara karşı olan nefretinin bunu çok daha kolaylaştıracağını düşünüyordum," dedi Owen. "Belki de Birlik'i kendi isteğinle arayacağını. O gün, ormanın kenarında kendimi neredeyse sana gösterdim. Ama seni daha fazla izledikçe, seni esir alanları daha fazla *önemsemeye* başladığın daha açık bir hâle geldi." Bir kere daha burnunu kırıştırdı. "Bu yüzden de bekledim."

Bir pişmanlık parıltısı, boş bir karanlıktan başka herhangi bir şeyin izini görmek için gözlerine baktım. "Neden şimdi?"

Owen gözlerini kapattı, kan kırmızısı gökyüzünün lekeli ışığının tadını çıkarmak için başını yana eğdi. "Senede bir kere, Hesap Günü'nde, Gece Dokuyucuların *Manan* üzerindeki hâkimiyeti zayıflar." Gözlerini açtığında, soğuk, kötücül bir gülümseme belirdi. "Bu sırada, bizim Ast büyümüz daha güçlenir. Ve evet," diye ekledi sabırsız bir şekilde henüz sormadığım bir

soruya cevap verir gibi, "içindeki insan kanından dolayı, gücün tam yoğunlukta kalmaya devam eder. Sanırım atalarımıza bu küçük çelişki konusunda teşekkür etmelisin."

İçimden bir parça atalarımız hakkında ne demek istediğini sormak istiyordu ama düşüncelerimi Gece Dokuyucuların *Manan* üzerindeki hâkimiyeti hakkında söylediklerinden uzaklaştıramıyordum. Titus'un çatışma sırasında aldığı darbelerin üstesinden nasıl bu kadar kolay geldiğini, Henry'nin beynindeki elektriği kapatma girişiminin nasıl başarısız olduğunu merak ediyordum. Ve Titus'un yangını söndürmeyi başaracak gücü olmadığını.

Will'in kontrolünü kaybetmesinin nedeninin bu olup olmadığını; neden insan kanının onu çıldırtıp, buna karşı koyacak gücünün kalmamasına neden olduğunu merak ediyordum.

Owen bileğimi kavradı, eliyle bilekliğimi sarmalıyordu. "Birkaç dakika içinde, bunu zorlayarak çıkarmamın bir anlamı kalmayacak," dedi. "Küçük Annie'nin kanının tamamını çektikten sonra, kendi büyümü bu lanetli bıçak aracılığıyla iletip, kalbinin etrafındaki büyüyü bozacak kadar güçlü olacağım."

Ayaklarımın altındaki toprak sallanıyordu. Nefes alamıyordum.

"Ama," diye ekledi, "sana bir seçim şansı sunuyorum. Kız kardeşim olduğun ve seni fazlasıyla önemsediğim için, sevgili Annie'yi serbest bırakmayı istiyorum. Yapman gereken tek şey..." Başparmağını örgülü derinin üzerinde gezdirdi. "...bunu çıkarmak."

Atan nabzımı ellerimde, boğazımda, kulaklarımda hissediyordum. Eğer bunu yaparsam -eğer Owen'ın beni dönüştürmesine izin verirsem- kalp atışlarımı bir daha asla duyamayacaktım. Bu hissi ezberlemeye çalıştım, çılgınca, coşkulu atışının keyfine vardım.

Buz gibi elinin üzerine elimi koydum. Soğuk, açık kahverengi gözlerine, o anda hissettiğim tüm nefreti yansıtıyor olduğumu

umarak baktım. Titus'un bana adını söylerken sadece birkaç saat önce söylediği şeyi hatırladım: *"Nefret tuhaf bir şeydir."* Ve haklıydı. Çünkü hissettiğim tüm nefrete rağmen...

"Seni seviyorum, Owen," dedim elini sıkarak.

Bir an için bile olsa maskesi düştü ve âdeta bir şey batmış gibi elini çekti.

Yağmur, serin ve canlandırıcı bir şekilde yüzüme düşüyor, bana yeni bulunmuş bir güç veriyordu. Gözlerine bakarken, bilekliği eklemlerime kadar çıkardım. "Üzgünüm." Bileklik, kanla kaplı yaprakların üzerine düştü. "Seni kurtaramadığım için üzgünüm."

Owen bana doğru temkinli bir adım attı, büyük bir çaba harcıyormuş gibi hançeri kaldırdı. "Ah, kardeşim," diye fısıldadı, hançerin ucunu göğsüme, tam kalbimin üzerine koyarken, yüzündeki boş ifade herhangi bir zalim fesatlık ya da kötücül bir keyiften yoksundu. "Ben hiçbir zaman kurtarılmaya değer biri olmadım."

Soğuk metal etini deldi. Tuzağa takılmış vahşi bir hayvanın sesi gibi acı dolu bir kükremeyle geceyi deldi. Ama bu, benim dudaklarımın arasından çıkmamıştı. Owen'ın gözleri açıldı ve acı pusunun arasından onun bıçağı geri çektiğini hissettiğimi düşündüm. Düşüp, yukarıdaki kan kırmızı gökyüzüne bakarken, siyah noktalar görüşümü bulandırıyordu. Sık, hırıltılı bir şekilde nefes alıp veriyordum. Buz gibi bir şey, hızlı ve felç edici bir şekilde damarlarımın içinde akıyordu. Bilincimi kaybetmemek için mücadele ediyordum ama karanlık beni aşağı doğru çekiyordu.

Gördüğüm en son şey, kızıl renkli güneşe doğru uçan bir kuzgun ve üzerime eğilmiş, pelerinin siyah kapüşonunu geriye atan bir Gece Dokuyucu oldu. Görüşüm bulanıklaşıyordu ama onun siyah saçlarını, yeşil gözlerini ve yüzündeki takımyıldızlara benzeyen benzersiz çillerini görebildim. Bana doğru bakan, porselen gibi yanağından bir damla yaş süzülürken, asla duymayacağım kelimeler mırıldanan kişinin yüzü bir canavara ait değildi.

Bu, genç bir erkeğin yüzüydü.

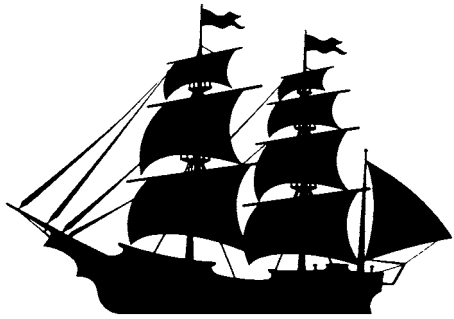

Kırk Birinci Bölüm

"Keşke bir yıldız olsaydım," dedim nefes nefese, kendimi güvertedeki gözcü yerine doğru çekerken. Buradan her şeyi görebiliyordum. Aşağıdaki fenerlerin sıcak ışıkları, Işık Getiren'in dünyadaki en güvenli gemi olduğunu hissetmeme neden oluyordu. İleride, Korkunç Alan'ın siyah suları sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyordu, bizi kara üzerindeki canavarlardan ayıran karanlık bir sınır gibiydi. Ve yukarıda... titrek, parıldayan ışıklardan oluşan bir deniz, metrelerce uzunluktaki bir halata tırmansam bile olmayacak bir şekilde beni nefessiz bırakıyordu.

Yıpranmış ahşabın üzerine, Owen'ın yanına otururken ürperdim. "Elsie, yıldızların gökyüzündeki minik ateşler gibi olduğunu söylüyor."

Hafifçe gülümsedi ve Lewis'in dokuma çuvallardan ve kıyafet parçalarından bir araya getirerek ördüğü yırtık pırtık battaniyeyi bana uzattı. "Okuduğu o saçmalıkları kim uyduruyor?"

Battaniyeyi omuzlarıma sardım, soğuğu hissetmeyi biraz erteleyebildiğim için minnettardım. "Gece Dokuyucular her şeyi bildiklerini düşünüyorlar. Kendilerine 'bilim insanı' diyorlar."

Owen kısa bir kahkaha attı, bakışları gökyüzündeydi. Onun bu kadar huzurlu olmasına imreniyordum, âdeta bu gözcü yeri onun gökyüzündeki özel krallığını yönettiği tahtı gibiydi. Gece havasının soğukluğuna rağmen, dikkatsiz bir şekilde parmaklığın üzerine çıktı, bir bacağını dizinin üzerine attı, gömleğini dalgalandıran, koyu sarı saçlarını karıştıran şiddetli rüzgârdan rahatsız olmuyordu. "Ben bir kuş olmayı tercih ederdim," dedi ellerini başının arkasında birleştirerek. "Nereye istersem, ne zaman istersem oraya gidebilecek kadar özgür."

"Biz zaten *özgürüz," dedim, en sevdiğimi bulmak için takımyıldızları gözlerimle araştırırken. Sadece bir saniye içinde dümen şeklindeki takımyıldızı buldum: okyanusun on iki kadim krallığı yönettiği Titus'un Anahtarları. Hafifçe gülümsedim. "Biz korsanız."*

Kaygısız gülümsemesi silindi. "Özgürlük kısıtlamalarla gelmez, Aster. Korsan olalım ya da olmayalım, bizim de gidemediğimiz yerler var. Hiçbir zaman göremeyeceğimiz şeyler. Bazen ben sadece..." İç geçirdi. Ay ışığı gözlerinin gümüş rengi görünmesine neden oluyordu. "Sen hiç bu sonsuz dalgalardan daha fazlasını istemiyor musun?"

Omuz silktim. "Okyanus ailemizi güvende tutuyor. İsteyebileceğim tek şey bu."

"Peki ya hakkında bir şeyler okuduğun o şef, Cornelius Drake?" diye itiraz etti Owen, ses tonunda hafif bir sertlik vardı. "Taze malzemelerle yemek pişirmek istemez misin? O kitapta bahsettiği türde yiyecekleri tatmak?"

"Tabii ki isterdim. Sana kaç kere Gece Dokuyucuların olmadığı bir dünya hayal ettiğimi anlatamam. Ama... annem ve babam haklı. Kara onların. Su ise bize ait." Duraksadım. "Hâlâ öfkeli olamazsın..."

"Denemeyecekler bile." Owen dişlerini sıktı. "Onu buldum, Aster. Bunu biliyorum. Kızıl Ada, çok yakında." Aniden ayağa kalktı,

parmağıyla doğuyu, gökyüzünde Astrid ve Yedi Mumlu Tacı'nın olduğu yeri işaret etti. "Oracıkta. Gidebilirdik. Biz..."

"Owen," dedim nazikçe. Ayağa kalktım ve babamın çoğunlukla yaptığı gibi onu rahatlatmak için elimi kolunun üzerine koydum. "Sadece ailemiz için en iyisini yapmaya çalışıyorlar."

Başını arkaya attı, dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı. Ne söylemek istediğini biliyordum: Ailemiz için en iyisi *Kızıl Ada. Ama hiçbir şey söylemedi. Bu gece söylemedi. İçimden bir ses, onun konuşmaktan yorulduğunu söylüyordu. Bu nedenle de dalgaların çok üzerinde, karanlıkta onun yanında kaldım. Kısa bir süre sonra, güvertenin alt kısmından Margaret'ın kahkahası yükseldi, ona Charlie'nin bağırışları ve Lewis'in tezahüratları eşlik ediyordu.*

"Hadi," dedim Owen'ı dürterek. "Albert kâğıt oyunu oynamak istiyor ve benim bir eşe ihtiyacım var."

Dudaklarında arsız bir gülümseme belirdi ama gözlerine yansımadı. Cebinden bir deste kart çıkardı. Sinek valesini destenin içinden aldı ve kol manşetinin içine sokarken bana göz kırptı.

Aşağı doğru inmeye başlarken bakışlarımı kaldırıp baktığımda, onun gökyüzünü araştırdığını gördüm, açık kahverengi gözleri, ışıldayan gökyüzünü yansıtıyordu.

"Bir gün hepimiz yıldız olacağız," dedi Owen sessizce, bileğindeki örgülü deriyle oynayarak. "O zaman gerçekten özgür olacağız."

"Zehir yayılıyor." Uzaklardan gelen hareketli bir ses bana ulaştı. Ses mahvolmuş gibi geliyordu ama bunun nedenini hayal edemiyordum. Burası huzurluydu. Karanlık sessizlikte, etraf titreşen ışıklarla kaplıydı. "Kalbinin etrafındaki büyü başarısız oluyor."

Sıcaklık bir pelerin gibi beni sarmalıyordu. *Ben bir yıldızdım.* Bu düşünce beni nazikçe kucakladı. Etrafımdaki diğer yıldızlar belirginleşti, beni kelimelerin ötesinde bir dilde karşılıyorlardı.

"Yapamam..." Çocuğun sesi kesildi. "Bunu daha fazla kontrol edemem."

"Etmek zorundasın!" diye tersledi başka bir ses, boğuk ve zengin bir tınısı vardı. Uzaklardan bir yerden geliyordu, bir trenin inleyen ıslığı ve vagonun tıngırtısı bana çok uzun olmayan bir zaman öncesini, sevgili okyanusumdan alındığım zamanı hatırlatıyordu. "Eğer zehir kalbine ulaşırsa..."

"Buna izin vermeyeceğim!" Bu ilk ses, hareketli aksanı, içimde bir şeylerin kıpırdanmasına neden olacak, varlığımın her zerresinin dikkatini çekecek bir şekilde bana tanıdık geliyordu. "Uyan, canım. Ölmenin zamanı değil."

Bu sese doğru çekilirken, gece gökyüzünde yüzeye doğru yüzüyormuşum gibi bacaklarımı hareket ettirdim. Ama bedenim ağırdı. Çok ağırdı. Tüm gücümle mücadele ettim, o hareketli sesi ararken karanlığı ellerimle tırmalıyordum.

"*Yaşa, Aster*," diye fısıldadı. Sıcak elini yanağımın üzerinde hissettim, bu sonsuz boşluğun içindeki tek his buydu. "Unutma, yaşamak zorundasın."

Bu kelimeler -beni *Ölüm Çığlığı*'ndan kurtardığı gece Kaptan Shade'in bana söylediği kelimelerin aynıları- içimde bir şeyin uyanmasını sağladı. Doğal anlayışımın ötesinde olan ama yine de daha önce hiçbir şeyin olmadığı kadar gerçek ve tanıdık olan bir şey.

"Onu kaybediyoruz," diye inledi Will. (Artık ikinci sesi tanımıştım.) Sesi titriyordu. "Bana geri dön, Aster. Lütfen bana geri dön."

Lütfen. Bu kelime, kalbimi kırmıştı; o kadar kırgın, o kadar çaresizdi.

"Bir şey yapamaz mısın?" diye sordu Will.

"Yapabileceğim her şeyi yaptım," dedi ilk ses. "Artık gerisi ona kaldı, değişime karşı koyacak ya da onu kabul edecek. Bu, onun seçimi."

Benim seçimim. Ne zaman herhangi bir şey benim seçimim olmuştu? Altı yüzyıl önce karayı terk etmek benim seçimim değildi. Karaya geri dönmek benim seçimim değildi. Bludgrave Malikânesi'ne gitmek benim seçimim değildi.

Ama... Kaptan Shade bana onunla gitmemi teklif ettiğinde ailemle kalmayı ben *seçmiştim.* Bludgrave Malikânesi'nde kalmayı ben *seçmiştim.* Will bana ayrılma fırsatı sunduğunda... kalmıştım. Sylk'i bulmak için onunla birlikte çalışmayı seçmiştim. Gizlice Uğursuz Kralı ve Kraliçesi'ne, insanlarıma yaptıkları tüm haksızlara karşı savaşmak için Hildegarde Düzeni'ne katılmayı seçmiştim.

Owen... O bana bir seçim hakkı vermemişti. Annie'nin benim yerime ölmesine izin vermek asla bir seçenek olmamıştı. Onun beni bir Değiştirici'ye dönüştürmesine izin vermeyi seçmemiştim. O, bu seçeneği elimden almıştı.

Şimdi, onu geri alacaktım.

Beni ele geçirmelerine izin vermeyecektim. Gece Dokuyucuların ya da Astların. Hatta yıldızların bile.

Yaşa, Aster.

Ben, yaşamayı seçmiştim.

Kır İkinci Bölüm

Nefes ciğerlerimi doldurdu. Öksürerek aniden kalkıp oturdum, tenim terle kayganlaşmıştı. Boynumdaki madalyonu kavradım, nasırlı parmaklarımı tanıdık kurukafa ve çapraz hançerlerin çentikleri üzerinde gezdirdim. Onca ay önce karaya ilk ayak bastığımızda Kaptan Shade'in benden geri aldığı madalyon, âdeta onu hiç kaybetmemişim gibi olması gereken yerde, boynumda duruyordu. Bir kâbus. Sadece bir kâbustu.

"Anne..." Sesim boğazımın tırmandığını hissetmeme neden oldu, okyanusun tanıdık, sevgi dolu beşiği gemimizi sallarken, ahşap gıcırtısının üzerinden duyulamayacak kadar zayıf çıkmıştı. Altın ışıklara doğru gözlerimi kısarak baktım, Lewis'i gemimizin üzerindeki ranzalı odada, hamağının üzerinde hâlâ uyuyor olarak bulmayı bekliyordum. Ama burası *Işık Getiren* değildi.

Yattığım dört direkli, incelikle oyulmuş yatağın etrafında tiril tiril bir perde vardı; yatağın etrafı bir kale gibi kabarık kuş tüyü yastıklarla kaplıydı. Gösterişli odanın ortasında, kırmızı giyinmiş maskeli bir adam, üzeri haritalar ve küçük dürbünlerle dolu ağır bir masanın ardında oturuyordu, arkasındaki açık pencereden içeri rüzgârla birlikte denizin tuzlu kokusu geliyordu.

"İşte, burada." Boğuk, hareketli sesi, beni hızla kaybolan bir rüya gibi karşıladı. "Bir hafta kestirmek için uzun bir zaman."

Bir hafta mı? Ellerim soğuk metal yerine beyaz bir elbisenin yumuşak keten kumaşa değdiğinde, kalbim tekledi ve aynı anda masasının üzerinde duran hançerlerimi gördüm. Göğsümü delen buz hissi, körelmiş bir ağrı gibi hâlâ oradaydı. Bileğimdeki örgülü deriden bilekliğe baktım. *Benim* bilekliğimdi, Owen'ın değil.

Bir rüya değildi.

"Will?" demeyi başardım hırıldayan bir sesle. "O nerede? Ben neredeyim?"

"Endişelenmene gerek yok. William... buralarda olacaktır." Masanın arkasındaki kırmızılı adam ayağa kalktı ve zarif bir şekilde eğilerek selam verdi, kan kırmızısı yarım pelerini esintiyle dalgalanıyordu. "*Yıldız Kovalayıcı*'ya hoş geldin."

Ağzım açık bir şekilde, üç köşeli kırmızı şapkasının üzerindeki anka kuşu tüylerine baktım.

"Sen!"

Gösteriş yapar gibi yine çirkin bir şekilde eğilerek selam verdi. Başını kaldırdığında göz kırptı, maskesinin ardından yüzünün görebildiğim tek yeri gözleriydi. "Beni özledin mi, canım?"

Ayağa kalkmaya çalıştım ama bacaklarım tutmadı. O anda Kaptan Shade beni kollarının arasına aldı. Mavi gözleriyle bir şey aramış gibi gözlerime bakıyordu, kızıl maskesi yüzümden sadece birkaç santim uzaktaydı. Aramızdaki hava bir şekilde elektriklenmiş gibiydi, nefes almayı, düşünmeyi zorlaştırıyordu. Bir an için kendimi, *Ölüm Çığlığı*'ndan kurtardığı on altı yaşındaki genç kız gibi hissettim. Güvende. Hayatta.

Biri boğazını temizledi. Shade geri çekilip, dirseğime hafifçe dokunarak beni doğrulttu. Sağ tarafıma bakıp, kapı aralığında duran, parlak ışıkta silüeti belli olan, pelerinli kişiyi gördüm.

"Neden bana onun uyandığını söylemedin?" diye sordu Will boğuk ve karanlık bir sesle.

Amaçlı bir şekilde uzun adımlarla yürüdü. Beni Shade'in kollarının arasından alıp sımsıkı sarılmadan önce, her kalp atışımla birlikte siyah botlarının sesi duyuluyordu. Başını boynumla omzum arasına sokarken, bir eliyle ensemi kavrayıp, parmaklarını saçlarıma doluyordu. O mu bana tutunuyordu yoksa ben mi ona tutunuyordum, söylemek zordu. Sadece içimden onu bırakmak gelmediğini biliyordum.

Saçlarına, tenine sinmiş güllerin ve ıslak toprağın kokusunu içime çektim. *Yuvam,* diye bağırıyordu kalbim. Ama artık Bludgrave'den çok uzaktaydık.

Will geriye çekilip, bir şeyler arar gibi gözlerime baktı. Bana, sanki en sonunda her zaman gözlerinde gizlenen sorunun cevabını bulmuş gibi bakıyordu. Alnını alnıma yasladı. Yüzü, hâlâ akmaya devam eden gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Seni kaybettiğimi düşündüm."

Will'in beni ormanın zemininde, kanlar içinde bulduğu düşüncesiyle kalbim sıkışıyordu. "Oydu," dedim zayıf bir sesle. "Owen'dı. Bunu o yaptı. O..."

"Biliyorum," diye mırıldandı Will yatıştırıcı bir sesle. "Biliyorum."

Acının göğsümü parçaladığını hissettim. "Ben... Ben dönüştüm mü?"

"Hayır," diye mırıldandı, başparmağıyla yanağımı okşuyordu. "Henry'nin mendilini elbisenin göğüs kısmında bulduk. Bıçağın, kalbine nüfuz etmesine engel olmuş."

Henry'nin mendili! Bana mendilin büyülü olduğunu söylemişti, bir zırhın koruyucu özelliklerine sahip olduğunu. Henry hayatımı kurtarmıştı.

Will, yüzünde şefkatli bir ifadeyle beni izliyordu. "Hâlâ insansın."

Kalbimin boğazıma sıçradığını hissettim. Heyecan verici bir his, dudaklarımın sızlamasına neden oluyordu. *Hâlâ insansın.* Asla bu kelimeleri duyduğum için bu kadar rahatlayacağımı düşünmezdim.

"Annie?"

"Güvende," dedi Will, bir kere daha beni incelemek için geri çekilirken. "Senin sayende güvende, Aster."

"Peki, baban?"

Yüzünde bir gölge belirirken, Will'in çenesindeki bir kas seğirdi. "Onun çaresine baktım."

Ne demek istediğini sormak için ağzımı açtım ama Owen'ın bıçağındaki zehir damarlarımın içini parçalarken, bilincimi kaybedip geri kazanırken kendi gözyaşlarımdan dolayı bulanıklaşmış bir anı beni ele geçirdi. Owen beni kesmişti -bıçak kalbime ulaşmamıştı- ama yine de zehrin etkilerinin ızdırabını çekiyordum. Biri beni kollarının arasında tutarken kıvranıyor, Will'in Hesap Günü'nün vahşi gökyüzünün altında, etrafımızdaki sular kan gibi görünürken, Hildegarde binasında babasının önünde diz çökmesini izliyordum.

"Ne yapmak zorunda olduğumu biliyorsun," dedi Will, soluk ellerine siyah deri eldivenlerini giyerken. "Hiçbir şey hatırlamayacaksın."

"Annenle ben sana yardım edebiliriz," diye fısıldadı Lord Bludgrave, kollarında baygın yatan Annie'ye sıkıca sarılmıştı. "Sana daha önce de yardım ettik."

Will gömleğinin kısa kollarını düzeltti, bakışları karanlıktı. "Bu, benimle ilgili bir şey değil," dedi kısaca. "Kimse Aster'ı öğrenemez."

Lord Bludgrave öfkeyle kekeledi: "Ben Düzen'in kıdemli bir üyesiyim..."

"Gölgeler Birliği tarafından kullanılmaya izin verilmiş biri." Babasına bakmayı reddeden Will, öfkeyle Hildegarde heykeline

bakıyordu. Yüzünün yarısı binanın gölgeleriyle gizlenmişti, diğer yarısı ise ışıktan dolayı kızıla boyanmıştı, bu hâliyle güzel bir kâbus gibi görünüyordu. "Sen bildiğin sürece Aster güvende olmayacak."

Lord Bludgrave başını iki yana salladı, bakışları kıvranan bedenim üzerindeydi. "O, buna mahkûm, oğlum," dedi Will'e bakarak, kömür karası gözleri içten bir pişmanlıkla parlıyordu. "Onu kurtaramazsın."

Mahkûm. Lanetlenmiş. Eğer Owen doğruyu söylüyorsa ve Ast zehri beni önünde sonunda bir Değiştirici'ye dönüştürecekse... o zaman sadece kaçınılmaz olanı ertelemiştim. Birlik benim peşimden gelmeyi bırakmayacaktı. Owen pes edebilecek biri değildi. Ben hayatta olduğum sürece hiç kimse güvende olmayacaktı.

Geriye doğru bir adım atıp, Will'in kollarından kurtulmaya çalıştım. "Ne zaman öğrendin?"

Yüz ifadesi sertleşirken, bakışlarındaki tüm o özenle özverinin yerini, kurnaz ve ölçülü bir şey aldı; yüzü bir askerin yüzüydü. "Neyi?"

"Beni," dedim, sesim hissettiğimden daha sağlam çıkıyordu. "Benim... Gece Dokuyucu yakınlığımı."

Will dişlerini gıcırdattı. "Bazı şüphelerim vardı." İç geçirip bir elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. "Melezlerin çoğu annelerinin rahmi içindeyken ölürler. Bazı Gece Dokuyucular onları bir tehdit olarak görür. Bu yakınlığa sahip insanların kendilerinden daha güçlü olduğuna inanırlar. Ama sen..." Başını iki yana sallarken acı bir şekilde güldü. "Damarlarında Ast zehri ve kanında güçlü miktarda *Manan* var. Hayatta olmaman gerekirdi ama yine de sen öldürücü miktarda zehirli Ast büyüsüne maruz kalmanın ardından hayatta kaldın."

Midemde yumrular oluşuyordu. Ve işte, sonu gelmeyen bir nakarat gibi olan o soru: *Onun bundan çıkarı neydi?*

Kalbim buruldu. Birbirimizden sadece iki adım uzaktaydık ama ben aramızda bir okyanus kadar mesafe olduğunu hissediyordum. "Bana yalan söyledin..."

"Sana söyleyecek kadar çok şey bilmiyordum!" Gözleri âdeta yalvarır gibi açıldı. "Sana ne söyleyecektim? Bildiğim tek şey senin bir Değiştirici'nin yeteneklerine sahip olduğun ama yine de tam bir insan gibi göründüğündü. Senin kısmen bir Gece Dokuyucu olduğunu ilk defa Hackneylerin öldürüldüğü gece fark ettim."

"Gözlerin..." Charlie o gece beni fıskiyenin içinden çektiğinde gözlerimle ilgili bir şey söylemişti. Bayan Carroll bile Mürekkep Sığınağı'nda bizi Percy'nin tazılarından kurtardığında, ne gördüğünü anlamıyormuş gibi bana garip bir şekilde bakmıştı. Ve yine, babam öldükten hemen sonra Lewis gözlerimin içine bakmış ve *"Sen nesin?"* diye sormuştu. Will de gözlerimin değiştiğini görmüş olmalıydı.

"Elsie ve Albert'ın odasında Değiştirici'yi gördüğüm gece sana geldiğimde..." Gözyaşlarım sesimi boğmuştu. "Bana o zaman söyleyebilirdin!"

Will bakışlarını kaçırdı, çenesi seğiriyordu. "Korktum. Kendini elinden geldiği kadar çok tehlikeye atmaya kararlıydın." Âdemelması hareket etti. "Bir Gece Dokuyucu bir Değiştirici tarafından ısırıldığında, biz hemen dönüşmeyiz; bir insanın dönüşeceği gibi dönüşmeyiz. Bu, yavaş, acı verici bir ölümdür. Seni içeriden dışarıya doru yozlaştırır. Ben düşündüm ki..." Karanlık bakışlarla Shade'in masasının üzerindeki haritaları inceledi. "Eğer sana söyleseydim, Birlik'i kendi başına arayabileceğini düşündüm."

Kendime engel olamadan, duruşundan hiçbir şey belli etmeyen Kaptan Shade'e baktım. Ama maskesinin ardında benden hiç ayırmadığı gözleri, anlayamadığım bir çalkantıyla dönen bir fırtınaya benziyordu.

"Owen'ı biliyor muydun?" diye fısıldamayı başardım. "Abimin hayatta olduğunu biliyor muydun?"

Will'in dudaklarında acımasız bir ifade belirdi. "Bir tahminim vardı."

"Ve benim de onun gibi olmak istediğimi mi düşündün?" Sesim titriyordu. "Onun kalbime bir bıçak saplamasına izin vereceğimi mi? Beni bir Değiştirici'ye dönüştürmesine?"

Dişlerini gıcırdatıyordu. "Senin ne yapacağını bilmiyordum. Bunu riske a..."

"Neyi riske atamazdın?" diye bağırdım boğuk bir sesle. "Değerli melezini mi?"

"*Seni* riske atamazdım, Aster!" diye bağırdı Will de. Bana doğru uzanırken bütün bedeni titriyordu, son anda yarı yolda kendisine hâkim olup ellerini yumruk yaptı. Gözlerimin içine baktı ve o anda gözleri hiçbir zaman söylemediğimiz tüm kelimeleri bana aktardı, hâlâ hiçbir zaman söyleyemeyecek olabileceğimiz tüm kelimeleri. "Ne için ölmeyi istediğine karar vermeyi hak ediyorsun."

Hissettiğim kederin ağırlığı beni paramparça etmekle tehdit ederken, gözyaşlarım yanaklarıma dökülüyordu.

"Sana söylemeliydim," dedi, yüzü kızarmış, bir zamanlar ilgilendiği güllerin rengini almıştı. "Ama korktum, eğer bu seçimi sana bırakırsam..."

"Seni seçmeyeceğimden mi korktun?" Gözlerimi kıstım. "Ne değişti?"

Will, yüzü asık bir şekilde botlarına bakıyordu. "Henry bana senin Düzen'e katıldığını söyledi. Ben sana bu daveti yapamadan sen bir seçim yapmıştın." Dişlerini sıktı. "Eğer herhangi biri -Düzen'in içinden biri bile- yeteneklerini keşfedecek olsaydı, bu seni tehlikeye atacaktı." Artık bana bakıyordu, yoğun bakışlarıyla her zaman olduğu gibi yüzümü inceliyordu. "Sana yazdım,

sana bildiğim her şeyi söyledim. Bunu sadece senin okuyabilmen için mürekkebi kanınla kilitledim."

Mektup. Henry mektubu bana vermeye çalışmıştı ama gittiği için Will'e o kadar kızgındım ki... mektubu okumayı reddetmiştim. *Aptal.*

Gözlerimi kıstım. "Herhangi bir şeyi nasıl kanımla ***kilitlemiş*** olabilirsin ki? O mektubu yazdığında aramızda bir okyanus vardı."

"Serada parmağına iğne battığı o akşam," diye cevap verdi, yüzünde neredeyse cana yakın bir ifade vardı. "Kanın mendilime bulaşmıştı."

O geceyi, onun minik yarayı silmek için mendilini nasıl kullandığını hatırladım. Herhangi bir büyü yapmak için kanımı kullandığı düşüncesi midemin burulmasına neden olsa da, mektubunda açıkladığı şeyleri meraklı gözlerin görmediğinden emin olmak için bunu yapmasının oldukça akıllıca olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Beni dikkatle izledikten sonra iç geçirdi, yüzündeki gerginlik eriyip gidiyordu. "O gece baloda seni gördüğümde fark ettim, mektubu okumadığını anladım." Maskesini çıkarıp, Bludgrave'de geçirdiğim ilk günlerdeki çekici lorda dönüşmesini izledim. "Eğer okumuş olsaydın, büyünün üç şekline de -Gece Dokuyucu, insan, Ast- erişimin olmasının, insanların direnişinin lehine durumu ters çevirebileceğini biliyor olurdun. Ve Düzen için, Gölgeler Birliği tarafından dönüştürülmene izin vermek için fazlasıyla önemli olduğunu anlamış olurdun."

Söylediği kelimelerin ağırlığından fazlasıyla etkilenmişken, bir Will'e bir Kaptan Shade'e baktım.

Boğazımda yükselen yumrunun üzerinden zorlukla yutkundum. "Sen ne demek istiyorsun?"

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılırken, Will'in yeşil gözleri keyifle parlıyordu. Bu, şehir meydanında onu ilk

gördüğüm andan beri bilmem gereken bir bakıştı. Kalabalığın Will'in varlığına verdiği tepki. Trendeki görevlinin genç lordun gazabından korkması. Onun gücünün kuvveti altında Percy'nin korkuyla sinmesi.

"Nezaket büyük bir düzenbazdır." Ve canavarlar tarafından yönetilen bir dünyada, Will fazlasıyla nazikti. Hiçbir zaman beni bu dünyadan uzak tutma niyetinde değildi. Onun niyeti, beni kurtların önüne atmaktı.

Hayır... Benimle karşılaştığı zaman benim bile olduğuma inandırıldığımdan daha fazlası olduğumu biliyordu. Bir korsandan daha fazlası olduğumu. İçimdeki zehirden daha fazlası olduğumu. Bir kan akıtandan daha fazlası olduğumu.

Ben, kurttum. Onun niyeti, dünyasını benim önüme atmaktı.

"Sen umut edebileceğimizden bile daha güçlüsün, Aster Oberon."

Mideme bir tekme yemişim gibi hissediyordum. "Beni kullandın," dedim, yavaşça masaya doğru yanaşırken, hançerlerimin üzerindeki sitrin taşlar, tozlu ışık hüzmeleri altında parlıyordu. "İblis'te bir Sylk'in saklandığını biliyordun ve onu bulmak için beni kullanacaktın."

Will dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri parlıyordu. "Niyetim buydu, evet," dedi, bir an için daha önce ondan hiç duymadığım sert, dumanlı bir sesle konuşmuştu. Boğazını temizledi, tekrar konuştuğunda sesi düzgün çıkıyordu: "Ama bilekliklerinizi aldığımda -ki bunun belirli bir sebebi yoktu- baskı altında olduğumu anladım. Tam o anda Birlik'in seninle ilgilendiğini anladım."

Trudy'yi ele geçirmiş olan Sylk'in bana, Kraliçe Morana'nın benimle özellikle ilgilendiğini söylediğini hatırladım. Daha sonra, Owen bu düşünceyi tekrarlamış, Morana'nın uzun bir süredir beni aradığını iddia etmişti. Owen, *Mutlu Yol* tayfasından birini

ele geçiren bir *kadından* bahsetmişti, o *kadının* Mary Cross'u ele geçiren Sylk ile iletişim içinde olduğundan. Merak etmeden edemiyordum... Morana'nın kendisi, prensin gemisindeki Gece Dokuyuculardan birini ele geçirecek kadar cesur davranmış olabilir miydi?

"Bludgrave seni götürebileceğimi düşündüğüm en güvenli yerdi," diye devam etti Will, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Birlik'in asla seni orada bulamaması gerekiyordu." Bakışları bileğime gitti, örgülü deri bilekliğimin üzerinde kaldı. "Ama aptallık ettim."

"Aptallık mı?" diye tersledim hançerlerden birini kavrarken. "Bu senin suçun!" Hançeri Will'e doğru çevirdim. "*Ölüm Çığlığı*'nı ararken öldürdüğün o insanlar... Onların bir Sylk tarafından ele geçirilmiş bir kızı vardı. Ailem onu buldu. Onu gemimize aldı. Daha en başında Birlik'in beni nasıl bulacağını bilmesinin nedeni oydu. Saldırıya uğramamızın nedeni oydu."

"Öldürdüğüm o insanlar kendi çocuklarını yiyorlardı!" Will dişlerini ortaya çıkardı, sakin duruşu daha da yok oluyor, yerine gözlerindeki bir tür çılgınca parıltıyı ortaya çıkarıyordu. "Onların gemisine çıktığımda geride sadece dört yetişkin vardı. O canavarlardan intikam almadan önce, Mary'yi bir kafesten çıkardım. Bir *kafesten,* Aster."

Canavarlar. Mary Cross, canavarların eline doğmuştu. Ve ölmeden önce kendisi de bir canavar olmuştu. Merak etmeden edemiyordum: Bunların hepsi bitmeden önce ben de bir canavar hâline gelecek miydim?

Will bakışlarıyla gözlerimi araştırırken, göğsü inip kalkıyordu, zümrüt yeşili gözleri çaresizce bakıyordu. "Geçmişi değiştiremem ama yaptığım şeyden pişman değilim. Sadece sana verdiğim acıdan dolayı üzgünüm." Yüzü düştü. Önce elimdeki hançere sonra bana bakarken dudaklarını çocuksu bir şekilde büzdü, daha önce onu hiç görmediğim kadar bitkin bir insan

gibi görünüyordu. "Prensle birlikte İblis'e gitmeyi kabul ettim çünkü bilekliğinde bir büyü olduğunu hissetmiştim. Bunun senin Sylkleri görme yeteneğinle bir ilgisi olup olmadığını öğrenmek istedim."

Will çenesini ovuştururken iç geçirdi. "Titus, İblis'te bir büyücü tanıyordu. Yaşlı adam bileklikleriniz deki zanaatkârlığı tanıdı; kıyıda yaşayan eski bir arkadaşına, bir kadın büyücüye gönderdi bizi. Büyücü kadın bileklikleri yaptığını itiraf etti. Bana senin için ne yaptığını söyledi, kalbinin etrafına yaptığı büyüyü. Sen bir kan akıtan olduğun için okyanusun büyüsünün üzerindeki büyüyü nasıl güçlü tutacağını da."

Owen'ın büyünün zayıflaması hakkında söylediğini hatırladım. O zaman bana gerçeği söylemişti. Bana söylediği şeylerin başka hangileri doğruydu?

"Shade'e Hesap Günü'nün şafağında benimle buluşmasını söyledim," diye devam etti Will, yüzünde sert bir ifadeyle. "Ondan seni yanına alıp, denize geri götürmesini istedim." Bakışlarını benden çekip, güneş ışıklarının suyun yüzeyini göz kamaştırıcı bir hâle getirdiği açık pencerelere doğru çevirdi. Yüzünü buruşturdu. "Ama sonra saldırıya uğradınız ve pek çok kişi öldü. Benim önerim üzerine Düzen, bu fırsatı katliamı Kaptan Shade ve tayfasının üzerine yıkmak için kullandı. Titus, Kaptan Shade'in seni esir aldığına dair tanıklık etti; Leydi Annie'nin hayatını kurtarmak adına kendi hayatını kurban etmeye istekli olan insan kız Aster Oberon için.

"Senin kahramanlığın Düzen'in kanalları arasında kontrol edilemeyen bir yangın gibi yayıldı. Uğursuz'daki köleleştirilmiş insanların isyanlarını kontrol etmeye çalışan kral, senin kralın ordusunun fahri bir üyesi olduğunu ilan etti. Beni, seni kurtarmam ve şövalye ünvanı verilmek üzere seni Uğursuz'a geri getirmemle görevlendirdiler."

Ağzımdan küçük bir ses kaçtı. "Şövalye ünvanı almak mı?"

Will başını öne eğdi, kaşları çatılmıştı. "Kral sana kraliyet meclisinde bir yer vermenin, insanları kendi yerlerini geri kazanmasına yetecek kadar bir zaman süresince tatmin edeceğine inanıyor. Senden bir örnek yaratmayı umuyor, Uğursuz'un yanında savaşan ıslah edilmiş bir korsan."

Onu dikkatli bir şekilde izliyordum. "Ama?"

"*Ama*..." dedi Will yavaşça, bir askerin sertleşmiş maskesi yeniden yüz ifadesini gizliyordu. "Eve elim boş dönüyor olacağım."

Kaptan Shade, Will'e doğru bir adım attı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Böyle konuşmamıştık."

Will bakışlarını benden çekmedi, yeşil gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu. "Bu konuyu tartışmayacağım. Aster'ın güvende olmasını istiyorum."

Shade homurdanır gibi güldü. "O, hiç bir zaman *güvende* olmayacak, dostum! Morana..."

"Dedim ki," dedi Will tıslar gibi sıktığı dişlerinin arasından, doğruca ona dönerek. "Bu konuyu tartışmayacağım. Aster'ın dâhil olmasını istemiyorum."

Kaptan Shade gözlerini kısıp Will'e baktıktan sonra ani bir şekilde bana döndü ve "Morana İblis Prensesi'ni ele geçirdi," dedi.

Ağzım açık kalmıştı. Morana'nın İblis'te *Mutlu Yol*'a gelen Sylk olduğundan şüphelenmiştim ama... "Prenses mi?"

Will, yıldızlardan sabır dilenir gibi, gözlerini gökyüzüne doğru çevirdi. Ellerini yüzünün üzerinden geçirdi. "Bunu kanıtlayamazsın."

"Hayır, ama o bunu kanıtlayabilir." Shade yeniden Will'e dönmeden önce bana baktı. "Eğer haklıysam, hâlâ onu tedavi etmenin bir çaresi olabilir."

Bir Shade'e bir de Will'e baktım. "Bir tedavi mi?"

Will, öldürücü bakışlarla Kaptan Shade'e kötü kötü bakıyordu. "Yapma."

Shade, küçük dürbünle oynayarak dikkatsiz bir şekilde masasının kenarına oturdu. "Sylk Kraliçesi, bir Değiştirici tarafından yapılan laneti bozabilecek tek kişidir. Eğer bir şekilde onu tuzağa düşürebilirsek, onu zehri geri almaya zorlayabilirsek..."

"Eğer haklıysan bu, prensesi öldürür," dedi Will, onun sözünü keserek. "İblis ve Uğursuz arasında bir savaş çıkmasını ateşlemiş olursun."

"Ve bu, *ikinizin* de hayatlarını kurtarmış olur," diye karşı çıktı Shade, kalbimin daha hızlı atmasına neden olan boğuk, hareketli sesiyle. Onun ve Will'in daha önce düşündüğümden daha yakın oldukları açıktı ama... *benim* yaşamam ya da ölmem onun için neden önemliydi? *Ben, onun için hiç kimseyim,* dedim kendime. Düzen için taşıdığım değerden başka, ben sadece *Ölüm Çığlığı*'ndan kurtardığı genç bir kızdan başka bir şey değildim. Ve bir nedenden ötürü, bu farkındalık göğsümün ağrımasına neden oldu.

"Aster, Sylkleri görebiliyor," dedi Shade. "Eğer senin lanetin, Aster'ın İblis Prensesi'nin gerçekten Sylk Kraliçesi tarafından ele geçirildiğini onaylamasına izin verseydi, bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

Will'in gözlerine baktım. "Senin... lanetin mi?"

Will bakışlarını kaçırdı, boğazında âdemelması yukarı aşağı hareket ediyordu. "Sana söylemiştim, ben de lanetlere uzak değilim."

Shade dürbünü büyük bir dikkatle inceliyordu, siyah çerçeveli gözlerini kısmıştı. "O, ölüyor."

Ölüyor. Will ölüyor olamazdı. Mükemmel derecede iyi görünüyordu. O... O, ölüyor olamazdı.

Shade göğüs cebinden bronz madalyonu çıkardı, madalyon kırmızı eldivenli parmaklarından sarkıyordu. Beni kollarının arasında yakaladığında yeniden çalmış olmalıydı. Pislik!

Kaptan Shade madalyonu bana uzattı. Karabasanlardan uyanıp, kendime kâbusun bittiğini hatırlatırken elimle kavradığım madalyonun aynısıydı. Güvende olduğumu kendime hatırlattığım. Ama bu kâbus daha yeni başlamıştı ve bundan asla uyanamayacağımdan korkuyordum.

"Bu madalyon, bir gemi filosu değerindedir," dedi. "Eğer prenses hakkındaki gerçeği öğrenmeme yardım etmeyi kabul edersen senin olacak. Ve eğer haklıysam ve Morana'yı tuzağa düşürüp, onu gerçek hâlini almaya zorlarsak, o zaman iyileşeceksin. Mutlu olacağın kendi yoluna gidebilir, minik kalbin her nereyi gezmek isterse oralarda dolaşabilirsin. Ya da..." dedi cıvıldar gibi, boğuk sesi içimde bir şeylerin kıpırdamasına neden oldu. "Şu anda prensesin bulunduğu Korkunç Kale'de Will'e katılmayı reddedersin ve Kızıl Ada'yı bulmak için tek şansını kaybedersin." Mavi gözleriyle gözlerimi araştırdı. "Bu, senin seçimin."

Kalbim buruldu. "Kızıl Ada mı?" Benim ve Owen'ın ortak hayalimiz. Ama artık Kızıl Ada'nın gerçek olduğunu -oraya gidebileceğimi- bildiğim için, tek başıma gidersem bir anlamı olmayacaktı.

Shade başını eğdi, mavi gözleri kurnazca bakıyordu. "Bu madalyon bir zamanlar Hildegarde'ın varisine aitti. Eğer şu anki liderlik, onun senin elinde olduğunu öğrenirse... şey, inanıyorum ki sana bir kraliyet refakat gemisi önereceklerdir."

Zincir parmaklarından kaydı, madalyon bir sarkaç gibi öne arkaya sallanıyordu. Kaptan Shade bana en son elini uzattığında, bana güvende olmayı teklif etmişti. Şimdi ise çok daha fazlasını teklif ediyordu. Ve bunların hiçbiri güvenli değildi. Tehlikeliydi, heyecan vericiydi ve şimdiye kadar istediğim her şeydi. Shade'in benden istediğini yapmayı kabul edersem, hepsine sahip olabilirdim: intikam, adalet, özgürlük.

Para...

Will'e baktım ama o, gözlerime bakmayı reddediyordu. Bana yalan söylemişti. Beni öpmüştü. Benim için ağlamıştı. Ölüyordu. Ve ben de ölüyordum.

Bir tedavi. Titus'a Will için bir tedavi bulmasında yardım edebilirdim. Benim için bir tedavi. Ve eğer Sylk Kraliçesi'ni tuzağa düşürebilirsek, onu Owen'ı hizmetinden çıkarmaya zorlayabilirdim. Belki o da hâlâ iyileşebilirdi.

"Yapacağım," dedim madalyona doğru uzanarak.

Shade elini gerip çekip, madalyonu yeniden cebine koydu. Yüzünde de maskesindeki sırıtışa benzer bir ifade olduğunu hayal ediyordum ama onun istediğini yapmayı kabul etmeme rağmen, mavi gözlerinde sanki o da onunla gitmemi istediği zamanı hatırlıyormuş gibi neredeyse hüzünlü bir ifade vardı. Her şeyi arkamda bırakmamı istediği zamanı. O sırada kendimi idam platformundan aşağı atmıştım. Bir şekilde, şimdi de çok farklı hissetmiyordum.

"Öğleye doğru Zalim Kıyı'ya demir atacağız," dedi Shade, masasının etrafından dolanıp açık pencerenin yanına gitti, arkası bize dönük duruyordu. Esinti şapkasındaki anka kuşu tüylerini karıştırıyordu. "Kralın gelişinizi hevesle beklediği Korkunç Kale'ye gidişimiz için düzenlemeler yapıldı."

"Bizi mi?" Shade'in arkasına, âdeta tek bir düşünceyle onu yakabilirmiş gibi kötü kötü bakan Will'e baktım. "*Sen* neden Korkunç Kale'ye geliyorsun ki?"

"Çünkü İblis Prensesi... üçümüzün de Havok'ta çürüdüğünü görmekten daha fazla istediği bir şey olmayan Ast Kraliçesi'nin ele geçirdiği prenses..." Kaptan bize arkası dönükken maskesini çıkardı. Topuklarının üzerinde dönüp, gök mavisi gözleriyle bana bakarken nefesimi tuttum. Sadece bir hafta önce dans ettiğim birine ait gözleriyle. Bütün hayatımı nefret ederek geçirdiğim birine ait gözleriyle...

Titus -Uğursuz Prensi- gülümsedi ve son bir kez gösterişli bir şekilde eğilerek selam verdi. "O, benim nişanlım."

@ayisigikitap

Kırk Üçüncü Bölüm

Ona dik dik bakarken dudaklarımı kıpırdatıyordum, zihnim şu anda gördüklerimi bağdaştırmak için mücadele ediyordu. Titus'un üzerinde Kaptan Shade'in çarpıcı kırmızı kıyafetleri vardı. Bir kahramanın. *Benim* kahramanımın.

Oydu. Beni *Ölüm Çığlığı*'ndan kurtaran *oydu*. Beni aileme *o* teslim etmişti. Hayatımı sonlandırması gereken halatı kestikten sonra çok düşünceli bir şekilde bilekliğimi arayan korsan, bunca zaman boyunca fazlasıyla nefret ettiğim prensti. Sayamayacağım kadar çok sefer ölmesini istediğim genç erkek.

"Seni zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum," demişti bana o akşam bahçede. Nasıl bu kadar kör olabilmiştim? Ellerindeki dövmeler. Gömleğinin kolunun içinde sakladığı silah. İsmi. Zamanımdaki en başarılı korsanın bir kan akıtan olması gerektiğini bilmeliydim.

Ah, yıldızlar. O, Will'in muhbiriydi. Will'e Kaptan Shade'den bahsettiğimde, nasıl beni de yanında götürmeyi teklif ettiğini söylediğimde… Will bunca zaman maskenin ardındakinin Titus olduğunu biliyordu.

Tek bir kelime etmeden hızla arkamı dönüp, Will'in yanından geçtim.

"Aster," diye seslendi Will arkamdan yumuşak bir sesle ama arkamı dönmedim. Arka güverteye açılan çift kapılardan hızla geçerken, omzumdaki tanıdık ağrı alevlendi, doğrudan kalbime doğrudan yıldırım gibi bir acı saplandı. Parlak ışığın karşısında gözlerimi kısarken, birkaç adım sendeledim. *Yıldız Kovalayıcı* etkinlik ve koşuşmayla doluydu; insanlar bağırıyor, kahkaha atıyorlardı. Ama onların sesleri bunca aydan sonra onu gördüğümdeki -*gerçekten* gördüğümdeki- sessizliğin kısık mırıldanmasının altında zayıflıyordu. Her yöne doğru uzanan Batı Denizi, doğru ve gerçek bir şekilde ufuk çizgisini belirliyordu. Benim okyanusum. Benim yuvam.

Taze, tuzlu havayı içime çekerken, âdeta ilk defa tamamen uyanık olduğumu hissediyordum. Bu hissin peşinden merdivenlerden aşağı, arka taraftaki küpeşteye doğru ilerledim. Sıçrayan soğuk su yüzümü öperken, ellerimle pürüzlü ahşabı kavradım. Bir an için kendimi bunun *Işık Getiren* olduğuna, arkamı dönüp, ailemin bana gülümsediğini göreceğime inandırabildim. Birlikte. Mutlu. Ama o an geçti ve ardında okyanusun kendisi kadar geniş, boş ve bitmez bir keder bıraktı.

"Hey!" diye bağırdı biri. "İn oradan!"

Bunu sanki çok önceden planlamışım gibi küpeşte parmaklıklarına tırmanmayı ben seçmemiştim. Bu, sevgili okyanusumdan koparıldığım anda etkin hâle gelmiş, geç verilmiş bir tepkiydi. Geminin armasına hafifçe tutunurken rüzgâr saçlarımı dalgalandırıyor, Caligo açık alanda uçar gibi koşarken rüzgârın tenimin üzerinden kaymasını hatırlatıyordu. Eğer gözlerimi kapatırsam, yeniden oradaymış gibi yapabilirdim, babamın beni mutfakta beklediği Bludgrave'de. Yemek odasında Dorothy ve Henry'nin birbirlerine gizli bakışlar attığı yerde. Elsie ve Annie'nin küçük ahşap arabaları boyadığı ve Albert'ın her sabah

ve her akşam mutlu, güvende ve umutla dolu bir şekilde Jack'i ahıra doğru takip ettiği yerde.

Kalbim sıkıştı. *Yuva.*

Hançerim parmaklarımın arasından kayıp, aşağıdaki suya düştü. Armayı bırakıp, rüzgârın ayaklarımı yerden kesmesine izin verdim. Balıklama suya dalarken, Titus'un, "Şapkamı tut," dediğini duydum.

Yüzeye *çarpmadım*; su benim için yumuşamış, nazik bir şekilde beni kucaklayarak karşılamıştı. Artık, okyanusun bana her zaman nazik davranmış olduğunu fark ediyordum, benim bir kan akıtan olduğumu bildiğini ve bana farklı muamele ettiğini. Ama bir şekilde bu, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu. Özellikle de başımı kaldırıp, kabarcıklardan oluşmuş bir sisin içinden, Titus'un -bir başka kan akıtanın, okyanusun sevdiği başka bir varlığın- küpeşteye tırmandığını ve bir an bile tereddüt etmeden benim arkamdan suya daldığını gördüğümde.

Yüzerek ondan uzaklaşmadım. Akıntının beni daha aşağı sürüklemesine izin verdim, ciğerlerim yanıyordu. Sadece okyanus bu berbat kederi götürebilirdi. Sadece su, babamın ve abimin isimlerinin, kaybettiklerimi acımasızca bana hatırlatacak şekilde, kalbime kazındığı yerde açılan ve derinlere doğru kanamaya devam eden bu yaraları iyileştirebilirdi. Bana yeterince hızlı olmadığımı hatırlatacak şekilde. Yeterince acımasız olmadığımı. Yeterince cesur olmadığımı.

Babamı nasıl kurtarabilirdim? Ya da Owen'ı? *Ölüm Çığlığı* tayfası o halatı boynuma geçirdiğinde, kendimi bile kurtaramamıştım.

Öfkeyle hızla bir nefes aldığımda, değerli hava kabarcıkları yüzümün önünden yukarı çıktı. Bana yalan söylenmesinden nefret ediyordum. Sadece lanetimi kullanmak isteyen Will tarafından. Geçmişimi benden gizleyen ebeveynlerim tarafından. Tamamen başka bir kişi olduğuna inanmama izin veren Titus

tarafından. Ama nefret ettiğim şey -gerçekten, derinden bir şekilde nefret ettiğim şey- her bir yalana inanmış olmamdı.

Kulaklarımın arasında bir basınç oluşuyor, görüşüm bulanıklaşıyordu. Kendimi bırakmayı düşündüm. Suyun ciğerlerimi doldurmasına izin vermeyi. Okyanusun beni derinliklerine götürmesine izin vermeyi. Ama sonra önümde belirdi, kızıl yarım pelerini suyun içinde kan gibi dalgalanıyordu.

Eldivenlerini çıkarmıştı, dövmeli eli aramızda yüzüyordu. Mavi gözlerini hiç gözlerimden ayırmıyordu, belli ki bana doğru uzandığında kaslarımın kasılmasını inceliyordu. Parmak uçlarıyla tenime dokunup, nasırlı elini yanağıma koyarken suratını astı. Kaşlarını çatarak bakışlarını dudaklarıma indirdi.

Dudaklarım aralandı, kalan tüm nefesimi verdiğim anda, Titus dudaklarını dudaklarıma bastırıp, ciğerlerimi havayla doldurdu.

Onun dudaklarını dudaklarımda hissettiğim anda okyanus titreşti. Titus sert bir şekilde geri çekildi. *Hayır*, âdeta su onu hızla geri fırlatmış gibi benden çekilmişti.

Bir anda okyanus o kadar karanlık bir hâle geldi ki güneş bile yüzeyi delip geçemiyordu ve bunu yapan kişinin ben olabileceğimi düşündüm, Titus'u geri iten kişi olduğumu. Ama etrafımda her yerde altın tozlar, gökyüzündeki sayısız yıldız gibi parlıyordu ve ben böyle bir şey yapamayacağımı biliyordum. Sular dönmeye başladı, giderek daha hızlanarak dönerken, bir tür girdap oluşturuyordu. Girdabın tam merkezinde beni havadan oluşan bir ceple kapsadı -suyun yüzeyinden bu kadar derinde *hava*- ve okyanusun kumlu taş zeminin üzerinde dizlerimin üzerine çöküp nefes almaya çalıştım. Yalnızdım.

"Titus!" diye bağırdım, elimi etrafımı çeviren gece karanlığındaki su kasırgasından dışarı çıkarmaya çalışırken sesim boğuk çıkıyordu. Parmaklarım hızla dönen akıntıyı sıyırdığı anda

hemen elimi geri çektim, eğer su beni ele geçirirse, bir daha asla bırakmaz diye korkuyordum.

Altın rengi tozlar binlerce peri gibi havada parlıyordu. Ayağa kalktım, onları tutmak için uzandım ki...

"*Denizin kızı.*"

Bedeni olmayan bir kadının sesi üzerine, hızla hareket eden suyun gürlemesi sessizleşti, altın tozlar daha önce olduğundan da daha fazla parlıyordu. Okyanus zemininde, hançerimin kabzasının gün ışığından yapılmış gibi parladığı yeri aydınlatıyordu.

Hançeri elime aldım. Metal, avuç içimi ısıtıyordu. Beni içine almış olan hava cebinin içinde her yerde parlak altın rengi ışıldıyor, beni göz kamaştırıcı parıltısıyla kapsıyordu. Önümde yaldızlı tozlardan oluşan bir kadın şekli belirdi, neredeyse bakılamayacak kadar parlaktı. Korkuyla hafifçe sinerek elimi gözlerime siper ettim.

"*Bu dünyanın kraliçesi uyandı. Gölgelerde saklanan, ışığı tüketen. Karayı sadece kan iyileştirebilir. Sadece gerçek, geçmişi tamir edebilir.*"

"Ne demek istiyorsun?" dedim titreyen bir sesle. "Hangi gerçek?"

"*Yolunu seç denizin kızı. Karanlığın önünde diz çok ya da onu fethet.*"

Ağlamamak için mücadele ediyordum, ellerimi iki yanımda yumruk yapmıştım. "Ama ben lanetliyim! Nasıl herhangi bir şeyi fethedebilirim? Ben daha kendi karanlığımı bile fethedemiyorum!"

Elini yanağıma bastırdı, dokunuşu ateş gibiydi. "*Sen kimsin ki, Aster Oberon, ışığını unutuyorsun?*"

Ben kimdim?

Ben Aster Oberon'dum, yamyamların gemisinde esir alınmış lanetli kız. Öldürülmüş bir abinin kız kardeşi, şehit olmuş bir babanın kızıydım. Bir sözleşmeyle düşmanımın evinde

hizmet etmeye zorlanmış bir mutfak hizmetlisiydim. Ben bir isyankârdım, taht karşında kullanılacak bir silah. Öfkeliydim. Gölgeler Birliği'ne karşı savaşmak için daha fazla şey yapabilecekken zamanımı Will'i özleyerek harcadığım için kendime karşı öfkeliydim, dünyam ve onun içindeki yerim hakkındaki yalanlara inanmama izin verdiği için anneme karşı öfkeliydim, beni Ast güçlerine katılmak için manipüle edebileceğini düşündüğü için Owen'a karşı öfkeliydim.

"Peki ya bilmiyorsam?" diye sordum, gözlerimi kısıp, fazlasıyla parlak ışığın içinde onun yüz hatlarını görmeye çalışarak. "Peki ya olduğumu düşündüğüm kişi değilsem?"

Tozlar birleşerek neredeyse yüze benzeyen bir şey oluşturdular, tanımadığım bir yüzdü ama yine de bana tanıdık olduğunu hissediyordum. Yanağımdaki bir gözyaşı damlasını sildi, ışığın tenimin üzerinde hissettiğim sıcaklığı, güneşin kendisinin okşaması gibiydi. "*Sen, kim olmayı seçiyorsan osun.*"

Göğsümün içinde sıcak bir şey alevlenerek canlandı, kadim bir şey.

Gece Dokuyucular tarafından esir alındığımda ve Kaptan Shade beni yanında götürmeyi -beni güvende tutmayı, özgürlüğümü bana geri vermeyi- teklif ettiğinde ailemle birlikte kalmayı, kaderimizde bizi her ne bekliyorsa onunla yüzleşmeyi seçmiştim. Astlar Bludgrave'i istila ettiklerinde, kazanamayacak gibi görünüyor olsak bile, savaşmayı seçmiştim. Zehrin beni ele geçirme tehdidi olduğunda, her şeye rağmen her şeye -acıya, kedere, yalanlara- rağmen yaşamayı seçmiştim.

Daha önce de karanlıkla yüzleşmiş ve onu fethetmiştim. Yeniden bunu yapmayı seçebilirdim.

"*Sen* kimsin?" diye sordum sanki onun yüzüne dokunabilecekmişim gibi uzanarak, sanki göremediğim şeyi hissedebilecekmişim gibi.

"Adımı biliyorsun." Elini geri çekti ve onun sıcaklığının yokluğunda, içimi soğuk bir ürperti kapladı. *"Gerçek Kral görür,"* diye fısıldadı nazik ve kararlı bir sesle. Bir hatırlatma, önemli bir yemin gibiydi. Sonra tozlar dağılıp yok olarak, beni bir kere daha yalnız bıraktı. Suların gürlemesi bir kere daha şiddetlenip, neredeyse kulakları sağır edici bir hâle geldi. Altın tozları etrafımda ışıktan oluşan bir kasırga gibi dönerken, suyun yüzeyine doğru taşınıyordum. Hançerimi daha sıkı kavradım, onu şiddetli akıntıya teslim etmek istemiyordum.

"Palomi havella dinosh beyan."

Kadının sesi giderek yükselen suyun üzerinde patlıyordu, su giderek daha fazla dönüyor, beni gittikçe yukarı, yukarı, daha yukarı itiyordu...

Başım su yüzeyinin üstüne çıktığında, zorlukla nefes almaya çalışarak ağzımı açtım. O anda iki çift el beni bir kayığın üzerine çekti. Öksürerek su tükürüp, sırtüstü yattım, hançeri hâlâ güvenli bir şekilde elimle kavrıyordum.

Zorlukla nefes alan Will ve Titus bana bakıyorlardı ve onların ötesinde gökyüzü aşağıdaki okyanusun karanlıklarını yansıtıyordu. Suya girdiğimde sabahtı ama artık sadece saniyeler önce beni çevreleyen altın tozla karşılaştırıldığında neredeyse mat görünen yıldızlar, üzerimizde parlıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum zayıf bir sesle.

Titus ve Will ciddi bir ifadeyle birbirlerine baktılar.

"On iki saattir suyun altındaydın," diye cevap verdi Will, yüzümün üzerindeki saçları geriye çekerken boğuk sesi titriyordu, bakışlarıyla yüzümü araştırıyordu. "Titus seni görebiliyordu... Senin hayatta olduğunu görebiliyordu..."

"Çok defa sana ulaşmaya çalıştım ama..." Titus başını iki yana salladı. Fenerin loş ışığının altında, mavi gözleri donuk -kaygılı- görünüyordu. Son on iki saat içinde her ne olduysa, kemiklerine kadar ıslanmıştı, kaygan saçları yüzüne yapışmıştı.

Bakışları tepeden tırnağa her yerimde geziniyordu ama sadece gözlerime bakmıyordu. Dudaklarını dudaklarıma bastırdığındaki hissi hatırladığımda, kulaklarımın uçlarının ısındığını hissettim. "Sana ulaşamadım. Beklemekten başka yapılabilecek bir şey yoktu."

Yüzündeki ifadeden, bu kayığın içinde zaten beklediğinden çok daha uzun bir süre bekleyeceğine inanıyordum.

On iki saat. Ama sanki sadece bir dakika geçmiş gibi hissediyordum. Ve o kadın... Onu hayal etmiş olabilir miydim?

Palomi havella dinosh beyan. Yargı günü geliyor. İnsanların, Astların, Mitlerin ve Gece Dokuyucuların dudaklarından duyduğum aynı kelimeler.

Avucumun içindeki, artık suyun altında olduğu kadar parlak olmasa da, hâlâ parıldayan hançere baktım. Will'in gözlerinin içine baktım. O andaki endişesinin arkasında saklanmıştı ama yeşil gözlerinin keyifle parladığını görebiliyordum. Âdeta su yüzeyinin altında ne olduğunu biliyormuş gibi. Âdeta bunların hepsinin ne anlama geldiğini biliyormuş gibi.

İlk kez, onun uzun zamandır sorduğu sorunun ne olduğunu anladığımı düşündüm. Ve en sonunda cevabı biliyordum.

Will, kan dökmeden Korkunç Kale'den ayrılmayacağımı biliyor olmalıydı. Morana'yı bulup onu yenmeden, kendimi ve Will'i kurtarmak için gerekli olan çareyi bana vermek zorunda bırakmadan. Owen'ı kurtarmak için. Astlar yenildiğinde, kral ve kraliçe insanlarıma yaptıklarının bedelini ödeyeceklerdi. Aileme yaptıklarının. Bana yaptıklarının. Onlara saldırdığımda, kral, kraliçe ve onların kötücül eylemlerini takip eden herkes benim aslında kim ve ne olduğumu göreceklerdi.

Ben, onların korktuğu kişiydim. Ben, karanlıktaki canavardım.

Ben, yargıydım.

Teşekkürler

İlk ve en önemli olarak, Tanrı'nın görkemine. İnancım ve Tanrı'nın hayatım üzerindeki lütfu ve merhameti olmasaydı, burada olamazdım.

Annem ve babam, bana nasıl hayal kurulacağını, kendime inanmayı öğrettiğiniz için ve her zaman aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğimi hatırlattığınız için size teşekkür ederim. Bana öğrettiğiniz dersler ve kendi hayatlarınızdakilerle bana gösterdiğiniz örnekler, benim için dünyadaki tüm gömülü hazinelerden daha değerliydi. Asla benim pes etmeme izin vermediğiniz ve benden asla vazgeçmediğiniz için size teşekkür ederim. Siz, bir kızın sahip olmayı umut edebileceği en iyi ebeveynlersiniz.

Harrison, sevgili eşim ve en yakın arkadaşım, hayatın fırtınaları beni yolumdan savurmakla tehdit ettiğinde, senin sarsılmaz desteğin benim dayanmamı sağlayan demir atan çapam oldu. Bunun imkânsız olduğunu düşündüğüm zamanlarda bana inandığın için sana teşekkür ediyorum. Sen benim peri hikâyelerindeki aşkım ve en büyük maceramsın.

Rehberliğiniz, cesaretlendirmeniz ve *Gece Dokuyucu* hakkında heyecan veren her şey için muhteşem temsilcilerim Peter Steinberg ve Gwen Beal'a teşekkür ediyorum. Siz ikiniz gerçekten yazım dünyasının aşk tanrılarısınız. Ve gölün diğer tarafındaki temsilcilerim Ciara Finan ve Savanna Wicks'e *Gece Dokuyucu*'nun yurt dışında çok satmasını sağladığınız için teşekkür ediyorum.

Little, Genç Okuyucular için Brown Books'taki editörler olan Alexandra Hightower ve Crystal Casetro'ya beni sıcak bir şekilde LBYR ailesine karşıladıkları ve içten bir şekilde hayatım boyunca tanışma zevkine eriştiğim iki kişi oldukları için teşekkür ediyorum. Bir sonraki küçük kekleri ben ısmarlayacağım, tamam mı?

Lindsay Walter-Greaney, Tracy Koontz, Dassi Zeidel ve Jill Freshney'e bu hikâyeye parlak zekâlarınızı ve kartal gözlerinizi ödünç verdiğiniz için çok teşekkür ediyorum. Karina Granda, Patricia Alvarado ve tüm LBYR ekibine kalbim için çok değerli olan bu hikâyeyi alıp, ona önce olduğundan daha da fazla parlama olasılığını sundukları için teşekkür ediyorum. Emilie Polster, Andie Divelbiss, Savannah Kennelly ve Christie Michel'a bu hikâyeyi bütün dünyaya yaydıkları için teşekkür ediyorum. Ve rock

yıldızı basın danışmanım Hannah Klein: Yaptığın her şey için sana teşekkür ediyorum. Senin sayende dünyam (ve *Gece Dokuyucu* dünyası) yaradılış tozu kadar altın rengi ve ışıltılı bir hâl aldı.

Colin Verdi, sana *Gece Dokuyucu*'nun kapağı üzerindeki nefes kesici sanat çalışması için teşekkür ediyorum. Ve Srdjan karalamalarımı alıp, zihnimin içindeki Bilinen Dünya görüntüsünü alıp hayatımda gördüğüm en güzel haritalardan birine dönüştürdüğün için sana teşekkür ediyorum.

Edebiyat iyilik meleğim Susan, bana ve bu hikâyeye inandığın için sana teşekkür ediyorum. Katie Sinfield ve İngiltere'deki arkadaşlarıma *Gece Dokuyucu* için gösterdikleri hevesten dolayı teşekkür ediyorum.

Gece Dokuyucu henüz karışık, tamamlanmamış bir taslak hâlindeyken onu okuyan en sevdiğim çocukluk arkadaşım Ashlee: Bu hikâye hakkında heyecanlandığın ve kendimi bir hiç gibi hissettiğim zamanlarda önemli biri gibi hissetmeme neden olduğun için teşekkür ederim.

Her zaman bana inanmış olan kardeşlerim ve orijinal mürettebat arkadaşlarım: Benim mütevazı kalmamı sağladığınız, benimle birlikte kutlama yaptığınız ve her zaman beni kolladığınız için teşekkür ederim.

Christin'e: Bu hikâye bizi bir araya getirdiği için çok mutluyum. Fazlasıyla uzun sesli mesajlarımı dinlediğin ve bana çay paketleri gönderdiğin için teşekkür ederim.

Emilio'ya: Bu kitabın en büyük destekçisi olduğun ve tanıdığın herkese *Gece Dokuyucu*'dan bahsettiğin için teşekkür ederim.

Yazar destek grubuma ve tanıdığım en iyi yazar grubu olan Nikki, Emmory, Kara, Logan, Shelby, Meg, Courtney, Andrea, Jasper ve Lacey'e: Tüm bu süreç boyunca elimi tuttuğunuz için size teşekkür ederim. Sizin dostluğunuz ve cesaretlendirmeniz devam etmemi sağladı.

Sadık eşlikçilerim ve olabilecek en güvenilir tazılarım Archimedes ve Merlin'e, ofiste geçirdiğim o uzun saatler boyunca yanımdan hiç ayrılmadıkları için teşekkür ediyorum.

Bu kitabın hayata geçmesinde katkıda bulunan diğer herkese: Tüm içtenliğimle söylüyorum, teşekkür ederim.

Ve sana sevgili okuyucu, bu seyahate benimle çıktığın için: Bu karakterleri ve bu dünyayı sevdiğin ve desteklediğin için, olabilecek en iyi şekilde ortaya çıktığın ve bana karşı çok nazik olduğun için teşekkür ederim. Bu, benim için hiçbir zaman bilemeyeceğin kadar anlamlı.

Son olarak, buraya kadar gelmeyi başaran hayalpereste: Asla pes etme. Sen, hayal ettiğinden bile daha çok yeteneklisin. Sana inanıyorum.

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP